THE WITCHER

NETFLIX
BİR NETFLIX DİZİSİ

ANDRZEJ SAPKOWSKI

FIRTINA MEVSİMİ

PEGASUS

FIRTINA MEVSİMİ

Pegasus Yayınları: 2592

Fırtına Mevsimi
Andrzej Sapkowski
Özgün Adı: Sezon Burz

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2023
ISBN: 978-625-410-414-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2023
Copyright © Andrzej Sapkowski, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Patricia Pasqualini Literary Agency aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

ANDRZEJ SAPKOWSKI

FIRTINA MEVSİMİ

Almancadan çeviren:
Anıl Alacaoğlu

PEGASUS YAYINLARI

Ruhlardan ve hortlaklardan,
Uzun bacaklı yaratıklardan,
Geceleri musallat olanlardan
Kurtar bizi Yüce Tanrım!

14./15. yüzyıldan bilindik bir Kelt duası

Gelişimin karanlığı aydınlattığı söylenir. Fakat karanlık daima var olacak. Karanlığın içinde daima kötülük olacak, karanlığın içinde dişler ve pençeler, cinayet ve kan olacak. Geceleri musallat olan şeyler daima var olacaklar. Biz witcherlar da onları bu zevkten mahrum etmek için orada olacağız.

Kaer Morhen'den Vesemir

Kim bir canavarla savaşırsa, savaşırken bir canavara dönüşmeyi göze almalıdır. Ve uzun süre bir uçuruma bakarsan, uçurum da sana bakar.

Friedrich Nietzsche

Bir uçuruma bakmayı tamamen saçmalık olarak görüyorum. Dünyada bakılmayı çok daha fazla hak eden bir sürü şey var.

Dandelion,
Şiirin Yarım Yüzyılı

Bölüm 1

Sadece öldürmek için yaşıyordu.

Güneşte kavrulmuş kumların üstünde yatıyordu.

Yere bastırdığı kıllı duyargalarının ve kalın tüylerinin aktardığı titreşimleri hissediyordu. Titreşimler henüz çok uzakta olsalar da *idr* açıkça duyuyordu onları, titreşimlerden sadece kurbanın yönünü ve hareket hızını değil ağırlığını da seziyordu. Bu tür avcı etoburların çoğu için avın ağırlığı son derece önemli olurdu. Gizlice sokulmak, saldırmak ve kovalamak enerji kaybı demekti, bunun da besinin enerji değeriyle dengelenmesi gerekirdi. *İdr* gibi etobur hayvanların çoğu av çok küçük olduğunda saldırmaktan vazgeçerdi. Ama *idr* vazgeçmezdi. Onun varoluş amacı beslenmek ve üremek değildi. O bu amaç için yaratılmamıştı.

O öldürmek için yaşıyordu.

Bacaklarını usulca kıpırdatarak ağaç kovuğundan çıkıp sürünerek çürümüş bir kütüğün üzerinden geçti, fırtınanın kırıp geçirdiği ağaçları üç hamlede aşıp çayırların üzerinden bir hayalet gibi sessizce süzüldü, ormanın eğrelti otlarıyla kaplı kıyısında gözden kaybolup çalılıkların arasına daldı. Devasa bir çekirge gibi bazen koşup bazen sıçrayarak hızla ve sessizce hareket ediyordu.

Kendini kurumuş çalıların arasına atıp karnının zırh gibi sert halkalı kabuğunu yere bastırdı. Zemindeki titreşim gittikçe

belirginleşiyordu. *İdr*'in hassas kılları ve tüyleriyle hissettikleri bir görüntüye dönüştü. Bir plana. *İdr* kurbana hangi yönden yaklaşacağını, yolunu nerede keseceğini, onu nasıl kaçmaya zorlayıp arkasından yüksek bir sıçrayışla nasıl üstüne atlayacağını, ustura gibi keskin çene kıskaçlarıyla nasıl bir yükseklikten saldırıp onu parçalayacağını şimdiden biliyordu. Titreşimler ve dürtüler, kurban onun ağırlığı altında kıvranırken duyacağı sevinci, sıcak kanın tadının ona yaşatacağı coşkuyu şimdiden uyandırmıştı içinde. Bir acı çığlığı havayı yırttığında alacağı hazzı. Kıskaçlarını açıp kapatırken hafifçe titriyordu.

Zemindeki titreşimler çok belirgindi, aynı zamanda birbirlerinden farklıydılar da. *İdr* birden fazla kurbanın, belki üç belki dört kurbanın olduğunu artık biliyordu. İkisi zeminde normal bir sarsıntıya sebep olurken üçüncüsünün titreşimleri ufak bir ağırlığa ve hacme işaret ediyordu. Fakat dördüncüsü –şayet bir dördüncü varsa– düzensiz, zayıf ve belli belirsiz titreşimler yayıyordu. *İdr* olduğu yerde durup antenlerini çimenlerin üzerine uzattı, havadaki hareketliliği yokluyordu.

Zemindeki sarsıntılar sonunda *İdr*'in beklediği sinyali verdi. Kurbanlar ayrıldı. Bir tanesi, en küçükleri geride kaldı. Ama muğlak olan dördüncüsü kayboldu. Yanlış bir sinyaldi, yanıltıcı bir yankıydı. *İdr* onu göz ardı etti.

Küçük av, diğerlerinden gitgide uzaklaşıyordu. Zemindeki sarsıntı daha güçlüydü. Daha yakın. *İdr* arka ayaklarını gerdi, yerden destek alıp sıçradı.

Küçük kız keskin çığlıklar attı. Kaçmak yerine olduğu yerde donup kaldı. Durmaksızın çığlık atmaya devam ediyordu.

Witcher hızla kıza doğru koştu, sıçrarken kılıcını çekti. Atlar atlamaz bir yanlışlık olduğunu anladı hemen. Kandırıldığını.

Çalı çırpıyla dolu arabayı çeken adam çığlık atıp Witcher'ın gözünün önünde bir insan boyu kadar havaya uçtu, adamdan bolca kan fışkırdı. Yere düşmesiyle yeniden yukarıya fırlatılması bir oldu, bu kez içlerinden kan boşalan iki parça halinde. Artık bağırmıyordu. Şimdi keskin çığlıklar atan kadındı, kızı gibi donup kalmış, korkudan felç olmuştu.

Witcher başaracağına inanmasa da kadını kurtardı. O yana sıçrayıp üstüne kan sıçramış kadını orman yolundan eğrelti otlarının arasına doğru tüm gücüyle itti. Bir kez daha tongaya düştüğünü hemen anladı. Tuzağa düşmüştü. Çünkü gri, yassı, çok ayaklı ve inanılmaz hızlı bir silüet arabayı ve ilk kurbanı çoktan bırakmıştı. İkinci kurbanına dönmüştü. Tiz bir sesle hâlâ ciyaklayan kıza. Geralt hızla kıza doğru koştu.

Kız yerinden kıpırdamasaydı çok geç olacaktı. Ama kız kendine gelip deli gibi kaçtı oradan. Gri canavar yine de çabucak ve zahmetsizce yakalardı onu – onu yakalar, öldürür, sonra kadını da öldürmek için geri dönerdi. Witcher orada olmasaydı böyle olurdu.

Geralt canavara yetişip üstüne atladı, topuğuyla canavarın birçok bacağından birini ezdi. Hemen geri çekilmeseydi kendi bacaklarından birini kaybedebilirdi. Gri yaratık uğursuz bir hızla geriye doğru kıvrılıp orak biçimindeki kıskaçlarını kapattı, kıl payı ıskaladı onu. Witcher yeniden dengesini sağlayamadan evvel canavar yerden destek alıp üstüne saldırdı. Geralt içgüdüsel, hızlı ve geniş bir kılıç darbesiyle kendini savunup canavarı geri püskürttü. Canavarı yaralayamamış ama üstünlük kazanmıştı.

Öne doğru sıçrayıp başı ile göğsü arasındaki üzerindeki kabuğu parçalamak için yukarıdan yanlamasına kılıcını indirdi. Afallayan mahluk kendine gelmeden evvel sol çene kemiğine ikinci darbeyi vurdu. Canavar üstüne atıldı, ayaklarını çırpıyor, geriye kalan tek çene kemiğini bir boğa gibi ona saplamaya

çalışıyordu. Witcher ikinci kemiği de kesip kopardı. Ardından hızlı bir hamleyle bacaklarındaki kıskaçlardan birini kesti. Sonra bir kez daha başı ile göğsünün arasına vurdu.

İdr nihayet tehlikede olduğunu anladı. Kaçması gerektiğini. Kaçmalı, uzaklaşmalı, bir yerlere sürünüp bir yerlere saklanmalıydı. Sadece öldürmek için yaşıyordu. Öldürmek için iyileşmeliydi. Kaçmalıydı... kaçmalı...

Witcher onu bırakmadı. Canavara yetişip başındaki kabuğun arkasını ezdi, yukarıdan aşağıya doğru sert bir darbe indirdi. Zırh gibi kabuğu bu kez dayanmadı, açılan yarıktan yoğun, yeşil bir sıvı fışkırdı. Canavar kıvranıyor, bacaklarıyla toprağı eşeliyordu.

Geralt kılıcıyla vurdu, bu kez yassı kafasını gövdesinden tamamen ayırdı.

Nefes nefese kalmıştı.

Uzaklarda gök gürledi. Aniden çıkan şiddetli rüzgâr ve kısa sürede kararan hava yaklaşan fırtınanın habercisiydi.

Yeni atanan bölge emini Albert Smulka, Geralt'a ilk görüşte bir yer lahanasını hatırlattı: yuvarlak, kirli ve kalın deriliydi, ilgi çekici hiçbir yanı yoktu. Başka bir deyişle Witcher'ın daha önce muhatap olduğu, yerel yönetimde yer alan diğer yetkililerden çok da farklı değildi.

"Doğruya doğru," dedi bölge emini. "Tatsızlıklara karşı bir Witcher'dan daha iyisi yoktur." Geralt'tan hiçbir tepki gelmeyince, "Selefim Jonas," diye devam etti bir süre sonra, "seni yere göğe koyamıyordu. Bense onu yalancının biri sanıyordum. Daha doğrusu, ona büsbütün inanmıyordum. Bir şeyler nasıl abartılıp efsaneye dönüşür bilirim çünkü. Özellikle de halk

cahilse, onlara kalsa adımbaşı bir alamet, bir mucize, insanüstü güçleri olan bir witcher vardır. Ama gel gör ki gerçeğin ta kendisiymiş. Orada, derenin arkasındaki ormanda bir yığın insan canından oldu. Şehre giden en kestirme yol oradan geçtiği için onlar da oradan gittiler, ahmaklar... Mezara gittiler. Hiçbir uyarıya kulak asmadılar. Artık tenha yerlerde dolanacak, ormanlarda gezilecek zaman değil. Her yer canavarlarla, yamyamlarla dolu. Geçenlerde Temerya'da, Tukai Tepeleri'nde korkunç bir şey yaşandı, bir orman cini, torakçıların yaşadığı bir köyde on beş kişiyi öldürdü. Köyün adı Rogovizna. Kesin duymuşsundur. Duymadın mı? Ama yemin ederim ki doğru. Hatta büyücüler sonrasında Rogovizna'da bir soruşturma başlattılar. Ama gevezeliğe ne gerek var, değil mi? Biz burada, Ansegis'te güvendeyiz artık. Senin sayende."

Komodinden küçük bir sandık çıkardı, masaya bir kâğıt koyup kalemini mürekkep hokkasına batırdı.

"Canavarı öldüreceğine söz vermiştin," dedi başını kaldırıp bakmadan. "Demek ki boş vaatlerde bulunmamışsın. Dürüst birisin, en azından bir serseri için... Ve bu insanların hayatını kurtardın. Kadının ve kızının. Sana hiç değilse bir teşekkür ettiler mi? Önünde diz çöktüler mi?"

Çökmediler, diye içinden sinirle geçirdi Witcher. *Çünkü daha tam olarak kendilerine gelemediler. Onlar kendine gelmeden önce buradan gitmiş olacağım. Bariz bir kibirle üçünü de kurtaracağıma inandığım için onları yem olarak kullandığımı onlar anlamadan önce. Kız benim yüzümden yetim kaldığını anlamadan, bunun farkına varmadan önce gitmiş olacağım.*

Kendini kötü hissediyordu. Muhakkak dövüşten önce aldığı iksir yüzündendi. Muhakkak.

"Şu yaratık," memur kâğıdın üzerine kum serpti, sonra da yere silkti, "tam bir garabetti. Getirdiklerinde leşine şöyle bir baktım da... Neydi o öyle?"

Geralt bildiğinden emin değildi ama bunu itiraf etmek de istemiyordu. "Bir araknomorf."

Albert Smulka sözcüğü tekrar etmek için boş yere uğraşırken dudaklarını kıpırdattı. "Peh, neyse ne, şeytan görsün yüzünü. Onu bu kılıçla mı hallettin? Bu jiletle? Bir bakabilir miyim?"

"Bakamazsın."

"Ha, büyülü diye değil mi? Kesin pahalıdır da... Güzel bir parça... Ama biz burada çene çalarken zaman akıp gidiyor. Sözleşme tamam, şimdi ödeme zamanı. Fakat önce formaliteler. Faturayı imzala. Yani bir çarpı ya da bir işaret koy."

Witcher kendisine uzatılan kâğıdı alıp ışığa doğru döndü.

"Bak bakalım." Memur sırıtarak başını iki yana salladı. "Okuyabiliyor musun?"

Geralt kâğıdı masaya koyup memura doğru itti. "Bu belgede," dedi sakince ve kısık sesle, "küçük bir yanlışlık var. Biz elli krona anlaşmıştık. Faturada seksen yazıyor."

Albert Smulka ellerini birbirine kenetleyip üstüne çenesini yasladı. "Yanlışlık yok," dedi sesini alçaltmadan. "Daha çok bir saygı göstergesi. Korkunç bir yaratığı öldürdün, hiç kolay bir iş değildi... Yani bu meblağ kimseyi şaşırtmayacaktır."

"Anlamıyorum."

"Yapma yahu. Masumu oynama. Jonas görevdeyken sana öyle faturalar hazırlamadı mı yani, beni buna mı inandırmaya çalışıyorsun? Kalıbımı basarım o da..."

"O da ne?" diye lafını böldü Geralt. "O da faturaları yükseltti mi diyeceksin? Aradaki farkı da kraliyet hazine dairesini kazıklamak için yarı yarıya benimle mi bölüştü?"

"Yarı yarıya mı?" Memur dudak büktü. "Abartma Witcher. Abartma. Duyan da seni mühim, mucizevi bir şey sanacak. Aradaki farkın üçte birini alacaksın. On kron. Senin için bu da büyük bir ek ücret. Sırf makamımdan dolayı ben daha fazlasını hak ediyorum. Devlet memurları varlıklı olmalı. Bir devlet memuru ne kadar varlıklı olursa devletin prestiji o kadar büyük olur. Bu kadar çene çalmak yeter. Faturayı imzalıyor musun imzalamıyor musun?"

Yağmur damlaları çatıyı dövüyor, dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Ama gök gürlemiyordu artık, fırtına dinmişti.

Ara Bölüm

İki gün sonra

Kerack Kralı Belohun başını sallayarak, "Buyurun hanımefendi," dedi. "Buyurun. Hizmetçiler! Koltuk!"

Odanın tonozu bir freskle süslenmişti, freskte dalgaların, tritonların, hipokampüslerin ortasında bir yelkenli gemi, bir de ıstakoza benzeyen yaratıklar resmedilmişti. Duvarların birinde yer alan freskteyse bir dünya haritası vardı. Mercan'ın[1] uzun zaman önce fark ettiği gibi toprakların ve denizlerin gerçek konumuyla neredeyse hiç ilgisi olmayan, tamamen fantastik bir haritaydı ama güzel ve zarifti.

İki uşak oymalı, ağır bir koltuğu sürüyerek getirip yerleştirdiler. Büyücü koltuğa oturdu, yakut bilezikleri açıkça görülsün, gözden kaçmasın diye ellerini kolçaklara koydu. Usta ellerce yapılmış saçlarında yine yakuttan küçük bir taç, derin dekoltesindeyse yakut bir kolye vardı. Bunların hepsi kralın huzuruna çıktığı içindi. İyi bir izlenim bırakmak istemişti. Bırakmıştı da. Kral Belohun ya yakutlar ya da dekolte yüzünden merak ve ilgiyle bakıyordu.

---

1 Kızıl saçlı, yeşil gözlü bir büyücü olan Lytta Neyd'in lakabı. (ç. n.)

Osmyk'in oğlu Belohun, tabiri caizse birinci nesil bir kraldı. Babası deniz ticareti, biraz da korsanlıkla kayda değer bir servet edinmişti. Rakiplerini hallettikten ve bölgenin gemi işletimini tekeline aldıktan sonra Osmyk kendini kral ilan etmişti. Kendi kendine taç takışı aslında sadece statükonun resmî bildirisi olmuş, bu yüzden de ne büyük çekinceler ne de itirazlarla karşılanmıştı. Osmyk geçmişteki kişisel ve küçük savaşlarla sınır ve yetki meselelerini komşuları Verden ve Cidaris'le bir düzene sokmuştu. Kerack'ın nerede başlayıp nerede bittiği, oraya kimin hükmettiği artık biliniyordu. O hükmettiğine göre kral oydu ve bu unvan onun hakkıydı. Unvan ve hükümdarlık doğal olarak babadan oğula geçerdi, dolayısıyla Osmyk'in ölümünden sonra tahta oğlunun çıkışına kimse şaşırmadı. Elbette Osmyk'in başka oğulları da vardı, muhtemelen dört tane daha fakat hepsi tahttaki haklarından vazgeçmişti, hatta bir tanesi görünüşe göre kendi rızasıyla. Bu yüzden Kerack'a neredeyse yirmi yıldır Belohun hükmediyor, aile geleneği gereği gemi yapımı, deniz taşımacılığı, balıkçılık ve korsanlıkla kazanç sağlıyordu.

Şimdi de yükseltilmiş tahtında, başında samur bir kalpak, elinde bir hükümdar asasıyla huzuruna insan kabul ediyordu. İnek gübresinin üstündeki bir bok böceği kadar haşmetliydi.

"Saygıdeğer ve sevgili Hanımefendi Lytta Neyd," diye selamladı Mercan'ı. "Kıymetli büyücümüz Lytta Neyd, Kerack'ı bir kez daha ziyaret etmeye gelmiş. Bu kez daha uzun kalacaksınız herhalde?"

"Deniz havası bana iyi geliyor." Mercan tahrik edercesine bacak bacak üstüne atmıştı, şık topukları olan küçük ayakkabılarından birini gösteriyordu. "Siz majestelerinin lütfu ve izniyle."

Kral bakışlarını yanında oturan oğullarına çevirdi. Kemikli ve zinde olan ama endamıyla çok da etkileyici durmayan babalarından tamamen farklı olarak ikisi de fasulye sırığı gibiydi.

Kardeş gibi de görünmüyorlardı. Büyük olan Egmund kapkaraydı; ondan biraz küçük olan Xander ise neredeyse albino denecek kadar sarışındı. İkisi de Lytta'ya antipatiyle bakıyordu. Belli ki büyücülerin kralın huzurunda oturabilmesini, kralla otururak konuşabilmesini sağlayan ayrıcalıktan hoşlanmıyorlardı. Fakat bu ayrıcalık her zaman her yerde geçerliydi, medeni sayılmak isteyen hiç kimse bu ayrıcalığı hakir göremezdi. Belohun'un oğulları da kesinlikle medeni sayılmak istiyorlardı.

"İzin verilmiştir," dedi Belohun yavaşça. "Ancak bir şartla."

Mercan elini kaldırıp tırnaklarını incelemeye başladı. Bu hareketi Belohun'un şartını umursamadığı anlaşılsın diye yapmıştı. Kral imayı anlamadı. Anladıysa da ustalıkla gizledi.

"Kulağımıza çalınana göre," diye öfkeyle bağırdı kral, "saygıdeğer Hanımefendi Neyd, çocuk doğurmak istemeyen kadınlara sihirli bir iksir sağlıyormuş. Hâlihazırda hamile olanlara da bebeği düşürmelerinde yardımcı oluyormuş. Biz burada Kerack'ta, böylesi işlemleri ahlak dışı buluyoruz."

"Bir kadının doğal hakkı olan şey," diye kuru kuru cevap verdi Mercan, "*fiilen* ahlak dışı olamaz."

"Bir kadının," kral tahtında otururken cılız bedenini dikleştirdi, "bir erkekten yalnızca iki hediye beklemeye hakkı vardır: yazın bir çocuk, kışın da ince ketenden bir terlik. İki hediye de kadının evde kalmasına hizmet eder. Çünkü bir kadına münasip olan, doğa tarafından ona öngörülen yer evdir. Karnı şiş, önlüğünün eteklerinde çocukları olan bir kadın evden uzaklaşmaz, aklına aptalca fikirler gelmez, böylece erkeğin iç huzuru sağlama alınır. İç huzuru olan bir erkek de hükümdarının zenginliğini ve refahını artırmak için çok çalışabilir. Evliliği için endişelenmesine gerek kalmadan, alnında teriyle dinlenmeden çalışan erkeğin de aklına aptalca fikirler gelmez. Ancak biri çıkıp da bir kadını istediği zaman çocuk doğura-

bileceğine, istemiyorsa doğurması gerekmediğine inandırırsa, üstelik bunu nasıl sağlayacağını kulağına fısıldayıp bir de eline bir ilaç tutuşturursa, işte o zaman saygıdeğer hanımefendi, toplumsal düzen bozulmaya başlar."

"Öyle," diye atıldı Prens Xander, lafa karışmak için epeydir fırsat kolluyordu. "Aynen öyle!"

"Anne olmak istemeyen bir kadın," diye devam etti Belohun, "karnıyla, beşikle ve bebek beziyle eve bağlanmak istemeyen bir kadın çok geçmeden şehvete yenik düşer, bu apaçık ve kaçınılmaz bir şeydir. Sonra erkek iç huzurunu ve ruhsal dengesini kaybettiğinde o zamana kadar sağlanan düzen aniden gıcırdamaya, kokuşmaya başlar, sonra bir bakmışsın, ortada ne uyum var ne düzen. Özellikle de günlük angaryaları katlanılır kılan düzen. Ki ben bu angaryaların meyvesini topluyorum. Bu tür düşünceler yalnızca kargaşaya götürür. Başkaldırıya, ayaklanmaya, devrime götürür. Anladın mı Neyd? Biri kadınlara hamileliği engelleyen ya da düşük yapmalarını sağlayan ilaçlar verirse toplumsal düzeni yıkar, toplumu suikastlara, ayaklanmalara teşvik eder."

"Öyle," diye atıldı Xander. "Çok doğru!"

Lytta, Belohun'un sahte otoritesine ve amirane el kol hareketlerine aldırmadı; bir büyücü olarak dokunulmaz olduğunu, kralın konuşmaktan başka bir şey yapamayacağını çok iyi biliyordu. Fakat krala krallığının çoktan gıcırdamaya ve kokuşmaya başladığını, düzenin neredeyse hiç kalmadığını ve sakinlerinin uyum sözcüğünü uyumakla karıştırdıklarını ayrıntılarıyla izah etmemek için tuttu kendini. Bir de kadınları, anneliği ya da annelikten kaçınmayı bu meseleye karıştırmanın sadece kadın düşmanlığından değil, aynı zamanda aptallıktan da kaynaklandığını söylememek için.

"Uzun izahatında," diye açıkladı bunun yerine, "zenginlik ve refah artışı konusu ısrarla tekrar ediliyor. Seni çok iyi anlıyorum çünkü ben de kendi refahımı son derece önemsiyorum. Dünyadaki hiçbir şey uğruna bu refahın bana sağladığı herhangi bir şeyden vazgeçmem. Bana göre bir kadının istiyorsa çocuk doğurmaya, istemiyorsa doğurmamaya hakkı var ama bunu tartışmayacağım, nihayetinde herkes her şeyi kendi istediği gibi görür. Dikkat çekmek istediğim tek şey kadınlara tıbbi yardımda bulunarak para kazandığım. Bu kaynak, gelirimin oldukça önemli bir parçası. Serbest piyasamız var majesteleri. Lütfen gelir kaynaklarıma karışma. Çünkü bu, senin de bildiğin gibi, tarikatın ve bütün kardeşliğin geliri. Kardeşlik, gelirlerini azaltmaya yönelik teşebbüslere şüphesiz ki iyi bir tepki vermez."

"Beni tehdit etmeye mi çalışıyorsun Neyd?"

"Katiyen. Aksine daha kapsamlı bir yardıma ve iş birliğine hazır olduğumu söylüyorum. Bak Belohun, senin yürüttüğün sömürü ve soygun faaliyetleri Kerack'ta bir huzursuzluğa yol açarsa... eğer burada, tumturaklı bir ifadeyle söyleyelim, isyan bayrakları dalgalanır, isyankâr ayaktakımı seni buradan çıkarmak, tahttan indirmek, sonra da seni kuru bir dala asmak için buraya gelirse... O zaman kardeşliğime güvenebilirsin. Büyücülere. Biz sana yardım ederiz. Devrim ve anarşiye izin vermeyiz çünkü bunlar bizim de işimize gelmez. Yani sömürmeye devam et, zenginliğini arttır. Huzurla arttır onu ve bu sırada başkalarını rahatsız etme. Senden bunu rica ediyor ve şiddetle tavsiye ediyorum."

"Tavsiye mi ediyorsun?" diye kabardı Xander, koltuğundan fırladı. "Tavsiye mi ediyorsun? Bizim babamıza? Bizim babamız kral! Krallar tavsiye dinlemez, krallar emir verir!"

Belohun kaşlarını çattı. "Otur oğlum, sakin ol. Sen de büyücü, kulağını dört aç. Sana bir şey söyleyeceğim."

"Nedir?"

"Kendime yeni bir eş alacağım... on yedi yaşında... tam bir kirazcık. Kremanın üstünde bir kirazcık."

"Tebrikler."

"Bunu sırf hanedanımı düşündüğümden yapıyorum. Veliahtlık ve ülkedeki düzen için duyduğum kaygıdan."

O ana dek bir mezar kadar suskun olan Egmund başını kaldırdı. "Veliahtlık mı?" diye homurdandı, gözlerindeki kötücül kıvılcımlar Lytta'nın bakışlarından kaçmadı. "Ne veliahtlığı? Altı oğlun, sekiz kızın var, piçler dâhil Sana yetmiyor mu?"

"Görüyorsun işte." Belohun kemikli elini salladı. "Kendin de görüyorsun Neyd. Veliahtlığı önemsemem gerek. Krallığı ve tacı, babasıyla böyle konuşan birine mi bırakayım? Neyse ki hayattayım da hâlâ hükmediyorum. Uzun süre daha hükmetmeyi düşünüyorum. Dediğim gibi, evleniyorum..."

"Ee?"

"Şayet..." Kral kulağının arkasını kaşıyıp Lytta'ya çatık kaşlarının altından baktı. "Şayet o... yani yeni karım... şu ilaçlar için sana başvurursa... Ona o ilaçlardan vermeni yasaklıyorum. Çünkü ben bu tür ilaçlara karşıyım! Ahlaksızlık çünkü!"

"Anlaşabiliriz." Mercan büyüleyici bir şekilde gülümsedi. "Eğer kirazcığın bu sebeple bana başvurursa ona hiçbir şey vermem. Söz veririm."

Belohun'un yüzü aydınlandı. "Anlıyorum. İşte bak, nasıl da kolayca anlaştık. Esas olan karşılıklı anlayış ve iki tarafın da birbirine değer vermesi. Hatta karşısındakinden epey farklı olsa bile."

"Öyle," diye atıldı Xander. Egmund öfkeden kudurup usulca sövdü.

"Karşılıklı değer ve anlayış çerçevesinde," Mercan kızıl saçlarının bir tutamını parmağına dolamış, tavana bakıyordu,

"senin ülkendeki uyum ve düzen için aynı şekilde ben de kaygılanıyorum... Bir bilgi aldım. Güvenilir bir bilgi. Muhbirlikten nefret ederim ama dalavereden ve suçtan daha çok nefret ederim. Mevzu majesteleri, arsızca bir yolsuzluk. Seni soymaya çalışan insanlar var."

Belohun tahtında öne doğru eğildi, yüzünde gaddar bir ifade belirdi. "Kim? İsim ver!"

Kerack, kuzeydeki Cidaris Krallığı'nda, Adalatte Nehri'nin ağzında yer alan bir şehir. Bağımsız bir krallık olan K.'nin eski başkenti; bu krallık beceriksiz hükümdarlar ve kraliyet ailesinin hükmünün kalmaması sonucu çöküşe geçti, önemini kaybetti ve komşuları tarafından paylaşılıp ilhak edildi. Şehrin bir limanı, birkaç fabrikası, bir deniz feneri ve yaklaşık olarak iki bin sakini bulunur.

Effenberg ve Talbot

Maxima Mundi Ansiklopedisi, Cilt 8

Bölüm 2

Koyda gemi direklerinden bir orman yükseliyordu, beyaz ve alacalı yelkenlerle doluydu. Daha büyük gemiler burnun ve bir dalgakıranın koruduğu dış limanda duruyordu. İç limandaysa daha küçük ve en küçük gemiler, palamarlarını ahşap iskelelere bağlamıştı. Kıyıdaki boş alanların neredeyse tamamı teknelerle kaplanmıştı. Ya da teknelerden geri kalanlarla.

Burnun en ucunda etrafına beyaz dalgaların vurduğu, beyaz ve kırmızı kiremitten yapılmış bir deniz feneri yükseliyordu, elflerden kalma, sonradan onarılmış bir yapıydı.

Witcher mahmuzunu hafifçe kısrağın böğrüne bastırdı. Roach başını kaldırıp burun deliklerini şişirdi, rüzgârın denizden taşıdığı kokuyu o da sevmiş gibiydi. Hızlandı, süratle kumulların arasından geçip artık yaklaştıkları şehre doğru ilerledi.

Kerack şehri; Adalatte Nehri'nin delta bölgesinde, nehrin iki kıyısına da yayılmış, aynı isimdeki krallığın metropolü, birbirinden belirgin şekilde ayrılan, birbirine komşu üç bölgeye bölünmüştü.

Adalatte'nin sol kıyısında, içinde dokların, tersanelerin, atölyelerin, nakliye şirketlerinin, depoların, ambarların, pazarların ve tezgâhların da yer aldığı sanayi ve ticaret merkezi olan liman kompleksi bulunuyordu.

Nehrin Palmira denen karşı kıyısında yoksulların ve işçilerin kulübeleri, barakaları; hırdavatçıların ve küçük esnafın evleri; mezbahalar ve kasapların yanı sıra gün ağardıktan hemen sonra dolan meyhane ve batakhaneler sıkış tepiş bir arada duruyordu. Çünkü Palmira aynı zamanda yasak zevklerin ve eğlencelerin de adresiydi. Geralt'ın da bildiği gibi burada bir çuval para kaybetmek de kaburgalarının arasından bıçaklanmak da çok kolaydı.

Asıl Kerack, denizden epey uzakta, nehrin sol kıyısındaki yüksek kazık çitlerin ardındaydı, tüccarların ve bankerlerin evlerinin arasından; fabrikaların, bankaların, rehin dükkânlarının, kunduracıların, terzilerin, iş yerlerinin ve küçük dükkânların arasından geçen dar sokaklardan ibaret bir bölgeydi. Burada konaklar ile üst sınıfın eğlence mekânları da bulunuyordu, bunlar Palmira liman bölgesindeki mekânlardan farklı bir şey sunmasalar da fiyatları çok daha yüksekti. Belediye konağı, tiyatro, mahkeme, gümrük idaresi ve şehrin seçkinlerinin evleriyle çevrelenen kare biçiminde bir pazar, bölgenin merkezini oluşturuyordu. Belediye binasının hemen önünde bir kaidenin üzerinde, şehrin kurucusu Kral Osmyk'in, üstüne martıların pislediği heykeli duruyordu. Bariz bir yalandı bu: Deniz kıyısındaki şehir, Osmyk kim bilir nereden çıkıp buraya gelmeden çok önce kurulmuştu.

Epey yukarıda, bir tepenin üzerinde kraliyet sarayı bulunuyordu. Mimarisi sıra dışıydı çünkü bina, halkın katıksız kayıtsızlığı yüzünden çaresizliğe kapılan rahipler terk ettikten sonra yeniden düzenlenmiş ve genişletilmiş eski bir tapınaktı. Hatta tapınaktan geriye bir çan kulesi kalmıştı ve o sırada Kerack'a hükmeden Kral Belohun'un emri üzerine büyük çan, her gün öğle vakti ve –şüphesiz tebaasına rahatsızlık vermek için– gece yarısı çalınıyordu.

Witcher atıyla Palmira'nın ilk kulübelerinin arasından geçerken çanın sesi duyuluyordu.

Palmira balık, çamaşır ve yemek kokuyordu, sokaklara korkunç bir itiş kakış hâkimdi, Witcher aralarından geçebilmek için epey bir zamana ve sabra ihtiyaç duydu. Nihayet köprüye varıp Adalatte'nin sol kıyısına geçerken derin bir nefes aldı. Su kötü kokuyordu, nehrin yukarısında bulunan tabakhane yüzünden üzerinde köpük öbekleri oluşmuştu. Kazık çitlerle çevrili şehre çıkan yol, uzakta değildi artık.

Atını şehrin girişindeki bir ahıra bırakıp iki günlük ücreti peşinen ödedi, Roach'a iyi bakması için seyise bahşiş verdi. Sonra sınır karakoluna doğru yürüdü. Kerack'a yalnızca kontrollere ve buna bağlı olarak uygulanan nahoş prosedürlere tabi tutulduktan sonra sınır karakolundan girilebiliyordu. Bu gereklilik Witcher'ın hoşuna gitmese de amacını anlıyordu – çitlerin ardındaki şehrin sakinleri, misafirlerin Palmira liman bölgesinden burayı ziyarete gelebileceği fikrinden pek hoşlanmıyorlardı, özellikle de yabancı topraklardan gelmiş, denizcilere benzeyen misafirlerin.

Binaya girdi. İçinde sınır karakolunun bulunduğu, kütüklerden yapılmış bir binaydı. Neyle karşılaşacağını bildiğini sanıyordu. Yanılıyordu.

Hayatı boyunca bir sürü sınır karakoluna gitmişti. Küçük, orta veya büyük; dünyanın az ya da çok medenileşmiş ya da hiç medenileşmemiş, yakın ya da uzak yerlerinde. Dünyadaki bütün sınır karakolları küf, ter, deri ve idrar kokardı; demir eşyaların ve bakımı için sürülen yağların kokusu gelirdi. Kerack'taki sınır karakolu da öyleydi. Daha doğrusu, bilindik sınır karakolu kokusu ağır, nefes kesen, tavana kadar yükselen bir osuruk kokusuyla bastırılmış olmasaydı. Buradaki sınır karakolunun

ekibi için hazırlanan yemek menüsüne şüphesiz nohut, fasulye ve mercimek gibi bakliyatlar hâkimdi.

Bu arada bütün ekip kadınlardan oluşuyordu. Sekiz kişiydiler. Masanın başına oturmuşlardı, öğle yemekleriyle meşguldüler. Bütün kadınlar kil kâselerden, sulu bir biber sosunun içinde yüzen bir şeyi iştahla höpürdetiyordu.

Görünüşe göre komutan olan nöbetçilerin en uzunu kadın, kâsesini itip ayağa kalktı. Her zaman çirkin kadın diye bir şeyin olmadığına inanmış olan Geralt, aniden bu görüşünü gözden geçirmek zorunda kaldı.

"Silahlar tezgâha!"

Nöbetçinin saçları, diğer herkesinki gibi tümüyle tıraş edilmişti. Saçları birazcık uzamış, kafatasının üzerinde küçük saç topaklarından düzensiz bir şekil oluşmuştu. Düğmeleri açık yeleğinin ve gömleğinin altından, etrafı iple sarılmış büyük bir jambonu hatırlatan karın kasları görünüyordu. Nöbetçinin pazıları, şarküteri ürünlerine benzetmeye devam edilirse, domuz pastırması büyüklüğündeydi.

"Silahları tezgâha bırak!" diye tekrar etti. "Sağır mısın?"

Hâlâ kâsesinin üzerine eğilmiş duran astlarından biri kalçasını hafifçe kaldırıp yüksek sesle ve aralıksız olarak osurdu. Ekip arkadaşları gülmekten kırıldılar. Geralt koluyla havayı yelledi.

Nöbetçi kılıçlarına bakıyordu. "Hey, kızlar! Buraya gelin!"

"Kızlar" epey gönülsüzce yerlerinden kalkıp gerindiler. Geralt'ın da fark ettiği gibi hepsi hayli serbest, rahat bir tarzda giyinmişti, özellikle de kaslarıyla caka satabilecekleri şekilde. Bir tanesi kısa, deri bir pantolon giymiş, paçaları uyluklarını kaplayacağım derken dikiş yerlerinden açılmıştı. Kıyafet diye gövdesini saran şey, çaprazlama iki kayıştan ibaretti.

"Bir witcher," diye tespit etti. "İki kılıcı var, biri çelik, biri gümüş."

Diğerleri kadar uzun boylu ve geniş omuzlu olan bir başkası yanına yanaşıp teklifsizce Geralt'ın gömleğini açtı, gümüş zinciri tutup madalyonu öne çekti.

"Sembolü var," diye onayladı, "Üzerinde dişlerini gösteren bir kurt var. Yani gerçekten bir witcher. Onu içeri alacak mıyız?"

"Yönetmelik bunu yasaklamıyor. Kılıçlarını teslim etti..."

"Doğru," Geralt sakin bir sesle konuşmaya dâhil oldu, "teslim ettim. İkisini de güvenlikli bir depoda tutacağınızı varsayıyorum. Geri alabilmem için bir makbuz verecek misiniz?"

Bekçiler sırıtarak etrafını kuşattılar. Bir tanesi yanlışlıkla olmuş gibi çarptı ona. Bir başkası yüksek sesle osurdu. "Al sana makbuz!"

"Bir witcher. Kiralık bir canavar kasabı! Ama kılıçlarını teslim etti! Hem de hemen! Bir ödlek kadar itaatkâr!"

"İsteseydik kesin çükünü de verirdi."

"İsteyelim o zaman! Ne dersiniz kızlar? Pantolonunu çıkaralım mı?"

"Bakalım, Witcher'ın nasıl bir çükü varmış!"

"Kesin," diye çıkıştı komutan. "Bu kadar aptallık yeter, sizi kancıklar. Gonşorek, yanıma gel! Gonşorek!"

Yan odadan seyrek saçlı, yaşlı biri çıktı; adamın üzerinde sıçan kırı bir pelerin ve yün bir bere vardı. Odaya girer girmez öksürmeye başladı, beresini çıkarıp sallayarak havayı yelledi. Hiçbir şey söylemeden kayışlara bağlı kılıçları alıp Geralt'a onu takip etmesini işaret etti. Witcher tereddüt etmedi. Sınır karakolunu dolduran gaz karışımında bağırsak gazı belirgin derecede baskın gelmeye başlamıştı.

Girdikleri oda sağlam demir parmaklıklarla ayrılmıştı. Pelerinli adam büyük bir anahtarla kilidi açtı. Adam kılıçları, diğer kılıçların, palaların, hançerlerin ve avcı bıçaklarının yanındaki askılara astı. Yıpranmış bir kayıt defteri çıkarıp içine uzun uzun,

ağır ağır bir şeyler karaladı, bu esnada sürekli öksürüyor, nefes almaya çalışıyordu. Nihayet yazdığı makbuzu Geralt'a uzattı.

"Kılıçlarımın burada güvende olacağını varsayıyorum? Kilit ve gözetim altında?"

Sıçan kırı adam güç bela ve sık sık nefes alarak parmaklıkları kilitledi, ona anahtarı gösterdi. Geralt bunu çok da ikna edici bulmadı. Bütün parmaklıklar kırılabilirdi, kadınların yellenme sesleri de bir hırsızlık teşebbüsünden çıkacak sesleri pekâlâ bastırabilirdi. Ama seçim şansı yoktu. Buraya gelmesinin sebebi olan Kerack'taki işini halletmeliydi. Sonra da şehri hemen terk etmeliydi.

Lokanta, yani –tabelada yazan ismiyle– Osteria "Natura Rerum"[2] sedir ağacından yapılmış, samandan çatısı, yüksek bir bacası olan, çok büyük olmasa da güzel bir binada yer alıyordu. Ön cephesi bir merdivenle çıkılan, sütunlu bir saçakla süslenmiş, merdivenin iki yanına ahşap saksıların içinde sarısabır bitkileri yerleştirilmişti. Lokantadan yemek kokuları, özellikle de kızarmış et kokusu geliyordu. Kokular öyle davetkârdı ki "Natura Rerum" Witcher'a süt ve balın aktığı bir cennet bahçesi, mutluluk adası gibi geldi.

Çabucak anlaşıldı ki bu cennet bahçesi –diğer bütün cennet bahçeleri gibi– korunuyordu. Kendi Kerberos'u vardı, ateşli kılıcı olan bir bekçisi. Geralt'ın onu iş üstünde görme fırsatı oldu. Tıknaz ama güçlü kuvvetli bir herif olan Kerberos, gözünün önünde çelimsiz, genç bir adamı zevkler bahçesinden kovdu. Genç adam itiraz etti; bağırıyor, el kol hareketleri yapıyor, bu da Kerberos'u belli ki sinirlendiriyordu.

"Girmen yasak Muus. Sen de bunu çok iyi biliyorsun. Kusura bakma. Bir kez daha söylemeyeceğim."

2 (Lat.) Eşyanın doğası. (ç. n.)

Genç adam merdivenden, tekme yemekten kurtulacak kadar hızla geri çekildi. Geralt'ın da fark ettiği üzere vaktinden önce kelleşmişti; seyrek ve uzun sarı saçları ancak tam tepesinin civarında başlıyor, bu görüntü de epey itici bir izlenim uyandırıyordu.

"Sokayım yasağınıza!" diye bağırdı genç adam güvenli bir mesafeden. "Bana hiçbir faydanız yok! Ayrıca tek de değilsiniz, rakibinize gideceğim! Sizi kasıntılar! Sonradan görmeler! Tabelanız altın ama burnunuz hâlâ bokta! Şu pislikten başka bir şey değilsiniz benim için! Bok boktur!"

Geralt biraz huzursuzlanmıştı. Gerçi yarı dazlak genç adamın nahoş bir görüntüsü vardı ama yine de bir beyefendi gibi görünüyordu, belki çok zengin değildi ama her durumda Geralt'tan daha zarif biriydi. Yani zarafet belirleyici bir faktörse...

"Söyle bakalım, *sen* nereye gitmeye çalışıyorsun?" diyen Kerberos'un soğuk sesi düşünce akışını bozdu. Böylece korkuları doğrulanmış oldu. "Burası müstesna bir mekân!" diye devam etti Kerberos ve merdiveni kapattı. "Bu kelimenin anlamını biliyor musun? Bir nevi 'kapalı' demek. Bazı insanlar için."

"Benim için neden kapalı?"

"Zarfa değil mazrufa bak derler." İki basamak yukarıda duran Kerberos, Witcher'ı süzdü. "Sen yabancı, bu halk deyişinin yürüyen resmi gibisin. Zarfın mazrufunla ilgili hiçbir şey söylemiyor. Belki seni iyi kılan, gizli kalmış başka özelliklerin vardır ama onların da peşine düşecek değilim. Tekrar ediyorum, burası müstesna bir mekân. Biz burada haydut gibi giyinmiş insanları istemeyiz. Ve de silahlıları."

"Silahlı değilim."

"Ama öyleymiş gibi görünüyorsun. Sen en iyisi başka yere git."

"Tarp, bırak."

Lokantanın kapısında ipek tunikli esmer bir adam belirdi. Kaşları çalı gibi, bakışları delici, gaga burnu da oldukça büyüktü.

"Besbelli," diye aydınlattı gaga burun, Kerberos'u, "kiminle muhatap olduğunu bilmiyorsun. Kimin bizi şereflendirdiğini bilmiyorsun."

Kerberos'un süren suskunluğu gerçekten de bilmediğine delalet ediyordu.

"Rivyalı Geralt. Witcher. İnsanları koruyup hayatlarını kurtarmasıyla ünlü. Daha bir hafta önce burada bizim bölgemizde, Ansegis'te bir anne ile çocuğunu kurtardı. Birkaç ay önce Cizmar'da, herkesin çok iyi bildiği gibi, insan yiyen bir *leucrota*'yı öldürüp kendisi de yaralandı. Böyle saygın bir namı olan birinin lokantama girmesine nasıl engel olabilirim? Bilakis, böyle bir konuğum olduğu için sevinç duyarım. Beni ziyaret etmek istemesi benim için bir onurdur. Efendi Geralt, Osteria 'Natura Rerum'a hoş geldiniz. Ben Febus Ravenga, bu mütevazı işletmenin sahibiyim."

Başgarsonun onu yerleştirdiği masa, masa örtüsüyle kaplıydı. "Natura Rerum"daki masaların –büyük kısmı doluydu– tamamı böyleydi. Geralt en son ne zaman bir lokantada masa örtüsü gördüğünü hatırlamıyordu.

Merak etmesine rağmen etrafına bakınmadı çünkü taşralı ya da budala gibi görünmek istemiyordu. Yine de daha sonra yaptığı gözlem sayesinde döşemenin mütevazı ama zarif ve seçkin olduğunu fark etti. Müşteriler de –hepsi zarif olmasa da– seçkindi, kestirebildiği kadarıyla büyük çoğunluğu tüccar ya da zanaatkârdı. Güneşte kararıp kurumuş, sakallı gemi kaptanları vardı. Rengârenk giyinmiş soylu beylerden yana da bir eksiklik yoktu. İçerinin kokusu da hoş ve seçkindi: Kızarmış et, sarımsak, kimyon ve bol bol para kokuyordu.

Geralt ona bakan birini hissetti. Gözetlendiği zaman witcher duyuları bunu derhâl fark ederdi. Gözünün ucuyla ve ihtiyatla o yöne baktı.

Onu gözetleyen –aynı şekilde fazlasıyla ihtiyatla, sıradan bir ölümlünün fark edemeyeceği şekilde gözetleyen– kızıl saçlı genç bir kadındı. Sadece yemeğiyle meşgulmüş gibi davranıyordu – iştah açıcı görünen, kokusu uzaktan bile cezbeden bir şeydi. Tarzı ve beden dili şüpheye yer bırakmıyordu. En azından bir witcher için. Geralt bu kadının büyücü olduğuna bahse girebilirdi.

Başgarson hafif bir öksürükle onu düşüncelerinden ve aniden kapıldığı nostaljiden sıyırdı. "Bugün," diye bildirdi resmiyetle ve kurumlanmadan, "dana paçası tavsiye ediyoruz, hafif pişirilmiş sebze yatağında, mantar ve fasulyeyle birlikte. Patlıcanın yanında kızartılmış kuzu sırtı. Erik şekerlemesi ve birayla pişirilmiş yağlı domuz eti. Elma püresiyle birlikte kızarmış yaban domuzu bacağı. Kırmızı lahana ve kızılcıkla servis edilen tavada ördek göğsü. Beyaz sos ve üzümle birlikte hindiba yatağında kalamar. Hafif pişirilmiş armutla servis edilen kremalı ızgara fener balığı. Ve her zamanki spesiyallerimiz: Beyaz şarapla pişirilmiş kaz budu, isteğe göre sacda kızartılmış meyve eşliğinde ve ıstakoz kuyruğuyla servis edilen mürekkep balığı sepyasıyla karamelize edilmiş kalkan balığı."

"Eğer balık seviyorsan," masanın dibinde, kim bilir ne zaman ve nasıl, Febus Ravenga belirmişti, "o zaman sana içtenlikle kalkan balığını tavsiye ederim. Tadından da anlaşılacağı üzere daha bu sabah tutuldu. Aşçıbaşımız gurur ve iftiharla sunar."

"O halde sepyada kalkan balığı." Witcher aynı anda birkaç yemek sipariş etmek için duyduğu mantık dışı isteğe karşı koydu. Bunun yemeğin tadını bozacağını biliyordu. "Tavsiye

için teşekkürler. Yoksa seçim yapmak şimdiden eziyet olmaya başlamıştı."

"Beyefendi hangi şarabı ister acaba?" diye sordu başgarson."

"Lütfen siz uygun bir şarap seçin. Ben şaraptan pek anlamam."

Febus Ravenga gülümsedi. "Pek kimse şaraptan anlamaz zaten ama çok azı bunu itiraf eder. Merak etmeyin, size türüne ve yılına göre uygun bir şarap seçeceğiz Efendi witcher. Sizi daha fazla rahatsız etmek istemem, afiyet olsun."

Bu dilek gerçekleşmeyecekti. Geralt'ın hangi şarabı seçtiklerini öğrenme fırsatı da olmadı. Mürekkep balığı sepyasıyla pişirilmiş kalkan balığının tadı da o gün için bir muamma olarak kaldı.

Kızıl saçlı kadın ihtiyatlılığı aniden bırakıp gözlerine baktı. Gülümsedi. Geralt bunun kötücül bir gülüş olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Tüyleri ürperdi.

"Rivyalı Geralt ismindeki witcher?"

Usulca masaya yanaşan siyah giyimli üç adamdan biri bu soruyu sordu.

"Benim."

"Kanun namına tutuklusun."

Haksızlık etmedim ki yargıdan ne diye korkayım?
William Shakespeare,
Venedik Taciri

Bölüm 3

Mahkemenin Geralt'a atadığı avukat, gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyordu. Daha iyi bir davayı hak eden inatçılığıyla evrak dosyasının sayfalarını çeviriyordu. Dosyanın içinde çok az evrak vardı. Tam olarak iki tane. Avukat Hanım muhtemelen bunları ezberliyordu. Geralt'ın umduğu üzere savunma konuşmasını yaparken göz kamaştırmak için. Fakat Geralt bunun nafile bir umut olduğundan şüpheleniyordu.

"Hapisteyken," Avukat nihayet başını kaldırdı, "iki koğuş arkadaşını feci şekilde dövmüşsün. Neden?"

"*Primo* cinsel ilişki tekliflerini reddettim, hayırın hayır demek olduğunu katiyen anlamak istemiyorlardı. *Secundo* insan dövmeyi severim. *Tertio*[3] bu haksız bir suçlama. Onlar kendi kendilerini yaraladılar. Kendilerini duvarlara çarptılar. Beni suçlayabilmek için."

Geralt yavaş yavaş ve umursamadan konuşuyordu. Hapiste bir hafta geçirdikten sonra büsbütün umursamaz olmuştu.

Avukat dosyayı kapattı. Hemen sonra yeniden açtı. Ardından hünerli eller tarafından yapılmış saçlarını düzeltti.

---

3 (Lat.) Primo, secundo, tertio: birincisi, ikincisi, üçüncüsü. (ç. n.)

"Darp edilenler," diye iç geçirdi, "belli ki dava açmamış. Dolayısıyla biz kamu davasına odaklanalım. Savcı yardımcısı seni sert ceza gerektiren ağır bir suçla itham ediyor."

Eminim öyledir, diye geçirdi içinden Geralt, bir yandan avukatın güzelliğini inceliyordu. Kaç yaşında büyücü okuluna gittiğini merak etti ve kaç yaşında okuldan ayrıldığını.

Mevcut olan iki büyücü okulu da –erkekler için Ban Ard, kadınlar için Thanedd Adası'ndaki Aretusa– mezun verdiği gibi fire de veriyordu. Aslında umutsuz vakaları elemesi gereken kabul sınavında ince eleyip sık dokumalarına rağmen gerçek seçim ancak ilk dönemde yapılıyor, kendini gizleyebilmiş olanlar gün yüzüne çıkıyordu. Düşünmeyi, nahoş ve tehlikeli bir deneyim olarak görenler. Büyücü okulunda hiçbir işi olmayan, iki cinsiyetten de gizli aptallar, sünepeler ve zihinsel körler. Asıl sorun bunların çoğunun hayli varlıklı ya da başka sebeplerden önemli sayılan insanların çocukları olmasıydı. Okuldan atıldıktan sonra bu sorunlu gençlerin bir yerlere yerleştirilmesi gerekiyordu. Ban Ard'dan atılan genç erkeklere iş bulmak zor değildi – diplomatik işlere giriyorlardı, ordu, donanma ve polis teşkilatı onlara açıktı, en aptalları için geriye politika kalıyordu. Cinsilatif biçimdeki büyücü artıklarını değerlendirmekse belirgin derecede daha zordu. Her ne kadar elenmiş olsalar da büyücü okulunun eşiğinden adımını atmış genç kızlar, öyle veya böyle büyünün tadını alıyorlardı. Büyücü kadınların hükümdarlarla politik ve ekonomik yaşamın bütün alanlarındaki nüfuzu öyle güçlüydü ki genç kızlar yardıma muhtaç bırakılmıyordu. Onlara güvenli bir liman sağlanıyordu. Adaletin hizmetine giriyor, avukat oluyorlardı.

Avukat dosyayı kapattı. Sonra yeniden açtı.

"Suçunu kabul etmeni öneririm," dedi. "O zaman daha hafif bir ceza bekleyebiliriz..."

"Neyi kabul edeceğim?" diye araya girdi Witcher.

"Hâkim sana suçunu kabul ediyor musun diye sorduğunda evet diyeceksin. Suçunu kabul etmen cezanı hafifletici bir neden olarak değerlendirilir."

"Peki, o zaman beni nasıl savunacaksın?"

Kadın avukat dosyayı kapattı. Bir tabutun kapağını kapatır gibi.

"Gidelim. Hâkim bekliyor."

Hâkim bekliyordu. Çünkü bir önceki sanık mahkeme salonundan az önce çıkarılmıştı. Geralt'ın da fark ettiği üzere çok da sevinçli görünmüyordu.

Duvarda üzeri sinek ölüleriyle kaplanmış, Kerack'ın arması olan yüzen mavi yunus amblemini taşıyan bir kalkan asılıydı. Armanın altında hâkim kürsüsü bulunuyordu. Kürsünün arkasında üç kişi oturuyordu. Çelimsiz bir kâtip. Kel bir hâkim yardımcısı. Son olarak endamı ve yüzüyle heybetli bir kadın olan hâkim.

Davacı olan savcı, hâkimin sağ yanındaki bankta yerini almıştı. Çok ciddi görünüyordu. İnsanın karanlık bir sokakta karşılaşmak istemeyeceği kadar ciddiydi.

Tam karşısında, hâkim kürsüsünün sol yanındaysa sanık sandalyesi duruyordu. Onun için belirlenmiş yer.

Sonrası çok hızlı gelişti.

"Rivyalı Geralt olarak bilinen Witcher Geralt, kraliyet ailesine ait malları yasaya aykırı şekilde ihraz etmek ve zimmetine para geçirmekle suçlanıyor. Sanık, rüşvet verdiği kişilerle suç ortaklığı kurarak hizmeti karşılığında düzenlenen faturalardaki meblağları, daha fazla kazanç elde etme etmek maksadıyla yükseltmiştir. Bu da devlet hazinesinde zarara sebep olmuştur.

Kanıt, davacının dosyada ibraz ettiği *notitia criminalis*[4], bir ihbarnamedir. Bu ihbarnameye göre..."

Hâkimin sıkkın yüz ifadesi ve dalgın bakışları, bu heybetli kadının aklının başka yerde olduğunu gösteriyordu. Dert ettiği sorunların ve sıkıntıların bambaşka olduğunu: çamaşırlar, çocuklar, perdelerin rengi, düzgün maya tutmamış haşhaş pastası hamuru ve bir evlilik krizinin habercisi kalçasındaki çatlak izleri. Witcher kendisinin daha az önemli olduğu gerçeğine boyun eğdi. Bu tür sorunlarla asla rekabet edemeyeceği gerçeğini kanıksadı.

"Davalı tarafından işlenen suç," diye duygusuz bir sesle devam etti savcı, "yalnızca ülkeye zarar vermiyor, aynı zamanda kamusal düzeni zayıflatıp sarsıyor. Yasal düzenlemeler gereği..."

"Mahkeme dosyada ibraz edilen ihbarnameyi," diye araya girdi hâkim, "*probatio de relato* olarak, üçüncü kişinin beyanına dayalı kanıt olarak kabul etmek zorunda. Savcılık makamının sunabileceği başka kanıtlar var mı?"

"Başka kanıt yok... şu an için... Belirtildiği üzere sanık bir witcher. İnsanların toplum kurallarının dışında duran, insan haklarını hiçe sayan ve kendini bunların üzerinde gören bir mutant. Suça sebebiyet veren sosyopatik mesleği gereği, kanun kaçakları, insan olmayanlar ve bilhassa insanlara düşman ırklarla ilişki halindedir. Kanunlara karşı gelmek, witcherların nihilist doğasında vardır. Bu Witcher'ın durumunda, yüce mahkeme, kanıtların yokluğu en iyi kanıttır... Gaddarlığının bir kanıtı ve..."

"Kabul ediyor mu," hâkim besbelli kanıtların yokluğunun başka neleri kanıtlayabildiğiyle ilgilenmiyordu, "sanık suçunu kabul ediyor mu?"

---

4 (Lat.) Bir suçun işlendiğinin iddia edildiği ve savcıya iletilen ihbarname. (ç. n.)

"Ben suçsuzum." Geralt avukatının çaresizce yaptığı işaretleri görmezden geldi. "Ben masumum, hiçbir şekilde bir suç işlemedim."

Deneyimliydi, daha önce de yargının önüne çıkmıştı. Ayrıca üstünkörü de olsa bu alanın literatürüne aşinaydı.

"Bir önyargıdan dolayı itham ediliyorum..."

"İtiraz ediyorum," diye bağırdı savcı. "Sanık savunma söylevi yapıyor!"

"Söz hakkı onda."

"...kişiliğime ve mesleğime dair bir önyargıdan dolayı, yani bir *praeiudicium*'dan dolayı. Ama bir *praeiudicium* kendiliğinden haksız suçlamalar içerir. Kaldı ki isimsiz bir ihbarname sebebiyle suçlanıyorum, üstelik tek bir ihbarnameyle. *Testimonium unius non valet. Testis unus, testis nullus.*[5] Binaenaleyh mevzu bir suçlama değil, bir tahmin ya da bir *praesumptio*'dur.[6] Bir tahmin de şüphelere açık kapı bırakır."

"*In dubio pro reo!*" Savunma avukatı uyanmıştı. "*In dubio pro reo*, Sayın Hâkim!"

"Mahkeme," hâkim tokmağını vurup kel hâkim yardımcısını uyandırdı, "beş yüz Novigrad kronu kefalet belirlenmesine karar vermiştir."

Geralt iç geçirdi. İki hücre arkadaşının kendilerine gelip gelmediklerini, olanlardan bir ders çıkarıp çıkarmadıklarını merak etti. Yoksa onları bir kez daha dövmek zorunda mı kalacaktı.

---

5 (Lat.) Bir kişinin tanıklığının bir önemi yoktur. Tek tanık, hiç tanıktır. (ç. n.)

6 (Lat.) Varsayım. (ç. n.)

7 (Lat.) Şüphe sanığın lehinedir. (ç. n.)

Şehir dediğin insanlardan başka nedir ki?
William Shakespeare,
Coriolanus

Bölüm 4

Kalabalık pazar yerinin tam kıyısında, birbirine gelişigüzel çivilenmiş tahtalardan oluşan bir baraka, barakanın içinde de hasır şapkalı, tombul ve masallardaki iyi periler gibi al yanaklı yaşlı bir teyze vardı. Teyzenin üstünde dikkat çekici bir tabela asılıydı: "Şans ve mutluluk yalnızca bende. Turşu bedava." Geralt durup cebinden bakır bozukluklar çıkardı.

"Bana yarım çeyreklik şans ver nine," dedi yüzü asık.

Derin bir nefes alıp bir dikişte içti, sonra nefesini verdi. Sert içkinin yaşarttığı gözlerini sildi.

Özgürdü. Ve de kızgın.

Tuhaf bir şekilde, özgür olduğunu tanıdığı birinden öğrenmişti. Simaen tanıdığı biri. Bu kişi, Osteria "Natura Rerum"un basamaklarından gözünün önünde kovulan, vaktinden önce kelleşmiş genç adamdı. Anlaşıldığı üzere mahkemede kâtipti.

Alnı açılmış genç adam mürekkep lekeli parmaklarını açıp kapatırken, "Özgürsün," diye bildirdi ona. "Kefalet ödendi."

"Kim ödedi?"

Bunun gizli bilgi olduğu ortaya çıktı, kel kâtip dökülmek istemiyordu. Geralt'ın içinde nakit para dışında banka çeklerinin de bulunduğu para kesesini iade etmeyi de aynı şekilde kesinlikle reddetti. Sinsice bir sevinçle bildirdiği üzere Witcher'ın

menkulleri devlet tarafından *cautio pro expensis* olarak kabul edilmişti, yani mahkeme masraflarına ve olası cezalara karşı bir peşinat olarak.

Olayı eşelemenin ne anlamı ne de bir mantığı vardı. Geralt mahkemeden çıkarken hiç değilse tutuklanırken cebinde bulunan şeyleri geri alabildiği için memnun olmalıydı. Kişisel eşyalarını ve bozuk paralarını. Kimsenin çalmaya zahmet etmeyeceği ıvır zıvırlarını.

Geri kalan bakır paralarını saydı. Yaşlı kadına gülümsedi. "Yarım çeyreklik de mutluluk lütfen. Teşekkürler ama turşu kalsın."

Teyzenin içkisinden sonra dünya fark edilir derecede güzel görünmeye başladı. Geralt bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu, o yüzden adımlarını hızlandırdı. Halledecek bazı işleri vardı.

Neyse ki kısrağı Roach, mahkemenin gözünden kaçmış, *cautio pro expensis* olarak el konulmamıştı. Bıraktığı yerde duruyordu, bakılmış, beslenmişti. Witcher böyle bir şeyi ödülsüz bırakamazdı; parasal durumuna hiç aldırmadı. Eyere dikilmiş gizli bir gözde tuttuğu bir avuç gümüş paranın birkaçı doğrudan seyise gitti. Böylesi bir cömertlik karşısında seyisin âdeta soluğu kesildi.

Denizin üstündeki ufuk çizgisi kararmıştı. Geralt ufukta çakan şimşeklerin kıvılcımlarını görür gibi oldu.

Sınır karakoluna girmeden önce ciğerlerini tedbiren temiz havayla doldurdu ama hiçbir faydası olmadı. Nöbetçi kadınlar bugün her zamankinden daha fazla fasulye yemişlerdi. Çok çok daha fazla. Kim bilir, belki de günlerden pazardı.

Bazıları her zamanki gibi yemeye devam ediyordu. Diğerleriyse zar atıyordu. Onu görünce masadan kalktılar. Etrafını çevrelediler.

"Witcher'a bak sen," dedi komutan, sonra dibine kadar geldi. "Kuyruğunu kıstırıp gelmiş."

"Şehri terk ediyorum. Mallarımı almak için geldim."

"Tabii biz izin verirsek," muhafızlardan biri kazara olmuş gibi dirseğiyle Witcher'a vurdu. "Karşılığında bize ne verecek? Bir bedel ödemen lazım oğlum, bir bedel! Hey, kızlar! Ona ne yaptıralım?"

"Her birimizin kıçını öpsün!"

"Yalasın! Sulu sulu!"

"Çüş! Bize hastalık falan bulaştırır!"

"Ama bizim için bir şey yapması gerek, değil mi?" Yanındaki muhafız taş gibi memeleriyle üstüne üstüne geldi.

"Bize bir şarkı söylesin." Bir başkası yüksek sesle osurdu. "Ezgiyi de osuruğumun tınısına uydursun."

"Ya da benim osuruğumun!" Bir başkası daha da yüksek sesle osurdu. "Benimkinin sesi daha gür!"

Diğer kadınlar gülmekten kırıldılar.

Geralt güç kullanmamaya çalışarak kendine yol açtı. O anda deponun kapısı açıldı, sıçan kırı pelerinli ve yün bereli adam belirdi. Yani depo sorumlusu Gonşorek. Geralt'ı görünce ağzı açık kaldı. "Siz?" diye kekeledi. "Nasıl olur? Kılıçlarınız..."

"Doğru. Kılıçlarım. Alabilir miyim?"

"Ama... ama..." Gonşorek yutkunup göğsünü tuttu, nefes almakta zorlanıyordu. "Ama kılıçlar bende değil!"

"Efendim?"

"Bende değiller..." Gonşorek'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Şiddetli bir acı çekiyormuş gibi yüzü çarpıldı. "Kılıçlar alındı..."

"Ne?" Geralt buz gibi bir öfkenin onu ele geçirdiğini hissetti.

"Alın...dı..."

"Ne demek alındı?" Depo sorumlusunu yakasından tuttu. "Lanet olsun, kim aldı? Ne dönüyor burada?"

"Makbuz..."

"Aynen öyle!" Demir gibi bir elin omzunu tuttuğunu hissetti. Muhafızların komutanı nefes almakta zorlanan Gonşorek'i Geralt'ın elinden kurtardı. "Aynen öyle! Makbuzu göster!"

Witcher'ın makbuzu yoktu. Silah deposu makbuzu para kesesinde kalmıştı. Mahkemenin el koyduğu para kesesinde. Mahkemenin masraflar ve olası cezalara karşı peşinat olarak el koyduğu.

"Makbuz!"

"Makbuzum yok. Ama..."

"Makbuzsuz hiçbir şey geri verilmez," diye sözünü kesti komutan. "Kılıçlar alınmış, duymadın mı? Kesin kendin almışsındır. Şimdi de rol kesiyorsun! Sen bizi dolandırmaya mı çalışıyorsun? Yemezler. Kaybol buradan."

"Gitmiyorum, önce..."

Komutan elini gevşetmeden Geralt'ı geri itip arkasına döndürdü. Yüzünü kapıya doğru.

"Siktir git."

Geralt kadınlara vurmaya sıcak bakmazdı. Fakat pehlivan gibi omuzları, jambon gibi karın kasları, disk atıcısı gibi baldırları olan, ayrıca katır gibi osuran birine vurmamak için hiçbir nedeni yoktu. Komutanı geri itip bütün gücüyle çenesine bir tane geçirdi. En sevdiği sağ kroşesiyle.

Diğerleri donup kaldılar ama sadece bir saniyeliğine. Daha komutan masaya düşüp fasulye ve biber soslarını etrafa saçmadan hepsi üstüne atladı. Geralt hiç duraksamadan bir tanesinin burnuna patlattı, bir diğerine öyle bir indirdi ki kadının dişleri çatırdadı. İki muhafızı da Aard işaretiyle karşıladı. Kadınlar kumaştan kuklalar gibi teberlerin durduğu rafa doğru uçtular ve tarifsiz bir patırtıyla yere yığıldılar.

Üzerinden sos damlayan komutan, Geralt'ın kulağına vurdu. Sert göğüslü ikinci bir muhafız bir ayı gibi Geralt'ı arkadan kıskaca aldı. Witcher dirseğiyle öyle bir vurdu ki kadın inledi. Komutanı masaya yatırıp sağlam bir kroşe daha indirdi. Burnu kırılmış muhafızın karın boşluğuna vurup onu da yere çaldı; kadının kustuğunu duyabiliyordu. Şakağından darbe alan bir başkası, kısa saçlı başının arkasını bir direğe vurup yere yığıldı, anında gözleri bulandı.

Ama dört tanesi hâlâ ayaktaydı. Geralt'ın üstünlüğünün sonu gelmişti. Başının arkasına bir darbe yedi, hemen ardından kulağına. Sonra da kuyruk sokumuna. Biri de çelme taktı; Geralt yere düştüğünde ikisi üstüne çullandı. Onu sıkıca yakalayıp yumruk yağmuruna tuttular. Diğerleri de gelişine tekme savuruyordu.

Geralt onu tutanlardan birinin suratına kafa attı fakat diğeri onu yere yapıştırdı. Geralt üzerinden sos damlayan komutanı gördü. Komutan yukarıdan Geralt'ın dişlerine bir yumruk geçirdi. Geralt da ağzındaki kanı onun gözlerine tükürdü.

"Bıçak!" diye bağırdı komutan, tıraşlı kafasını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Bana bir bıçak verin! Taşaklarını keseceğim!"

"Bıçağa ne gerek var!" diye bağırdı bir başkası. "Ben ısırarak koparırım!"

"Dikkat! Hazır ol! Ne oluyor burada! Hazır ol, dedim!"

Saygı uyandıran gür bir ses, arbedenin patırtısını yarıp muhafızları hizaya getirdi. Geralt'ı bıraktılar. O da hafif bir sersemlikle toparlandı. Savaş alanına bakınca keyfi biraz yerine geldi. Hafif bir tatminle eserine baktı. Duvarın dibinde yatan nöbetçinin gözleri açıktı ama hâlâ ayağa kalkacak durumda değildi. İkincisi iki büklüm olmuş orada duruyor, kan tükürüp parmaklarıyla dişlerini yokluyordu. Burnu kırılan üçüncüsüyse ayakta durmaya çalışırken kustuğu fasulye birikintisine basıp

kayınca yeniden düştü. Altı kişinin sadece yarısı ayaktaydı. Yani sonuç tatmin ediciydi. Dışarıdan bir müdahale gelmese fena pataklanacak, belki kendi gücüyle ayağa bile kalkamaz duruma gelecek olmasına rağmen.

Müdahale edense soylu yüz hatları olan, duruşundan bile otorite yayılan şık giyimli bir adamdı. Geralt onun kim olduğunu bilmiyordu ama yanındakini gayet iyi tanıyordu. Balıkçıl kuşu tüyüyle süslü gösterişli bir şapkası ve omuzlarına kadar inen, maşayla kıvırdığı sarı saçları olan erkek güzelini tanıyordu. Üstünde kırmızı şarap renginde bir ceket ile dik yakalı bir gömlek vardı. Tabii bir de yanından hiç eksik etmediği lavtası ve dudaklarından hiç eksik etmediği küstah gülüşü.

"Selam Witcher! Şu dağılmış suratınla bir şeye benziyorsun ama neye! Gülmekten çatlayacağım!"

"Selam Dandelion. Seni gördüğüme ben de sevindim."

"Ne oluyor burada?" Soylu hatları olan adam ellerini beline koydu. "Ha? Neyiniz var sizin? Bir rapor istiyorum! Çabuk!"

"O yaptı!" Komutan kulağındaki sos kalıntısını silip şikâyet edercesine Geralt'ı işaret etti. "Suçlu o, saygıdeğer başsavcı! Buraya gelip yaygara çıkardı, sonra da bize saldırmaya başladı. Bunların hepsi depoya bıraktığı ve makbuzunun olmadığı kılıçlar yüzünden oldu. Gonşorek de bizi onaylayacaktır... Hey, Gonşorek, niye öyle köşede kıvrıldın? Altına mı kaçırdın? Kıçını kaldırıp kalk da saygıdeğer başsavcıya açıkla... Sana diyorum, Gonşorek! Neyin var?"

Gonşorek'in neyi olduğunu anlamak için biraz daha dikkatli bakmak yeterliydi. Nabzını yoklamaya gerek yoktu, kireç gibi olmuş yüzüne şöyle bir bakmak kâfiydi. Gonşorek ölmüştü. Hayatta değildi artık.

"Bir soruşturma başlatacağız Efendi Rivyalı," dedi kraliyet mahkemesinin başsavcısı Ferrant de Lettenhove. "Resmî olarak ihbarda bulunduğunuz ve şikâyetçi olduğunuz için yasaların öngördüğü gibi bir soruşturma başlatmamız gerek. Tutukluluğunuz ve davanız süresince eşyalarınıza erişimi olan herkesi sorgulayacağız. Şüphelileri tutuklayacağız..."

"Her zamankileri mi?"

"Efendim?"

"Neyse boş verin."

"Pekâlâ. Olay muhakkak aydınlatılacaktır. Kılıçları çalan suçlular cezalarını çekecekler. Olayı çözeceğimizden, gerçeği gün yüzüne çıkaracağımızdan emin olun. Er ya da geç."

"Er olmasını tercih ederim." Başsavcının ses tonu Witcher'ın çok da hoşuna gitmemişti. "Varlığımı kılıçlarıma borçluyum, onlar olmadan mesleğimi icra edemem. Çoğunluğun mesleğime kötü gözle baktığının, kişiliğimin batıl inançlar, önyargılar ve yabancı düşmanlığından doğan bu olumsuz bakış açısı yüzünden zarar gördüğünün farkındayım. Bu durumun soruşturmayı etkilemeyeceğini umuyorum."

"Etkilemeyecek," diye kuru bir karşılık verdi Ferrant de Lettenhove. "Burada adalet ve yasalar hüküm sürer."

Hizmetçiler Gonşorek'in cesedini dışarı çıkardıktan sonra başsavcının emri üzerine silah deposu ve alet edevat odası gözden geçirildi. Kolayca tahmin edilebileceği gibi Witcher'ın kılıçlarından eser yoktu. Geralt'a hâlâ öfkeli olan muhafız komutanı, onlara ölen depo sorumlusunun işi bitmiş makbuzları geçirdiği iğneli tahtayı gösterdi. Çok geçmeden alt sıralarda Witcher'ın makbuzu bulundu. Komutan sırf onun gözüne sokabilmek için bütün bir yığını tek tek karıştırmıştı.

"Buyurun," dedi muzafferane. "İşte burada, tesellüm onayı. İmza: Rübyalı Gerland. Size Witcher'ın buraya geldiğini, kı-

lıçları kendisinin aldığını söylemiştim. Şimdi de bizi kandırmaya çalışıyor, kuşkusuz zarar vermek için! Senin yüzünden Gonşorek nalları dikti! Bütün o hengâme ona çok fazla geldi, yüreğine indi."

Yine de ne komutan ne de diğer muhafızlardan biri, Geralt'ı silahlarını teslim alırken gerçekten gördüğünü söyleyebiliyordu. Komutan bu durumu, buraya sürekli birilerinin gelip gittiğini ama yemek yemeleri gerektiği için meşgul olduklarını söyleyerek açıkladı.

Binanın çatısında martılar daireler çiziyor, keskin çığlıklar atıyorlardı. Rüzgâr fırtına bulutlarını denizin üzerinden güneye taşıyordu. Güneş göründü.

"Şimdiden uyarmak isterim," dedi Geralt, "kılıçlarım çok güçlü bir büyünün etkisi altındadır. Onlara yalnızca witcherlar dokunabilir, diğer herkesin yaşam enerjisini çekerler. Bu da kendini özellikle erkekliğin yitirilmesi şeklinde gösterir. Yani iktidarsızlık. Tamamen ve kalıcı olarak."

Başsavcı başıyla onayladı. "Bunu göz önünde bulunduracağız. Fakat öncelikle sizden şehri terk etmemenizi rica edeceğim. Ben sınır karakolunda yaşanan kavganın peşine düşme taraftarı değilim, orada düzenli olarak bu tür kavgalar yaşanır, kadın muhafızlar duygularına çok kolay yenik düşüyorlar. Üstelik Julian... yani Efendi Dandelion'ı kastediyorum, size kefil olduğu için davanızın da mahkemede makul bir şekilde çözüleceğinden eminim."

Witcher gözlerini kıstı. "Benim davam eziyetten başka bir şey değil. Önyargılara ve kötü niyete dayanan bir gözdağı..."

"Kanıtlar incelenecektir," diye sözünü kesti başsavcı. "Buna bağlı olarak da tedbirler alınacaktır. Yasal düzen böyle gerektirir. Sayesinde özgür kaldığınız yasal düzen. Kefaletle, yani şartlı

olarak özgür kaldığınız. Sizin de, Efendi Rivyalı, bu şartlara uymanız gerekir..."

"Kefaleti kim ödedi?"

Ferrant de Lettenhove, Geralt'a yardım eden şahsın kimliğini açık etmeyi soğukça reddetti. Geralt'la vedalaşıp hizmetçileri eşliğinde mahkeme binasının girişine yöneldi. Dandelion bu ânı beklemişti. Pazar yerinden çıkıp da bir sokağa sapar sapmaz bildiği her şeyi anlatmaya koyuldu.

"Gerçekten de talihsiz bir olaylar zinciri, dostum Geralt. İstenmeyen, tatsız olaylar. Kefalete gelince, onu senin için Lytta Neyd diye biri ödedi, kullandığı rujun rengi yüzünden kendi çevresinde Mercan diye bilinir. Buranın küçük kralı Belohun için çalışan bir büyücü. Hiç kimse neden böyle bir şey yaptığını anlamadı çünkü seni hapse tıktıran da ondan başkası değildi."

"Ne?"

"Dediğim gibi. Seni ihbar eden Mercan'dı. Bu kimseyi şaşırtmadı, büyücülerin sana karşı öfkeli oldukları herkesçe bilinen bir şey. Sonra aniden bir sansasyon: Onun yüzünden hapse girdiğin büyücü, ansızın kefaletini ödeyip seni hapisten çıkarıyor. Bütün şehir..."

"Herkes mi biliyor? Bütün şehir mi? Ne diyorsun sen Dandelion?"

"Metafor ve dolaylama kullanıyorum. Beni tanımıyormuş gibi davranma, gayet iyi tanıyorsun. Elbette 'bütün şehir' değil, sadece hükümet çevrelerine yakın, bilgi sahibi birkaç insan."

"Sen de onlardan biri misin?"

"Bildin. Ferrant benim kuzenim, babamın erkek kardeşinin oğlu. Buraya akraba ziyaretine gelmiştim. Sonra senin olayını duydum. Hemen senin için bağlantılarımı kullandım, bundan da şüphe edecek değilsin ya. Senin dürüstlüğüne kefil oldum. Yennefer'den bahsettim..."

"Çok teşekkür ederim."

"Alaycılığını kendine sakla. Günümüz büyücülerinin hasetlik ve kıskançlıktan sana çamur atıp kara çaldıkları konusunda kuzenimi bilgilendirmek için ondan bahsetmek zorundaydım. Bütün bu suçlamaların yalan olduğunu, senin para için asla hileli yollara tenezzül etmeyeceğini anlatmak için. Benim müdahalem sayesinde Ferrant de Lettenhove, kraliyet başsavcısı, en yüksek rütbeli kanun adamı, senin masumiyetine ikna oldu..."

"Bana hiç öyle gelmedi," diye belirtti Geralt. "Tam aksine. Bana güvenmediğini hissettim. Ne sözde yolsuzluk davasıyla ne de kayıp kılıçlarla ilgili. Kanıtlar hakkında ne söylediğini duydun mu? Kanıtlar onun için bir fetiş. Bir ihbarnameyi haksız kazanç için kanıt sayıyor, kayıtlardaki Rübyalı Gerland imzası da kılıçların çalınmasının sahtekârlık olduğunu kanıtlıyor. Ayrıca şehri terk etmemem için beni uyarırkenki yüz ifadesi..."

"Ona haksızlık ediyorsun," diye karşılık verdi Dandelion. "Onu senden daha iyi tanıyorum. Benim sana kefil olmama, bir düzine şişirilmiş kanıttan daha çok değer verir. Ancak seni uyarmakta haklı. Sence neden ikimiz, yani o ve ben, aceleyle sınır karakoluna geldik? Aptalca bir şey yapmanı engellemek için! Birinin sana iftira attığını, sahte kanıtlar ürettiğini söylemiyor musun? Öyleyse bu kişinin elinde gerçek kanıtlar yok ama kaçarsan kanıt olmuş olur."

"Olabilir, haklısın," diye onayladı Geralt. "Ama içgüdülerim bana başka bir şey söylüyor. İyice kapana kısılmadan önce buradan sıvışmam gerek. Önce tutuklama, sonra kefalet, hemen ardından kılıçlar... Sırada ne var? Lanet olsun, kılıçlarım olmadan kendimi... kabuksuz bir salyangoz gibi hissediyorum."

"Bence çok fazla endişe ediyorsun. Burada hiç dükkân yok mu? O kılıçları boş ver, yenilerini al."

"Ya senin lavtan çalınsaydı? Hatırladığım kadarıyla oldukça dramatik şartlar altında elde ettiğin lavtan? Bu seni etkilemez miydi? Arkasından el mi sallardın? Yenisini almak için köşedeki dükkâna mı giderdin?"

Dandelion elinde olmadan lavtasına sarılıp korkuyla etrafına bakındı. Fakat yoldan gelip geçenlerin hiçbiri olası bir çalgı hırsızına benzemiyor, benzersiz lavtasıyla ilgilenmiyordu.

Dandelion derin bir nefes aldı. "Peki, tamam. Anladım. Benim lavtam gibi senin kılıçların da benzersiz ve yerleri doldurulamaz. Üstelik bir de... ne diyordun? Büyülü mü? İktidarsızlığa sebep oluyor... Kahretsin Geralt! Bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Sana eşlik ederken kaç kez kılıçlarının yakınında bulundum. Bazen fazla yakınında! Her şey şimdi anlaşıldı, şimdi anlıyorum... Son zamanlarda, lanet olsun, bazı sıkıntılar yaşadım..."

"Sakin ol. İktidarsızlık olayını oracıkta uydurdum. Söylenti yayılır umuduyla öyle bir şey söyledim. Hırsız korksun diye..."

"Eğer hırsız korkarsa kılıçları nehir yatağına gömer," dedi ozan sakince ama yüzü hâlâ biraz solgundu. "Sen de onları bir daha asla bulamazsın. Sen en iyisi kuzenim Ferrant'a güven. Burada uzun zamandır başsavcı. Emrinde polislerden, hafiyelerden, muhbirlerden koca bir ordu var. Hırsızı göz açıp kapayıncaya kadar bulacaklardır, görürsün."

"Tabii hâlâ buradaysa." Witcher dişlerini sıktı. "Ben kodesteyken buhar olmuş olabilir. Başıma bu belayı saran büyücünün adı ne demiştin?"

"Lytta Neyd, lakabı Mercan. Aklından ne geçtiğini tahmin edebiliyorum dostum ama en iyi fikir bu mu emin değilim. O bir büyücü. Üstelik bir kadın, kısacası sıradan erkekler için anlaşılmaz mekanizmalara ve prensiplere göre çalışan, rasyonel bir anlayışla kavranamayacak yabancı bir tür. Hem bunları

sana niye söylüyorum ki zaten biliyorsun. Sonuçta bu konuda epey bir tecrüben var... Bu gürültü de ne?"

Sokaklarda amaçsızca yürürlerken durmaksızın çekiç seslerinin yankılandığı küçük bir alana gelmişlerdi. Anlaşıldığı üzere burada büyük bir fıçı imalathanesi vardı. Sokağın hemen kenarındaki bir çatının altında, güzelce üst üste dizilmiş şenderelerden oluşan bir istif duruyordu. Şendereler buradan, yalın ayak yeni yetmeler tarafından masaların üzerine taşınıyor, orada özel bir düzeneğe tutturulup bardalarla işleniyorlardı. İşlenen şendereler, onları uzun marangoz tezgâhlarının üzerinde düzeltecek diğer işçilerin eline geçiyordu, işçiler bileklerine kadar talaş içinde, bacakları ayrık tezgâhların başında dikiliyordu. Hazırlanan şendereler onları birleştirecek fıçıcılara gidiyordu. Geralt bir süre, akıllıca tasarlanmış mengenelerin ve vidaların baskısıyla kıvrılıp bükülerek bir fıçı biçimini alışlarını, kıvrık demir çemberler yardımıyla dayanıklılık kazanışlarını izledi. İçlerinde fıçıların buğuda pişirildiği büyük kazanlardan yayılan duman sokağa kadar ulaşıyordu. İmalathanenin derinliklerinden, avlusundan, ateşte kızartılan ahşabın kokusu geliyordu. Orada fıçılar tekrar işlenerek sertleştiriliyordu.

"Ne zaman bir fıçı görsem," dedi Dandelion, "canım bira ister. Gel şu köşeye gidelim. Orada güzel bir birahane biliyorum."

"Sen yalnız git. Ben şu büyücüyü bir ziyaret edeceğim. Sanırım kim olduğunu biliyorum, daha önce de görmüştüm. Onu nerede bulabilirim? Hiç dudağını bükme Dandelion. Belli ki yaşadığım sıkıntıların asıl kaynağı ve kökeni ondan başkası değil. Bir şeylerin kendiliğinden gelişmesini beklemeyeceğim, ona gidip doğrudan soracağım. Buraya, bu küçük şehre kısılıp kalamam. Paramın suyunu çekmiş olması bile yeterli sebep."

"Mevzu paraysa," dedi ozan kasılarak, "ona bir çare buluruz. Sana ekonomik olarak yardımcı olabilirim... Geralt? Ne oluyor burada?"

"Fıçıcıya geri dön ve bana bir şendere getir."

"Ne?"

"Bir şendere getir. Çabuk."

Tıraşsız, pis ve haydut suratlı, güçlü kuvvetli üç herif yolu kapatmıştı. Bir tanesi öyle geniş omuzluydu ki neredeyse kare biçimindeydi, elinde ucuna demir çakılmış, bocurgat manivelası kadar kalın bir sopa tutuyordu. İkincisi tüyleri dışa dönük bir kürk giymişti, elinde bir satır, belindeki kemerde de bir nacak vardı. Bir denizci kadar bronz olan üçüncüsü, iğrenç görünen uzun bir bıçakla silahlanmıştı.

"Hey sen, Rivyalı kokarca!" diye başladı kare olan. "Sırtında kılıçların olmadan kendini nasıl hissediyorsun? Bayıra karşı açılmış göt gibi mi?"

Geralt ağız dalaşına girmedi. Bekliyordu. Dandelion'un bir şendere almak için fıçıcıyla tartıştığını duyuyordu.

"Dişsiz mi kaldın, seni dönme, zehirli witcher sürüngeni," diye devam etti kare, belli ki üçü içinde söz sanatlarında en iyisi oydu. "Dişsiz bir yılandan kimse korkmaz! Çünkü bir solucandan ya da iğrenç bir taşemenden başka bir şey değildir. Biz de böyle bir pisliği ezip püresini yaparız. Bir daha bizim şehrimize, namuslu insanlarımızın yanına gelmesin diye. Artık sokaklarımızı salyalarınla batıramayacaksın, seni yılan. Gençler, bitirin işini!"

"Geralt! Yakala!"

Geralt kendisine atılan şendereyi yakaladı, sopa darbesinden kurtulup kare olanın başının yanına vurdu, hızla arkasına dönüp kürklü serseriye dirsek attı; serseri bağırıp satırı elinden düşürdü. Witcher dizlerinin arkasına vurarak adama diz çöktürdü,

sonra yana dönüp şendereyi şakağına patlattı. Serserinin yere yığılmasını beklemeden ve bir an bile duraksamadan eğilerek karenin sopasından bir kez daha kurtulup parmaklarına vurdu. Kare acıdan inleyip elinden sopasını düşürdü. Geralt arka arkaya kulağına, kaburgalarına ve diğer kulağına vurdu. Sonra apış arasına sert bir tekme attı. Kare yere yığıldı, yerde tostoparlak oldu, acıyla kıvranıyor, alnını yere sürüyordu.

Bronz olan, üçünün en kıvrağı ve en atiğiydi. Witcher'ın etrafında dans etmeye başladı. Bıçağı maharetle bir elinden diğerine alırken esnek bacaklarıyla saldırıyor, bıçağını çaprazlama savuruyordu. Geralt bıçak darbelerinden kolayca kurtulup geri çekildi, diğerinin geniş bir adım atmasını bekledi. Attığında da şendereyi savurup bıçağı savuşturdu, tek ayağının üzerinde saldırganın etrafında dönüp arkadan kafasına vurdu. Bıçaklı adam dizlerinin üzerine çöktü, Witcher sağ böbreğine bir tane indirdi. Sersemleyen adam inleyip yere serildi, Witcher şendereyle kulağının altına, oradaki sinirine vurdu. Hekimler arasında *trigeminus* olarak bilinen sinire.

"Hay aksi," dedi, kıvranan, öğüren, bağırmaktan nefes alamayan adamın başında dikilirken. "Acıtmış olmalı."

Kürklü serseri kemerinden nacağı çekip çıkardı ama dizlerinin üstünden kalkamadı, ne yapacağından emin değildi. Geralt şendereyi ense köküne patlatarak şüphelerini giderdi.

Şehir muhafızları, seyir meraklılarını kenara itip koşarak geldiler. Dandelion onları sakinleştirip bağlantılarından bahsetti, hararetle kimin saldırgan kimin nefsini müdafaa eden olduğunu açıkladı.

Witcher bir el işaretiyle ozanı yanına çağırdı. "Bunların hapse girmelerini sağla," diye talimat verdi ona. "Kuzenini, başsavcıyı ikna et, şunları iyice bir sorguya çeksin. Kılıçların çalınması ya bunların işi ya da biri çalsınlar diye bunları tutmuş.

Silahsız olduğumu biliyorlardı, bana saldırmaya bu yüzden cüret ettiler. Şendereyi de fıçıcıya geri ver."

"Şendereyi satın almak zorunda kaldım," diye itiraf etti Dandelion. "İyi ki öyle yapmışım. Gördüğüm kadarıyla şendere kullanmakta hiç fena değilsin. Sürekli yanında bulundur bence."

"Ben büyücüye gidiyorum. Ziyarete. Oraya şendereyle mi gideyim yani?"

Ozan suratını ekşitti. "Aslında bir büyücü için daha ağır bir şey daha faydalı olur. Mesela bir yük arabası dingili. Tanıdığım bir filozof hep şöyle der: Bir kadının yanına giden kişi, asla unutmamalıdır ki..."

"Dandelion."

"Tamam, tamam, sana büyücüye nasıl gideceğini söyleyeceğim ama öncesinde sana bir tavsiye verebilir miyim?"

"Dinliyorum."

"Bir hamama git. Sonra da berbere."

Hayal kırıklıklarından sakının çünkü görünüş aldatır. Şeyler nadiren göründüğü gibidir. Kadınlarsa asla.

Dandelion,
Şiirin Yarım Yüzyılı

Bölüm 5

Fıskiyeli süs havuzundaki su girdap oluşturmaya, köpürmeye başladı, etrafa altın rengi damlacıklar fışkırtıyordu. Mercan adıyla bilinen büyücü Lytta Neyd bir elini uzatıp dengeleme büyüsü yaptı. Su, üzerine yağ dökülmüş gibi düzleşti, gökkuşağı renklerinde parıldamaya başladı. Başta belirsiz ve sisli olan görüntü netlik kazandı, artık titremiyordu; sudaki hareketlilik yüzünden biraz çarpılsa da açıkça seçiliyordu. Mercan öne doğru eğildi. Suda sebze pazarını, şehrin ana caddesini gördü ve caddede ilerleyen ak saçlı adamı. Büyücü daha dikkatli baktı. Gözlemledi. Bir işaret arıyordu. Herhangi bir detay. Sayesinde isabetli tahminlerde bulunabileceği ve neler olacağını öngörebileceği detaylar.

Lytta Neyd'in gerçek bir erkeğin ne olduğuna dair, yılların tecrübesiyle oluşturduğu bir fikri vardı. Gerçek bir erkeği, az çok başarılı bir yığın taklidinin arasından seçebilirdi. Seçebilmek için fiziksel temasa kesinlikle ihtiyacı yoktu, fiziksel teması diğer kadın büyücüler gibi sadece önemsiz değil, aynı zamanda insanı kesinlikle yoldan çıkaran aldatıcı bir yöntem olarak görüyordu. Tecrübeyle biliyordu ki hemen tadına bakmak tadını öğrenmek için gerçekten de doğru bir yöntem olabilirdi ama

çoğunlukla geriye yalnızca acılık kalırdı. Sindirim güçlüğü. Mide yanması. Hatta bazen mide bulantısı.

Lytta gerçek bir erkeği, ufacık ve görünüşte önemsiz ölçütler sayesinde uzaktan dahi tanıyabilirdi. Büyücü yaşayarak öğrenmişti ki gerçek bir erkek oltayla balık avlamaktan zevk alırdı ama sadece yapay sinekle. Tenekeden asker figürlerini, erotik çizimleri ve kendisinin yaptığı, bazılarını şişelerin içine koyduğu yelkenli maketlerini toplardı, pahalı ve boş içki şişeleri de evinden hiç eksik olmazdı. Mükemmel yemek yapabilir, mutfak sanatlarında gerçek bir usta olabilirdi. Bir de genel olarak, görünüşüyle bile bir kadının arzularını uyandırırdı.

Büyücünün hakkında çokça şey duyduğu, hakkında bir sürü bilgi edindiği ve şu anda havuzun suyuna bakarak gözlemlediği Witcher Geralt, görünüşe göre yukarıdaki şartlardan sadece birini karşılıyordu.

"Mozaik!"

"Buradayım efendim."

"Bir misafirimiz olacak. Her şeyi hazırla, en iyi şekilde. Ama önce bana bir elbise getir."

"Çay gülü renginde olan mı? Deniz mavisi olan mı?"

"Beyaz olan. O siyah giyinmiş, onun için yin ile yangı bir araya getirelim. Elbette ayakkabılar için de uygun bir şey seç, en önemlisi topuğu en az on santim olsun. Bana yukarıdan bakmasına izin veremem..."

"Efendim... Beyaz elbise..."

"Evet?"

"O çok..."

"Mütevazı mı? Süssüz pulsuz, öyle mi? Ah Mozaik ah. Hiç öğrenmeyecek misin?"

Kırık burunlu, küçük domuz gözlü, heybetli ve şiş karınlı bir herif, kapıda onu sessizce selamladı. Geralt'ın üzerini baştan aşağı aradı, sonra bir kez de aşağıdan başa. Ardından geri çekilip içeri girebileceğini işaret etti.

Girişte saçları düzleştirilmiş, hatta kendiliğinden düz saçlı bir kız bekliyordu. Konuşmadan, yalnızca bir el hareketiyle onu içeriye davet etti.

Geralt içeri girince kendini, ortasında fıskiyeli bir havuzun şırıldadığı, çiçeklerle dolu bir iç avluda buldu. Havuzun tam ortasında dans eden, çıplak genç bir kızın mermer heykeli duruyordu, henüz çok gelişmemiş cinsiyet emarelerine bakılırsa daha ziyade küçük bir kızdı. Heykelde, işlenişindeki ustalığın dışında ikinci bir detay daha göze çarpıyordu: heykel kaideye tek bir noktadan, bir ayağının başparmağından bağlıydı. Böyle bir heykelin büyü kullanmadan asla dengede durmayacağına hükmetti Geralt.

"Rivyalı Geralt. Hoş geldin. Yakına gel."

Büyücü Lytta Neyd'in yüz hatları, alışıldık güzellik tanımına uymayacak kadar keskindi. Yanaklarına hafifçe sürdüğü şeftali tonlu allık keskin hatlarını yumuşatsa da gizleyemiyordu. Mercan kırmızısına boyanmış dudaklarıysa öyle ideal bir biçimdeydi ki fazla idealdi. Fakat önemli olan bu değildi.

Lytta Neyd'in kızıl saçları vardı. Klasik ve doğal bir kızıl. Saçlarının parlak pas kırmızısı, bir tilkinin yaz kürkünü andırıyordu. Bir kızıl tilki yakalanıp da Lytta Neyd'in yanına konulsa, Geralt ikisinin de aynı renkte olacağından, aralarında hiçbir fark görülmeyeceğinden fazlasıyla emindi. Büyücü başını hareket ettirdiğinde kızılın içinde daha açık, sarımsı nüanslar parıldıyordu, tıpkı bir tilkinin kürkünde olduğu gibi. Bu kızıl saçlar genellikle çilleri de beraberinde getirirdi, genellikle de fazlasıyla. Fakat Lytta'nın hiç çili yoktu.

Geralt, uzun zamandır unuttuğu ve bastırdığı ama şimdi derinlerinde bir yerde uyanan bir huzursuzluk hissetti. Kızıl saçlılara karşı doğuştan gelen tuhaf ve açıklaması zor bir eğilimi vardı, hatta birkaç kez tam da bu saç rengi bazı aptallıklar yapmasına sebep olmuştu. Dolayısıyla Witcher dikkat etmeli, kararlı olmalıydı. Kaldı ki bunun üstesinden gelmek onun için kolaylaşmıştı. Kızıl saç, onu bu tür aptallıklar yapması için baştan çıkarmayalı tam bir yıl olmuştu.

Saçlarının erotik hisler uyandıran kızıllığı, büyücünün tek çekici özelliği değildi. Kar beyazı elbisesi mütevazıydı ve her türlü süsten yoksundu fakat bu da bir amaca, anlaşılır ve kesinlikle hedeflenen bir amaca hizmet ediyordu. Böylece ona bakanın dikkati başka yönlere kaymayacak, çekici vücuduna odaklanacaktı. Ve derin dekoltesine. Kısacası Lytta Neyd, Peygamber Lebioda'nın *İyi Kitap*'ının resimli baskısında, "Saf Olmayan Arzular" bölümünün en başına koyulacak gravür için başarıyla modellik yapabilirdi.

Daha da kısa anlatmak gerekirse Lytta Neyd öyle bir kadındı ki yalnızca tam bir embesil onunla iki günden fazla birlikte olmak isterdi. Tuhaf bir şekilde erkeklerin genellikle akın akın peşinden koştukları da bu tür kadınlardı, üstelik onlarla çok daha uzun süre birlikte olmaya meyilliydiler.

Büyücü frezya ve kayısı kokuyordu.

Geralt reverans yaptı, hemen ardından büyücünün vücudu ve dekoltesinden ziyade havuzdaki heykel ilgisini çekmiş gibi davrandı.

"Yakına gel," diye tekrarladı Lytta, yüzeyi malakit taşından bir masa ile iki hasır sandalyeyi işaret etti. Geralt oturana kadar bekledi, kendisi otururken de alımlı baldırlarından biri ile kertenkele derisinden küçük ayakkabısını sergiledi. Witcher

ise bütün dikkatini sürahiye ve meyve tabağına veriyormuş gibi davrandı.

"Şarap mı? Bu, Toussaint'taki Nuragus bağlarından. Bana kalırsa şu abartılan Est Est'ten çok daha ilginç. Eğer kırmızı şarabı tercih edersen şurada Côte-de-Blessure de var. Kadehlerimizi doldur Mozaik."

"Teşekkürler." Geralt düz saçlı kızın uzattığı kadehi aldı, yüzüne bakıp gülümsedi. "Mozaik. Güzel bir isimmiş."

Kızın gözlerindeki dehşeti fark etti.

Lytta Neyd kadehini küçük masaya koydu. İlgisini çekmek için gürültüyle.

"Meşhur Rivyalı Geralt'ı," büyücü başını ve kızıl buklelerini salladı, "mütevazı evime hangi rüzgâr attı? Meraktan ölüyorum."

"Benim için kefaleti ödemişsin," dedi Geralt kuru bir sesle. "Cömertliğin sayesinde hapishaneden çıktım. Aynı şekilde senin yüzünden düştüğüm hapishaneden. Öyle değil mi? Hapishanede tam bir hafta geçirmemin sebebi sen miydin?"

"Dört gün."

"Dört gün, dört gece. Mümkünse gerekçelerini öğrenmek isterim. İkisini de."

"İkisini mi?" Kaşlarını ve kadehini kaldırdı. "Tek bir gerekçem vardı. Aynı gerekçe."

"Demek öyle." Geralt bütün dikkatini, avlunun karşı tarafında bir şeylerle meşgul olan Mozaik'e vermiş gibi davrandı. "Yani beni aynı gerekçeyle ihbar edip hapse attırdın, sonra da aynı gerekçeyle hapisten çıkardın, öyle mi?"

"Bravo."

"Öyleyse soruyorum: Neden?"

"Sana yapabileceğimi kanıtlamak için."

Geralt bir yudum aldı. Şarap gerçekten iyiydi.

Başını salladı. "Yapabileceğini kanıtladın. Aslında bana sadece haber de verebilirdin, yolda karşılaştığımızda bile söyleyebilirdin. İnanırdım. Ama sen başka türlü olsun, daha sağlam olsun istedin. Öyleyse soruyorum: Sırada ne var?"

"Bunu ben de merak ediyorum." İndirdiği kirpiklerinin altından yırtıcı bir hayvan gibi baktı. "Ama bir şeyleri akışına bırakalım. Şimdilik bağlı olduğum kardeşlik adına ve onların emirlerine göre davrandığımı söyleyelim. Senin için bazı planları olan büyücüler adına. Benim diplomatik yeteneklerime aşina olan büyücüler, planlarını sana bildirecek uygun kişi olarak beni seçtiler. Şu an için sana söyleyebileceklerim bu kadar."

"Bu kadarı çok az."

"Haklısın. Ama şu an için, ne kadar utanç verici olsa da ben de daha fazlasını bilmiyorum; bu kadar çabuk geleceğini, kefaleti kimin ödediğini bu kadar hızlı öğreneceğini düşünmemiştim. Ki bu bilginin gizli kalacağı yönünde bana güvence verilmişti. Daha fazlasını bilmediğim için sana da anlatamıyorum. Sabırlı ol."

"Ya kılıçlarımla ilgili mesele? Onlar da oyuna dâhil mi? Büyücülerin şu gizli planına? Nelere muktedir olduğuna dair bir kanıt daha mı?"

"Kılıçlarımla ilgili mesele derken her neyi kastediyorsan hiçbir şey bilmiyorum."

Geralt ona tümüyle inanmıyordu ama üstelemedi.

"Kardeşliğin, büyücüler," dedi, "son zamanlarda bana antipati ve düşmanlık besleme konusunda birbirleriyle yarışıyorlar. Bana sıkıntı çıkarmak, hayatımı zorlaştırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Başıma gelen her musibette haklı olarak onların pis parmaklarının izlerini görebiliyorum. Tam bir talihsiz olaylar zinciri. Beni hapse yolluyor, sonra dışarı çıkarıyorlar, ardından benimle ilgili planları olduğunu bildiriyorlar. Kardeşliğin bu

kez ne tasarladı acaba? Tahmin etmeye cüret bile edemiyorum. Sense, kabul etmeliyim ki çok diplomatik bir şekilde sabırlı olmamı söylüyorsun. Bana da yapacak başka bir şey kalmıyor zaten. Senin ihbarın yüzünden açılan dava tamamlanana kadar bekleyeceğim."

"Ama bu arada," diye gülümseyerek karşılık verdi büyücü, "özgürlüğünü doyasıya kullanabilir, avantajlarının tadını çıkarabilirsin. Hâkim önüne özgür bir adam olarak çıkacaksın. Davanın mahkemeye intikal edeceği bile kesin değil. Öyle olsa bile, inan bana endişelenmene gerek yok. Bana güven."

"Güvenmek," bir gülümsemeyle karşılık verdi, "şimdilik zor. Kardeşliğinin son dönemdeki girişimleri güvenimi oldukça yıprattı. Ama denerim. Şimdi gitsem iyi olacak. Güvenmek ve sabırla beklemek için. Hoşça kal."

"Daha gitme. Biraz daha dur. Mozaik, şarap."

Sandalyede oturuş pozisyonunu değiştirdi. Witcher inatla, elbisenin yırtmacından beliren dizini ve baldırını görmüyor gibi davranıyordu.

"Pekâlâ," dedi büyücü bir süre sonra. "Lafı dolandırmaya gerek yok. Witcherlara hiçbir zaman bizim çevremizde iyi gözle bakılmazdı ancak sizi görmezden gelmek bizim için yeterliydi. Bir noktaya kadar böyle olmuştu."

"Bir noktaya kadar," bu kaçamak laflardan bıkıp usanmıştı, "yani ben Yennefer'le bir ilişki kurana kadar."

"Hayır, değil, yanılıyorsun." Yeşim rengindeki gözlerini Witcher'a dikti. "Hem de iki kez. *Primo*, sen Yennefer'le ilişki kurmadın, o seninle kurdu. *Secundo*, bu ilişki neredeyse kimseyi rahatsız etmedi, çevremizde çok daha sıra dışı şeyler zaten oluyordu. Dönüm noktası sizin ayrılmanız oldu. Ne zamandı? Bir yıl önce mi? Ah, zaman nasıl da geçiyor..."

Yalandan bir ara verip Geralt'ın bir tepki göstermesini bekledi.

Herhangi bir tepki gelmeyeceğini anlayınca, "Bir yıl önce," diye devam etti, "camiamızın bir kısmı, çok büyük değil ama nüfuzlu bir kısmı, seninle ilgilenme lütfunda bulundu. İkinizin arasında tam olarak ne olduğunu kimse bilmiyordu. Bazılarımız Yennefer'in sonunda akıllanıp senden ayrıldığına, seni sepetlediğine inanıyordu. Diğerleri de senin gözlerinin açıldığı, Yennefer'i kaybedilmiş bir vaka olarak gördüğün ve sıvışıp bir daha da geri dönmeyeceğin yönünde cüretkâr bir varsayımda bulundular. Sonuç olarak, dediğim gibi, ilgi odağı haline geldin. Senin de tahmin ettiğin gibi antipati duyulan biri haline. Hatta seni cezalandırmak isteyenler bile oldu. Şansına, birçoğu buna değmeyeceğini düşündü."

"Peki sen? Sen camianızın hangi kısmına dâhilsin?"

Lytta rujlu dudaklarını büzdü. "Senin aşk ilişkilerini sadece eğlenceli bulanlara. Zaman zaman gülünç. Zaman zaman da epey heyecanlı. Bol miktarda bir nakit akışı için sana kişisel olarak borçluyum Witcher. Senin Yennefer'e ne kadar dayanacağına dair bahisler açılmıştı, büyük paralar yatırıldı. Anlaşıldığı üzere en doğru tahmini ben yapmışım. Yatırılan bütün parayı topladım."

"Öyleyse gitmem gerekirdi. Seni ziyaret etmemeliydim, bizi bir arada görmemeliler. Yoksa şu bahsin danışıklı dövüş olduğunu düşünürler."

"Ne düşündüklerini umursuyor musun?"

"Pek değil. Kazançlı çıkman beni mutlu eder. Sana kefalete yatırdığın beş yüz kronu geri ödemek niyetindeydim ama bana para yatırıp hepsini topladığına göre, kendimi borçlu hissetmeme gerek yok. Hesap kapanmış olsun."

Lytta'nın gözlerinde kötücül bir kıvılcım belirdi. "Umarım kefaleti geri ödemek istemen buradan çekip gideceğin anlamına gelmiyordur. Duruşmayı beklemeden mi? Hayır, hayır, niyetin

bu değildi, niyetin bu olamaz. Çünkü çok iyi biliyorsun ki bu niyet seni yeniden hapse götürür. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana bunu yapabileceğini kanıtlamana gerek yok."

"Kanıtlamak zorunda kalmamayı tercih ederim, yürekten söylüyorum."

Elini dekoltesinin üzerine koydu, besbelli bakışlarını oraya çekmek niyetindeydi. Geralt hiçbir şey fark etmemiş gibi yapıp bakışlarını yeniden Mozaik'e kaydırdı.

Lytta hafifçe öksürdü. "Hesap kapatma konusuna gelince ya da bahis kazancının dağılımına," dedi, "gerçekten haklısın. Sana borçluyum. Sana para teklif etmeye cüret edemem... Ama 'Natura Rerum'da sınırsız krediye ne dersin? Burada kaldığın süre boyunca? Benim yüzümden önceki ziyaretin daha doğru düzgün başlayamadan son buldu, yani..."

"Hayır, teşekkürler. İyi niyetine saygı duyuyorum. Ama teşekkürler, hayır."

"Emin misin? Ama doğru, kuşkusuz eminsindir. Seni hapse yollayabileceğimi söylemem densizlikti. Beni kışkırttın ve yanılttın. Gözlerin; öylesine dürüst görünen şu tuhaf mutant gözlerin sürekli etrafa kayıyor... ve yanıltıyor. Sen dürüst değilsin, ah hayır. Biliyorum, bu bir büyücünün ağzından çıktığında iltifattır. Söylemek istediğin bu, değil mi?"

"Bravo."

"Ama dürüst olabilirdin değil mi? Dürüst olmanı emretseydim..."

"Rica etseydin."

"Ah. Pekâlâ. Rica ediyorum. Neden Yennefer? Neden bir başkası değil de o? Bunu açıklayabilir misin? Bir isim verebilir misin?"

"Bu yeni bir bahis mevzusuysa..."

"Bahis mevzusu değil. Neden tam da Vengerbergli Yennefer?"

Mozaik bir gölge gibi belirdi. Elinde yeni bir sürahi ve pastalarla. Geralt kızın gözlerinin içine baktı. Kız derhâl yüzünü çevirdi.

"Neden mi Yennefer?" diye tekrarladı Geralt gözlerini Mozaik'ten ayırmadan. "Neden tam da o? Dürüstçe cevap vereceğim: Ben de bilmiyorum. Bazı kadınlar vardır. Tek bir bakış yeter..."

Mozaik ağzını açıp hayır der gibi belli belirsiz başını salladı. Reddedercesine, korkuyla. Ondan susmasını rica ediyordu. Fakat Geralt fazla ileri gitmişti bile.

"Bazı kadınlar vardır," bakışları kızın vücudunda gezindi, "insanı kendilerine çekerler. Mıknatıs gibi. Gözlerini onlardan alamazsın..."

"Bizi yalnız bırak Mozaik." Lytta'nın sesinde çeliğe sürtülen buzun gıcırtısı vardı. "Sana, Rivyalı Geralt, teşekkür ederim. Ziyaretin için. Sabrın için. Ve dürüstlüğün için."

Witcher kılıcı (Figür 40) âdeta diğer kılıçların toplamı oluşuyla nitelendirilir, bütün kılıçların en mükemmel örneği, dolayısıyla bütün silahlar içerisinde en iyisidir. Cücelerin döküm hanelerine ve demirhanelerine özgü seçkin çelik ve dökme teknikleri kılıca hafiflik, aynı zamanda da olağanüstü bir esneklik kazandırır. Witcher kılıcı aynı şekilde cücelere özgü bir teknikle bilenir, bu teknik, belirtmek isteriz ki bir sırdır ve her daim bir sır olarak kalacaktır çünkü dağ cüceleri gizli sanatlarını hasetle saklarlar. Cüceler tarafından bilenmiş bir kılıçla, havaya atılan ipek bir mendil kesilebilir. Witcherlar, tanık raporlarından bildiğimiz üzere, bu mahareti kılıçlarıyla gösterebilir.

Pandolfo Forteguerra

Ateşsiz Silahlar Üzerine Bir İnceleme

Bölüm 6

Kısa süren, yağmurlu bir sabah fırtınası havayı bir an için temizlemiş, ardından meltemin Palmira'dan taşıdığı çöp, yanık yağ ve çürük kokusu havayı yeniden bulandırmıştı.

Geralt geceyi Dandelion'ın bulduğu handa geçirdi. Ozanın kiraladığı küçük oda öyle dardı ki yatağa ulaşmak için duvara yapışmak gerekiyordu. Neyse ki yatak iki kişilikti, fena halde gıcırdamasına ve evlilik dışı ilişkilere düşkünlükleriyle bilinen gezgin tüccarların saman şilteyi sertleştirecek kadar sıkıştırmış olmasına rağmen üstünde uyunabiliyordu.

Geralt geceleyin rüyasında, kim bilir hangi sebepten Lytta Neyd'i gördü.

Kahvaltı için yakındaki pazar yerinde bulunan, ozanın keşfine göre nefis sardalyaların servis edildiği kapalı çarşıya gittiler. Dandelion Witcher'ı davet etmişti. Geralt karşı koyamadı. Nihayetinde sık sık tam tersi olur, çoğunlukla meteliksiz olan Dandelion, Geralt'ın cömertliğinden faydalanırdı.

Böylelikle kabaca zımparalanmış masaya oturdular ve önlerine araba tekerleği kadar büyük bir tahta tabakta getirilen çıtır çıtır kızartılmış sardalyaları iştahla yemeye koyuldular. Witcher'ın da fark ettiği gibi Dandelion ikide bir korkuyla etra-

fına bakınıyordu. Yoldan geçen herhangi birinin onları keskin bakışlarla izlediği hissine kapıldığında da donup kalıyordu.

"Bence," diye mırıldandı sonunda, "herhangi bir silah bulman lazım ve görünür biçimde taşıman. Dünkü olaydan bir ders çıkarmak gerek, sence de öyle değil mi? Ah bak, şurada sergilenen kalkanları ve zincir zırhları görüyor musun? Orası bir zırh atölyesi. Kesin orada kılıç da vardır."

"Bu şehirde," Geralt bir sardalyanın sırtını ısırıp kılçığını tükürdü, "silah taşımak yasak, buranın yerlisi olmayandan silahlarını alıyorlar. Burada sadece haydutların silahlı dolaşmasına izin var sanki."

"Belki de öyledir." Ozan bir kafa hareketiyle, belinde geniş bir kılıçla yoldan geçen iri yarı bir herifi işaret etti. "Ama Kerack'ta yasakları belirleyen, riayet edilip edilmediğini denetleyen ve ihlalleri cezalandıran Ferrant de Lettenhove, senin de bildiğin gibi benim kuzenim olur. Akraba kayırmak da kutsal bir doğa kanunu olduğuna göre buradaki yasakları ikimiz de umursamayabiliriz. Bu tespitime göre silah sahibi olmaya ve üstümüzde taşımaya hakkımız var. Gel, kahvaltıdan sonra gidip sana bir kılıç alalım. Hancı hanım! Bunlar enfes balıklar! Lütfen on tane daha kızartın!"

"Bu sardalyaları yerken," Geralt kemirdiği bir kılçığı kenara attı, "kılıçlarımın kaybolmasının yemek merakıma ve züppeliğime kesilen bir cezadan başka bir şey olmadığını fark ettim. Bu bölgede bir iş bulmuştum, ben de Kerack'a küçük bir gezinti yaparım, bütün dünyanın dilindeki lokantada, 'Natura Rerum'da bir şeyler yerim diye düşünmüştüm. Oysa bir yerlerde işkembe, nohutlu lahana yiyebilir ya da balık çorbası içebilirdim..."

"'Natura Rerum' demişken," Dandelion parmaklarını yaladı, "mutfağıyla haklı olarak ünlenmiş olsa da bir sürü lokantadan

sadece biri. Yemekleri daha kötü olmayan hatta bazıları daha iyi olan mekânlar var. Mesela Gors Velen'deki 'Safran ve Biber' ya da Novigrad'daki kendi bira fabrikası olan 'Hen Cerbin'. Cidaris'deki 'Sonatina' da saygıyı hak ediyor, buradan çok uzakta değil ve bütün sahil bölgesinin en iyi deniz ürünleri onlarda. Maribor'daki 'Rivoli' de var, kalın domuz yağı dilimleriyle kızartılan, Brokilon usulü orman tavuğu orada, hımmmm! Aldersberg'deki 'Paprika' Kral Videmont usulü kuzu göbeğinde tavşan sırtıyla ünlü. Hirundum'daki 'Hofmeier'... ah, oraya sonbaharda gideceksin, Saovine'den[8] sonra, armut soslu kaz kızartması için... Ya da 'İki Balçıkyiyen', Ard Carraigh'den birkaç mil uzakta, bir yol ayrımında sıradan bir meyhane ama hayatım boyunca yediğim en iyi domuz paçası oradaydı... Hah! Bak, kim gelmiş. İyi insan lafının üstüne gelir... Selam Ferrant. Yani... ıı... Sayın Başsavcı..."

Ferrant de Lettenhove, hizmetkârlarına dışarıda kalmalarını emrettikten sonra tek başına yanaştı.

"Julian. Efendi Rivyalı. Haberlerim var."

"Hiç gizleyemeyeceğim," diye karşılık verdi Geralt, "şimdiden sabırsızlandım. Suçlular ifadelerinde ne söylediler? Dün bana saldıran ve silahsız oluşumdan yararlanan suçluları diyorum. Silahsız olduğumu yüksek sesle, açık açık söylemişlerdi. Bu da kılıçlarımın çalınmasında parmakları olduğunun kanıtı."

"Maalesef bu yönde bir kanıt yok." Başsavcı omuz silkti. "Tutuklanan üç kişi, şu ana kadar çok az göze çarpan sıradan ayaktakımından. Saldırıya gerçekten de silahsız oluşundan cesaret alarak kalkışmışlar. Silahlarının çalındığı söylentisi inanılmaz bir hızla yayılmış, görünüşe göre sınır karakolundaki kadınlar sayesinde. Bunu duyunca baştan çıkacak birileri de hemen bulunmuş tabii... ki çok da şaşırtıcı değil. Özellikle sevilen

8 Elf takvimine göre ekim sonundan kasım başına kadar kutlanan bir bayram. (ç. n.)

insanlardan sayılmazsın... Sempatik ve popüler olmak gibi bir niyetin de yok. Hapisteyken hücre arkadaşlarını dövdün..."

"Doğru." Witcher başıyla onayladı. "Hepsi benim suçum. Dünkü saldırganlar da yaralanmıştı. Şikâyetçi olmadılar mı? Tazminat talep etmediler mi?"

Dandelion yüksek sesle güldü, hemen ardından sustu.

"Dünkü olayın tanıkları," dedi Ferrant de Lettenhove asık bir suratla, "üçünün bir şendereyle dövüldüklerini söylediler. Hem de oldukça acımasız şekilde. İçlerinden birinin... altına edeceği kadar gaddarca."

"Kesin heyecandandır."

Başsavcının yüz ifadesi değişmedi. "Hatta savunmasız kaldıklarında, silahlarını düşürdüklerinde bile vurmaya devam etmişsin. Bu da uygun nefsi müdafaa sınırlarının aşılması demek."

"Endişelenecek değilim. İyi bir avukatım var."

"Sardalya?" diye boğucu suskunluğu bozdu Dandelion.

"Soruşturmanın devam ettiğini söylemek isterim," diye devam etti başsavcı. "Dün tutuklananlar kılıç hırsızlığına karışmamışlar. Suça iştirak etmiş olabilecek birçok insan sorgulandı fakat kanıt bulunamadı. Muhbirler soruşturmayı derinleştirmeye yetecek herhangi bir ipucu sağlayamadılar. Fakat kılıçlarla ilgili söylentinin yerel yeraltı dünyasında bir hareketlenmeye sebep olduğu açık. Bu da bildirmek istediğim asıl mesele. Bir Witcher'la, bilhassa da silahsız bir Witcher'la boy ölçüşmek isteyecek yabancılar da çıkabilir. Dolayısıyla dikkatli olmanı öneririm. Tatsız başka olayların yaşanmasını engelleyemem. Julian, şu durumda Efendi Rivyalı'ya eşlik etmenin..."

"Geralt'a eşlik ederken," diye kavgacı bir tavırla sözünü kesti ozan, "çok daha tehlikeli yerlerde bulundum, buradaki serserilerin akıllarına bile gelmeyecek çıkmazlara girdim. Eğer uygun görürsen kuzen, yanımıza silahlı bir koruma ver. Korku-

tucu görünsün. Çünkü Geralt ve ben bir sonraki ayaktakımına bir araba dayak attığımızda nefsi müdafaa sınırları aşıldığı için şikâyetçi olabilirler."

"Tabii gerçekten ayaktakımıysa," dedi Geralt. "Birilerinin tuttuğu kiralık cellatlar değillerse. Soruşturma bunu da göz önünde bulunduruyor mu?"

"Bütün olasılıklar hesaba katılıyor," dedi Ferrant de Lettenhove kısa ve öz. "Soruşturma devam ediyor. Bir koruma ayarlarım."

"Müteşekkiriz."

"Hoşça kalın. İyi şanslar."

Şehrin çatılarının üzerinde martılar daireler çiziyordu.

Zırh dükkânına hiç gitmeseler de olurdu. Sergilenen kılıçlara şöyle bir bakmak Geralt'a yetmişti. Fiyatlarını da öğrenince omuz silkip tek kelime etmeden dükkândan çıktı.

Sokakta Dandelion yine ona katıldı. "Anlaştığımızı sanıyordum. Silahsız görünmemek için herhangi bir şey alacaktın."

"Herhangi bir şey için para harcayamam. Senin paran olsa bile olmaz. Hepsi hurdaydı, Dandelion. Seri üretim ilkel kılıçlar. Saraylılar için tören kılıçları; eskrimci kılığına girmek istersen bir maskeli balo için uygun olabilirler. Hele fiyatları; ancak güler geçersin."

"Başka bir dükkân bulalım! Ya da bir atölye!"

"Her yerde aynısı olacaktır. Tek bir gerçek savaşta kullanılabilecek, kalitesiz, ucuz silahların bir piyasası var. Bu kılıçlar da galiplerin kılıcı değil, yerden toplandıklarında bile beş para etmezler. Bir de züppelerin caka sattığı pırıltılı süslü şeyler satılıyor. Onlarla da sucuk bile kesemezsin. Belki ancak karaciğer sucuğu."

"Her zamanki gibi abartıyorsun!"

"Bunu senden duymak bir iltifat."

"Kastım bu değildi! Peki, söyler misin, nereden iyi bir kılıç alacağız? Çalınan kılıçlarından daha kötü olmayan bir kılıç? Ya da daha iyi olan?"

"Elbette işinin ustası demirciler var. Belki onlarda düzgün bir kılıç bulunabilir. Fakat benim, elime oturan bir kılıca ihtiyacım var. Sipariş üzerine dövülen ve hazırlanan bir kılıca. Bu da birkaç ay hatta bazen bir yıl sürer. O kadar zamanım yok."

"Ama bir kılıç edinmen lazım," dedi ozan gerçekçi olarak. "Hem de bana kalırsa acilen. Geriye ne kalıyor? Belki..." Sesini alçaltıp etrafına bakındı. "Belki... belki Kaer Morhen olabilir mi? Orada kesin..."

"Kesinlikle," diye sözünü kesti Geralt. "Çok doğru. Orada yeterince kılıç seçeneği var, gümüş kılıçlar dâhil. Ama çok uzak ve fırtınasız, sağanak yağışsız tek bir gün bile geçmiyor. Nehirler taştı, yollar yumuşadı. Oraya gitmek aylarıma mal olur. Ayrıca..."

Öfkeden, birinin fırlatıp attığı hasır sepeti tekmeledi. "Soyuldum Dandelion, dolandırıldım, tam bir aptal gibi soyuldum. Vesemir duysa benimle acımasızca dalga geçer, arkadaşlarım oradaysa onlar da alay ederler, yıllarca benimle eğlenirler. Hayır. Kahretsin, imkânı yok. Bu işi başka bir şekilde çözmem gerek. Tek başıma."

Kulaklarına flüt ve trompet sesleri çalındı. Sebze pazarında küçük bir alana gelmişlerdi ve bir grup gezgin ozan gösteri yapıyordu. Repertuvarları öğle öncesine uygundu, yani sade ve saçmaydı ve hiç eğlenceli değildi. Dandelion tezgâhların arasından ilerledi ve masalarda sergilenen salatalıkları, lahanaları ve elmaları, bir şairden beklenmeyecek şaşılası bir bilgiyle denemeye ve değerlendirmeye koyuldu, her seferinde pazarcılarla tartışmaya giriyor ya da flört ediyordu.

"Lahana turşusu!" diye duyurdu ve tahta bir maşa yardımıyla fıçının içinden bir parça turşu aldı. "Dene Geralt. Enfes, değil mi? Şu lahana çok lezzetli, şifalı bir şey. Kışın vitamin eksikliği çekildiğinde iskorbüte karşı korur. Ayrıca depresyona karşı kusursuz bir ilaçtır."

"Nasıl oluyor o?"

"Bir tencere dolusu lahana turşusu yer, bir tencere de turşu suyu içersin. Bir anda depresyon diye bir derdin kalmaz. Depresyonu unutursun. Bazen uzun süreliğine. Sen öyle kime bakıyorsun? Kim bu kız?"

"Bir tanıdık. Burada bekle. Onunla iki çift laf edip geri geleceğim."

Kız, Lytta Neyd'in evinde tanıştığı Mozaik'ti. Düz saçlı, utangaç büyücü çırağı. Pelesenk renginde mütevazı ama şık bir elbise giymişti. Yüksek mantar topuklu ayakkabılarının üzerinde son derece zarifçe hareket ediyor, bir yandan da eğri büğrü kaldırım taşlarının üzerindeki kaygan sebze çöplerine dikkat ediyordu.

Geralt yanına yaklaştı, o sırada kolunun altında taşıdığı küçük bir sepete portakal koymakla meşgul olan kızı şaşırttı.

"Selam."

Kız onu görünce zaten açık tenli olmasına rağmen birazcık sarardı. Arkasında tezgâh olmasa bir iki adım geri çekilirdi. Sepetini arkasına saklamak ister gibi bir hareket yaptı. Hayır, sepeti değil. Elini. İpek bir mendille sıkıca sarılmış ön kolunu ve elini saklıyordu. Bu hareketi Geralt'ın gözünden kaçmadı fakat o da açıklanamaz bir dürtüyle karşılık verdi. Kızın elini tuttu.

"Bırak," diye fısıldadı kız, elini kurtarmaya çalıştı.

"Göster. Israr ediyorum."

"Burada olmaz..."

Kız Geralt'ın ona pazarın kalabalığından biraz uzağa kadar eşlik etmesine müsaade etti, hiç değilse birazcık yalnız kalabilecekleri bir yere kadar. Geralt mendili çözdü. Sonra kendini tutamadı. Küfretti. Müstehcen ve pis küfürler.

Kızın sol eli çevrilmişti. Bileği dönmüştü. Başparmağı solu gösteriyordu, elinin tersi aşağıya dönüktü. Avuç içi de yukarıya. Geralt istemsizce yaşam çizgisinin uzun ve düzgün olduğunu fark etti. Kalp çizgisi de belirgindi ama noktalı ve kesikti.

"Kim yaptı bunu? O mu?"

"Sen."

"Ne?"

"Sen!" Kız elini çekti. "Onunla alay etmek için beni kullandın. Böyle şeyleri hoş karşılamaz."

"Ben bunu nasıl?.."

"Tahmin edebilirdim mi diyecektin?" Gözlerinin içine baktı. Geralt kızı yanlış değerlendirmişti, ne çekingen ne de ürkekti. "Tahmin edebilirdin, etmeliydin de. Ama ateşle oynamayı tercih ettin. Değdi mi bari? Tatmin oldun mu, özgüvenin tazelendi mi? Birahanede dostlarına övünerek anlatabileceğin bir şey elde ettin mi?"

Geralt cevap vermedi. Diyecek söz bulamıyordu ama Mozaik onu şaşırtarak aniden gülümsedi.

"Sana dargın değilim," dedi rahat bir tavırla. "Oyunun beni bile eğlendirdi; o kadar korkmasam kahkaha bile atabilirdim. Sepeti geri ver, acelem var. Daha alışveriş yapmam gerek. Ayrıca simyacıyla randevum var..."

"Bekle. Bunu öylece oluruna bırakamayız."

"Lütfen." Mozaik'in sesi biraz değişti. "Karışma. Karışırsan yalnızca daha kötü olur... Hem ben..." diye ekledi bir an sonra, "şanslıydım. Bana yumuşak davrandı."

"Yumuşak mı?"

"İki elimi de döndürebilirdi. Ya da topuğum öne bakacak şekilde bir ayağımı. Ayaklarımın yerini değiştirebilirdi, sağı sola solu sağa; bir keresinde birine yaptığını gördüm."

"Canın..."

"Yandı mı diye mi soracaksın? Kısa bir an çünkü neredeyse hemen bayıldım. Ne bakıyorsun? Öyle oldu. Umarım elimi yeniden döndürdüğünde de öyle olur. Birkaç gün sonra intikamından tatmin olunca."

"Ona gidiyorum. Derhâl."

"Berbat bir fikir bu. Gidemezsin..."

Geralt hızlı bir el hareketiyle sözünü kesti. İnsanların mırıldanmaya başladığını duymuştu, dağıldıklarını gördü. Gezgin ozanlar çalmayı bıraktı. Geralt, ona uzaktan şiddetle ve çaresizce işaretler yapan Dandelion'a baktı.

"Sen! Witcher müsveddesi! Seni düelloya davet ediyorum! Dövüşeceğiz!"

"Çok etkilendim. Mozaik, kenara çekil."

Kalabalığın arasından deri maskeli, sığır derisiyle sertleştirilmiş *cuir bouilli*[9] zırhlı, tıknaz, kuvvetli bir adam öne çıktı. Adam sağ elinde tuttuğu üç dişli mızrağı sallayıp bir balık ağını sol elinin tek bir hareketiyle havada açtı, balık ağını sağa sola savurdu.

"Ben Tonton Zroga, bana Retiarius[10] derler! Seni dövüşe davet ediyorum Witch..."

Geralt elini kaldırıp adama Aard işareti savurdu, mümkün olduğu kadar çok güç kattı içine. Kalabalık çığlıklar attı. Retiarius diye bilinen Tonton Zroga havaya uçtu, kendi ağına dolandı, ayaklarını çırparak düşerken bir simit tezgâhını pa-

9 (Fra.) Haşlanmış deri. Orta Çağ'da ve Erken Modern Çağ'da göğüs zırhı yapımında kullanılan bir materyal. (ç. n.)

10 (Lat.) Ağ savaşçısı. (ç. n.)

ramparça etti, sertçe yere düştü, kafası gümbürtüyle, kim bilir hangi sebepten tuhafiye tezgâhının önüne dikilmiş, oturan bir cücenin dökme demirden heykeline çarptı. Gezgin ozanlar bu uçuşu bravo sesleriyle karşıladılar. Retiarius orada öylece yatıyordu, oldukça zayıf bilinç belirtileri gösterse de hayattaydı. Geralt acele etmeden yanına yanaşıp karaciğer bölgesine sert bir tekme attı. Biri Geralt'ın kolundan tuttu. Mozaik'ti.

"Hayır. Lütfen. Lütfen yapma. Bunu yapamazsın."

Geralt'a kalsa ağ savurucuyu tekmelemeye devam ederdi çünkü insanın neyi yapıp neyi yapamayacağını ve neyi yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu tür konularda kimsenin sözünü de dinlemezdi. Hele kendisi hiç tekmelenmemiş insanları asla.

"Lütfen," diye tekrar etti Mozaik. "Hırsını ondan çıkarma. Benim yüzümden. Onun yüzünden. Sırf kendini kaybettin diye."

Geralt kızı dinledi. Omuzlarından tuttu. Gözlerinin içine baktı. "Hanımını görmeye gideceğim," diye açıkladı asık bir suratla.

"Yazık." Kız başını iki yana salladı. "Bunun sonuçları olacak."

"Senin için mi?"

"Hayır. Benim için değil."

Vahşi geceler! Vahşi geceler!
Seninle olsaydım keşke
Dönerdi vahşi geceler
Bizim için zevke!

Emily Dickinson

Her gün tekrarlarım faydasız görevimi
Köşede bucakta dokunurum ona – bilirim yerimi
Öperim açık ağzını, överim güzelliğini
İnsanlar hain diye bağırır yüzüme.

Leonard Cohen

Bölüm 7

Büyücünün kalçası masalsı renklerde ayrıntılarla dolu sanatsal bir dövmeyle bezenmişti, renkli çizgili bir balığın tasviriydi bu.

Nil admirari,[11] diye geçirdi içinden Witcher. *Nil admirari.*

"Gözlerime inanamıyorum," dedi Lytta Neyd.

Tüm olanların ve böyle olmuş olmalarının suçlusu yalnızca Geralt'tı, bir başkası değil. Büyücünün villasına giderken bir bahçenin önünden geçmiş, çiçek tarhlarında yetişen frezyalardan birini koparma arzusuna karşı koyamamıştı. Geralt, onun parfümündeki baskın kokunun bu olduğunu hatırlıyordu.

"Gözlerime inanmıyorum," diye tekrarladı Lytta Neyd kapıda dururken. Onu bizzat karşılaşmıştı, iri yarı kapı bekçisi yerinde yoktu. Muhtemelen izinliydi.

"Mozaik'in eli yüzünden beni azarlamaya geldiğini düşünmüştüm. Sense bana bir çiçek getirmişsin. Beyaz bir frezya. Bir olay çıkmadan, bütün şehir dedikoduyla çalkalanmadan evvel içeri gir. Kapımda elinde çiçekle bir adam! En yaşlı insanlar bile böyle bir olay hatırlamıyordur."

---

11 (Lat.) Hiçbir şeye şaşırma. (ç. n.)

Üzerinde ipek ve şifon karışımı rahat, siyah bir elbise vardı, incecikti ve hafif bir esintide bile dalgalanıyordu. Gördüğü manzaradan büyülenmiş, uzattığı elinde hâlâ frezyayı tutan Witcher öylece duruyor, gülümsemek istiyordu ama bir türlü elinden gelmiyordu. *Nil admirari*, Oxenfurt Üniversitesi'nde, felsefe kürsüsünün girişindeki bir kartuşun üzerinde görüp aklında tuttuğu deyişi içinden tekrar etti. Bu deyişi bütün yol boyunca tekrar etmişti, Lytta'nın villasına kadar.

"Bana bağırma." Parmaklarının arasından frezyayı aldı. "Kızın elini düzelteceğim, eve gelir gelmez. Acısız bir şekilde. Hatta belki ondan özür de dilerim. Senden özür diliyorum. Yeter ki bana bağırma."

Geralt başını iki yana salladı, bir kez daha gülümsemeyi denedi. Olmuyordu.

Büyücü frezyayı yüzüne yaklaştırıp yeşim rengi gözlerini ona odakladı. "Merak ediyorum, çiçeklerin sembolik anlamlarını biliyor musun? Gizli dillerini? Bu frezyanın ne söylediğini biliyor musun ve içerdiği mesajın tamamen farkında olarak mı getirdin? Yoksa çiçek tamamen tesadüfi, mesaj da... bilinçaltından mıydı?"

Nil admirari.

"Ama bunun bir önemi yok." Yanına sokuldu, çok yakınına. "Çünkü ya bariz, bilinçli ve hesaplı bir şekilde bana ne istediğinin sinyalini veriyorsun... Ya da bilinçaltının ele verdiği arzuyu saklıyorsun. İki durumda da sana teşekkür borçluyum. Çiçek için ve onun söylediği şey için. Teşekkürler. Karşılığını vereceğim. Ben de sana bir şey sunacağım. İşte, bu ip. Çek onu. Çekinme."

Elimden gelenin en iyisi bu, diye düşündü Geralt ipi çekerken. İp, örgü deliklerden kolayca kayıp gitti. Sonuna kadar. Lytta'nın ipek şifon elbisesi su gibi aşağıya aktı, yavaşça ayak bileklerine kadar indi. Geralt bir an için gözlerini kapattı; büyücünün çıplaklığı onu aniden bir ışığın çakışı gibi kör etmişti.

Ne yapıyorum böyle, diye düşündü kollarını boynuna dolarken. Ne yapıyorum böyle, diye düşündü mercan kırmızısı rujun tadını alırken. Yaptığım tamamen anlamsız, diye düşündü onu yavaş yavaş iç avlunun yakınındaki küçük komodine doğru çekip malakit yüzeyine oturturken.

Lytta frezya ve kayısı kokuyordu. Ve bir şey daha. Belki mandalina. Belki vetiver.

Biraz zaman geçti ama sonra komodin şiddetle sallanmaya başladı. Mercan, kollarını ona sıkıca dolamıştı ama frezyayı bir an bile bırakmıyordu. Çiçeğin kokusu kendi kokusunu bastırmıyordu.

"Coşkundan gururum okşandı." Dudaklarını onunkilerden ayırıp gözlerini açtı. "Coşkun büyük bir iltifat. Ama bir yatağım var, biliyor musun?"

Gerçekten de bir yatağı vardı. Devasa bir yatak. Bir fırkateynin güvertesi kadar genişti. Geralt'ı oraya götürdü, o da peşinden gitti, ona bakmaya doyamıyordu. Büyücü arkasına dönüp bakmadı. Peşinden geldiğinden şüphe etmiyordu. Geralt o nereye götürürse tereddütsüz giderdi. Gözlerini ondan alamadan.

Yatak devasaydı ve bir cibinliği vardı; kılıflar ipek, çarşaf satendi.

Yatağı, hiç abartısız, sonuna kadar kullandılar, her bir santimini. Örtülerin her karışını. Çarşafın her kıvrımını.

"Lytta..."

"Bana Mercan diyebilirsin ama şu an hiçbir şey deme."

Nil admirari. Frezya ve kayısı kokusu. Yastıkların üzerine yayılmış kızıl saçlar.

"Lytta..."

"Bana Mercan diyebilirsin ve bunu bana bir kez daha yapabilirsin."

Büyücünün kalçası masalsı renklerde ayrıntılarla dolu sanatsal bir dövmeyle bezenmişti. Renkli, çizgili bir balığın tasviriydi bu, kocaman yüzgeçleri sayesinde üçgen bir biçimi vardı. Melek balığı denen bu tür balıkları zengin insanlar, özellikle de burnu kalkmış sonradan görmeler akvaryumlarda ve havuzlarda tutuyordu. Bu yüzden bu balıklar Geralt için, sadece onun için değil, her zaman kibirle ve gösteriş meraklılığıyla ilişkili olmuştu. O yüzden Mercan'ın başka bir dövmeyi değil de bunu seçmiş olmasına şaşırdı. Şaşkınlığı bir saniye sürdü, açıklaması çabucak belirdi. Lytta Neyd, dış görünüşüne bakılırsa çok gençti. Ama dövme gerçekten genç olduğu zamanlardan kalmaydı. Denizaşırı yerlerden getirilen melek balıklarının gerçekten nadir olduğu zamanlardan; o zamanlar çok az zengin insan vardı, sonradan görmeler de henüz yükselme aşamasındaydı ve neredeyse hiç kimse bir akvaryum yaptıracak durumda değildi. Yani dövmesi doğum belgesi gibi bir şey, diye düşündü Geralt melek balığını parmak uçlarıyla okşarken, Lytta'nın onu bir büyüyle silmek yerine hâlâ taşıyor olması şaşırtıcıydı. Gerçi, diye düşündü okşayışları balıktan ücra yerlere doğru kayarken, kim gençlik yıllarını anımsamaktan hoşlanmaz ki. Böyle bir anıyı silmek kolay değil. Zamanla tadı tuzu kaçmış, acınacak kadar bayağı olmuş olsa bile.

Dirseklerine yaslanıp iyice inceledi, vücudunda aynı şekilde nostaljik başka hatıralar aradı. Bulamadı. Bulmayı beklemiyordu zaten, sadece izlemek istiyordu. Mercan iç geçirdi. Elinin soyut ve yararsız yolculuğundan sıkılmış olmalıydı ki elini tutup kararlılıkla, muhtemelen doğru bulduğu tek somut yere götürdü. Pekâlâ, diye düşündü Geralt büyücüyü kendine

çekip yüzünü saçlarına gömerken. Çizgili bir balıktan bana ne ki. Sanki ilgiyi hak eden ya da üstüne düşünmeye değen daha önemli şeyler yokmuş gibi.

Belki yelkenli maketleri de önemlidir, diye düşündü Mercan, kafası karışıktı, kesik kesik solumasıyla baş etmekte zorlanıyordu. Belki teneke askerler de belki yapay sinekle balık tutmak da. Ama önemli olan... asıl önemli olan... bana nasıl sarıldığı.

Geralt ona sarıldı. Sanki her şeyi, en kıymetlisi oymuş gibi.

İlk gece pek uyumadılar. Lytta uykuya daldığında bile Witcher uykuya dalmakta zorlandı. Lytta bir kolunu beline öyle bir dolamıştı ki Geralt doğru düzgün nefes alamıyordu, bir bacağını da çaprazlama uyluğunun üzerine atmıştı.

İkinci gece Lytta daha az sahipleniciydi. Ona önceki kadar sıkı sıkı sarılmadı. Besbelli sabah olunca çekip gideceğinden korkmuyordu artık.

"Düşüncelisin. Erkeksi, kasvetli bir ifade takınmışsın. Neden?"

"Sadece şaşırıyorum... ıı... ilişkimizin doğallığına."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dediğim gibi. Doğallığına."

"Sanırım 'ilişki' sözcüğünü kullandın? Doğrusu bu kavramın anlam çeşitliliği hayret verici. Üstelik, anladığım kadarıyla, seks sonrası depresyona yakalanmışsın. Aslında doğal bir durum, bütün üstün canlılar buna yakalanır. Benim de, Witcher, gözümden bir damla garip yaş çıktı çıkacak... Kaşlarını çatma. Sadece bir şakaydı."

"Beni baştan çıkardın... Bir erkek hayvanmışım gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni baştan çıkardın. Bir böcekmişim gibi. Frezyalı, kayısılı, büyülü feromonlarla."

"Ciddi misin sen?"

"Gücenme Mercan. Lütfen."

"Gücenmiyorum. Bilakis. Düşününce sana hak vermem gerekir. Evet, bu en saf haliyle doğallık ama işin aslı tam tersi. Beni büyüleyen ve baştan çıkaran sendin. İlk görüşte. Bana bir erkek hayvanın doğal ve hayvani kur dansını yaptın. Sıçradın, tepindin, kuyruğunu diktin..."

"Bu doğru değil."

"...kuyruğunu diktin ve dağ horozu gibi kanatlarını açtın. Horoz gibi öttün ve gıdakladın..."

"Gıdaklamadım."

"Gıdakladın."

"Hayır."

"Evet. Sarıl bana."

'Mercan?"

"Evet?"

"Lytta Neyd... Bu senin gerçek ismin değil, değil mi?"

"Gerçek ismimi kullanmak çok zahmetliydi.

"Niye?"

"Hızla söyle bakalım: Astrid Lyttneyd Ásgeirrfinnbjornsdottir."

"Anladım."

"Sanmıyorum."

"Mercan?"

"Evet?"

"Peki, Mozaik? Onun lakabı nereden geliyor?"

"Witcher, neye katlanamam biliyor musun? Bana başka kadınların sorulmasına. Özellikle de soruyu soran erkek benimle yataktaysa. Bir de elinin altında olana odaklanmak yerine beni

sorgulamasına katlanamam. Yatakta Yennefer'le olsaydın böyle bir şeye cüret edemezdin."

"Ben de bazı isimlerin anılmasına katlanamıyorum. Özellikle de o anda..."

"Durayım mı?"

"Ben öyle demedim."

Mercan omzunu öptü. "Okula giderken adı Aïk'ti, soyadını hatırlamıyorum. Hem soyadı acayipti hem de cildinde pigment kaybı yaşıyordu. Bir yanağında açık renk noktalar vardı, gerçekten de bir mozaik gibi görünüyordu. Elbette tedavi edildi, bir büyücünün biçim bozukluğu olamaz ama alay etmek için konulan lakabı üstüne yapıştı. Çok geçmeden alaycı tarafını kaybetti. Kendisinin bile hoşuna gitmeye başladı. Ondan bu kadar söz ettiğimiz yeter. Benimle konuş, benim hakkımda. Hadi."

"Hemen mi?"

"Benim hakkımda konuş. Nasıl biri olduğum hakkında. Güzelim, değil mi? Söylesene!"

"Güzelsin. Kızıl saçlısın. Çillisin."

"Çilli değilim. Onları büyüyle giderdim."

"Hepsini değil. Bazılarını gözden kaçırmışsın ama ben keşfettim.

"Nerede... Ah. Tamam, peki. Doğru. Çillerim var. Başka nasılım?"

"Tatlısın."

"Efendim?"

"Tatlısın. Ballı gofret gibi."

"Sen benimle alay mı ediyorsun?"

"Bana bak. Gözlerimin içine. Ufacık bir samimiyetsizlik belirtisi görüyor musun?"

"Hayır. Beni en çok huzursuz eden de bu zaten."

"Yatağın kenarına otur."

"Niye?"

"Acısını çıkarmak istiyorum."

"Efendim?"

"Keşfettiğin çillerin acısını. Gösterdiğin çabanın ve detaylı... araştırmanın. Acısını çıkarmak ve teşekkür etmek istiyorum. Yapabilir miyim?"

"Tabii, elbette."

Büyücünün villasında, şehrin bu kısmındaki neredeyse her evde olduğu gibi deniz manzaralı bir teras vardı. Orada oturmak ve iç limandaki gemileri saatlerce gözetlemek Lytta'nın hoşuna gidiyor, bunun için sabitleştirici bir sehpanın üzerinde duran oldukça büyük bir dürbün kullanıyordu. Geralt, Lytta'nın denizden ve denizin üzerindekilerinden büyülenişine pek katılmasa da terasta ona eşlik etmek hoşuna gidiyordu. Yanına oturup yüzünü kızıl buklelerine iyice yanaştırdı ve frezyayla kayısı kokusunun tadını çıkardı.

"Şurada demir atan kalyona baksana..." Mercan gemiyi işaret etti. "Bandırasında mavi bir haç var, bu kesinlikle Kovir'e giden *Cintra'nın Gururu*. Şuradaki yelkenli de Cidaris'ten *Alke*, kesin güvertesine post yüklüyorlar. Oradaki de *Tetis*, buralı bir yük gemisi, iki yüz ton yük kapasitesi var, Kerack ile Nastrog arasında gidip gelen bir şilep. Orada, bak, Novigradlı gulet *Pandora Pavi* iç limana yanaşıyor; güzel, çok güzel bir gemi. Dürbünle baksana. O zaman..."

"Dürbün olmadan da görebiliyorum. Bir mutantım ben."

"Doğru ya. Unutmuşum. Ah, şuradaki kadırga *Küpeçiçeği*, otuz iki kürekli, ambarına dört yüz ton yük alabiliyor. Şu güzel üç direkli kalyon da *Vertigo*, Lan Exeter'den geliyor. Orada, biraz gerisinde de kalyon *Albatros* var, üç direkli, gövdesi otuz

beş metre... Ah, şuraya bak, bak, orada posta teknesi *Yankı* yelkenlerini açmış, hareket ediyor, kaptanını tanıyorum, buraya demir attıklarında Ravenga'da yemek yer. Bak, bir tane daha, pupa yelken giden Poviss'ten bir kalyon..."

Witcher, Lytta'nın omzuna dökülen saçlarını kaldırdı. Ağır ağır, birbiri ardına kopçalarını açıp elbiseyi büyücünün omuzlarından sıyırdı. Ardından ellerini ve dikkatini tümüyle, pupa yelken bir çift kalyona verdi. Böylesi kalyonları denizlerde, rıhtımlarda, limanlarda ve gümrüklerde aramak boşunaydı.

Lytta karşı koymadı. Gözlerini dürbünün merceğinden de ayırmadı.

"On beş yaşındaymış gibi davranıyorsun," dedi bir noktada. "İlk kez görüyormuş gibi.

"Benim için her zaman ilk kez," diye itiraf etti Geralt biraz gecikmeyle. "Hem ben aslında hiç on beş yaşında olmadım."

"Ben Skellige Adaları'nda büyüdüm," dedi Lytta daha sonra, artık yataktayken. "Deniz benim kanımda var. Denizi seviyorum."

Geralt suskun kalınca "Bir gün uzaklara gitmenin hayalini kuruyorum," diye devam etti. "Tek başıma. Yelkenleri açıp denize açılarak... Çok, çok uzağa, ufuk çizgisinin arkasına. Yalnızca suyun ve göğün olduğu yere. Tuzlu dalga serpintileri üstüme sıçrasın, rüzgâr erkeksi bir şefkatle saçlarımı dağıtsın. Ama yalnız olayım, yapayalnız, yabancı ve bana düşman bu elementin tam ortasında sonsuza dek tek başıma kalayım. Yabancı bir denizin ortasında tek başıma. Sen de böyle hayaller kurar mısın?"

Hayır, diye geçirdi içinden Geralt, *kurmam. Benim her günüm böyle.*

Yaz gün dönümü geldi, ardından da o sihirli gece, yılın en kısa gecesi; eğreltilerin ormanda çiçek açtığı, çıplak kızların kendilerine yılan dili sürüp çiyle nemlenmiş çayırlarda dans ettiği gece.

Bir göz kırpımı kadar kısa süren bir gece.

Şimşeklerle aydınlanan vahşi bir gece.

Gün dönümünden sonraki sabah Geralt yalnız uyandı. Kahvaltı mutfakta hazır bekliyordu. Sadece kahvaltı da değil.

"Günaydın Mozaik. Hava ne güzel, değil mi? Lytta nerede?"

"Bugün izinlisin," diye karşılık verdi Mozaik başını kaldırıp bakmadan. "Benzersiz hanımımın bugün işleri var. Geç saatlere kadar. Kendisini... sefaya adadığı süre içerisinde hastaları birikti."

"Hastaları mı?"

"Kısırlığı iyileştiriyor. Ve diğer kadın hastalıklarını. Bilmiyor muydun? Neyse, artık biliyorsun. İyi günler."

"Dur gitme. Ben..."

"Ne istediğini bilmiyorum," diye sözünü kesti. "Ama eminim berbat bir fikirdir. Benimle hiç konuşmasan iyi edersin. Ben hiç yokmuşum gibi davran."

"Mercan sana bir daha zarar vermeyecek. Kefil olabilirim. Ayrıca burada da değil, bizi göremez."

"O görmek istediği her şeyi görür, bunun için yalnızca birkaç büyüye ve bir büyülü eşyaya ihtiyacı var. Ayrıca onun üzerinde herhangi bir etkin olduğunu sanma. Bu senin düşündüğünden çok daha fazlasını gerektirir..." Bir kafa hareketiyle yatak odasını işaret etti. "Senden ricam, onun karşısında benim adımı anma. Laf arasında bile çünkü bana bedelini ödetir. Bir yıl sonra bile olsa, er ya da geç ödetir."

"Madem sana böyle davranıyor... Çekip gidemez misin?"

"Nereye?" Bir el hareketiyle savuşturdu. "Kumaş fabrikasına mı? Çırak olarak bir terzinin yanına mı? Yoksa doğrudan kerhaneye mi? Hiç kimsem yok. Ben hiçbir şey değilim. Hiçbir zaman da olmayacağım. Bunu yalnızca o değiştirebilir. Ben de her şeye katlanacağım... Ama mümkünse bunu daha da zorlaştırma."

Bir saniye sonra Geralt'ın yüzüne baktı. "Şehirde arkadaşınla karşılaştım. Şu şair, Dandelion. Seni sordu. Endişeleniyormuş."

"Onu yatıştırdın mı? Güvende olduğumu söyledin mi? Tehlike olmadığını?"

"Niye yalan söyleyeyim?"

"Efendim?"

"Burada güvende değilsin. Bir başkası için duyduğun üzüntü yüzünden buradasın. Onun yanındayken bile ötekini düşünüyorsun. O da bunu biliyor ama oyununa eşlik ediyor çünkü eğleniyor, çok iyi numara yapıyorsun, korkunç derecede inandırıcısın. Ancak kendini ele verdiğinde ne olacak, hiç düşündün mü?"

"Bu gece de onun yanında mı kalacaksın?"

"Evet," diye onayladı Geralt.

"Bir hafta oldu bile, farkında mısın?"

"Dört gün."

Dandelion parmaklarını lavtasının tellerinin üzerinde hafifçe kaydırdı. Lokantada etrafına bakındı. Kupasından bir yudum alıp burnundaki köpükleri sildi.

"Beni hiç ilgilendirmediğini biliyorum," diye açıklamaya koyuldu, her zamanki kesin ve kararlı tavrıyla. "Karışmamam gerektiğini de biliyorum. Ama dostum Geralt, bazı şeylere karşı sessiz kalamazsın. Bana sorarsan Mercan, her zaman ve kolayca görünür bir yerinde koca bir tabela taşıması gereken kadınlardan.

Üstünde şöyle yazmalı: 'Bakın ama dokunmayın.' Hayvanat bahçesine, çıngıraklı yılanların tutulduğu kafese benzer bir tabela asıyorlar."

"Biliyorum."

"Seninle oyun oynuyor, eğleniyor seninle."

"Biliyorum."

"Besbelli bir türlü unutamadığın Yennefer'i unutmaya çalışıyorsun."

"Biliyorum."

"Peki, o zaman neden?.."

"Bilmiyorum."

Akşamları dışarıya çıkıyorlardı. Bazen parkta, bazen limanın üstünde yükselen tepelerde, bazen de sadece sebze pazarında yürüyüş yapıyorlardı.

Birlikte "Natura Rerum"a gittiler. Birkaç kez. Febus Ravenga'nın sevinçten aklı başından gitti, onun talimatlarıyla garsonlar çevrelerinde dört dönüyordu, ellerinden geldiğince. Geralt mürekkep balığının sepyasıyla pişirilmiş kalkan balığının tadına sonunda baktı. Sonra da beyaz şarapta kaz budunun ve sebzeli dana paçasının. Salondaki diğer konukların belirgin ve tedirgin edici ilgisinden yalnızca başlarda ve çok kısa bir süreliğine rahatsız oldu. Sonra Lytta'yı örnek alıp onları görmezden geldi. Yerel mahzenden getirilen şarabın da buna epey bir katkısı oldu.

Daha sonra villaya geri döndüler. Mercan daha girişteyken elbisesini fırlatıp attı, tamamen çırılçıplak bir halde Geralt'ı yatak odasına götürdü.

Geralt peşinden gitti. Onu izlemekten çok zevk alıyordu.

"Mercan?"

"Evet?"

"Söylentilere göre görmek istediğin her şeyi görebiliyormuşsun. Bunun için birkaç büyü ve büyülü bir eşya yeterliymiş."

Lytta dirseklerine yaslanıp gözlerinin içine baktı. "Sanırım söylentilerin bileğini bir kez daha döndürmem gerekecek. Söylentilere çenesini kapamasını öğretir bu."

"Senden rica ediyorum..."

"Şakaydı," diye sözünü kesti Lytta. Sesinde ufacık bir neşe belirtisi bile yoktu.

"Peki," diye devam etti Geralt susunca, "ne görmek isterdin? Ya da öğrenmek? Ne kadar uzun yaşayacağını mı? Ne zaman ve nasıl öleceğini mi? Üçdağ yarışını hangi atın kazanacağını mı? Seçim kurulunun Novigrad'a başrahip olarak kimi seçeceğini mi? Yennefer'in şimdi kiminle olduğunu mu?"

"Lytta."

"Sormamda bir sakınca yoksa, aklını kurcalayan ne?"

Geralt ona kılıçlarının çalınmasından bahsetti.

Şimşek çaktı. Bir saniye sonra ona kuvvetli bir gök gürültüsü katıldı.

Şadırvan hafifçe şırıldadı, havuz ıslak taş kokuyordu. Mermer kız dans pozunda donup kalmıştı, ıslak ve parlak.

"Heykel ve havuz," diye alelacele açıkladı Mercan, "benim abartılı zevksizliklere olan merakımı gidermeye hizmet etmiyorlar, züppelik modasına bağlılık göstergesi de değiller. Somut bir amaca hizmet ediyorlar. Heykel benim tasvirim. Minyatür olarak. On iki yaşındaki halimle."

"Büyüyünce bu kadar güzelleşeceğin o zamanlar kimin aklına gelirdi."

"Bu benimle güçlü bir bağı olan büyülü bir obje. Ama havuz, daha doğrusu su, kehanetlerde bulunmamı sağlıyor. Kehanetin ne olduğunu ve neye dayandığını bildiğini varsayıyorum, doğru mu?"

"Kaba hatlarıyla."

"Silahların yaklaşık on gün önce çalındı. Geçmişte kalmış olayları, hatta çok geçmişte kalanları da araştırmak ve çözümlemek için en iyi, en güvenilir yöntem oneiromanteia'dır[12] ama bunun için hayli nadir bir rüya okuma yeteneği gerekir ki ben bu yeteneğe sahip değilim. Sortes ya da kleromanteia[13] da muhtemelen işimize yaramaz, tıpkı pyromanteia[14] ve aeromanteia[15] gibi, bunlar daha ziyade insanın kaderini öngörmeye yarar, o insana ait bir şeyin hâlihazırda elde olması koşuluyla... Saç, tırnak, giysi parçası ve bunlar gibi şeyler. Nesnelere, şu durumda kılıçlara, uygulanamazlar.

"Bu yüzden," Lytta kızıl bir bukleyi alnından çekti, "bize kehanet kalıyor. Senin de bildiğin gibi kehanet gelecekteki olayları görmemize olanak tanıyor. Bize bu konuda elementler yardımcı olacak çünkü mevsim tam da fırtına mevsimi. Kehaneti keraunoskopiyle[16] birleştireceğiz. Yakına gel. Elimi tut ve bırakma. Öne eğilip suya bak ama sakın dokunma. Odaklan. Kılıçlarını düşün! Onlara yoğunlaş!"

Geralt, Lytta'nın büyülü sözcükler okuduğunu duydu. Havuzdaki su kıpırdanıp köpürdü, söylenen her büyülü sözcükle daha da dalgalandı. Dipten büyük kabarcıklar çıkmaya başladı.

Su düzleşti ve bulandı. Ardından yeniden berrak oldu.

---

12 (Yun.) Rüyalara dayanarak kehanette bulunma. (ç. n.)

13 Kura çekerek kehanetlerde bulunma. Bu şekilde zaman zaman Tanrı'nın ya da tanrıların iradesinin açığa çıktığına inanılır. (ç. n.)

14 Ateşe bakarak kehanetlerde bulunma. (ç. n.)

15 Atmosferin durumuna bakarak kehanetlerde bulunma. (ç. n.)

16 Şimşeklere bakarak kehanette bulunma. (ç. n.)

Derinlerden koyu, menekşe mavisi gözler bakıyordu. Kapkara bukleler kat kat omuzlara dökülüyor, parıldıyordu, tavus kuşu tüyü gibi ışığı geri yansıtıyordu, kıvrılıp dalgalanıyordu her hareketinde...

"Kılıçları," diye hatırlattı Mercan kısık ve alaycı bir sesle. "Kılıçları düşünmen gerek."

Suda girdaplar oluşmaya başladı, siyah saçlı, menekşe mavisi gözlü kadın girdaba kapılıp dağıldı. Geralt hafifçe iç geçirdi.

"Kılıçları," dedi Lytta dişlerinin arasından. "Onu değil!"

Bir sonraki şimşeğin çakmasıyla bir büyü okudu. Havuzdaki heykel süt gibi aydınlandı, su yeniden durulup berraklaştı. İşte, görüyordu.

Kılıcı. Ona dokunan eller. Yüzüklü parmaklar.

...bir gök taşından yapılmış. Dengesi mükemmel, kılıcın ağırlığı kabzanın ağırlığına tam olarak eşit...

Diğer kılıç. Gümüş olan. Aynı eller.

...gümüşle örülü çelik bir omurga... boylu boyunca runik harfler...

"Onları görüyorum," diye fısıldadı duyulacak kadar ve Lytta'nın elini sıktı. "Kılıçlarımı görüyorum... gerçekten..."

"Sus." Lytta daha güçlü sıkarak yanıt verdi. "Sus ve odaklan."

Kılıçlar kayboldu. Onların yerine simsiyah bir orman görüyordu. Taşlık bir arazi. Kayalar. Kayalardan biri devasa, sivri, yüksek ve inceydi... Rüzgârlarla şekillenmiş tuhaf bir silüet...

Su bir an için köpürdü.

Soylu yüz hatları olan kır saçlı bir adam, siyah ipek bir ceket ve altın brokarlı bir yelek giymiş, iki elini de maun bir kürsüye dayamıştı. On numaralı parça, *diye bildirdi yüksek sesle.* Olağanüstü nadir bir şey, eşsiz bir buluş, iki Witcher kılıcı...

Büyük siyah bir kedi olduğu yerde döndü, patisiyle bir zincirin ucunda sallanan madalyona ulaşmaya çalışıyordu. Altın, oval madalyonun üstünde bir emaye, yüzen mavi bir yunus.

Ağaçların arasından bir nehir akıyordu, dallardan ve ağaçların suyun üzerine uzanan kalın kollarından bir çardağın altından. Dalların birinde uzun, dar elbiseli bir kadın kıpırtısız duruyordu.

Su bir an için köpürdü ve neredeyse aynı anda yeniden duruldu.

Geralt bir çimen denizi gördü, ufuk çizgisine kadar uzanan hudutsuz bir düzlük. Çimenliğe yukarıdan bakıyordu, âdeta kuş bakışı... Ya da bir tepenin zirvesinden. Yamacından bir grup belirsiz silüetin aşağı indiği bir tepenin. Silüetler başlarını çevirince kıpırtısız yüzler gördü, kör, ölü gözler. Bunlar ölü, diye fark etti bir an. Bir ölüler alayı...

Lytta'nın parmakları yeniden elini sıktı. Bir kerpetenin gücüyle.

Şimşek çaktı. Aniden esen şiddetli bir rüzgâr saçlarını savurdu. Havuzdaki su kabarıp dönmeye başladı, üstü köpükle kaplandı, bir duvar gibi yükseldi. Hemen ardından ikisinin üzerine döküldü. İkisi birden havuzun başından geriye sıçradılar. Mercan tökezledi, Geralt onu tuttu. Gök çatırdayarak gürüldedi.

Büyücü bağırarak bir büyü okuyup elini salladı. Evdeki bütün ışıklar yandı.

Daha az öncesine kadar dönüp duran bir girdap olan havuzdaki su düz ve durgundu, yalnızca fıskiyeden şırıldayan suyla hafif hafif kıpırdanıyordu. Az önce üzerlerine kocaman bir dalga vurmasına rağmen üstlerinde tek bir damla yoktu.

Geralt rahatlayarak nefesini verdi. Ayağa kalktı.

"Sonunda..." diye mırıldandı büyücünün kalkmasına yardım ederken. "Son görüntü... tepe ve bir grup... insan... Onları tanıyamadım... Ne olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

"Benim de," diye yanıtladı Lytta garip bir sesle. "Ama o senin için değildi. Bu görüntü benim içindi. Ne anlama geliyor, benim de bir fikrim yok. Ama içimde iyi bir şey olmadığına dair tuhaf bir his var."

Gök gürültüleri kesildi. Fırtına çekildi. İç kısımlara doğru.

"Bütün bu kehanet işleri dalavere," diye tekrarladı Dandelion lavtasının mandallarını çevirirken. "Saflar için aldatıcı görüntüler. Telkin gücü, başka bir şey değil. Kılıçlarını düşündün, haliyle kılıçlarını gördün. Başka ne gördüm demiştin? Bir ölüler alayı mı? Korkunç bir dalga mı? Şekli tuhaf bir kaya mı? Ne şeklinde mesela?"

Witcher düşündü. "Devasa bir anahtar gibi bir şey. Ya da hanedanlık armalarındaki haç gibi..."

Ozan düşündü. Sonra parmağını birasına batırdı. Masanın yüzeyine bir şeyler çizdi. "Buna benzer bir şey mi?"

"Ah. Hatta çok benzeri."

"İşte bu!" Dandelion tellere öyle bir vurdu ki bütün meyhane dönüp onlara baktı. "Talih yüzüme güldü! Haha, dostum Geralt! Kaç kez sıkıntıdan kurtardın beni? Kaç kez bana yardım ettin? İyilik ettin? Sayısız kez! İşte, şimdi sıra bende. Belki benim sayemde şu meşhur kılıçlarını bulacaksın."

"Ne?"

Dandelion ayağa kalktı. "Hanımefendi Lytta Neyd, senin yeni fethin, artık muhteşem bir kâhin ve rakipsiz bir falcı olarak kendisine saygı duyuyorum, kehanetinde belli, açık ve kuşkuya yer bırakmayacak biçimde bildiğim bir yeri göstermiş. Hadi Ferrant'a gidelim. Derhâl. Bize gizli bağlantıları üzerinden bir görüşme ayarlaması gerek. Bir de şehirden çıkabilmen için sana bir geçiş kâğıdı hazırlasın, yetkililerin geçtiği kapıdan geçelim

ki sınır karakolundaki cadalozlarla karşılaşmayalım. Küçük bir gezintiye çıkacağız. Üstelik çok da uzağa değil."

"Nereye gideceğiz?"

"Gördüğün kayaları tanıdım. Uzmanlar oraya kalıntı tepe derler. Yerlilerse ona Grifin[17] adını vermişler. Karakteristik bir nokta, âdeta kılıçlarının nerede olduğunu gerçekten bilebilecek kişinin oturduğu yeri gösteren bir yol levhası. Gideceğimiz yerin adı Ravelin. Sana bir şey hatırlattı mı?"

17 Genellikle aslan vücutlu, kartal kanatlı ve kafalı mitolojik bir yaratık. (ç. n.)

Bir witcher kılıcının değerini ne yalnızca yapılışı ne de zanaatkârın ustalığı belirler. Witcher kılıcı, elflerin ve gnomların sırları meçhul gizemli kılıçları gibi, gizli bir bağ aracılığıyla onu kullanan witcher'ın zihnine ve eline bağlıdır. Bu büyünün gizemi sayesinde Karanlık Güçler'e karşı birçok şey yapabilmeye muktedir olur.

Pandolfo Forteguerra
Ateşsiz Silahlar Üzerine Bir İnceleme

Size bir sır vereceğim. Witcher kılıçlarıyla ilgili. Herhangi bir gizli güçleri olduğu söylentisi saçmalık. Sözde eşsiz silahlar oldukları, bir benzerlerinin bulunmadığı da. Bunların hepsi uydurma, göstermelik. Kesinlikle güvenilir bir kaynaktan biliyorum.

Dandelion
Şiirin Yarım Yüzyılı

Bölüm 8

Grifin isimli kayayı hemen tanıdılar, çok uzaktan seçiliyordu. Gittikleri yer Kerack ve Cidaris arasındaki mesafenin hemen hemen ortasında, ormanların ve kayalık, ıssız arazilerin arasından geçip iki şehri birbirine bağlayan yolun biraz dışındaydı. Yolculuk biraz zaman aldı, bu süreyi konuşarak geçirdiler. Çoğunlukla da Dandelion'ın çabalarıyla.

"Witcherlar tarafından kullanılan kılıçların büyülü özellikleri olduğu kabul ediliyor," dedi şair. "Cinsel iktidarsızlıkla ilgili uydurduğunu saymazsak bunda bir gerçeklik payı olması gerek. Kılıçlarınız sıradan kılıçlar değiller. Bu konuda bir şey söyleyebilir misin?"

Geralt kısrağını dizginledi. Uzun süre ahırda kalınca canı sıkılan Roach ikide bir dörtnala koşmak istiyordu.

"Tabii ki söyleyebilirim. Kılıçlarımız sıradan kılıçlar değil."

"İddia edildiğine göre," Dandelion onun sesindeki alayı duymazlıktan geldi, "Witcher silahlarınızın büyülü gücünün savaştığınız canavarlar için bu kadar zararlı olmasının sebebi, kılıçların dövüldüğü çelikte yatıyormuş. Hammaddenin kendisinde, yani gökten düşen gök taşlarından alınan cevherde. Nasıl

oluyor bu? Gök taşları büyülü değil ki, onlar doğal oluşumlar, bilimsel olarak da açıklanabilirler. O halde büyü nereden geliyor?"

Geralt kuzeyden o tarafa doğru kararmaya başlayan gökyüzüne baktı. Görünüşe göre bir sonraki fırtına toplanıyordu. Muhtemelen ıslanacaklardı.

"Yanlış hatırlamıyorsam," diye soruya soruyla karşılık verdi Geralt, "yedi özgür sanatın hepsinde öğrenim gördün, değil mi?"

"Ve diplomamı *summa cum laude*[18] aldım."

"*Quadrivium*'a[19] dâhil olan astronomi derslerini de Profesör Lindenborg'dan mı aldın?"

"Zamazingo diye bilinen yaşlı Lindenborg mu?" Dandelion güldü. "Tabii ya! Kıçını kaşıyıp elindeki değnekle haritaları, küreleri dürterken bir yandan da mırıl mırıl konuşması hâlâ gözümün önünde. *Sphera mundi*,[20] III, dört element düzlemine *subdividitur*[21]: toprak düzlemi, su düzlemi, hava düzlemi ve ateş düzlemi. Toprak suyla birlikte yerküreyi oluşturur, yerkürenin her tarafı, III, havayla ya da *aer*'le kaplıdır. Havanın üzerinde *aeter*[22] uzanır. Ateşli hava *vel*[23] ateş. Ateşin üstündeyse ince yıldız katmanı, yani *firmamentum* durur ve doğası gereği küre şeklindedir. Bunun üzerinde de *sidera erratica*, yani gezgin yıldızlarla *sidera fixa*, yani hareketsiz yıldızlar yer alır..."

Geralt güldü. "Hangisine daha çok hayran olayım bilemedim, taklit yeteneğine mi yoksa hafızana mı. Bizi ilgilendiren gök taşı

---

18 (Lat.) En yüksek onurla (ç. n.)

19 Skolastik felsefe okullarında öğretilen yedi özgür sanat iki gruba ayrılır. İlki *trivium* gramer, mantık ve retorikten oluşurken, ikincisi *quadrivium* aritmetik, geometri, müzik ve astronomiden oluşur. (ç. n.)

20 (Lat.) Dünya. (ç. n.)

21 (Lat.) Ayrılır. (ç. n.)

22 (Lat). Eter. Eskiden uzay boşluğunu doldurduğu varsayılan madde. (ç. n.)

23 (Lat.) Ya da. (ç. n.)

konusuna dönecek olursak ki saygıdeğer Zamazingo'muz düşmüş yıldızlara *sidera cadens* ya da onun gibi bir şey derdi, gökyüzünden kopup yere düşerler ve bizim güzel, yaşlı dünyamızda çukurlar açarlar. Ama yoldayken bütün element düzlemlerinin içinden hızla geçtikleri gibi paraelement düzlemlerinden de geçerler çünkü böyle düzlemlerin de olması gerekir. Elementler ve paraelementler güçlü bir enerjiyle dolu oluşlarıyla bilinir, bütün büyülerin ve doğaüstü güçlerin kaynağıdırlar, bunların içinden geçen gök taşı bu enerjileri soğurup içinde saklar. Bir gök taşından eritilen çelik de bu çelikten dövülen kılıç da elementlerin gücünü içerir. Büyülü bir güçtür bu. Kılıcın tamamı büyülüdür. *Quod erat demonstrandum.*[24] Anladın mı?"

"Tabii ki."

"Öyleyse unut gitsin. Çünkü hepsi saçmalıktı."

"Ne?"

"Saçmalıktı. Uydurdum. Gök taşları adımbaşı bulunmaz. Witcherların kullandığı kılıçların yarısından fazlası mıknatıs taşından çıkarılan çelikle dövülür. Ben de onlardan birini kullanıyordum. Gökten düşüp bütün elementlerin içinden geçen yıldızlardan yapılanlar kadar iyiler. Aralarında hiçbir fark yok. Ama bunu kendine sakla Dandelion, senden rica ediyorum. Kimseye anlatma."

"Nasıl olacak o? Susacak mıyım? Benden bunu isteyemezsin! Bilginle hava atamayacaksan bir şeyi bilmenin ne anlamı var?"

"Rica ediyorum. İnsanların beni doğaüstü silahları olan doğaüstü bir yaratık olarak görmelerini tercih ederim. Bu özellik sayesinde iş ve ödeme alıyorum. Öte yandan sıradanlık bayağılık anlamına gelir, bayağı şeyler de ucuzdur. Bu yüzden rica ediyorum, çeneni tut. Tutacağına söz veriyor musun?"

---

24 Kesin kanıtlar sunulduktan sonra tartışmaya nokta koymak için son olarak söylenen Latince bir deyiş. (ç. n.)

"Dediğin gibi olsun. Söz."

Grifin isimli kayayı hemen tanıdılar, çok uzaktan seçiliyordu.

Gerçekten de kaya birazcık hayal gücüyle bir Grifin'in uzun bir boynun üzerinde uzanan kafasına benzetilebilirdi. Yine de Dandelion'ın fark ettiği gibi, bir lavtanın ya da başka bir telli çalgının sapını da andırıyordu.

Anlaşıldığı üzere Grifin, kocaman bir karstik araziye hükmeden bir kalıntı tepeydi. Geralt'ın hikâyeleri hatırladığı kadarıyla, bu karstik araziye Elf Kalesi denirdi çünkü oldukça düzenli şekilleriyle, surları, kuleleri, burçları ve diğer her şeyiyle tarihî yapıların harabelerini andırırdı. Fakat burada hiçbir zaman bir kale olmamıştı, ne elflerin ne de başka birilerinin; karstik arazideki şekiller her ne kadar büyüleyici olduklarının kabul edilmesi gerekse de doğanın bir eseriydi.

"Şurada, aşağıda." Dandelion üzenginin üzerinde doğrulup işaret etti. "Görüyor musun? Hedefimiz orası. Ravelin."

Bu isim de son derece uygundu çünkü kalıntı tepeler şaşırtıcı derecede düzgün bir biçimde Elf Kalesi'nden bir tabya gibi öne doğru uzanan kocaman bir üçgen oluşturuyordu.[25] Üçgenin iç kısmında bir hisarı andıran bir yapı yükseliyordu. O da bir gözetleme kulesinin çitlerine benzeyen bir şeyle çevrelenmişti.

Geralt, Ravelin hakkında ortalıkta dolanan dedikoduları hatırladı. Ravelin'de oturan insanlar hakkındaki dedikoduları.

Yoldan saptılar.

En öndeki çitlerde birçok giriş vardı, her biri de baştan aşağı silahlı, rengârenk ve farklı kıyafetlerinden paralı askerler oldukları kolayca anlaşılan bekçiler tarafından korunuyordu. Daha ilk bekçi onları durdurdu. Dandelion'ın önceden belirlenmiş görüşmeden yüksek sesle bahsetmesine ve üstüne basa basa

25 Kalelerde dışarıya doğru üçgen oluşturacak şekilde inşa edilen siperler. (ç. n.)

komutanlarla iyi ilişkilerini vurgulamasına rağmen atlarından inip beklemeleri emredildi. Epey uzun bir süre. Geralt sabırsızlanmaya başlamıştı ki nihayet kürek mahkûmu gibi görünen bir adam belirip peşinden gelmelerini istedi. Çok geçmeden, adamın onları dolambaçlı bir yol üzerinden, merkezinden insan ve müzik seslerinin geldiği tesisin arka kısmına götürdüğü anlaşıldı.

Küçük bir köprüden geçtiler. Hemen arkasında, neredeyse baygın durumda, kollarını çırpan bir adam yatıyordu. Yüzü kan içindeydi ve öyle bir şişmişti ki gözleri şişliklerin arasında hemen hemen tümüyle kaybolmuştu. Zor nefes alıyor, nefesini her verişinde kırık burnundan kanlı kabarcıklar çıkarıyordu. Onları yönlendiren adam, yerde yatana ufacık bir ilgi dahi göstermedi, o yüzden Geralt ve Dandelion da hiçbir şey görmemiş gibi davrandılar. İnsanın çok fazla meraklı olmaması gereken bir bölgedeydiler. Ravelin'deki meselelere burun sokmak tavsiye edilen bir şey değildi. Ravelin'de başkasının işine sokulmuş bir burun genelde sahibinden ayrılır ve sokulduğu yerde kalırdı.

Adam onları bir mutfaktan geçirdi, mutfaktaki aşçılar paçaları tutuşmuş gibi ortalıkta koşuşturup duruyordu. Geralt'ın fark ettiği gibi içinde yengeçlerin, ıstakozların ve kerevitlerin hazırlandığı kazanlar fokurduyordu. Tahta teknelerin içinde yılan balıkları ve mürenler kıvranıyor, büyük tencerelerde midyeler pişiyordu. Devasa tavalarda etler cızırdıyordu. Uşaklar hazır yiyeceklerle dolu tepsileri ve kapları aldıkları gibi koridorlara taşıyordu.

Sonraki odalar farklı olarak kadın parfümü ve kozmetik kokusuyla doluydu. Çırılçıplak olanlar dâhil çıplaklığın farklı aşamalarında bulunan bir düzine kadın, bir sıra şamdanın önünde oturmuş, durmaksızın çene çalıyor, biraz daha güzelleşiyordu. Geralt ve Dandelion taştan yüz ifadelerini burada da koruda-

lar ve gözlerinin etrafta gereğinden fazla dolaşmasına müsaade etmediler.

Bir sonraki odada ayrıntılı bir denetime tabi tutuldular. Denetimi yürüten kişilerin ciddi görünüşleri, profesyonel davranışları ve katı tutumları vardı. Geralt'ın kısa hançerine el konuldu. Asla bir silah taşımayan Dandelion'ın elinden de bir tarak ile bir tirbuşon alındı. Lavtasıysa birtakım tereddütlerin ardından onda kaldı.

"Ekselanslarının önünde sandalyeler var," diye bilgilendirildiler sonunda. "Oraya oturun. Oturun ve ekselansları emredene kadar yerinizden kalkmayın. Ekselansları konuşurken sözünü kesmeyin. Ekselansları izin verdiğini belli edene dek konuşmayın. Şimdi içeri girin. Şu kapıdan."

"Ekselansları mı?" diye mırıldandı Geralt.

"Eskiden bir rahipti," diye mırıldanarak yanıt verdi Dandelion. "Ama korkma, böyle şeylere alışkın değil. Emrindekilerin ona bir unvanla hitap etmeleri gerekiyor, o da 'patron' sözüne tahammül edemiyor. Bizim ona unvanıyla hitap etmemize gerek yok."

Odaya girer girmez önlerine bir şey çıktı. Dağ gibi kocaman bir şeydi ve yoğun olarak misk kokuyordu.

"N'aber Mikita," diye selamladı Dandelion dağı.

Mikita denen ve belli ki ekselansları patronun özel koruması olan dev yaratık, bir dev ile bir cücenin eşleştirilmesinden doğan bir melezdi. Sonunda ortaya boyunsuz, kıvırcık sakallı, dazlak kafalı, boyu iki metreden uzun bir cüce çıkmıştı, dişleri erkek bir yaban domuzununki gibi öndeydi, kolları da dizlerine kadar iniyordu. Böyle melezler nadiren görülürdü; bu iki tür genetik olarak tamamen farklı sayılırlardı. Mikita gibi bir şey doğal yollarla oluşamazdı. Olağanüstü güçte bir büyünün katkısı olmadan ortaya çıkmış olamazdı. Aslında yasak olan

bir büyünün katkısı olmadan. Birçok büyücünün bu yasağa riayet etmediğine dair söylentiler vardı. Söylentilerin gerçeği yansıttığının kanıtı şimdi Geralt'ın gözünün önündeydi.

Burada öngörülen protokole göre iki hasır sandalyeye oturdular. Geralt etrafına bakındı. Odanın en uç köşesinde büyük bir şezlong duruyordu, üzerinde neredeyse çırılçıplak iki genç kız birbirine dokunuyordu. Başında püsküllü bir fes, üzerinde geniş, çiçek işlemeli bir giysi olan kısa boylu, gösterişsiz, kambur ve solgun bir adam, bir yandan bir köpeği beslerken bir yandan da kızları izliyordu. Adam ıstakozun son parçasını da köpeğe yedirdikten sonra ellerini silip arkasına döndü.

"Selamlar Dandelion," dedi, ardından önlerinde duran ve hasırdan yapılmış olsa da şaşırtıcı derecede bir tahtı andıran şeyin üzerine oturdu. "Onur duydum, Efendi Rivyalı Geralt."

Haklı sebeplerle, tüm bölgedeki organize yeraltı dünyasının başı sayılan ekselansları Pyral Pratt, emekliye ayrılmış bir ipek tüccarına benziyordu. Emekliye ayrılmış ipek tüccarlarıyla pikniğe gitse kimsenin gözüne batmaz, başka meslekten biri olarak görülmezdi. En azından uzaktan. Yakından bakınca Pyral Pratt'ta, sıradan bir ipek tüccarında olmayacak şeyler seçilebiliyordu. Elmacık kemiğinin üzerinde bir bıçak kesiğinden kalma, eski, solgun bir yara izi. Dudaklarının çevresinde çirkin ve hayra alamet olmayan bir çizgi. Bir pitonunki gibi kıpırtısız, açık renk, sarımsı gözler.

Sessizliği uzun süre kimse bozmadı. Duvarın öte yanından bir yerlerden müzik ve insan sesleri geliyordu.

Pyral Pratt'ın sonunda, "İkinizi gördüğüme sevindim, hoş geldiniz," dediği duyuldu. Sesinden, ucuz ve berbat damıtılmış içki türlerine karşı eski ve azalmayan bir ilgisinin olduğu açıkça anlaşılıyordu.

"Özellikle de sen hoş geldin ozan." Ekselansları, Dandelion'a gülümsedi. "Torunumun düğününden beri görüşmemiştik. Ben de seni düşünüyordum çünkü sıradaki torunum nedense evlenmeye pek hevesli. Eski dostluğumuza dayanarak bu kez de beni geri çevirmeyeceğini umuyorum. Ne dersin? Düğünde şarkı söyler misin? Önceki gibi sana uzun uzun yalvarmama gerek yok herhalde? Artık seni ikna etmek... zorunda değilimdir, ha?"

"Söylerim, söylerim," diye telaşla söz verdi Dandelion, biraz beti benzi solmuştu.

"Bugün de," diye devam etti Pratt, "sağlığımı sormak için uğradığını varsayıyorum. Boktan, yani sağlığım."

Dandelion ve Geralt bir yorumda bulunmadılar. Devcüceden kesif bir misk kokusu geliyordu. Pyral Pratt yüksek sesle iç geçirdi.

"Midemde ve yemek borumda ülser var," diye bildirdi, "yani sofrada benim için bir mutluluk kalmadı. Karaciğerimde hastalık olduğu teşhis edildi, içki içmem yasaklandı. Hem boynumda hem de belimde fıtık var, bu da beni avlanmanın ve diğer sıra dışı sporları yapmanın keyfinden mahrum bıraktı. İlaçlar ve tedavi, eskiden kumarda harcadığım büyük tutarları silip süpürüyor. Düdüğüm hâlâ ötüyor gerçi ama öttürene kadar canımı sıkıyor! O iş de zevkten çok zahmete dönüştü... Ne kaldı geriye? Ha?"

"Politika mı?"

Pyral Pratt öyle bir kahkaha attı ki fesindeki püsküller sallandı. "Bravo Dandelion. Her zamanki gibi tam isabet. Politika, tabii ya, bana kalan bu. Başlarda hiç eğilimim yoktu. Aklımda daha ziyade fuhuşla ilgilenmek, genelevlere yatırım yapmak vardı. Politikacıların arasına karışıp bir sürüsüyle tanışmıştım. Fahişelerle ilgilenmenin daha iyi olduğuna kani olmuştum çünkü fahişelerin hiç değilse kendi usullerince bir gururu ve

bazı prensipleri var. Öte yandan bir kerhaneyi yönetmek, belediyeyi yönetmek kadar kolay değil. Bir de insan büyük bir krallık olmasa da en azından küçük bir tanesini yönetmek istiyor. Eski atasözünde dendiği gibi, bükemediğin eli öpeceksin..."

Lafını yarım bıraktı, boynunu uzatıp şezlonga doğru baktı. "Kızlar, numara yapmayın!" diye bağırdı. "Yalandan iş yapmayın! Daha ateşli, daha ateşli! Hımm... Nerede kalmıştım?"

"Politikada."

"Doğru ya. Ama politika şimdilik yeter, Witcher, senin meşhur kılıçlarını çalmışlar. Beni ziyaret ederek şereflendirişini bu meseleye borçlu olabilir miyim?"

"Tam olarak bu meseleye."

Pratt başını salladı. "Kılıçlar çalındı. Acı verici bir kayıp, değil mi? Elbette acı verici. Hem de yeri doldurulamaz. Hah, Kerack'ın hırsız kaynadığını her zaman söylemişimdir. Oradaki insanlar fırsatını buldukları anda yere çivilenmemiş her şeyi çalarlar, bu bilinen bir şey. Ayrıca çiviyle çakılmış bir şeye denk gelirlerse diye yanlarında hep bir küskü bulundururlar...

"Sanırım soruşturma sürüyor, değil mi?" diye devam etti bir süre sonra. "İşin başında Ferrant de Lettenhove mu var? Gerçekçi olsanız iyi olur beyler. Ferrant'tan bir mucize beklemeyin. Kusura bakma Dandelion ama akraban muhasebeciliği savcılıktan daha iyi yapardı. Elinde kitaplardan, kurallardan, paragraflardan, yönetmeliklerden başka bir şey yok, ha bir de kanıtları, kanıtları ve kanıtları var. Keçiyle lahananın hikâyesindeki gibi. Bilir misiniz? Bir zamanlar bir keçiyi bir lahanayla beraber ahıra kilitlemişler. Sabah lahanadan eser yokmuş, keçi de yeşil yeşil sıçıyormuş. Ama yeterli kanıt ve tanık olmadığı için dava düşmüş, *causa finita*. Şom ağızlılık yapmak istemem Witcher Geralt ama kılıçlarının çalınması olayı da benzer bir sona uğrayabilir."

Geralt bir yorum yapmaktan bu kez de kaçındı.

"İlk kılıç," Pyral Pratt yüzüklü eliyle çenesini ovaladı, "çelikten. Yıldız çeliği, cevheri bir gök taşından alınmış. Mahakam'da dövülmüş, cücelerin demirhanelerinde. Toplam uzunluğu yüz üç santim, sadece bıçağı yetmiş santim uzunluğunda. Dengesi mükemmel, kılıcın ağırlığı kabzanın ağırlığına tam olarak eşit, toplam ağırlığı da bir kilo yüz gramın kesinlikle altında. Kabzanın ve balçağın işçiliği basit ama şık.

"Ve diğer kılıç, uzunluğu ve ağırlığı benzer, gümüşten. Kısmen yani. Üstü gümüşle dövülmüş çelik bir gövdesi var, ağzı da çelikten çünkü saf gümüş güzelce bilenemeyecek kadar yumuşaktır. Balçağının üzerinde ve kılıcın tamamında runik harfler ve oymalar var, uzmanlarıma göre okunabilir değiller ama şüphesiz büyülüler."

"Eksiksiz bir tasvir." Geralt'ın yüzü taş kesildi. "Sanki kılıçları görmüş gibisin."

"Gördüm tabii. Onları bana getirip satışa sundular. Şimdiki sahibinin çıkarlarını gözeten aracı, şahsen tanıdığım ve sicili kusursuz biridir. Kılıçların yasal yollarla elde edildiğine dair teminat verdi. Sodden'deki kadim bir mezarlık olan Fen Carn'da bulunduğunu söyledi. Fen Carn'dan sayısız hazine ve artefakt çıkarıldı, o yüzden doğruluğundan şüphe etmeyi gerektirecek bir şey yoktu. Yine de kuşkulandım ve kılıçları satın almadım. Beni dinliyor musun Witcher?"

"Heyecanla. Sonucunu bekliyorum. Ve ayrıntıları."

"Sonucu şöyle: Her şeyin bir bedeli vardır. Ayrıntılar değerli. Bilginin de bir fiyat etiketi var."

"Hadi ama," diye çıkıştı Dandelion, "sana eski dostluğumuza güvenerek geldim, zor durumdaki bir dostumla..."

"İş iştir," diye lafını böldü Pyral Pratt. "Dediğim gibi sahip olduğum bilginin bir fiyatı var. Kılıçlarının talihiyle ilgili bir

şeyler öğrenmek istiyorsan, Rivyalı Witcher, o zaman ödeme yapmalısın."

"Etikette yazan fiyat ne?"

Pratt giysisinin içinden büyük bir altın para çıkarıp devcüceye uzattı. Devcüce parayı parmaklarının arasında, sanki kurabiye kırar gibi görünür hiçbir çaba göstermeden parçaladı.

Geralt başını iki yana salladı. "Çok klişe," dedi. "Bana yarım bir para veriyorsun, günün birinde, belki de birkaç yıl sonra, biri çıkıp diğer yarısını verecek. Ve isteğini yerine getirmemi isteyecek. Kesinlikle yerine getirmek zorunda kalacağım. Bundan iş çıkmaz. Eğer fiyat bu demekse hiç ticarete girmeyelim. *Causa finita*. Gidelim Dandelion."

"Kılıçları bulmak umurunda değil mi?"

"O kadar da değil."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama denemekten zarar gelmez. Sana başka bir teklifte bulunacağım. Bu kez reddedemeyeceğin bir teklif."

"Gidelim Dandelion."

"Dışarı çıkacaksın," Pratt bir baş hareketiyle işaret etti, "ama diğer kapıdan. Buradakinden. Soyunduktan sonra. Donuna kadar."

Geralt yüzünün ifadesini kontrol altında tuttuğunu düşünüyordu. Muhtemelen yanılmıştı çünkü devcüce aniden uyarırcasına homurdandı, üstüne yürüyüp elini kaldırdı, kokusu iki kat artmıştı.

"Bu şakalarından biri," diye yüksek sesle duyurdu Dandelion, her zamanki gibi Witcher'ın yanında cesur ve ukalaydı. "Bizimle eğleniyorsun Pyral. O yüzden şimdi veda edip gideceğiz. Üstelik geldiğimiz kapıdan. Kim olduğumu unutma! Ben gidiyorum!"

Pyral Pratt başını iki yana salladı. "Pek sanmam. Öyle çok da akıllı olmadığını daha önce görmüştük. Ancak şimdi gitmeye kalkışmayacak kadar akıllısın."

Devcüce patronunun sözlerini vurgulamak için sıktığı yumruklarını gösterdi. Yumrukları kavun kadar vardı. Geralt sessiz kaldı. Zaten bir süredir dev yaratığı inceliyor, tekme atacak hassas bir yerini arıyordu. Çünkü tekmesiz olmayacak gibi görünüyordu.

"İyi peki." Pratt bir el hareketiyle korumasını yatıştırdı. "Birazcık geri çekiliyorum, iyi niyetimi ve uzlaşmaya hazır olduğumu göstereceğim. Bugün burada günümüzün sanayi, ticaret ve ekonomi dünyasının bütün seçkin insanları toplandı, politikacılar, soylular, rahipler, hatta kimliği gizli bir prens. Onlara daha önce görmedikleri bir gösteri için söz verdim ve iç çamaşırlı bir witcher'ı hiç görmedikleri kesindi. Neyse bakalım, birazcık geri çekiliyorum: Beline kadar soyunarak çıkacaksın. Karşılığında vadedilen bilgiyi alacaksın, hem de hemen. Ayrıca bahşiş olarak..."

Pyral Pratt masadan bir kâğıt aldı.

"Bahşiş olarak iki yüz Novigrad kronu. Witcher emeklilik fonu için. Buyur, hamiline çek, Giancardi Bankası'nın herhangi bir şubesinde kırdırabilirsin. Ne dersin?"

"Niye soruyorsun?" Geralt gözlerini kıstı. "Reddedemeyeceğimi söyledin diye biliyorum."

"Çok doğru biliyorsun. Sana bu teklifi reddedemeyeceğini söyledim. Ayrıca her iki taraf için faydalı buluyorum."

"Dandelion, çeki al." Geralt ceketinin düğmelerini çözüp ceketi çıkardı. "Konuş Pratt."

"Yapma." Dandelion'ın yüzü biraz daha solmuştu. "Bu kapının ardında seni neyin beklediğini biliyor musun?"

"Konuş Pratt."

Ekselansları tahtında yayıldı. "Bahsettiğim gibi kılıçları satışa sunan aracıyı reddettim. Ama dediğim gibi çok iyi tanıdığım ve güvenilir biri olduğundan para kazanması için ona başka, daha kârlı bir yöntem önerdim. Şimdiki sahibine kılıçları bir açık artırmaya koymasını tavsiye ettim. Novigrad'daki Borsody Kardeşler'in müzayede binasında. Orası en büyük, en saygın müzayede binasıdır, garip eşyaları, antikaları, nadir sanat eserlerini, eşsiz şeyleri ve diğer bütün tuhaflıkları seven insanlar dünyanın dört bir yanından gelip orada buluşurlar. Bu kaçıklar koleksiyonlarına koymak üzere herhangi bir nadiratın sahibi olmak için delice tekliflerde bulunurlar. Farklı, egzotik acayiplikler Borsodyler'de çoğunlukla inanılmaz fiyatlara gider. Hiçbir yerde daha pahalıya satamazsın."

"Konuş Pratt." Witcher gömleğini çıkardı. "Seni dinliyorum."

"Borsodyler'in binasında üç ayda bir müzayede olur. Bir sonraki temmuzda yapılacak, on beşinde. Hırsız kesinlikle senin kılıçlarınla birlikte oraya gidecektir. Biraz şansın varsa o kılıçları teslim etmeden önce elinden almayı başarırsın."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu kadarı hiç de az değil."

"Hırsızın kimliği? Ya da aracının?"

"Hırsızın adını bilmiyorum," diye savuşturdu Pratt. "Aracının da kim olduğunu söylemeyeceğim. Ticaret bu, geçerli haklar, kurallar ve daha az önemli olmayan gelenekler var. İtibarımı kaybederim. Sana yeterince bilgi verdim, senden istediğim şey için fazlasıyla kâfi. Onu arenaya çıkar Mikita. Sen de benimle gel, biz de izleyelim. Ne bekliyorsun Witcher?"

"Sanırım silahsız olmam gerekiyor. Sadece belime kadar çıplak değil, aynı zamanda çıplak ellerle çıkmam gerekiyor, değil mi?"

"Misafirlerime," diye bir çocuğa konuşur gibi tane tane açıkladı Pratt, "daha önce hiç görmedikleri bir şey vadettim. Silahlı bir witcher'ı zaten görmüşlerdir."

"Anladım."

Geralt kendini zemini kumla kaplı bir arenada, yere çakılmış direklerin oluşturduğu bir dairenin ortasında buldu, arena demir çubuklara asılmış çok sayıda kâğıt fenerle aydınlatılmıştı. Geralt çığlıklar, bağırışlar, bravolar ve ıslıklar duydu. Arenanın üstünde yüzler, açık ağızlar, heyecanlı gözler gördü.

Tam önünde, arenanın karşı kıyısında bir şey kıpırdadı. Sıçradı.

Geralt zor da olsa kollarıyla Heliotrop işareti yaptı. Büyü, saldıran canavarı savuşturup geriye fırlattı. Seyirciler tek bir ağızdan çığlık attı.

İki bacaklı kertenkele ona *wyvern*'i hatırlattı ama daha küçüktü, büyük bir danua köpeği boyutlarındaydı. Kafasıysa *wyvern*'inkinden epey büyüktü. Ağzı, çok daha güçlü dişlerle kaplıydı. Ucuna doğru bir kırbaç kadar incelen çok daha uzun bir kuyruğu vardı. Kertenkele kuyruğunu hararetle bir o yana bir bu yana sallıyor, kumu eşeliyor, direkleri kamçılıyordu. Başını eğip Witcher'ın üzerine bir kez daha atladı.

Geralt hazırdı, canavarı Aard işaretiyle vurup savurdu. Fakat kertenkele, kuyruğuyla ona bir kez vurmayı başardı. Seyirciler bir kez daha çığlık attı. Kadınlar cıyaklamaya başladılar. Witcher, çıplak omzunda bir darp izinin belirdiğini, kabarıp bir sosis kadar şiştiğini hissetti. Ona neden soyunmasının emredildiğini artık anlamıştı. Rakibini de tanımıştı. Bir *vigiloʒor*'du bu, bekçilik yapması için kullanılan, özellikle yetiştirilmiş, sihirle mutasyon geçirmiş bir kertenkeleydi. Durum pek de iç açıcı görünmüyordu. *Vigiloʒor* arenaya, koruması için kendisine güvenilen, kendi himayesindeki bir yer gözüyle

bakıyordu. Geralt ise zararsız hale getirilmesi, gerekirse yok edilmesi gereken bir istilacıydı..

Vigilozor arenada daireler çiziyor, direklere sürtünüyor, öfkeyle tıslıyordu. Bir *işarete* zaman bırakmadan hızla saldırdı. Witcher sıçrayarak ağzının menzilinden ustalıkla uzaklaştı fakat kuyruk darbesinden kaçamadı. Az öncekinin yanında başka bir şişliğin daha oluştuğunu hissediyordu.

Heliotrop işareti saldırgan *vigilozor*'u bir kez daha durdurdu. Kertenkele kuyruğunu ıslığa benzer bir ses çıkararak sağa sola sallıyordu. Geralt ıslık sesinde bir değişiklik fark etti, kertenkelenin kuyruğunun ucu sırtına kırbaç gibi inmeden hemen önce sesi tekrar duydu. Acıdan âdeta gözleri karardı, sırtından kan akıyordu. Seyirciler kudurmuştu.

İşaretlerin gücü gitgide azalıyordu. *Vigilozor* öyle hızla daireler çiziyordu ki Witcher ona yetişemiyordu. İki kuyruk darbesinden kurtulduysa da üçüncüsünden kaçınamadı, darbe yine sırtına gelmişti, yine kuyruğun sivri ucuyla. Kan artık sırtından oluk oluk akıyordu.

Seyirciler gürültüyle bağırıp çağırıyor, yerlerinden sıçrıyorlardı. Bir tanesi daha iyi görebilmek için korkulukların üzerine iyice eğildi, ucunda kâğıt bir fener olan demir bir çubuğa dayanmıştı. Çubuk kırıldı ve fenerle birlikte arenaya düştü. Çubuk kuma saplandı, fenerse *vigilozor*'un kafasına çarpıp alev aldı. Kertenkele fenerden kurtulmak için silkinip etrafına kıvılcımlar savurdu, tısladı, sonra başını arenanın direklerinden birine vurdu. Geralt fırsatı anında algıladı. Çubuğu kumdan alıp kısa bir koşunun ardından zıpladı ve demir çubuğu kertenkelenin kafatasına sapladı. Çubuk dümdüz kayarak girdi. *Vigilozor* kendini sağa sola atmaya başladı, ön ayaklarını kontrolsüzce çırpıyor, beynini delen demir çubuktan kurtulmaya çalışıyordu. Öfkeden kör olmuş halde sıçrayıp dururken sonunda

bir direğe çarptı, dişlerini tahtaya geçirdi. Bir süre kasılarak titredi, pençeleriyle kumu eşeliyor, kuyruğunu kırbaç gibi etrafa savuruyordu. Sonunda hareketsiz kaldı.

Duvarlar "çok yaşalarla", "bravolarla" titredi.

Geralt aşağıya sarkıtılan bir ip merdivenle arenadan çıktı. Coşkulu seyirciler dört bir yanını sardılar. Biri şişmiş omzuna vurdu, Geralt adamın dişlerine bir tane geçirmemek için zor tuttu kendini. Genç bir kadın onu yanağından öptü. Daha genç olan bir başkası bir patiskayla sırtındaki kanı sildi, ardından mendili açıp zafer kazanmış gibi kız arkadaşlarına gösterdi. Çok daha yaşlı olan bir başkası buruşuk boynundan bir kolye çıkarıp onu Geralt'a sunacak oldu. Geralt'ın yüz ifadesi, kadının kalabalığın arasına geri dönmesini sağladı.

Buram buram bir misk kokusu gelmeye başladı. Devcüce Mikita, yosunların arasından geçen bir gemi gibi kalabalığı delip geçti. Bedeniyle Witcher'a kalkan olup onu dışarı çıkardı.

Çağırılan doktor, Geralt'ı muayene edip yaralarını dikti. Dandelion'ın beti benzi atmıştı. Pyral Pratt sanki hiçbir şey olmamış gibi sakindi ama Witcher'ın yüzü çok şey söylüyor olmalıydı ki Pratt aceleyle açıklamaya başladı: "Ayrıca şu özenle kesilmiş ve sivriltilmiş çubuk, arenaya benim emrim üzerine düştü."

"Elini çabuk tuttuğun için teşekkürler."

"Seyirciler galeyana gelmişti. Hatta Vali Coppenrath öyle memnundu ki yüzü âdeta ışıl ışıldı, o orospu çocuğunu memnun etmek çok zordur, her şeye burun kıvırır, pazartesi sabahında bir kerhane kadar kasvetlidir. Haha, il konseyindeki koltuğu kaptım bile... Belki biraz daha yükselirim, şayet... Bir hafta sonra arenaya çıkar mısın Geralt? Benzer bir gösteriyle?"

"Tek bir şartla," Witcher ağrıyan omzunu öfkeyle hareket ettirdi, "arenada *vigiloçor* yerine sen olacaksan Pratt."

"Şakacı seni, haha. Ne şakacı adam, duydun mu Dandelion?"

"Duydum" diye onayladı ozan, Geralt'ın sırtına bakıp dişlerini sıktı. "Ama bu bir şaka değildi, tüm ciddiyetiyle söyledi. Aynı ciddiyetle ben de bildirmek isterim ki torununun düğün kutlamalarına teşrif etmeyeceğim. Geralt'a böyle davrandığın için bunu unutabilirsin. Diğer olası törenlere de öyle, vaftiz ve cenaze dâhil. Senin cenazen de."

Pyral Pratt yüzüne baktı, sürüngen gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Saygısızlık ediyorsun, ozan," dedi bastıra bastıra. "Yine saygısızlık ediyorsun. Bu konuda muhakkak bir ders alman gerek. Bir eğitim..."

Geralt yanına yaklaşıp önünde durdu. Mikita burnunu çekti, yumruğunu havaya kaldırdı, yine misk kokusu geldi. Pyral Pratt bir el hareketiyle ona sakin olmasını emretti.

"Saygınlığını yitiriyorsun Pratt," dedi Witcher yavaş yavaş. "Seninle bir iş yaptık, klasik, kurallara ve daha da önemlisi ticaret ahlakına riayet eden bir iş. Misafirlerin gösteriden memnun kaldı, prestij ve il konseyinde bir koltuk şansı kazandın. Ben de gerekli bilgiyi aldım. Her şeyin bir karşılığı vardır. İki taraf da memnun, dolayısıyla şimdi öfke ve pişmanlık olmadan ayrılmamız gerek. Oysa sen tehditlerle geliyorsun. Saygınlığını yitiriyorsun. Gidelim Dandelion."

Pyral Pratt'ın rengi biraz soldu. Bunun üzerine onlara sırtını döndü. "Oysa ben sizi akşam yemeğine davet edecektim," dedi omzunun üzerinden. "Ama belli ki aceleniz var. Öyleyse güle güle gidin. Ravelin'den ceza almadan çıkmanıza izin verdiğim için sevinebilirsiniz. Çünkü saygısızlığı cezalandırırım. Ama sizi durdurmayacağım."

"İyi edersin."

Pratt arkasına döndü. "Ne dedin?"

Geralt gözlerinin içine baktı. "Sen aksine inanmak istesen de öyle çok da akıllı değilsin. Ama beni durdurmaya kalkışmayacak kadar akıllısın."

Karstik araziyi arkalarında bırakıp da yolun kıyısındaki ilk kavaklara vardıklarında Geralt atını dizginleyip kulak kesildi. "Arkamızdan atlılar geliyor."

"Kahretsin!" Dandelion'ın çenesi takırdamaya başladı. "Kim? Pratt'ın adamları mı?"

"Kim oldukları önemli değil. Atını olabildiğince hızla sürmeye devam et, Kerack'a kadar. Kuzeninin yanına sığın. Yarın sabah da hemen bankaya git. Sonra 'Yengeç ve Zargana'da buluşuruz."

"Peki ya sen?"

"Beni dert etme."

"Geralt..."

"Konuşma, atını mahmuzla. Hadi!"

Dandelion itaat etti, eyerinde eğilip atını dörtnala koşturdu. Geralt arkasına dönüp sakince bekledi.

Karanlıkta atlılar belirdi. Altı altı.

"Witcher Geralt?"

"Benim."

Altı atlıdan en yakın olanı boğuk bir sesle "Bizimle geliyorsun," dedi. "Ama aptallık etmek yok, tamam mı?"

"Dizgini bırak, yoksa sinirleneceğim."

"Aptallık yok!" Atlı elini geri çekti. "Şiddet de. Biz kanuna, kurallara uygun davranıyoruz. Eşkıya değiliz. Prensin emirlerine göre hareket ediyoruz."

"Hangi prens?"

"Öğreneceksin. Bizimle gel."

İlerlediler. Geralt hatırladı, Pratt'ın iddiasına göre bir prens, kimliği gizli bir prens Ravelin'deki konuklar arasındaydı. Durum iç açıcı görünmüyordu. Prenslerle temasa geçmek nadiren hoş bir şey olurdu. Ve neredeyse asla iyi bitmezdi.

Çok ilerlemelerine gerek kalmadı. Yalnızca bir yol ayrımında bulunan, duman kokulu, pencereleri ışıklı bir meyhaneye gittiler. Mekâna girdiler, içerisi akşam yemeğini geç yiyen birkaç tüccar sayılmazsa neredeyse boştu. Arka odanın girişinde, Geralt'a eşlik edenlerinkiyle renk ve kesim bakımından birebir aynı mavi paltolar içerisinde, silahlı iki adam duruyordu. İçeri girdiler.

"Prens hazretleri..."

"Dışarı. Sen de otur Witcher."

Masada oturan adamın üzerinde birliğindekilerin paltosuna benzer bir palto vardı, sadece daha gösterişlice nakışlıydı. Yüzü bir kapüşonun altında kalıyordu. Oysa buna hiç gerek yoktu. Masadaki şamdan yalnızca Geralt'ı aydınlatıyor, gizemli prens karanlıkta kalıyordu.

"Seni Pratt'ın arenasında gördüm," dedi prens. "Gerçekten etkileyici bir gösteriydi. O sıçrayış, bütün vücut ağırlığınla güçlendirilen o üstten vuruş... Demir çubuk rastgele bir çubuk olmasına rağmen ejderin kafatasına tereyağına girer gibi girdi. Bence bir kargı ya da bir mızrak olsaydı pekâlâ bir zincir zırhı da delip geçebilirdi. Hatta belki plaka zırhı da... Sen ne düşünüyorsun?"

"Saat geç oldu. İnsan yorgun olduğunda iyi düşünemiyor."

Gölgelerin içindeki adam kahkaha attı. "O halde zaman kaybetmeyelim. Sadede gelelim. Sana ihtiyacım var. Sana, Witcher. Bir witcher işi için. Mucizeye bak ki senin de bana ihtiyacın var. Belki daha bile fazla.

"Ben Kerack'ın prensi Prens Xander'ım. Dileğim ve son derece acilen olmasını istediğim şey, Kerack'ın kralı I. Xander olmak. Beni üzen, ülkeyi de zarara uğratan mevcut durumda Kerack'ın kralı babam Belohun. Yaşlı adamın gücü kuvveti yerinde, Tanrı korusun, yirmi yıl daha tahtta kalabilir. O kadar uzun süre bekleyecek ne zamanım ne de isteğim var. Hah! Zaten beklesem bile tahta geçeceğimden emin olamam, o moruk her an yeni bir veliaht belirleyebilir, aralarından seçebileceği gani gani vârisi var. Üstelik şu sıralar yeni bir tanesini yapma peşinde; Lammas Şenliği sırasında düğün yapmayı planlıyor, bu ülkenin kaldıramayacağı bir gösteriş ve şaşaayla. Lazımlığı eskimesin diye tuvaletini parka yapan o pinti herif, düğün yemeği için altından bir dağı bile harcar. Hazineyi mahvedecek. Ben daha iyi bir kral olacağım. Asıl mevzu, hemen olmak istemem. Mümkün olduğunca çabuk. Bu yüzden de sana ihtiyacım var."

"Verdiğim hizmetler arasında, saray devrimlerini yürütmek yok. Kral katilliği de. Muhtemelen prensin aklından geçen buyruk da bu."

"Ben kral olmak istiyorum. Benim kral olabilmem için de babamın artık kral olmaması gerek. Ayrıca kardeşlerimin de vârislikten çıkarılmaları gerek."

"Kral katli ve kardeş katli. Hayır, sayın prens hazretleri. Reddetmek zorundayım. Üzgünüm."

"Kesinlikle değilsin," diye homurdandı prens gölgelerin içinden. "Üzgün falan değilsin. Henüz. Ama olacaksın, sana söz veriyorum."

"Prens hazretleri, beni ölümle tehdit etmenin amacına hizmet etmeyeceğini bilse iyi olur."

"Ölümden bahseden kim? Ben prensim, katil değil. Ben bir seçimden söz ediyorum. Ya benim lütfum ya da benim gaddarlığım. İstediğimi yap, lütfumdan sebeplen. Üstelik inan

bana, lütfuma her şeyden çok ihtiyacın var. Hele de şimdi seni, yolsuzluk yüzünden açılan bir dava, bir yargılama beklerken. Görünüşe göre önümüzdeki birkaç yılı bir kadırgada kürek başında geçireceksin. Yoksa bu işten sıyrıldığını mı zannediyorsun? Davanın kapandığını, geçici bir heves yüzünden seninle düşüp kalkan cadı Neyd'in şikâyetini geri çekeceğini falan mı sanıyorsun? Yanılıyorsun. Ansegis'teki memur Albert Smulka itiraf etti. Bu itiraf seni zor bir duruma sokacak."

"O itiraf sahte."

"Kanıtlaması zor olacak."

"Suçun kanıtlanması gerekir. Suçsuzluğun değil."

"Güzel espri. Gerçekten komik ama senin yerinde olsam gülmezdim. Şunlara bir bak. Bunlar," Prens masanın üzerine bir yığın kâğıt fırlattı, "belgeler. Tasdiklenmiş itiraflar, tanık ifadeleri. Cizmar kasabasında bir witcher işe alınmış, bir *leucrota* öldürmüş. Faturada yetmiş kron gösterilmiş, gerçekte elli beş kron ödenmiş, aradaki fark yerel yetkiliyle yarı yarıya paylaşılmış. Sotonin'de dev bir örümcek. Faturaya göre doksan kron karşılığında öldürülmüş, gerçekteyse muhtarın itirafına göre altmış beş kronmuş. Tiberghien'de bir *harpia* öldürülmüş, fatura yüz kron, gerçekte yetmiş kron ödenmiş. Daha önceki cinayetlerin ve yolsuzlukların da şöyle: Petrelsteyn Şatosu'nda gerçekte var olmayan bir vampir; ama konta yaklaşık bin orona mal olmuş. Guaamez'de bir kurtadam, güya yüz kron karşılığında üstündeki büyü kaldırılmış ve sihir yoluyla kurt doğasından azat edilmiş, çok şüpheli bir durum çünkü büyü kaldırma işlemi için birazcık düşük bir ücret. Bir *echinops* ya da daha ziyade senin Martindel Mezarlığı'nda muhtara götürüp *echinops* diye tanımladığın bir şey. Zgraggen kasabası yakınlarındaki mezarlıkta, köylülere seksen krona mal olan gulyabaniler, oysa kimse ceset görmemiş

çünkü haha, cesetler diğer gulyabaniler tarafından yenmiş. Ne diyorsun Witcher? Bunlar kanıt."

"Prens hazretleri yanılmaya devam ediyor," diye sakince itiraz etti Geralt. "Bunlar kanıt değil. Uydurulmuş suçlamalar, üstelik beceriksizce uydurulmuşlar. Ben Tiberghien'de hiç iş almadım. Sotonin diye bir yeri de daha önce hiç duymadım. Dolayısıyla buralardan gelen bütün faturalar belli ki sahte, bu da kanıtlanması zor bir şey değil. Zgraggen'de benim tarafımdan öldürülen gulyabaniler de, haha, gerçekten de diğer gulyabaniler tarafından yendi çünkü haha, bu, gulyabanilerin âdetidir. Ama o mezarlıkta gömülü ölüler o günden beri mezarlarında rahat rahat yatıyorlar çünkü geriye kalan gulyabaniler oradan gitti. Bu belgelerde yazan diğer saçmalıklar hakkında yorumda bile bulunmak istemiyorum."

Prens elini belgelerin üzerine koydu. "Dava bu belgelere dayanarak yürütülecek. Uzun sürecek. Kanıtlar gerçek mi değil mi? Kim bilebilir? Sonunda hangi karara varılacak? Bu karar kimi ilgilendirecek? Hiçbir önemi yok. Önemli olan etrafa yayılacak pis koku. Bu koku da sen ölene kadar peşini bırakmayacak.

"Bazı insanlar," diye devam etti, "senden tiksiniyor, seni çaresizlikten ehvenişer olarak, tehditkâr canavarları öldüren biri olarak görüp öyle tahammül ediyorlar. Bazıları mutant olduğun için sana katlanamıyor, insan olmayan yaratıklara karşı tiksinti ve nefret duyuyorlar. Diğerleri senden deli gibi korkuyor ve kendi korkuları yüzünden senden nefret ediyorlar. Bunların hepsi unutulacak. Becerikli katilin namı ve kötü büyücünün şöhreti rüzgârda saman çöpü gibi dağılıp gidecek, nefret ve korku unutulacak. Sonunda seni açgözlü bir hırsız, bir düzenbaz olarak hatırlayacaklar. Daha düne kadar senden ve büyülerinden korkanlar, bakışlarını kaçıranlar, seni görünce yere tükürenler ya da bir muskaya sarılanlar yarın kahkahalar atacaklar,

dirsekleriyle arkadaşlarını dürtecekler. Bak, Witcher Geralt geliyor, şu adi dolandırıcı, üçkâğıtçı geliyor diyecekler. Eğer sana verdiğim görevi üstlenmezsen seni mahvederim Witcher. Namını yerle bir ederim. Tabii bana hizmet etmezsen. Kararını ver. Evet mi hayır mı?"

"Hayır."

"Bağlantılarının sana bir faydası olacağını sanma sakın, Ferrant de Lettenhove'un ya da sevgilin kızıl saçlı büyücünün. Başsavcı kendi kariyerini tehlikeye atmaz, Loca da cadının bir ceza davasına karışmasını engeller. Adaletin çarklarına takıldın mı kimse sana yardım etmez. Karar vermeni emrediyorum. Evet mi hayır mı?"

"Hayır. Kesinlikle hayır prens hazretleri. Arka odada her kim saklanıyorsa artık dışarı çıkabilir."

Prens, Geralt'ı şaşırtarak aniden bir kahkaha patlattı. Sonra elini masaya vurdu. Küçük bir kapı gıcırdadı, bitişikteki arka odadan bir silüet çıktı. Karanlığa rağmen tanıdık bir silüet.

"Bahsi kazandın Ferrant," dedi prens. "Kazandığını yarın sekreterime bildireceğim."

Kraliyet başsavcısı Ferrant de Lettenhove hafifçe eğilerek "Teşekkürler prens hazretleri" diye karşılık verdi, "ama ben bahsi yalnızca sembolik bir eylem olarak algıladım. İşimde ne kadar ciddi olduğumu vurgulamak için. Para hiçbir şekilde..."

"Kazandığın para," diye sözünü kesti prens, "benim için de yalnızca bir sembol, tıpkı Novigrad kronunun üstündeki işaret ve hükümdarın profili gibi. Ayrıca ikinizin de bilmesi gerekir ki ben de kazandım. Geri getirilemez bir şekilde kaybettiğimi sandığım bir şeye kavuştum. Yani insanlara olan inancıma. Rivyalı Geralt, Ferrant senin tepkinden kesinkes emindi. Bense boyun eğeceğini düşünmüştüm."

"Herkes bir şeyler kazandı," dedi Geralt aksilenerek. "Ya ben?"

"Sen de." Prens ciddileşti. "Söyle ona Ferrant. Mevzuyu açıkla."

"Huzurunda bulunduğun Prens Egmund hazretleri," diye açıkladı başsavcı, "bir süreliğine küçük kardeşi Xander rolünü oynadı. Sembolik olarak da tahtta hak iddia eden diğer kardeşlerinin. Prens, Xander'ın ya da aileden başka birinin tahta geçmek için ellerinin altındaki Witcher'a başvuracaklarından şüphelendi. Biz de bunu bir şekilde... sahnelemeye karar verdik. Şimdi biliyoruz ki iş gerçekten o noktaya gelirse... Biri gerçekten münasebetsiz bir teklifte bulunursa bir prensin lütfuna kanıp tuzağa düşmeyeceksin. Tehditlerden ya da şantajdan korkmayacaksın."

Witcher başıyla onayladı. "Anlıyorum. Yeteneğinizin önünde saygıyla eğiliyorum. Prens hazretleri rolünü kusursuzca oynadı. Benimle ilgili söylediklerinde, benim hakkımdaki görüşünde hiçbir yapmacıklık sezmedim. Bilakis. Tek hissettiğim dürüstlük oldu."

"Kılık değiştirme amacına ulaştı," diyerek sıkıntılı sessizliği bozdu Egmund. "Amacıma ulaştım, senden özür dilemeyi de hiç düşünmüyorum. Lakin bu işten senin de faydan olacak. Ekonomik olarak. Çünkü gerçekten de sana iş vermeyi planlıyorum. Ve hizmetinin karşılığını fazlasıyla ödemeyi. Anlat ona Ferrant."

"Prens Egmund," dedi başsavcı, "Lammas Şenliği'nde yapılması planlanan kraliyet düğünü sırasında babası Kral Belohun'un hayatına yönelik bir saldırı yapılmasından korkuyor. Eğer biri kralın güvenliğinden sorumlu olursa... bir Witcher gibi biri, prensin içi daha rahat olacak. Evet, evet, sözümü kesme, Witcherların bekçi ya da koruma olmadıklarını biliyoruz, onların

varoluş amaçları insanları sihirli, doğaüstü ve doğaya aykırı canavarlardan gelen tehditlere karşı korumak..."

"Bu kadar teori yeter" diye sabırsızlıkla sözünü kesti prens. "Gerçek hayatta işler farklı yürür. Witcherlar, yaratıkların kaynadığı ıssız yerlerden ve balta girmemiş ormanlardan geçen kafileleri korumaları için işe alınırlar. Ama tüccarlara saldıranlar canavarlar değil de sıradan haydutlar olunca witcherlar da onları pataklamakta hiçbir sakınca görmezler. Benim korkmak için sebeplerim var, kraliyet düğünü sırasında... *basilisk*'ler saldırabilir. *Basilisk*'lere karşı kralı koruma görevini üstlenir misin?"

"Duruma bağlı."

"Hangi duruma?"

"Tüm bunların hâlâ bir düzmece olup olmadığına ve benim hâlâ bir tuzağa çekilip çekilmediğime. Diğer kardeşlerden biri tarafından mesela. Sanıyorum rol yapma yeteneği ailede nadiren rastlanan bir şey değil."

Ferrant irkildi. Egmund yumruğunu masaya indirdi. "İleri gitme," diye çıkıştı. "Ve unutma. Sana görevi üstlenip üstlenmeyeceğini sordum. Cevap ver!"

Geralt başıyla onayladı. "Kralı varsayımsal *basilisk*'lere karşı koruma görevini üstlenebilirdim. Fakat maalesef Kerack'ta kılıçlarım çalındı. Krallığa bağlı güvenlik güçleri henüz hırsızın izini bulmayı başaramadı, muhtemelen bu yönde çok bir çabaları da yok. Kılıçlarım olmadan kimseyi koruyamam. Dolayısıyla pratik sebepler yüzünden reddetmek zorundayım."

"Eğer mesele yalnızca kılıçlarsa o zaman sorun yok. Onları bulacağız. Değil mi başsavcı?"

"Kesinlikle."

"Görüyorsun, kraliyet başsavcısı kesinlikle diyerek doğruluyor. O halde?"

"Önce kılıçlarımı geri almak istiyorum. Kesinlikle."

"Sen inatçı bir adamsın ama istediğin gibi olsun. Hizmetin karşılığında ödeme alacağına teminat veriyor ve beni cimri bulmayacağını garanti ediyorum. Diğer ayrıcalıklara gelince, iyi niyetimin bir göstergesi olarak derhâl bir miktar ödeme, bir tür avans alacaksın. Davana da şimdiden kapandı gözüyle bakabilirsin. Formalitelerin yerine getirilmesi gerekecek, bürokrasi acele nedir bilmez ama sen kendini şimdiden hiçbir zan altında olmayan ve özgürce hareket edebilen biri sayabilirsin."

"Çok teşekkür ederim. Peki itiraflar ve belgeler? Cizmar'daki *leucrota*, Guaamez'deki kurtadam? O belgeler ne olacak? Prensin... tiyatro dekoru olarak kullandığı belgeler?"

Egmund gözlerinin içine baktı. "Belgeler şimdilik bende kalacak. Güvenli bir yerde. Kesinlikle güvenli bir yerde."

Geralt geri döndüğünde Kral Belohun'un çanları tam gece yarısını çalıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse Mercan, Geralt'ın sırtını görünce sükûnetini korudu. Kendine hâkim olabildi. Sesi bile değişmedi. Neredeyse.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Bir *vigilozor*. Bir tür kertenkele..."

"Bu dikişleri bir kertenkele mi attı? Kendini bir kertenkeleye mi diktirdin?"

"Dikişleri hekim attı. Kertenkele..."

"Bırak şimdi kertenkeleyi! Mozaik! Neşter, makas, cımbız! İğne ve katküt! Tukul iksiri! Aloe özü! *Unguentum ortolani!*[26] Tampon ve steril bir sargı! Bir de ballı hardal yakısı hazırla! Hadi kızım, kıpırda!"

Mozaik takdire şayan bir hızla hepsini halletti. Lytta müdahaleye başladı. Witcher oturup acıya sessizce katlandı.

26 (Lat.) Kirazkuşu merhemi. (ç. n.)

"Büyüden anlamayan hekimlerin," dedi büyücü bir dikiş atarken, özdeyiş söyler gibi, "hekimlik yapmaları yasaklanmalı. Okulda ders versinler, tamam. Otopsiden sonra cesetleri toplasınlar, ona da tamam. Ancak yaşayan hastalara yaklaştırılmamaları gerek. Tabii ben o günleri göremeyeceğim, her şey tam tersi istikamette ilerliyor."

"Tedavinin tek yolu büyü değil," demeye cüret etti Geralt. "Üstelik birinin bunu yapması gerekiyor. Şifacı olarak uzmanlaşmış sadece bir avuç büyücü var, büyücüler genellikle insanları tedavi etmek istemiyorlar. Ya zamanları yok ya da buna değmeyeceğini düşünüyorlar."

"Haklılar. Aşırı nüfusun sonuçları felaket olabilir. Bu ne? Şu oynadığın şey?"

"*Vigiloţor* bununla işaretlenmişti. Derisine tutturulmuştu."

"Sen de galip olduğun için bir zafer hatırası diye mi söktün?"

"Sana göstermek için söktüm."

Mercan, aşağı yukarı bir çocuğun avuç içi büyüklüğündeki oval pirinç plakayı, üzerine işlenmiş rakam ve harfleri inceledi.

"İlginç bir tesadüf," dedi Geralt'ın sırtına hardal yakısını yapıştırırken. "Tam da o bölgeye doğru yola çıkmayı tasarladığın düşünülürse."

"Yola çıkmayı mı tasarlıyorum? Ah, tabii ya, doğru, unutmuşum. Kardeşlerin ve onların benimle ilgili planları. Planlar şekil almış herhalde?"

"Öyle. Bir mesaj aldım. Rissberg Şatosu'na gitmen rica ediliyor."

"Rica ediliyor, ne dokunaklı. Rissberg Şatosu'na. Meşhur Ortolan'ın makamına. Sanırım geri çeviremeyeceğim bir rica."

"Hiç tavsiye etmem. Olabildiğince çabuk gitmeni istiyorlar. Yaralarını göz önünde bulundurursak, ne zaman yola çıkabilirsin?"

"Yaralarımı göz önünde bulundurarak sen söyle hekim hanım."

"Söylerim. Daha sonra... Ama şimdi... Bir süre burada olmayacaksın, ben de seni özleyeceğim... Kendini şimdi nasıl hissediyorsun? Acaba... Bu kadar yeterli Mozaik. Odana git ve bizi rahatsız etme. O gülücük de nedir küçük hanım? Ağzını o haldeyken sonsuza dek dondurayım mı?"

Ara Bölüm

Dandelion, *Şiirin Yarım Yüzyılı*
(Taslaktan bir fragman, resmî baskıda hiç yer almayan bir metin)

Sahiden de Witcher bana çok şey borçlu. Borcu günden güne de artıyor.

Ravelin'de Pyral Pratt'a yaptığımız ziyaretin sonu, bildiğiniz gibi fırtınalı ve kanlı oldu ama beraberinde birtakım faydalar da sağladı. Geralt kılıçlarını çalan hırsızın izini buldu. Bu bir bakıma benim sayemde oldu çünkü keskin zekâm sayesinde Geralt'ı Ravelin'e yönlendirdim. Ertesi gün Geralt'a yeni bir silah temin eden de bendim. Ortalıkta silahsız dolaşmasına göz yumamazdım. Bir witcher asla silahsız değildir mi diyorsunuz? O her türlü dövüşte tecrübeli bir mutanttır, sıradan bir insandan iki kat güçlü, on kat hızlıdır. Silahlı üç serseriyi kaşla göz arasında meşeden bir şendereyle yere serebilir mi diyorsunuz? Ayrıca büyüye de hâkim, şu *işaretleri* sıradan bir silahtan fazlası mı diyorsunuz? Haklısınız. Ama kılıç kılıçtır. Bana kılıçları olmadan kendisini âdeta çıplak hissettiğinden kaç kez yakındı. Ben de ona bir kılıç temin ettim.

Bildiğiniz gibi Pratt minnetini ikimize birden ekonomik olarak gösterdi, öyle çok cömert değildi ama o da bir şey. Ertesi gün hemen, Geralt'ın benden istediği gibi çeki alıp Giancardi'nin şubesine gittim. Çeki tahsilat birimine verdim. Orada durmuş, etrafa bakınıyordum. Sonra birinin beni dikkatle incelediğini fark ettim. Bir kadındı bu, ne yaşlı ne de çok gençti, üzerinde zarif, şık kıyafetler vardı. Kadınların beğeniyle bana bakmasına alışkınımdır; benim erkeksi ve vahşi güzelliğimi birçok kadın dayanılmaz bulur.

Kadın aniden yanıma yanaşıp kendini Etna Asider olarak tanıttı, beni tanıdığını söyledi. Ne büyük mesele, beni herkes tanır, ne yöne gitsem şanım benden önce yürür.

"Arkadaşınız Rivyalı Witcher Geralt'ın başına gelen talihsizliği duydum," dedi kadın, "Silahlarını kaybettiğini, acilen bir yenisine ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Aynı şekilde iyi bir kılıç bulmanın ne kadar zor olduğunu da biliyorum. Talihin işine bakın ki benim elimde böyle bir kılıç var. Tanrılar ruhuna merhamet etsin, merhum kocamdan kaldı. Ben de şimdi o kılıcı paraya çevirmek için bankaya gelmiştim çünkü dul bir kadın bir kılıcı ne yapsın? Banka kılıca değer biçti, kılıcı komisyon karşılığı almak istiyor. Fakat benim acilen paraya ihtiyacım var çünkü kocamın borçlarını ödemem gerekiyor ki alacaklılar yakama yapışmasın. Bu yüzden..."

Kadın bunları söyleyerek damask kumaşından bir kılıfın içinden bir kılıç çıkardı. Size söyleyeyim, harika bir kılıçtı. Tüy gibi hafifti. Kını zarif ve şık, kabzası kertenkele derisinden, balçağı altın kaplama, topuzunda güvercin yumurtası büyüklüğünde bir akik taşı vardı. Kılıcı kınından çıkardım ve gözlerime inanamadım. Yalımında, balçağın hemen üzerinde güneş biçiminde bir damga. Hemen sonrasında da bir yazı: "Sebepsizce kınından çıkarma, onursuzca kınına geri sokma."

Bu da kılıç Nilfgaard'da dövülmüş demek, tüm dünyada dövme kılıçlarıyla meşhur bir şehir olan Viroleda'da. Başparmağımla kılıcın keskin yüzüne dokundum, jilet gibiydi.

Tabii ben aptal biri olmadığım için hiçbir şey çaktırmadım, kayıtsızca banka görevlilerinin çalışmasını, bir kadının pirinç zilleri temizlemesini izledim.

"Giancardi Bankası," dedi dul kadın, "kılıca iki yüz kron değer biçti. Komisyon dâhil. Ancak elime nakit para geçecekse yüz elliye veririm."

Bunun üzerine, "Ooo! Yüz elli kron bir tomar para demek. Onunla bir ev bile alınabilir. Küçük bir ev. Şehir dışında," dedim.

Dul kadın ellerini ovuşturup bir damla gözyaşı döktü. "Ah, Efendi Dandelion! Benimle eğleniyorsunuz. Yoksul bir duldan böyle faydalandığınıza göre gaddar bir insansınız siz. Zor durumdayım, bu yüzden size yüz krona veririm."

Böylelikle canlarım, Witcher'ın problemini çözdüm.

Yengeç ve Zargana'ya gittim, Geralt sahanda yumurtanın ve jambonların başında oturuyordu. Şüphesiz kızıl saçlı cadının kahvaltı sofrasında yine peynir ve taze soğan vardı. Yanına yaklaşıp kılıcı pat diye masaya koydum. Şaşkına döndü. Kaşığı elinden düşürüp kılıcı kınından çıkardı, inceledi. Taş gibi bir ifadeyle ama ben onun mutasyona uğramış haline alışkınım, duygularını dışarıya yansıtmadığını bilirim. Ne kadar büyülenmiş, mutlu olmuş olsa da bunu yüzünden anlayamazsınız.

"Bunun için ne kadar ödedin?"

Bunun onu hiç ilgilendirmediğini söyleyecektim ki tam zamanında ödemeyi onun parasıyla yaptığımı hatırladım. O yüzden itiraf ettim. Elimi sıktı, tek kelime etmedi, yüz ifadesi de hiç değişmedi. O da böyle işte. Basit ama dürüst.

Bana yola çıkacağını söyledi. Tek başına.

Ben daha itiraz edemeden "Kerack'ta kalmanı istiyorum," dedi, "ve gözünü dört açmanı."

Akşam olanları, dün gece Prens Egmund'la yaptığı konuşmayı anlattı. Tüm bu zaman boyunca, yeni bir oyuncağı olmuş bir çocuk gibi Viroleda kılıcıyla oynadı.

"Ne prense hizmet etmeye niyetim var," diye toparladı, "ne de ağustostaki kraliyet düğününe koruma olarak katılmaya. Egmund ve kuzenin, kılıç hırsızının yakında yakalanacağından eminler. Bense onlar kadar iyimser değilim. Bu da aslında işime geliyor. Kılıçlarım bende olsaydı Egmund bana baskı yapabilirdi. Hırsızı temmuz ayında Novigrad'da, Borsody müzayedesinden önce kendim yakalamayı tercih ederim. Kılıçlarımı geri alır, bir daha da Kerack'ta görünmem. Sen de Dandelion, ağzını sıkı tut. Pratt'ın bize söylediklerini hiç kimse öğrenmemeli. Hiç kimse. Başsavcı kuzenin de dâhil."

Bir mezar kadar suskun kalacağıma söz verdim ama o bana tuhaf tuhaf baktı. Sanki bana güvenmiyordu.

"Ama her an her şey olabilir," diye devam etti, "bu yüzden bir B planına ihtiyacım var. Bu yüzden Egmund ve akrabaları hakkında, tahtta hak iddia eden herkes hakkında, hatta kralın kendisi ve tüm kraliyet ailesi hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek istiyorum. Niyetleri ne, nasıl bir entrika çeviriyorlar, bilmek istiyorum. Kim kimin tarafında, burada nasıl gruplar var falan filan. Anlaşıldı mı?"

"Anladığım kadarıyla" diye yanıt verdim, "Lytta Neyd'in bu işe dâhil olmasını istemiyorsun. Bence haklısın da. Eminim kızıl saçlı güzellik seni ilgilendirebilecek bütün konular hakkında tüm malumata sahiptir ama buradaki monarşiye öyle sıkı sıkıya bağlı ki iki tarafa da bağlılık gösteremez, bu birincisi. İkincisi, yakında ortadan kaybolacağını, bir daha hiç görünmeyeceğini ona belli etme çünkü tepkisi çok şiddetli olabilir.

Senin de farkına vardığın üzere büyücüler birilerinin ortadan kaybolmasından hoşlanmaz.

"Geri kalanına gelince," diye söz verdim, "bana güvenebilirsin. Gözümü dört açacağım ve bakışlarımı gereken yerde tutacağım. Buradaki kraliyet ailesini ise zaten tanıyorum, ayrıca yeterince dedikodu da duydum. Buraya hükmeden Kral Belohun didinip kalabalık bir zürriyet edindi. Eşlerini sık sık ve kolayca değiştirirdi; ne zaman yeni bir tanesini bulsa eskisi, kaderin tuhaf bir cilvesiyle tıbbın çaresiz kaldığı bir hastalığa tutulup aniden ruhunu teslim ederdi. Kralın bu şekilde bugüne kadar, her biri başka anneden yasal dört oğlu oldu. Tahtta hak iddia edemedikleri için bir sürü kızını hiç saymıyorum. Aynı şekilde piçlerini de. Ayrıca değinmeden geçmemek gerekir ki Kerack'taki önemli bütün konumlarda ve makamlarda kızlarının eşleri bulunuyor, kuzenim Ferrant bir istisna. Evlilik dışı çocukları da ticaret ve üretimi yönetiyor."

Witcher'ın dikkatle dinlediğini gördüm.

"Yasal evliliklerden doğan dört oğlu," diye anlatmaya devam ettim, "yaş sırasına göre şöyle: İlk doğanın adını bilmiyorum, sarayda onun adını anmak yasaktır, babasıyla tartıştıktan sonra ülkeyi terk etmiş, ardında hiçbir iz bırakmadan kaybolmuş, onu hiç kimse bir daha görmemiş. İkincisi Elmer, kilit altında tutulan akıl hastası bir alkolik, güya bunun bir devlet sırrı olması gerekiyor ama Kerack'taki herkes biliyor. Asıl veliahtlar Egmund ve Xander. Birbirlerinden nefret ederler, Belohun da bunu ustalıkla körükler, ikisini de sürekli bir belirsizlik içinde bırakır, halefinin kim olacağı konusunda sık sık evlilik dışı oğullarından birini bariz şekilde kayırır, vaatlerde bulunarak kandırır. Şimdiki söylentilere göre de tahtı Lammas Şenliği'nde resmî olarak evleneceği yeni karısından doğacak oğluna vadetmiş.

"Ben ve kuzenim Ferrant," diye devam ettim, "biz yine de bunların boş vaatler olduğunu, yaşlı adamın bu vaat sayesinde genç karısını yatakta daha arzulu olmaya teşvik ettiğini düşünüyoruz. Tahtın gerçek vârislerinin yalnızca Egmund ve Xander olduğunu. Eğer taht için bir darbe yapılması gerekirse bunu ikisinden biri yapar. Kuzenim aracılığıyla ikisiyle de tanıştım. İkisi de, benim izlenimlerime göre, mayonezin içindeki bok kadar kaypaklar. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Geralt anladığını ve kendisinin de Egmund'la konuşurken aynı izlenime kapıldığını, sadece bunu bu kadar güzel söze dökemediğini söyleyerek onayladı. Ardından derin düşüncelere daldı.

"Kısa sürede geri döneceğim," dedi sonunda. "Sen de burasıyla ilgilen, gözün olayların üstünde olsun."

Bunun üzerine ben, "Ayrılmadan önce bir dost gibi davran da büyücünün çırağı hakkında bana bir şeyler anlat. Düz saçlı kız hakkında. O kız tam bir gül tomurcuğu, sadece birazcık uğraşılması gerek, sonra olağanüstü bir şekilde açar. Ben de düşündüm ki kendimi adayıp..." dedim.

Tam o anda yüz ifadesi değişti. Masaya öyle bir yumruk indirdi ki kupalar yerinden sıçradı. "Sakın Mozaik'e bulaşma, seni müzisyen bozuntusu," benimle böyle, saygısızca konuştu. "Bunu kafandan çıkar. Büyücü çıraklarına en zararsız flörtün bile katı şekilde yasak olduğunu bilmiyor musun? Bu türde ufacık bir suç yüzünden Mercan onun eğitime uygun olmadığını düşünüp onu okuluna geri yollayabilir, bu da bir öğrenci için korkunç bir rezalet, bir itibar kaybıdır. Bu yüzden intihar edenleri duydum. Ayrıca Mercan'ın da hiç şakası yok. Espriden anlamıyor."

İçimden ona, Mercan'ın çatalını horoz tüyüyle okşamayı denemesini tavsiye etmek geldi; bu yöntem en suratsız kadını

bile eğlendirirdi. Ama sustum çünkü onu tanıyordum. Kadınları hakkında ciddiyetsizce konuşulmasına katlanamazdı. Bir gecelik bir kadın bile olsa. Ben de düz saçlı çaylağı planlarımdan çıkaracağıma, ona göz bile kırpmayacağıma dair şerefim üzerine söz verdim.

"O kadar kudurduysan," dedi bunun üzerine, biraz daha neşeliydi ve ayaklanmıştı bile, "buradaki mahkemede kadın bir avukatla tanıştım. İstekli görünüyordu. Ona kur yap."

Daha neler. Hukukla yatağa girmemi mi bekliyor?

Gerçi öte yandan...

Ara Bölüm

Saygıdeğer Hanımefendi
Lytta Neyd
Kerack, Yukarı Semt,
Siklamen Villası

Rissberg Şatosu, 1 Temmuz 1245 p. R.

Sevgili Mercan,

Umarım mektubum eline ulaştığında sağlığın ve keyfin yerinde olur. Ve her şey istediğin gibidir.

Hemen bildirmek istiyorum ki Rivyalı Geralt ismindeki witcher nihayet şatomuza gelmeye tenezzül etti. Gelir gelmez, bir saatten daha kısa bir süre içerisinde şaşırtıcı derecede katlanılmaz bir insan olduğu anlaşıldı ve istisnasız herkesi kızdırmayı başardı, hatta iyi niyetin vücut bulmuş hali sayılabilecek, herkesin hoşlandığı bir insan olan saygıdeğer Ortolan'ı bile. Görünüşe göre bu şahıs hakkında ortalıkta dolanan görüşlerde en ufacık bir abartı yokmuş ve her yerde karşısına çıkan antipati ve düşmanlık haklı sebeplere dayanıyormuş. Yine de ona saygı gösterilmesi gereken noktada ilk gösteren ben olmak isterim,

sine ira et studio.[27] Bu şahıs her davranışıyla tam bir profesyonel ve uzmanlığı konusunda da tamamen güvenilir. Kalkıştığı her şeyi tamamına erdiren ya da erdirmeye çalışırken bu uğurda yenilmeyi göze alan biri; buna hiç şüphe yok.

Bu yüzden kendimizi amacımıza ulaşmış sayabiliriz, özellikle senin sayende sevgili Mercan. Çabaların için sana teşekkür ediyoruz. Sana karşı her zaman minnet duyacağız ama ben sana ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Bizi birbirimize bağlayan şeyi hiç aklından çıkarmayan eski bir dostun olarak fedakârlığının boyutunu diğerlerinden daha iyi anlayabiliyorum. Bu şahsa yakınlaşmanın sana ne kadar acı vermiş olabileceğini anlıyorum, sonuçta senin katlanamadığın bütün kusurların bir birleşimi. Çok derin komplekslerden kaynaklanan bir alaycılık, münzevi ve içe dönük bir mizaç, samimiyetsiz bir karakter, ilkel bir ruh, vasat bir zekâ, korkunç bir kibir. Seni kızdırmamak için çirkin ellerinden ve bakımsız tırnaklarından bahsetmiyorum bile sevgili Mercan çünkü bu tür şeylerden iğrendiğini biliyorum. Lakin dediğim gibi, acıların, kaygıların ve sıkıntıların son buldu, artık hiçbir şey bu şahısla ilişkini sonlandırmanı, onunla her türlü iletişimi kesmeni engelleyemez. Böylelikle yalandan konuşmalara bir son verebilir, senin Witcher'a karşı yalnızca görünüşte ve sahte eğiliminden ucuz bir aşk macerası çıkarmaya çalışan fesat dilleri susturabilirsin. Ancak bu kadar yeter, daha fazla irdelemeye değmez.

Sevgili Mercan, nihayet Rissberg'e gelip beni ziyaret edersen dünyanın en mutlu insanı olurum. Senden gelecek tek bir sözcüğün, bir onayın, bir gülücüğün yeterli olacağını, hemen yanına koşacağımı belirtmeme gerek yok.

En içten saygılarımla,
Pinettin

---

27 (Lat.) Kızmadan ve duygusal yakınlık kurmadan. (ç. n.)

Not: Sözünü ettiğim fesat diller, senin Witcher'a olan meylinin, hâlâ Witcher'la ilgilendiği söylenen kardeşimiz Yennefer'i kızdırma isteğinden ileri geldiğini düşünüyorlar. Bu entrikacıların saflığı ve cehaleti gerçekten yürekler acısı. Sonuçta herkesçe biliniyor ki Yennefer, mücevher işi yapan genç bir girişimciyle ateşli bir ilişki yaşıyor ve Witcher'ı bütün o yüzeysel flörtleriyle birlikte ancak geçen yıl yağan kar kadar umursuyor.

Ara Bölüm

Saygıdeğer
Lord Algernon Guincamp
Rissberg Şatosu

Kerack,
5 Temmuz 1245 p. R.

Sevgili Pinetti,
Mektubun için teşekkürler, bana uzun zamandır yazmamıştın ama belli ki yazacak hiçbir şeyin ve yazmak için bir sebebin yokmuş.

Sağlığım ve keyfim için duyduğun endişeden ve her şeyin istediğim gibi olması dileğinden çok etkilendim. Memnuniyetle bildirebilirim ki her şey olması gerektiği gibi ilerliyor, bunun için uğraşıyorum, bilindiği üzere herkes kendi gemisinin kaptanıdır. Bense gemimi, bilmeni isterim ki dalgaların ve kayalıkların arasından maharetle, çevremi saran fırtına her ne kadar kıyameti koparsa da başım dik yürütüyorum.

Sağlığıma gelince, tamamen yerinde. Uzun zamandır eksikliğini çektiğim bir şeye geçenlerde kavuştuğumdan beri hem

fiziksel hem psikolojik olarak iyiyim. Onca eksikliğini çektiğim şeyi, ancak artık eksikliğini çekmez olunca fark ettim.

Bir witcher'ın yardımını gerektiren girişiminizin başarılı olma yolunda olmasına sevindim, bu girişime yaptığım mütevazı katkı da içimi gururla dolduruyor. Fakat bunun fedakârlık, acı, kaygı ve sıkıntılarla ilişkili olduğunu düşünüyorsan yok yere endişeleniyorsun sevgili Pinetti. O kadar da kötü değil. Geralt gerçekten de tüm kusurların bir birleşimi. Yine de onda *–sine ira et studio–* meziyetler de keşfettim. Temin ederim hiç de az değiller; bazı insanlar bilseler şaşkına dönerlerdi. Bazıları da kıskanırdı.

Mektubunda bahsettiğin dedikodulara, yalanlara, yakıştırmalara ve entrikalara gelince sevgili Pinetti, bunlara hepimiz alışkınız ve bu tür şeylerle baş etmeyi çok iyi biliyoruz, bu da onları görmezden gelmemize yardımcı oluyor. İkimizin arasında bir şeyler olduğu söylendiği zaman sen ve Sabrina Glevissig hakkında çıkan dedikoduları muhakkak hatırlarsın. Ben onları görmezden gelmiştim. Şimdi sana aynısını tavsiye ediyorum.

Bene vale[28]

Mercan

Not: Korkunç derecede işe boğulmuş durumdayım. İkimizin görüşmesi yakın bir gelecekte mümkünmüş gibi görünmüyor.

28 (Lat.) Hoşça kal. (ç. n.)

Muhtelif ülkelerde gezinirler, keyifleri ve canları her türlü bağımlılıktan uzak olmak ister. Yani hâkimiyetin hiçbir türlüsünü, ne insani ne tanrısal olanı tanımak istemezler, hiçbir kurala ve ilkeye riayet etmezler, hiçbir insana ve meseleye ehemmiyet vermezler ve hiçbir ceza alamayacaklarını sanırlar. Bu doğuştan kalpazanlar basit halkı aldatıp fal bakarak geçinirler, casusluk yapar, sahte muskalar, işe yaramaz ilaçlar, karışımlar ve uyuşturucu satarlar, ayrıca pezevenk vazifesi de görüp sefih fahişeleri ahlaksızca zevklere peşkeş çekerler, karşılığında ödeme alırlar. Zorda kalırlarsa dilenmekten ve hırsızlıktan da geri durmazlar fakat dolandırıcılığı ve sahtekârlığı daha çok severler. Temiz kalpli insanları kandırıp insanları koruyormuş, onları korumak için canavarları öldürüyormuş gibi yaparlar, oysa bu yalandır çünkü uzun zaman önce kanıtlandığı gibi bunu kendi zevkleri için yaparlar. Öldürmek onların en sevdiği eğlencedir. İşlerine hazırlanırlarken bazı büyülü cadı işleri yaparlar ama bu da izleyenin gözünü boyamak içindir. Tanrı korkusu taşıyan rahipler bu tür göz boyamaların ve hokkabazlıkların, witcher denen o alçak şeytanların kafa karıştırma taktikleri olduğunu eksiksiz biçimde ortaya çıkaracaktır.

Anonim

Monstrum ya da bir Witcher'ın Tasviri

Bölüm 9

Rissberg korkutucu görünmüyordu, heybetli de değildi. Orta büyüklükteki bir sürü şatocuk gibi sarp bir dağ sırtına güzelce dikilmişti. Açık renk surlarıyla her vakit yeşil kalan köknar ormanından sivriliyor, iki dört köşe kulesinin çatıları ağaçların tepelerini aşıyordu. Kulelerin biri daha yüksek, diğeri daha alçaktı. Şatoyu çevreleyen surlar, yakınlaşınca görüldüğü gibi öyle çok da yüksek değildi ve mazgallı siperlerle güçlendirilmemişti; köşelere ve büyük kapının üzerine yerleştirilmiş küçük kulelerse savunmadan ziyade süs görevi görüyordu.

Tepenin etrafında kıvrılan yolda, yoğun şekilde kullanıldığının belirtileri vardı. Çünkü gerçekten de kullanılıyordu, hem de yoğun olarak. Witcher ikide bir arabaları, yük arabalarını, tek tek atlıları ve yayaları sollamak zorunda kaldı. Seyahat edenlerin çoğu da şatoya doğru değil, tam tersi istikamette ilerliyordu. Geralt bu yolculuğun amacını tahmin edebiliyordu. Ormandan çıkar çıkmaz haklı olduğu anlaşıldı.

Duvarın altındaki tepenin düz zirvesinde, tahtadan, kamıştan ve samandan yapılmış küçük bir kasaba vardı. İrili ufaklı yapılardan ve sundurmalardan oluşan, etrafında bir çit ve atlar

ile demirbaşlar için bir ağıl olan eksiksiz bir tesisti. Birbirine karışan insan sesleri geliyordu ve tıpkı bir panayır ya da kermes varmış gibi ciddi bir canlılık hâkimdi. Çünkü zaten bir tür kermes, büyük bir pazardı burası. Sadece burada kümes hayvanları, balık ya da sebze satılmıyordu. Rissberg Şatosu'nun altında satışa sunulan ürünler büyü malzemeleriydi: muskalar, tılsımlar, iksirler, uyuşturucu maddeler, filtratlar, dekoksiyonlar, özler, damlalar, karışımlar, tütsüler, esanslar, şuruplar, pudralar ve merhemler, ayrıca çeşit çeşit kullanışlı ve sihirli nesneler, araçlar, ev eşyaları, süs eşyaları hatta çocuk oyuncakları. Müşteri sürülerini çeken de bu çeşitlilikti. Arz da vardı talep de ve görünüşe göre işler su gibi akıyordu.

Yol çatallandı. Witcher şato kapısına çıkan ve müşterileri pazar yerine ulaştırandan çok daha az kullanılmış olan yoldan gitti. Kale kapısının önündeki kaldırımlı alanda ilerleyip buraya özellikle yerleştirilmiş bir dizi dikili taşın arasından geçti. Çoğu, atının üzerindeki Geralt'tan çok daha uzundu. Çok geçmeden onu bir giriş kapısı karşıladı, tipine bakılırsa süslü sütunları ve kemeriyle bir şatonunkinden ziyade bir sarayın kapısı gibiydi. Witcher'ın madalyonu şiddetle titredi. Roach kişneyip nallarından birini kaldırıma vurdu, sonra kök salmış gibi olduğu yerde kalakaldı.

"Kimlik ve ziyaret amacı."

Geralt başını kaldırdı. Kulak tırmalayan, yankı yapan ama şüphesiz bir kadına ait olan ses, kemer alınlığına resmedilmiş bir *harpia* kafasının açık ağzından geliyordu. Madalyon titredi, kısrak burnundan soludu. Geralt şakaklarında tuhaf bir basınç hissetti.

"Kimlik ve ziyaret amacı," diye bir kez daha çınladı ses, kabartmanın ortasındaki delikten. Öncekinden biraz daha yüksekti.

"Rivyalı Geralt, witcher. Davet edildim."

Harpia kafası, trompet sesine benzer bir ses çıkardı. Kapıyı kapalı tutan büyü kayboldu, şakaklarındaki basınç anında dindi ve kısrak dürtülmeden kendi kendine ilerledi. Nallar taşların üzerinde takırdıyordu.

Kapıdan geçince sütunlarla çevrili kapalı bir avluya çıktı. İki hizmetçi alelacele geldi. Kullanışlı, sıçan kırı kıyafetler içerisinde iki oğlandı. Bir tanesi atla ilgilendi, diğeri de kılavuzluk etti. "Buradan efendim."

"Burası hep böyle mi? Hep bu kadar hareketli mi? Şatonun aşağısı?"

"Hayır efendim." Hizmetçi korku dolu bir bakış attı. "Sadece çarşambaları. Çarşamba pazar günüdür."

Bir sonraki kapının kemerinde bir kartuş görülüyordu, üzerinde hafif bir kabartma vardı, şüphesiz aynı şekilde büyülüydü. Bu da bir *amphisboena*'nın boğazının tasviriydi. Kapı, oyma ve sağlam görünen bir kanatla kapanmıştı ama hizmetçi kolayca ve tek seferde açtı.

İkinci avlu çok daha genişti. Şatonun gerçek kıymeti ancak buradan anlaşılabilirdi. Uzaktan görünüşü epey aldatıcıydı.

Rissberg, dışarıdan göründüğünden çok daha büyüktü. Üstelik şato mimarisinde her zaman karşılaşılmayacak çirkinlikte ve sadelikte yapılarla birlikte kayaların içlerine kadar uzanıyordu. Bu yapılar fabrika gibi görünüyorlardı, muhtemelen öyleydiler çünkü üstlerinden bacalar ve havalandırma boruları uzanıyordu. Yanık, kükürt ve amonyak kokusu geliyordu, yerde de hafif bir titreşim seziliyordu, bu da yerin altında bazı makinelerin çalıştığına delaletti.

Hizmetçi hafif bir öksürükle Geralt'ın fabrika kompleksine yönelttiği dikkatini dağıttı. Çünkü diğer tarafa geçmeleri gerekiyordu: iki kuleden daha alçak olanına, daha çok bir sarayın klasik havasıyla yapıların üzerinden göğe yükselen şato kulesine. Kulenin içinde de aynı hava vardı: Toz, ahşap, mum ve antika

kokusu geliyordu. Aydınlıktı – tavandan, akvaryumdaki balıklar gibi miskin miskin, halelerle çevrelenmiş sihirli küreler sallanıyordu; büyücülerin evlerinde kullandığı standart aydınlatma.

"Selam olsun Witcher."

Onu karşılamaya iki büyücü gelmişti. Şahsen olmasa da ikisini de tanıyordu. Harlan Tzara'yı eskiden ona Yennefer göstermişti; onun da aklında kalmıştı çünkü muhtemelen kafasını tamamen kazıtan tek büyücü oydu. Pinetti de denen Algernon Guincamp'ı da Oxenfurt'tan anımsıyordu. Üniversiteden.

"Rissberg'e hoş geldin," diye selamladı Pinetti. "Gelmeye razı olmana çok sevindik."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Buraya kendi isteğimle gelmedim. Beni gelmeye zorlamak için Lytta Neyd beni kodese tıktırdı..."

"Ama daha sonra çıkardı," diye sözünü kesti Tzara. "Ve seni fazlasıyla ödüllendirdi. Rahatsızlığının tazminatını büyük bir, hımm, fedakârlıkla karşıladı. En az bir haftadır onunla çok yakın... bir ilişki içinde olduğun söyleniyor."

Geralt, ağzına bir tane patlatmak için duyduğu güçlü isteği bastırdı. Pinetti bunu fark etmiş olmalıydı. Bir elini kaldırdı. "*Pax, pax*[29] Harlan. Düşmanlığı bırakalım. İmalı ve kırıcı sözlere mahal vermeyelim. Geralt'ın bize karşı önyargılı olduğunu biliyoruz, her sözcüğünden anlaşılıyor. Bunun neden kaynaklandığını, Yennefer'le ilişkisinin onu ne kadar yıprattığını biliyoruz. Ayrıca çevremizin bu ilişkiye verdiği tepkiyi de. Bunları değiştiremeyiz. Ama Geralt bir profesyonel, bunları aşabilir."

"Aşabilir," diye bezgince onayladı Geralt. "Asıl mesele, bunu isteyip istemeyeceği. Artık sadede gelebilir miyiz. Neden buradayım?"

"Sana ihtiyacımız var," diye kuru kuru açıkladı Tzara. "Tam da sana."

---

29 (Lat.) Barış. (ç. n.)

"Tam da bana. Koltuklarım mı kabarmalı? Yoksa korkmaya başlasam daha mı iyi?"

"Sen ünlüsün Rivyalı Geralt," dedi Pinetti. "Eylemlerinin ve becerilerinin olağanüstü ve hayran olunası olduğu konusunda herkes hemfikir. Tahmin edebileceğin gibi bizim hayranlığımıza çok da güvenmene gerek yok, biz öyle hemen hayranlık beslemeyiz, özellikle de senin gibi birine. Ama profesyonelliği takdir eder, tecrübeye saygı duyarız. Bunlar da senden yana. Hatta söylemeye cüret edersem sen muhteşem bir... hımm..."

"Evet?"

"Etkisizleştiricisin." Pinetti bu kelimeyi zahmetsizce buldu, belli ki daha önce düşünmüştü. "İnsanları tehdit eden canavarları ve yaratıkları etkisiz hale getiren biri."

Geralt bir yorumda bulunmaktan kaçındı. Bekledi.

"Büyücü olarak bizim hedefimiz de insanların sıhhati ve güvenliği. Dolayısıyla ortak çıkarlardan söz edilebilir. Ara sıra ortaya çıkan anlaşmazlıklar bunu engellememeli. Bu şatonun efendisinin yakın zamanda bize söylediği buydu. Senden haberdar olmuş ve seninle bizzat tanışmak istedi. Bu isteğini de dile getirdi."

"Ortolan."

"Büyük üstat Ortolan ve en yakın yardımcıları. Onlara takdim edileceksin. Daha sonra. Bir hizmetçi sana odanı gösterecek. Sen seyahatin yorgunluğunu atmaya bak. Dinlen. Sana yakında haber vereceğiz."

Geralt uzun uzun düşündü. Şimdiye dek büyük üstat Ortolan'la ilgili duyduğu her şeyi hatırlamaya çalıştı. Genel görüş, onun yaşayan bir efsane olduğu yönündeydi.

Ortolan yaşayan bir efsaneydi, büyü sanatlarıyla olağanüstü işler çıkaran biriydi.

Takıntısı, büyüyü popüler hale getirmekti. O birçok büyücüden farklı olarak, doğaüstü güçlerden sağlanan avantaj ve kazançların kamu malı olduğunu, bunların halkın mutluluğunu, rahatını ve refahını artırmak için kullanılması gerektiğini düşünüyordu. Ortolan'ın hayali her insana, büyülü ilaçlara ve iksirlere ücretsiz erişimin garanti edilmesiydi. Büyülü muskalar, tılsımlar ve nesneler herkes için ulaşılır ve bedava olmalıydı. Telepati, telekinezi, teleportasyon ve telekomünikasyon her vatandaşa sağlanan ayrıcalıklar olmalıydı. Ortolan bu hayaline ulaşmak için durmaksızın çalışıyordu. Yani icatlar yapıyordu. Bazı icatları en az kendisi kadar efsaneviydi.

Gerçek hayatsa, büyücünün olmayacak hayallerini acı verici bir sınava tabi tuttu. Büyüyü demokratik bir şekilde halkın yararına sunması gereken hiçbir icadı prototip aşamasını geçemedi. Ortolan'ın tasarladığı ve basit ilkelere dayanması gereken her şeyin korkunç derecede karmaşık olduğu anlaşıldı. Seri olarak üretilmesi gereken şeylerinse acayip masraflı olduğu. Yine de Ortolan cesaretini yitirmedi; her fiyasko onun şevkini kıracağına yeni bir çabaya teşvik etti. Bir sonraki fiyaskoyla sonuçlanan çabalara.

Mucidin başarısızlığının çoğunlukla adice sabotajlara dayandığına dair bir şüphe vardı, elbette Ortolan'ın aklına böyle bir şey hiç gelmemişti. Bunların sebebi –en azından tek sebebi– büyücülerin kardeşliğinin içindeki alışıldık kıskançlıklar ya da büyücülerin elit bir sınıfın, yani kendilerinin elinde olmasını istediği bir sanatın yayılması fikrinden hoşlanmamaları değildi. Daha ziyade icatların askerî ve ölümcül doğasından korkuluyordu. Korkmakta haklıydılar da. Her mucit gibi Ortolan da patlayıcı ve yanıcı maddelerden, bombalardan, zırhlı savaş

araçlarından, kendi kendine ateş alan ve vuran silahlardan ve zehirli gazlardan büyülendiği bir evreye girmişti. Yaşlı adam refahın ön koşulunun halklar arasında genel bir barış olduğunu, barışa da ancak silahlanma yoluyla erişilebileceğini düşünüyordu. Savaşları engellemeye karşı en güvenli yöntem en korkunç silahlarla gözdağı vermekti; silahlar ne kadar korkunç olursa barış da o kadar sağlam ve daimî olurdu. Ortolan'ın karşı argümanları dinlemek gibi bir alışkanlığı olmadığından tehlikeli icatları baltalayan sabotajcılar mucitler grubuna sızmıştı. Neredeyse hiçbir icadı gün yüzüne çıkmıyordu. Hakkında bir sürü anekdot olan meşhur gülleatar bir istisnaydı. Bu, gülleler için büyük bir haznesi olan bir tür telekinetik zemberekli yaydı. Gülleatar, isminden de anlaşılacağı üzere gülleleri belirli bir hedefe fırlatıyordu, üstelik seri olarak. Prototip, bir mucize eseri, Rissberg'in surlarını aştı, hatta bazı çatışmalarda denendi. Ne var ki etkisi çok az oldu. İcadı kullanan nişancıya silahın kullanışlılığı sorulduğunda gülleatarı üvey annesine benzettiği söyleniyordu: Ağır, çirkin ve tamamen kullanışsızdı, en iyisi tutup nehre fırlatmaktı. Yaşlı büyücü bu sözler kendisine iletildiğinde ciddiye almadı. Gülleatarın sadece bir oyuncak olduğunu bildirdi, çizim tahtasında kitleleri öldürebilecek çok daha gelişmiş projeler vardı. O, yani Ortolan, insanlığa barışın refahını getirecekti, öncesinde insanlığın yarısını imha etmesi gerekse bile.

Götürüldüğü odanın bir duvarı devasa bir duvar halısıyla kaplıydı, kır manzaralı halı dokuma sanatının bir şaheseriydi. Hafiften büyük bir mürekkep balığını çağrıştıran, yıkansa da tam olarak çıkmamış bir leke halının biçimini bozuyordu. Biri yakın bir zamanda bu dokuma sanatı şaheserinin üstüne kusmuş olmalı, diye düşündü Witcher.

Odanın ortasını kaplayan uzun bir masada yedi kişi oturuyordu.

"Üstat Ortolan," Pinetti hafif bir reverans yaptı, "izninizle takdim edeyim: Rivyalı Geralt. Witcher."

Ortolan'ın görünüşü Geralt'ı şaşırtmadı. Yaşayan en yaşlı büyücü sayılıyordu. Belki gerçekten öyleydi, belki de değildi ama bu Ortolan'ın en yaşlı görünen büyücü olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Meşhur adamotu dekoksiyonunu, yani büyücülerin yaşlanma sürecini durdurmak için kullandıkları iksiri icat edenin ondan başkası olmadığı düşünülürse bu durum daha da tuhaflaşıyordu. O sihirli sıvının kusursuz işleyen formülünü nihayetinde bulan Ortolan'ın kendisi bundan çok az faydalanmış çünkü o süre içerisinde epey yaşlanmıştı. İksir yaşlanmayı engelliyor ama kesinlikle gençleştirmiyordu. Bu yüzden Ortolan, ilacı uzun süredir alıyor olmasına rağmen hâlâ bir moruk gibi görünüyordu – özellikle de kardeşlerinin önünde: ömürlerinin altın çağında görünen çok yaşlı erkek büyücüler ile genç kız görünümündeki yaşamaktan bıkmış kadın büyücüler. Şakaklarındaki belli belirsiz kırlarla gençlik ve zarafet saçan, gerçek doğum tarihleri tarihin karanlıklarında kaybolmuş erkek ve kadın büyücüler Ortolan'ın iksirinin sırrını gözleri gibi sakınıyor, hatta arada bir varlığını inkâr ediyorlardı. Ama Ortolan'ı iksirin herkesin erişimine açık olduğuna, bu sayede insanlığın uygulamada ölümsüz, bundan dolayı da sonsuz mutlu olduğuna inandırmışlardı.

"Rivyalı Geralt," diye tekrar etti Ortolan beyaz sakalını eliyle dertop ederken. "Tabii, tabii, duyduk. Bir witcher. İnsanları kötülükten kurtaran bir bekçi, nasıl derler, bir savunucu. Bütün korkunç iblislere karşı bir koruyucu, bir panzehir."

Geralt alçakgönüllü bir ifade takınıp reverans yaptı.

"Tabii, tabii..." diye devam etti büyücü şakalını çekiştirirken. "Biliyoruz, biliyoruz. İnsanları korumak için güçlerini esirgemiyorsun evladım, herkesin kabul edeceği gibi esirgemiyorsun. Yaptıkların gerçekten saygı duyulmayı hak ediyor, becerilerin gerçekten saygı duyulmayı hak ediyor. Şatomuza hoş geldin, kader seni buraya getirdiği için çok mutluyuz. Çünkü sen muhtemelen farkında olmasan da yuvaya dönen her kuş gibi geri döndün... Doğru, kuşlar gibi. Seni gördüğümüze memnun olduk ve senin de bizi gördüğüne memnun olduğunu düşünüyoruz. Öyle mi?"

Geralt, Ortolan'a nasıl hitap etmesi gerektiğinden emin değildi. Büyücüler nazik hitapları kabul etmiyor, kimseden de beklemiyorlardı. Yine de karşısında ak saçlı, ak sakallı bir ihtiyar, üstelik yaşayan bir efsane varken ne diyeceğini bilemedi. Cevap vermek yerine bir kez daha eğildi.

Pinetti sırasıyla, masada oturan büyücüleri tanıttı. Geralt kulaktan dolma da olsa bazılarını tanıyordu.

Daha çok Çopur diye tanınan Axel Esparza'nın alnı ve yanakları sahiden de çiçek bozuğuydu. Söylentilere göre bu yara izlerinden kurtulmaması sadece inatçılığındandı. Hafif kırlaşmış Myles Trethevey ve epey kırlaşmış Stucco Zangenis, Witcher'ı ölçülü bir ilgiyle süzdüler. Ortalama güzellikte bir sarışın olan Biruta Icarti'nin ilgisi biraz daha fazla gibiydi. Bir büyücüden ziyade bir şövalyeye benzeyen, geniş omuzlu Tarvix Sandoval ise, sanki halıdaki lekeye o da şaşırmış, bu lekenin nereden çıktığını, kimin sebep olduğunu düşünür gibi duvar halısına, yan tarafa doğru bakıyordu.

Ortolan'ın hemen yanındaki yeri Sorel Degerlund dolduruyordu, görünüşe göre uzun saçları ve bu sebepten birazcık efemine olan güzelliğiyle içlerinde en genci oydu.

"Biz de," diye konuştu Biruta Icarti, "insanlığın savunucusu meşhur Witcher'a biz de hoş geldin diyoruz. Çünkü hem bu şatoda Büyük Üstat Ortolan'ın yönetiminde, ilerlemeler sayesinde insan hayatını daha güvenli ve daha kolay kılmak için çalışıyoruz hem de insanlığın refahı bizim için en yüce amaç. Büyük üstadın yaşı görüşmeyi uzun tutmamıza el vermiyor. Bu yüzden sorulması gerekeni soruyorum: Herhangi bir dileğin var mı Rivyalı Geralt? Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim," –Geralt yeniden eğildi– "Büyük Üstat Ortolan. Size de saygıdeğer büyücüler. Sorunuzla beni yüreklendirdiğiniz için... Evet, benim için yapabileceğiniz bir şey var. Bana bir şeyi açıklayabilirsiniz. Şu şeyi öldürdüğüm bir *vigiloţor*'un derisinden söktüm."

Bir çocuk eli büyüklüğündeki oval plakayı masaya bıraktı. Üzerine rakamlar ve harfler kazınmıştı.

"RISS PSREP Mk IV/002 025," diye yüksek sesle okudu Çopur Axel, sonra plakayı Sandoval'a uzattı.

"Bizim burada, Rissberg'de yarattığımız bir mutasyon," dedi Sandoval keyifsizce. "Sahte sürüngenler bölümünde. Bir bekçi kertenkele. Dördüncü model, ikinci seri, yirmi beşinci örnek. Eski bir kopya, biz bunu geliştireli çok oldu. Açıklayacak başka bir şey var mı?"

"*Vigiloţor*'u öldürdüğünü söyledi." Stucco Zangenis yüzünü ekşitti. "Yani mevzu açıklama değil, hak talebi. Şikâyetleri, Witcher, yalnızca yasal alıcılardan geldiğinde kabul ediyoruz ve sadece bir satış sözleşmesinin ibrazıyla birlikte. Bir satış sözleşmesi ibraz edildiğinde servis hizmeti veriyor ve kusurları gideriyoruz..."

"Bu modelin garanti süresi biteli çok oldu," diye ekledi Myles Trethevey. "Zaten amacına ya da kullanım kılavuzundaki yönergelere aykırı kullanımdan doğan kusurlar garantiye dâhil

değildi. Ürün maksadına uygun olmayan şekilde kullanıldığında Rissberg bunun sorumluluğunu kabul etmez. Hiçbir şekilde."

"Peki," Geralt çantadan ikinci plakayı çıkarıp masaya attı "bunun sorumluluğunu kabul eder misiniz?"

İkinci plaka, öncekine benzer bir biçimde ve büyüklükteydi ama kararmış ve oksitlenmişti. Kir, mührün içine işlemişti, çıkacak gibi de değildi. Fakat rakam ve harfleri çözmek yine de mümkündü.

IDR UL Ex IX 0012 BETA

Devamında uzun bir sessizlik oldu.

"Ulivolu Idarran," dedi sonunda Pinetti, şaşırtıcı derecede kısık ve şaşırtıcı derecede tereddütlü bir sesle. "Alzur'un öğrencilerinden biri. Hiç beklemezdim..."

"Bunu nereden buldun Witcher?" Çopur Axel masanın üstüne eğildi. "Buna nasıl ulaştın?"

"Bilmiyormuşsun gibi soruyorsun," diye karşılık verdi Geralt. "Öldürdüğüm bir yaratığın derisinden kopardım. Tabii yaratık öncesinde civarda en az yirmi insan öldürmüştü. En az yirmi çünkü daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Bence yıllardır birilerini öldürüyormuş."

"Idarran..." diye mırıldandı Tarvix Sandoval. "Ondan önce de Malaspina ve Alzur..."

"Ama biz değildik," dedi Zangenis. "Biz değiliz. Rissberg değil."

"Dokuzuncu deneysel model," diye ekledi Biruta Icarti, dalgındı. "Beta sürümü. On ikinci..."

"On ikinci örnek," diye cümlesini tamamladı Geralt, sesinde alaycılık yoktu. "Toplamda kaç taneydiler? Kaç tane yaratıldı? Sorumluluk konusunda bir cevap beklemiyorum, anladım, çünkü sizin, Rissberg'in sorumluluğunda değil, siz suçsuzsunuz ve buna inanmamı istiyorsunuz. Ama hiç değilse ormanlarda do-

laşıp insanları öldüren böyle kaç tane daha var, onu söyleyin, muhakkak biliyorsunuzdur. Bulunması gereken böyle kaç tane daha var. Halledilmesi gereken. Demek istediğim, etkisiz hale getirilmesi."

"Ne o? Ne o?" Ortolan aniden canlandı. "Ne var elinizde? Gösterin! Ah..."

Sorel Degerlund ihtiyarın kulağına doğru eğilip uzun uzun fısıldadı. Ortolan'a plakayı gösteren Myles Trethevey de diğer yandan fısıldıyordu.

Ortolan sakalını çekiştirdi. "Öldürmüş mü?" diye ince bir sesle bağırdı aniden. "Witcher mı? Idarran'ın dâhiyane eserini mi yok etmiş? Öldürmüş ha? Hiç düşünmeden mahvetmiş, öyle mi?"

Witcher dayanamadı. Burnundan soludu. Yaşlı adama ve ak saçlarına duyduğu derin saygı aniden tümüyle kayboldu. Bir kez daha burnundan soludu. Sonra kahkaha attı. Candan ve doğal kahkahalar.

Masada oturan büyücülerin donuk suratları onu durdurmadı, tersine neşesini artırdılar. Kahretsin, diye geçirdi içinden, en son ne zaman böyle içten güldüğümü hatırlamıyorum. Muhtemelen Kaer Morhen'de, diye anımsadı, evet, Kaer Morhen'de. Heladaki çürük tahta Vesemir üstündeyken kırıldığında.

"Hâlâ gülüyor, züppe!" diye bağırdı Ortolan. "Eşek gibi kişniyor! Akılsız zıpır! Diğerleri seninle alay ederken seni ben savunmuştum! Küçük Yennefer'e abayı yakmışsa ne olmuş, demiştim! Yennefer de onu sevmişse. Kalp laftan anlamaz, ikisini de rahat bırakın demiştim!"

Geralt gülmeyi bıraktı.

"Peki, sen ne yaptın, katillerin en aptalı?" İhtiyar epey coşmuştu. "Sen ne yaptın? Mahvettiğinin nasıl bir şaheser, nasıl bir genetik mucize olduğunu kavrayabildin mi? Hayır, hayır,

sen cahilin biri olarak ufacık aklınla bunu kavrayamazsın! Dâhi insanların fikirlerini asla anlayamayacaksın! Olağanüstü bir dehaya ve yeteneğe sahip olan Idarran gibi, onun hocası Alzur gibi insanların! Çok büyük icatlar yapıp çok büyük işler başaran, insanlığın refahına hizmet eden, ne parada ne servette, ne zevkte ne eğlencede gözü olan, yalnızca ilerlemeyi, toplum refahını düşünen insanlar bunlar! Peki, sen bundan ne anlayacaksın? Hiçbir şey, hem de hiçbir şey, zerresini bile!

"Ayrıca sana söylemek isterim ki," Ortolan ciyaklamaya başlamıştı, "cinayetinle kendi babanın eserlerine leke sürmüşsün. Çünkü Witcherları yaratan Cosimo Malaspina, ondan sonra da öğrencisi Alzur, tam da Alzur'du. Sayesinde senin yaratılabildiğin mutasyonu buldular. Sayesinde var olduğun, sayesinde dünyaya geldiğin mutasyonu, seni nankör. Alzur'a, onun haleflerine ve eserlerine saygı duyman gerek, yok etmen değil! Ah... ah...."

Yaşlı büyücü aniden sustu, gözlerini devirip göğüs geçirdi. "Beni oturağıma götürün," dedi oflayarak. "Acilen oturağıma götürün! Sorel! İyi yürekli evladım!"

Degerlund ve Trethevey yerlerinden fırlayıp ihtiyarın kalkmasına yardımcı oldular, ardından odadan çıkardılar.

Biraz sonra Biruta Icarti ayağa kalktı. Witcher'a imalı bir bakış atıp tek söz etmeden çıkıp gitti. Sandoval ve Zangenis dönüp Witcher'a bir kez bile bakmadan peşinden gittiler.

Çopur Axel ayağa kalkıp kollarını göğsünde çaprazladı. Uzun uzun Geralt'ın yüzüne baktı. Uzun süre ve soğuk bakışlarla. "Seni davet etmek bir hataydı," dedi sonunda. "Biliyordum. Ama en azından görgü kurallarına riayet eder gibi yapabileceğini ummuştum.

"Davetinizi kabul etmek bir hataydı," diye soğukça karşılık verdi Geralt. "Ben de biliyordum. Ama sorularıma bir cevap alabileceğimi ummuştum. Kaç tane daha numaralandırılmış

şaheser ortalıkta özgürce geziyor? Malaspina, Alzur ve Idarran bu kıymetli eserlerden kaç tane daha üretti? Bunların kaç tanesi saygıdeğer Ortolan'ın imalatı? Sizin plakalarınızı taşıyan kaç tane canavarı daha öldürmem gerekiyor? Ben, Witcher, bir koruyucu, bir panzehirim ya! Hiçbir cevap alamadım, nedenine de pekâlâ saygı duyuyorum. Görgü kurallarına gelince, siktir git Esparza!"

Çopur çıkarken kapıyı sertçe çarptı. Öyle ki tavandan sıva parçaları döküldü.

"İyi bir izlenim bırakmamış olabilirim," diye akıl yürüttü Witcher. "Ama böyle bir niyetim de yoktu zaten, yani hayal kırıklığına uğramadım. Fakat hepsi bu kadar değil, değil mi? Beni buraya getirmek için onca çaba... Hepsi bunun için miydi? Eh, madem öyle... Şehrin dışında barı olan herhangi bir mekân var mı? Yoluma gidebilir miyim?"

"Hayır," diye karşılık veri Harlan Tzara. "Gidemezsin."

"Çünkü hepsi bu kadar değil," diye onayladı Pinetti.

Götürüldüğü oda, büyücülerin normalde misafir kabul ettikleri odalara benzemiyordu. Büyücüler normalde –Geralt'ın bu geleneği öğrenme fırsatı olmuştu– görüşmelerini resmî salonlarda, çoğunlukla da ciddi ve boğucu salonlarda yaparlardı. Bir büyücünün birini, büyücünün karakteri, zevkleri ve eğilimleri hakkında, dahası yaptığı büyülerin türü ve özellikleri hakkında, bilgi verebilecek, özel, kişisel bir odaya kabul etmesi olanaksız bir şeydi.

Bu kez tam tersi olmuştu. Odanın duvarları bir sürü çizim ve sulu boya resimle süslenmişti, hepsi de erotik hatta pornografikti. Tahta raflarda, ayrıntılarındaki özen gözlere şenlik yelkenli modelleri dikkat çekiyordu. Şişelerin içindeki küçük gemicikler minyatür yelkenlerini gururla şişirmişti. Sayısız vit-

rin, farklı biçimlerdeki asker –süvari ve piyade– figürleriyle doluydu. Girişin hemen karşısında, aynı şekilde bir camın ardında, doldurulmuş bir tatlı su alabalığı asılıydı. Bir alabalık için hayli büyüktü.

"Otur Witcher." Hemen anlaşıldığı üzere burada ev sahibi Pinetti'ydi.

Geralt oturdu, doldurulmuş alabalığı inceledi. Balık yaşarken nereden bakılsa yedi kilo ağırlığında olmalıydı. Tabii alçıdan bir taklit değilse.

"Büyü bizi dinlenilmeye karşı koruyor." Pinetti bir elini havaya kaldırdı. "Yani seni buraya getirmemizin gerçek nedenleri hakkında rahat rahat konuşabiliriz, Rivyalı Geralt. Bu kadar ilgini çeken alabalığı nehirde yapay sinekle tuttum, ağırlığı altı buçuk kiloydu. Onu canlıyken serbest bıraktım, vitrinde bulunan onun büyüyle yapılmış bir kopyası. Şimdi odaklan lütfen. Söyleyeceklerime odaklan."

"Bekliyorum ve her şeye hazırım."

"İblislerle nasıl tecrübelerin var, öğrenmek istiyoruz."

Geralt kaşlarını kaldırdı. Buna hazırlanmamıştı. Üstelik az öncesine kadar hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağını düşünüyordu.

"İblis ne demek? Yani size göre?"

Harlan Tzara kaşlarını çatıp aniden hareketlendi.

Pinetti onu bir bakışıyla yatıştırdı. "Oxenfurt'ta," dedi, "doğaüstü fenomenler için bir kürsü var. Büyünün ustaları orada misafir hoca olarak ders veriyorlar. İşledikleri konular arasında iblisler ve iblislik de var, hatta bu fenomeni fiziksel, metafiziksel, felsefi ve ahlaki olmak üzere birçok açıdan inceliyorlar. Lakin muhtemelen sana bunlardan bahsetmeme gerek yok, bu dersleri sen de dinledin. Misafir öğrenci olarak genelde salonun en son sırasına oturmuş olsan da seni hatırlıyorum. O yüzden sana bir kez daha iblislerle ilgili tecrübelerini soruyorum.

Uslu ol ve cevapla. Mümkünse, lafı dolandırmadan ve yalandan şaşkınlıklar yaşamadan."

"Şaşkınlığım," diye kuru bir cevap verdi Geralt, "hiç de yapmacık değildi, öyle içtendi ki canımı yaktı. Ben basit bir witcher, basit bir koruyucu, daha da basit bir panzehirken iblislerle tecrübem sorulduğunda nasıl şaşırmayayım. Üstelik soranlar üniversitelerde iblisler ve özellikleri hakkında ders veren, büyünün ustalarıyken."

"Sorulan soruya cevap ver."

"Ben bir witcher'ım, büyücü değil. Dolayısıyla iblisler söz konusu olduğunda benim tecrübelerim sizinkilerin eline su bile dökemez. Oxenfurt'taki derslerini dinledim, Guincamp. Önemli olan her şey salonun son sıralarına kadar ulaşıyordu. İblisler bizimkinden farklı dünyalardan yaratıklardır. Farklı element düzlemlerinden... etki alanlarından, boyutlardan, uzayzamandan ya da adı her neyse. Bunlarla bir tecrübe kazanmak için insanın bir iblis çağırması gerekir yani bir güçle onu kendi boyutundan çekmesi gerekir. Bunu da insan ancak büyünün yardımıyla başara..."

"Büyü değil, *goetia*," diye sözünü kesti Pinetti. "Bu temel bir farklılık. Ayrıca bize zaten bildiğimiz şeyleri açıklama. Sorulan soruya cevap ver. Senden üçüncü kez rica ediyorum. Bu arada kendi sabrıma da hayran kaldım."

"Soruyu cevaplıyorum: Evet, iblislerle münasebetim oldu. Birkaçını... etkisiz hale getirmek için iki kez işe alındım. İki iblisi hallettim. Bir kurdun içine girmiş bir iblis ile bir insanın bedenini ele geçirmiş bir iblisi."

"Hallettin."

"Evet. Kolay olmadı."

"Ama oldu," diye araya girdi Tzara. "İddia edilenin tersine çünkü iddialara göre bir iblisin yok edilmesi mümkün değil."

"Ben bir iblisi yok ettiğimi iddia etmedim. Bir kurt ile bir insanı öldürdüm. Detaylar ilginizi çeker mi?"

"Fazlasıyla."

"Öncesinde gündüz vakti on bir insanı ısırıp paramparça eden kurda karşı bir rahiple birlikte çalıştım; kılıç ve büyü bir araya gelince zaferi getirdi. Zorlu bir mücadeleden sonra nihayet kurdu öldürdüğümde iblis büyük, parlak bir küre halinde serbest kaldı. Sonra ormanın büyük bir kısmını mahvetti, ağaçları devirdi. Bana ve rahibe hiç aldırmadı, balta girmemiş ormanı parçalayarak tam tersi yönde ilerledi. Ardından da kayboldu, kuşkusuz kendi boyutuna geri döndü. Rahip bunun kendi başarısı olduğunu, şeytan çıkarma ayiniyle iblisi diğer tarafa yolladığını iddia etti. Fakat bence iblis kendi kendine gitti çünkü canı sıkılmıştı."

"Peki, ikinci olay?"

"O daha tuhaftı.

"Bedeni ele geçirilmiş bir insanı öldürdüm," diye sorulmadan devam etti. "Hiçbir şey olmadı. Gözle görülür hiçbir yan etkisi olmadı. Ne küre ne kıvılcım ne şimşek ne hortum ne de kötü bir koku. İblise ne oldu hiçbir fikrim yok. Rahipler ve büyücüler cesedi incelediler, kardeşleriniz. Hiçbir şey bulamadılar, hiçbir şey tespit edemediler. Ceset yakıldı çünkü tamamen normal bir şekilde çürüme süreci başladı ve hava çok sıcaktı..."

Sözünü yarıda bıraktı. Büyücüler göz göze gelmişti. İfadesiz, buz gibi yüzlerle.

"Yani anladığım kadarıyla," dedi sonunda Harlan Tzara, "bir iblise karşı tek doğru yöntem bu. *Energumen*'i öldürmek, yok etmek, yani bedeni ele geçirileni. Vurgulamam gerekirse, bir insanı. Hiç beklemeden, hiç uğraşmadan derhâl öldürülmesi gerek. Olanca gücünle kılıcı indirmen gerek. Bu witcher yöntemi değil mi? Witcher tekniği?"

"Bu şekilde bir yere varamazsın Tzara. Yapamazsın. Birini layıkıyla aşağılayabilmek için ani bir istekten, coşkudan ve hırstan daha fazlasına ihtiyaç var. İnsanın bu işin tekniğine de hâkim olması lazım."

"*Pax, pax*," diyerek Pinetti tartışmayı bir kez daha yatıştırdı. "Burada sadece gerçeği tespit etmeye çalışıyoruz. Sen bize bir insanı öldürdüğünü söyledin, bunlar senin sözlerindi. Ama witcher yasalarınıza göre insanların öldürülmesi yasak. Sen iddia ettiğin gibi *energumen*'i öldürdün, iblis tarafından ele geçirilen insanı. Sonrasında, yani insanı öldürdükten sonra, yine senin sözlerinden alıntıyla, gözle görülür hiçbir etki gözlemlemedin. Öyleyse nasıl emin olabiliyorsun, ya o..."

"Yeter," diye sözünü kesti Geralt. "Bu kadar yeter Guincamp, bu imalarla bir yere varılmaz. Gerçekleri mi istiyorsun? İşte gerçekler: Onu öldürdüm çünkü öldürmem gerekiyordu. Onu diğer insanların hayatını kurtarmak için öldürdüm. Bunun için adliyeden özel izin de aldım. İzni çabucak verdiler, hem de süslü sözlerle. 'Şiddetli zaruret hali, yasak bir eylemin hukuksuzluğunu imkânsız kılacak koşullar, iyi bir şeyin başka iyi bir şeyin kurtarılması uğruna feda edilmesi, gerçek ve dolaysız bir tehdit.' O ele geçirilen adamı iş başındayken görmediğiniz, yaptıklarına, yapabildiklerine şahit olmadığınız için üzülseniz yeridir. Ben iblislerin felsefi ve metafiziksel taraflarından çok anlamam ama işin fiziksel tarafı gerçekten çarpıcı. İnsan hayret ediyor, sözüme inanabilirsiniz."

"İnanıyoruz," diye onayladı Pinetti, yeniden Tzara'yla bakışırken. "Tabii ki inanıyoruz. Çünkü bir iki tanesini biz de gördük."

"Ben de buna inanırım." Witcher yüzünü ekşitti. "Oxenfurt'ta, senin derslerine girdiğimde de inanmıştım. Bu işlerden anladığın belliydi. O zamanlar işin teorik altyapısı şu kurt ve insan olayında

işime bile yaradı. Neyle karşılaştığımı anladım. İki durumun da temeli tamamen aynıydı. Ne demiştin Tzara? Yöntem mi? Teknik mi? İşte bu da büyücü yöntemi ve büyücü tekniğiydi. Büyücünün biri gücünü kullanarak bu iblisi kendi boyutundan çekmişti, kendi büyücülük işlerinde kullanmak üzere aleni bir amaçla yapmıştı bunu. İblis büyüsünün temeli budur..."

"*Goetia*."

"*Goetia*'nın temeli budur: bir iblisi çağırmak, onu kullanmak, sonra da serbest bırakmak. Teoride böyledir. Pratikteyse büyücü iblisi kullandıktan sonra serbest bırakmak yerine onu sihirle herhangi bir taşıyıcının bedenine hapseder. Mesela bir kurdun bedenine. Ya da bir insanın. Çünkü bir büyücü, Alzur ve Idarran'ı örnek alarak deneyler yapmayı sever. İnsan bedenindeki bir iblisin serbest bırakıldığında ne yapacağını izlemek hoşuna gider. Çünkü bir büyücü, tıpkı Alzur gibi, bir iblisin yaptığı katliamı izlemekten sevinç ve keyif duyan bir akıl hastasıdır. Olan buydu değil mi?"

"Her şey olmuş olabilir," dedi Harlan Tzara tane tane. "Bunu genellemek aptalca, bundan söz etmek adicedir. Sana hırsızlık yapmaktan hiç de korkmayan witcherları hatırlatmama gerek var mı? Kiralık katil olarak para kazanmaktan çekinmeyen witcherları? Üstünde bir kedi başı olan madalyonlar taşıyan ve katliamlardan keyif alan psikopatları hatırlatmama gerek var mı?"

"Beyler." Pinetti ellerini havaya kaldırıp karşılık vermeye hazırlanan Witcher'ı engelledi. "Bu terbiyesizlik ve yozluk konusunda yenişmeye çalışılan bir belediye meclisi toplantısı değil. Hiç kimsenin mükemmel olmadığını, ulvi yaratıkların bile yozlaşmışlığa yabancı olmadıklarını kabul etmek daha makul olur. Görünen de bu zaten. Biz önümüzde duran ve bir çözüm aradığımız probleme odaklanalım."

Uzun bir sessizliğin ardından devam etti Pinetti, "*Goetia* yasaktır çünkü bu prosedür son derece tehlikelidir. Bir iblisi çağırmak maalesef ne özel bir bilgi ne de üstün bir büyü becerisi gerektirir. Yalnızca nekromantik bir büyü kitabına sahip olmak yeterlidir, bundan da karaborsada bolca var. Fakat bilgi ve beceri olmadan, çağırılan bir iblise hükmetmek zordur. Kendi kendini uzman addeden bir büyücü, çağırılan iblis ipini koparmaz, kurtulup kaçmazsa kendisini şanslı sayabilir. Çoğunluğu da paramparça edilir. Bu yüzden element ve paraelement düzlemlerinden herhangi bir yaratığı, bir iblisi çağırmak yasaktır ve ağır cezalara tabidir. Yasağa riayeti temin eden bir denetim sistemi var. Yine de denetimden muaf olunan bir yer mevcut."

"Rissberg Şatosu. Elbette."

"Elbette. Rissberg denetlenemez çünkü sözünü ettiğim, *goetia* denetim sistemi tam olarak burada oluşturuldu. Burada yürütülen deneylerin sonucunda. Burada uygulanan testler sayesinde sistem geliştirilmeye devam ediyor. Burada başka araştırmalar, başka deneyler de yapılıyor. Çok farklı türlerde şeyler. Burada birçok şey ve fenomen araştırılıyor Witcher. Birçok şey burada yapılıyor. Her zaman yasal ve her zaman ahlaki olmayan şeyler. Amaca giden yolda her şey mübahtır. Bu söz buranın giriş kapısının üstüne asılsa yeridir."

"Ama bu yazının altında," diye ekledi Tzara, "şöyle bir ifade olmalı: 'Rissberg'de olan Rissberg'de kalır.' Deneyler burada gözetim altında yürütülür. Her şey izlenir."

"Belli ki her şey değil," dedi Geralt keyifsizce. "Çünkü bir şey elinizden kaçmış."

"Bir şey elimizden kaçtı." Pinetti'nin soğukkanlılığı etkileyiciydi. "Şu anda şatoda on sekiz üstat çalışıyor. Dahası elli öğrenci ve çaylak var. Çaylakların çoğunu üstatlık seviyesinden ayıran yalnızca formaliteler. Korkumuz... Bu büyük

gruptan birinin *goetia*'yla oynamak istediğini varsaymak için sebeplerimiz var."

"Kim olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyoruz." Harlan Tzara gözünü bile kırpmadan cevap verdi ama Witcher yalan söylediğini biliyordu.

Büyücü devamında gelecek soruları beklemedi. "Mayısta ve haziran başında, bölgede üç kitlesel katliam yaşandı. 'Bölgede' derken burayı kastediyorum, Rissberg'den en az on iki, en fazla yirmi mil uzaktaki tepeleri. Bütün olaylar da oduncuların ve orman işçilerinin yaşadığı yerlerde oldu. Yerleşim yerlerindeki herkes öldürüldü, hiçbiri hayatta kalmadı. Cesetleri inceleyince bu cürmü bir iblisin işlemiş olması gerektiğine kanaat getirdik. Burada, şatoda çağırılan bir iblisin.

"Bir sıkıntımız var Rivyalı Geralt. Onu çözmemiz gerek ve bize çözmemizde yardımcı olacağını umuyoruz."

Maddenin bir yerden bir yere aktarımı ustalık gerektiren, sakıncalı ve çetin bir iştir, o yüzden ışınlamaya başlamadan önce bağırsakların ve mesanenin kesinlikle boşaltılması tavsiye edilir.

Geoffrey Monck,
Işınlama Kullanımının Teorisi ve Pratiği

Bölüm 10

Roach daha örtüyü görür görmez her zaman yaptığı gibi burnundan soluyup şaha kalktı, homurdanışında korku ve itiraz vardı. Witcher'ın başını kapatmasından hoşlanmıyordu. Hemen ardından gerçekleşen şeydense daha da az hoşlanıyordu. Geralt kısrağın tavrına hiç de şaşırmamıştı çünkü bundan o da hoşlanmıyordu. Elbette burnundan solumak ona yakışmazdı fakat hoşnutsuzluğunu başka bir şekilde göstermekten kendini alıkoyamadı.

"Işınlanmadan hoşlanmamana gerçekten şaşıyorum," diye kaçıncı kez hayret etti Harlan Tzara.

Witcher tartışmaya girmedi, Tzara'nın beklentisi de bu değildi zaten.

"Seni en az bir haftadır gönderiyoruz," diye devam etti, "her seferinde de darağacına gönderilen bir mahkûm gibi davranıyorsun. Sıradan insanların böyle yapmasını anlarım, madde aktarımı onlar için hâlâ korkunç ve akıl almaz bir şey. Ama senin bir witcher olarak büyü işlerine daha aşina olman gerektiğini düşünmüştüm. Bunlar Geoffrey Monck devrindeki ilk portallardan değil! Bugünlerde ışınlanma günlük hayatın bir

parçası ve tamamen tehlikesiz bir şey. Portallar güvenli. Sana açtığım portalsa kesinlikle güvenli."

Witcher iç geçirdi. Tehlikesiz portalların etkilerini birçok kez inceleme fırsatı olmuş, portalları kullanan insanların artıklarını ayrıştırma işine de katılmıştı. O yüzden ışınlanma geçitlerinin güvenliğine dair yapılan açıklamaların: *Benim köpeğim ısırmaz, oğluşum iyi bir çocuktur, bu patates salatası taze, paranı en geç ertesi gün geri veririm, dün gece bir arkadaşımın evinde kaldım, benim için önemli olan tek şey vatanımın refahı* ya da *sadece birkaç soruyu cevaplaman gerekiyor, sonrasında seni hemen bırakacağız*, gibi iddialardan farksız olduğunu biliyordu

Fakat başka bir yolu, alternatifi de yoktu. Rissberg'de hazırlanan plana göre Geralt'a düşen görev, her gün Tukai Tepeleri'ndeki belirli bölgelere gidip orada bulunan yerleşim yerlerinde, kolonilerde ve konutlarda devriye gezmekti. Pinetti ve Tzara'nın, *energumen*'in bir sonraki saldırısını gerçekleştireceğinden korktuğu yerlerde... Bu yerleşim yerleri tepelerin tamamına yayılmıştı, bazıları da birbirinden epey uzaktı. Geralt'ın amaca uygun bir devriyenin ışınlanma büyüsünün yardımı olmadan mümkün olmayacağı gerçeğini itiraf ve kabul etmesi gerekiyordu.

Portalları gizli tutmak amacıyla Pinetti ve Tzara, onları Rissberg tesisinin bir ucunda yer alan, büyük, boş ve tadilat gerektiren bir odaya kurmuşlardı. Odanın içi küf kokuyor, insanın yüzüne örümcek ağları yapışıyor, kurumuş fare pislikleri çizmelerin altında gıcırdıyordu. Büyü etkinleştirildikten sonra boya kalıntılarıyla dolu, küf içindeki duvarda ateş gibi parıldayan bir kapı ya da daha ziyade bir geçit beliriyor, geçidin arkasında şeffaf olmayan, opak bir parıltı dalgalanıyordu. Geralt başı örtülü kısrağı bu ışığın içinden geçmeye zorluyordu – ardından durum iyiçe tatsızlaşıyordu. Gözlerinde kıvılcımlar çakıyor,

ardından hiçbir şey göremez, duyamaz, soğuktan başka bir şey hissedemez hale geliyordu. Kapkara hiçliğin ortasında, sessizliğin, biçimsizliğin ve zamansızlığın ortasında, algılanabilen tek şey soğuk oluyor çünkü ışınlanma diğer bütün duyuları kapatıyordu. Neyse ki bu saniyenin onda biri kadar sürüyordu. O an geçip gidince gözlerinin önünde gerçek dünya alevleniyor, dehşetten köpüren at, nallarını gerçekliğin sert zemininde takırdatıyordu.

"Atın ürkmesi anlaşılır," diye bir kez daha konuştu Tzara. "Ama senin korkun Witcher, tamamen akıl dışı."

Geralt, *korku hiçbir zaman akıl dışı değildir,* dememek için tuttu kendisini. *Ruhsal çalkantılar hariç. Küçük witcherlara öğretilen ilk şeylerden biri buydu. Korku duymak iyidir. Korkman demek, korkulacak bir şey var demektir, o yüzden uyanık ol. Korkuyu yok etmene gerek yok. Ona yenik düşme, yeter. O zaman ondan çok şey öğrenebilirsin.*

"Bugün nereye?" diye sordu Tzara, içinde küçük bir değneği muhafaza ettiği emaye kutuyu açarken. "Hangi bölgeye?"

"Kuru Kayalar'a."

"Gün batımına kadar Akçaağaç Korusu'na kadar gitmeye çalış. Pinetti ya da ben, seni oradan alırız. Hazır mısın?"

"Her şeye."

Tzara elini kaldırıp bir orkestrayı yönetir gibi değneği havada salladı. Hatta Geralt müziği duyar gibi oldu. Büyücü melodik bir büyü okudu, uzun bir büyüydü ve kulağa ezbere okunan bir dörtlük gibi geldi. Duvarda alevli çizgiler parıldadı, birleşip parlak, dört köşe bir çerçeve oluşturdular. Witcher kısık sesle küfretti, nabız gibi atan madalyonu yatıştırıp kısrağı topuğuyla dürttü, Roach'u sütümsü hiçliğin içine girmeye zorladı.

Karanlık, sessizlik, biçimsizlik, zamansızlık. Soğuk. Sonra aniden ışık ve sarsıntı, nalların sert zemindeki takırtısı.

Büyücülerin bir *energumen*'in, bedeninde iblis taşıyan birinin, işlediğinden şüphelendikleri cinayetler Rissberg çevresinde, Tukai Tepeleri denen bir bölgede cereyan etmişti, burası Temerya'yı Brugge'dan ayıran, kadim ormanlardan yükselen bir dağ silsilesiydi. Sıradağların ismi kimilerine göre Tukai ismindeki efsanevi bir kahramandan kimilerinin iddiasına göreyse tamamen başka bir şeyden geliyordu. Bölgede başka tepe olmadığından halk arasında buraya sadece "Tepeler" deniyordu, bu kısa hali birçok haritada da yer alıyordu.

Sıradağlar yüz mil uzunluğunda, yirmi ila otuz mil genişliğindeydi. Özellikle batı kanadı yoğun bir şekilde ormancılıkta kullanılıyordu. Büyük çapta ağaç kesimi yapılmıştı, ağaçla ve ormanla ilgili zanaatlar ve meslekler gelişmişti. Bir zamanlar ıssız olan bu yerde, ormancılıkla ilgilenen insanlar için bazıları geçici bazıları kalıcı, az ya da çok işletilen, büyük, orta ölçekli, küçük ya da çok küçük yerleşim yerleri, koloniler, konutlar ve depolar yapılmıştı. Büyücülerin tahminine göre tepelerin tamamında elliye yakın yerleşim yeri mevcuttu.

Üçünde, kimsenin sağ çıkmadığı katliamlar yapılmıştı.

Etrafı gür ormanlarla çevrili, alçak kalker tepelerden ibaret bir yer olan Kuru Kayalar, tepelerin en batı ucunda, devriye gezilecek bölgelerin batı sınırındaydı. Geralt daha önce de burada bulunmuş, bölgeyi keşfetmişti. Ormanda tüm ağaçların kesildiği bir bölgeye bir kireç ocağı, kireç üretilen büyük bir fırın kurulmuştu. Geralt, Pinetti'yle birlikte buraya geldiğinde Pinetti bu kirecin nerede kullanıldığını açıklamıştı fakat Geralt hiç de dikkatli dinlemediği için unutmuştu. Ne de olsa kireç onun ilgi alanının epey dışında kalıyordu. Ama ocağın yanında insanların yaşadığı, varoluş sebebi söz konusu kireç

olan bir yerleşim yeri peydah olmuştu. Bu insanları koruması için Geralt'a güveniliyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Kireççiler onu tanıdılar, içlerinden biri şapkasıyla selam verdi. Geralt da selamına karşılık verdi. *Kendi işimi yapıyorum*, diye düşündü. *Yapmam gerekeni yapıyorum. Karşılığında para aldığım şeyi.*

Roach'u ormana yönlendirdi. Yaklaşık yarım saat boyunca bir orman yolunda at sürdü. Bir sonraki yerleşim yeri yaklaşık bir mil uzaktaydı. Adı Zağar'ın Kayranı'ydı.

Witcher bir günde yedi ila on mil arasında bir mesafe katediyordu – bu da bölgeye göre bazen on bazen de yirmi yerleşim yerini ziyaret etmek demekti; belirlenen yerde buluşuyorlar, büyücülerden biri gün batımından önce onu yeniden şatoya ışınlıyordu. Ertesi gün aynı süreç tekrarlanıyor ama Geralt bu kez tepelerin başka bir bölgesinde devriye geziyordu. Geralt bölgeleri rastgele seçiyor, rutinden ve kolayca çözülebilecek bir düzenden kaçınıyordu. Yine de görevinin hayli tekdüze olduğu anlaşılmıştı. Fakat monotonluk Witcher'ı rahatsız etmiyordu, mesleğinden buna alışkındı – çoğu durumda bir canavarı başarıyla avlamasını garanti eden şey, sadece sabır, metanet ve sebattı. Tabii ki o güne dek hiç kimse sabrının, metanetinin ve sebatkârlığının karşılığını Rissbergli büyücüler kadar cömertçe ödememişti. Yani şikâyet edemezdi, işini yapması gerekiyordu.

Girişiminin başarılı olacağına çok da inanmasa da.

"Ben Rissberg'e gelir gelmez," demişti büyücülere, "beni Ortolan'la ve en yüksek rütbeli bütün büyücülerle tanıştırdınız. *Goetia*'dan ve katliamlardan sorumlu kişinin bu yüksek rütbeli büyücüler arasında olmadığını kabul etsek bile bir witcher'ın geldiği haberi bütün şatoya yayılmış olmalı. Aradığınız suçlu,

tabii öyle bir suçlu varsa, neler olduğunu her an anlayıp saklanabilir, eylemlerini durdurabilir. Tamamen. Ya da ben çekip gidene kadar bekler, sonra da yeniden başlar."

"Sen gitmişsin gibi davrandık," diye karşılık verdi Pinetti. "Hâlâ şatoda olduğun bilgisi gizli tutuluyor. Merak etme, bir sır olarak kalması gerekenin gizli tutulmasını sağlayan bir büyü var. Bize inanabilirsin, böyle bir büyüyü nasıl kullanacağımızı çok iyi biliyoruz."

"Yani her gün devriye gezmemin sizce bir anlamı var mı?"

"Var. Kendi işini yap Witcher. Gerisini düşünme."

Geralt gerisini düşünmeyeceğine yemin etmişti. Yine de şüpheliydi. Büyücülere tam olarak güvenmiyordu. Kuşkuları vardı.

Fakat kuşkusunu göstermeye niyeti yoktu.

Zağar'ın Kayranı'ndaki insanlar balta ve testere kullanma konusunda maharetliydi, etraf taze kereste ve reçine kokuyordu. Oduncu Zağar ve onun kalabalık ailesi kendilerini ağaç kesmeye adamıştı. Ailenin daha yaşlı üyeleri doğrama yapıyor, testereyle kesiyor, daha genç olanlar devrilen gövdeleri buduyor, en genç olanlarsa çalı çırpıyı taşıyorlardı. Zağar, Geralt'a baktı, baltasını ağacın gövdesine saplayıp alnını sildi.

"Merhaba." Witcher yanına yaklaştı. "İşleriniz nasıl? Her şey yolunda mı?"

Zağar ona uzun uzun, bezginlikle baktı. "Kötü."

"Neden?"

Zağar uzun süre sustu.

"Bir testeremizi çaldılar," diye homurdandı sonunda. "Bir testere! Nasıl iş bu, ha? Neden atınızla kayranlarda dolanıyorsunuz efendim, niye? Torquil de adamlarıyla birlikte ormanlarda

niye boş boş geziniyor? Güya gözcülük ediyorsunuz ha? Yine de testereler çalınıyor!"

"İlgileneceğim," diye sakince yalan söyledi Geralt. "Meseleyle ilgileneceğim. Hoşça kal."

Zağar yere tükürdü.

Yarma'nın Kayranı denilen bir sonraki açıklıkta her şey yolundaydı, kimsenin Yarma'yı tehdit ettiği yoktu, görünüşe göre hiçbir şey de çalınmamıştı. Geralt, Roach'u durdurmadı bile. İsmi Sabunhane olan bir sonraki yere gitmek istiyordu.

Araba tekerlekleriyle ezilip düzleşmiş orman yolları, yerleşim yerleri arasında ilerlemeyi kolaylaştırıyordu. Geralt sık sık at arabalarıyla karşılaştı, bazıları orman ürünleriyle dolu, bazıları ilk yükünü almak üzere boştu. Yanından yayan yürüyen gruplar da geçti, şaşırtıcı bir trafik vardı. Ormanın derinlikleri bile nadiren ıssız oluyordu. Arada bir dört ayak üzerinde böğürtlen ve diğer orman meyvelerini toplayan bir kadının kıçı, bir balinanın sırtının dalgaların arasından görünmesi gibi eğrelti otlarının arasında yükseliyordu. Bazen ağaç gövdelerinin arasında tutulmuş gibi yürüyen, bedeni ve yüzüyle bir zombiyi anımsatan, oysa gerçekte yaşlı bir mantar toplayıcı olan bir şeyler süzülüyordu. Zaman zaman da bir şey, kulakları sağır eden bir çığlıkla çalılıkları kırıyordu. Bunlar oduncuların ve torakçıların çocuklarıydı, dallardan ve iplerden yaptıkları yaylarla silahlanmışlardı. Çocukların bu kadar ilkel bir donanımla doğaya bu denli zarar verebilmeleri şaşırtıcıydı. Bu çocukların bir gün büyüyüp profesyonel silahlara ulaşabileceği düşüncesi insanın içini ürpertiyordu.

Aynı şekilde huzurun hâkim olduğu, hiçbir şeyin işleri aksatmadığı, işçileri tehdit etmediği, "Sabunhane" denen yerleşim yeri adını –ne orijinal!– orada üretilen potastan, cam ve sabun yapımında kullanılan bir maddeden alıyordu. Büyücüler Geralt'a, potasın civardaki ocaklarda üretilen odun kömürünün külünden çıkarıldığını söylemişlerdi. Geralt bölgedeki kömürcülerin yaşadığı yerleri zaten ziyaret etmişti, bugün de yinelemeyi düşünüyordu. En yakın yerin adı Meşe Korusu'ydu, gerçekten de oraya giden yol yüzlerce yıllık, devasa meşe ağaçlarından heybetli bir topluluğun yanından geçiyordu. Hatta öğle vakti, güneş pırıl pırıl, gökyüzü bulutsuzken bile meşe ağaçlarının altına hep kasvetli gölgeler hâkimdi.

Geralt'ın daha bir hafta önce muhafız Torquil ve onun birliğine ilk kez rastladığı yer, yine bu Meşe Korusu'ydu.

Yeşil kamuflajları, sırtlarında uzun yaylarıyla dörtnala ağaçların arasından çıkıp dört bir yandan etrafını çevirdiklerinde Geralt onları önce "korucu", kendilerine "orman koruyucusu" diyen, kendilerini insan olmayan şeyleri, özellikle de elfleri ve *dryad*'ları avlamaya ve onları türlü, acayip şekillerde öldürmeye adamış, meşhur paramiliter avcı örgütlerinden sanmıştı. Bazen korucuların, ormandan geçen insanları insan olmayanlara yardım etmekle ya da onlarla ticaret yapmakla suçladığı oluyordu; insanların bu iki suçtan biri yüzünden linç edilmesi mümkündü ve suçsuz olduğunu ispatlaması da zordu. Dolayısıyla Meşe Korusu'nda onlarla karşılaşmak epey şiddetli sonuçlara yol açabilirdi. Geralt, o gün yeşil atlıların görevlerinin başındaki kanun koruyucuları olduğunu anlayınca rahat bir nefes almıştı. Delici bakışlı, yanık tenli bir adam olan liderleri kendini Gors Velen birliğinin hizmetindeki bir muhafız olarak tanıtıp lafı kısa keserek sertçe Geralt'tan kimliğini açıklamasını istedi, Geralt

dediğini yapınca da Witcher işaretini görmek istedi. Dişlerini gösteren kurt madalyonu, yalnızca yeterli bir kanıt olarak kabul görmekle kalmadı, kanun koruyucularında bariz bir hayranlığı da tetikledi. Geralt'ın kendisi de takdir ediliyordu. Muhafız atından inip Witcher'dan aynısını yapmasını istedi ve onu kısa bir sohbete davet etti.

"Ben Frans Torquil." Muhafız, sert asker görüntüsünü bırakıp daha sakin, daha tarafsız bir adam oldu. "Sen de Rivyalı Witcher Geralt'sın. Bir ay önce Ansegis'te bir kadın ile bir çocuğu, insan yiyen bir canavarı öldürerek ölümden kurtaran Rivyalı Geralt."

Geralt dudaklarını büzdü. Ansegis'i mutlulukla unutmuştu, zırhlı canavarı ve onun yüzünden ölen adamı da. Kendisini bu yüzden uzun süredir suçluyordu ama sonunda iki kişiyi kurtardığını, elinden geleni yaptığını ve canavarın artık kimseyi öldüremeyeceğini söyleyerek kendisini başarıyla ikna etmişti. Şimdiyse her şey başa sarmıştı.

Frans Torquil, sözleri üzerine Witcher'ın yüz ifadesinin nasıl da değiştiğini muhtemelen fark etmedi. Ettiyse de ilgilenmedi.

"Demek öyle Witcher," diye devam etti, "demek ikimizde bu çalılıkların arasında aynı sebepten dolanıyoruz. Bahardan beri Tukai Tepeleri'nde kötü şeyler oluyor, çok tatsız olaylar yaşandı. Artık bunlara bir son vermenin vakti geldi. Testere'deki katliamdan sonra Rissberg'deki büyücülere bir witcher çağırmalarını tavsiye etmiştim. Birini dinlemeyi pek sevmeseler de görünüşe göre beni dinlemişler."

Muhafız şapkasını çıkarıp üstündeki iğne yaprakları ve tohumları silkeledi. Şapkasının kesimi Dandelion'ınkiyle aynıydı, yalnızca keçesi daha düşük kaliteydi. Bir de balıkçıl kuşu tüyü yerine bir sülünün kuyruk tüyüyle süslenmişti.

"Epey uzun zamandır bu tepelerde adaleti ve düzeni ben sağlıyorum," diye devam etti, Geralt'ın gözlerinin içine baktı. "Övünmek istemem ama birçok suçluyu yakaladım ve birçok ağacı onlarla süsledim. Ama son zamanlarda burada olan şeyler... Onlar için fazladan, senin gibi biri lazımdı. Büyü işlerinden anlayan, canavarları iyi tanıyan ve ne yaratıklardan ne vampirlerden ne de ejderhâlardan korkan biri lazımdı. Birlikte devriye gezmemiz ve insanları korumamız güzel. Ben düşük maaşım karşılığında, sense büyücülerin parası karşılığında. Acaba, sana bu iş için çok para verdiler mi?"

Avans olarak beş yüz Novigrad kronu banka hesabıma havale edildi. Geralt'ın bunu söylemeye niyeti yoktu. *Rissbergli büyücüler bu parayla benim hizmetimi ve zamanımı satın aldılar. Hayatımın on beş gününü. Ve bu on beş günün sonunda, sonuçtan bağımsız olarak bir bu kadar daha havale yapılacak. Çok iyi para. Ortalamanın üstünde.*

"Tabii, muhakkak az vermiyorlardır." Frans Torquil bir cevap alamayacağını çabucak kavramıştı. "Buna güçleri yeter. Fakat sana bir şey diyeyim mi: Burası için hiçbir miktar yüksek değil çünkü bu iğrenç bir şey Witcher. İğrenç, karanlık ve doğaya aykırı bir şey. Buraya musallat olan kötülük Rissberg'den geldi, buna kalıbımı basarım. Büyücüler büyüyle ilgili bir şeyleri ellerine yüzlerine bulaştırdılar. Çünkü onların büyüleri yılanlarla dolu bir çuval gibidir: Ağzı çok da sıkı kapatılamaz, sonunda dışarıya illaki zehirli bir şeyler çıkar."

Muhafız, Geralt'ın yüzüne baktı, bu bakış Witcher'ın büyücülerle yaptığı sözleşmenin hiçbir ayrıntısını açıklamayacağını kavramasına yetti.

"Ayrıntılarla ilgili seni bilgilendirdiler mi? Sana Porsuk'ta, Testere'de ve Rogovizna'da olanları anlattılar mı?"

"Az çok."

"Az çok," diye tekrarladı Torquil. "Belleteyn'den üç gün önce, Porsuk'ta üç oduncu öldürüldü. Mayıs ortasında, Testere'deki bıçkı atölyesinde on iki ölü. Haziran başında, Rogovizna'da bir kömürcü kolonisi. On beş kurban. En azından şimdilik durum bu Witcher çünkü daha bitmedi. Bitmediğine bahse girerim."

Porsuk, Testere, Rogovizna. Üç katliam. Yani iş kazası değil, acemi bir büyücünün hâkim olamadığı, kurtulup kaçan bir iblis değil. Kasıtlı, planlı bir şeydi. Birileri bir iblisi üç kez bir bedene yerleştirmiş, onu cinayet işlemeye göndermiş.

"Çok şey gördüm." Muhafızın yanak kasları şiddetle seğiriyordu. "Bir sürü savaş alanı, gereğinden fazla ceset gördüm. Saldırılar, soygunlar, çete kavgaları, kan davaları ve yağmalar, hatta damat dâhil altı cenazenin kalktığı bir düğün gördüm. Ama insanların Aşil tendonlarını kesip sonra da sakatları katletmek? Derilerini yüzmek? Boğazlarını dişleyip parçalamak? Canlı canlı karınlarını deşip bağırsaklarını çıkarmak? Sonra kesilmiş kafalardan piramitler yapmak? Nasıl bir şeyle uğraşıyoruz burada? Büyücüler sana bunu söylemedi mi? Ne diye bir witcher'a ihtiyaç duyduklarını açıklamadılar mı?"

Rissbergli büyücüler ne diye bir witcher'a ihtiyaç duyuyorlar? Hem de onu şantajla iş birliğine zorlayacak kadar acil? Büyücüler her türlü iblis ve her türlü taşıyıcıyla öyle çok da çaba harcamadan kendileri de baş edebilirlerdi. Bir sürü büyünün arasında sadece şu ikisiyle, fulmen sphaericus *ya da* sagitta aurea*'yla bile* energumen*'i yüz adım öteden halledebilirlerdi ve adamın ellerinden kaçması çok zor olurdu. Ama hayır, büyücüler bir witcher'ı tercih ettiler. Niye? Cevap basit:* Energumen *bir büyücü, kardeşleri, bir yoldaş. Meslektaşlarından biri iblis çağırdı, onu içine aldı ve öldürmek için yola koyuldu. Bunu şimdiden üç kez yaptı. Ama büyücülerin bir ışık küresiyle onu yakıp kül etmeye ya da altın bir okla vurmaya hiç niyetleri yok. Bir yoldaşla uğraşması için bir witcher gerekir.*

Bunları Torquil'e söyleyemezdi, söylemek de istemiyordu. Büyücülere Rissberg'de ne dediğini ona söyleyemezdi, söylemek istemiyordu. büyücülerin neye sıradan bir şeymiş gibi küçümseyerek omuz silktiklerini.

"Hâlâ devam ediyorsunuz. Hâlâ, sizin tabirinizle, *goetia*'yla oynuyorsunuz. O yaratıkları çağırıyor, onları kendi boyutlarından, kapalı kapıların ardından çekiyorsunuz. Her seferinde de aynı nakaratla: Onları denetim altında tutacağız, dizginleyeceğiz, itaate zorlayacağız, işe koşacağız. Her seferinde de aynı savunmayla: Onların sırlarını öğreneceğiz, onları gizemlerini açıklamaya zorlayacağız, bu sayede kendi büyülerimizin gücünü artıracağız, şifa vereceğiz, iyileştireceğiz, hastalıkların ve çevreye verilen zararların kökünü kurutacağız, dünyayı daha iyi, insanları daha mutlu kılacağız. Her seferinde de reddedilemez biçimde kanıtlanıyor ki bunların hepsi yalan, umurunuzda olan tek şey kendi gücünüz ve hâkimiyetiniz."

Tzara muhakkak sert bir karşılık vermek için köpürüyordu fakat Pinetti onu tuttu.

"Kapalı kapıların ötesinden gelen yaratıklara gelince," diye devam etti Geralt, "kolaylık olsun diye iblis dediğimiz yaratıklara... Kuşkusuz biz witcherların bildiğini siz de biliyorsunuz. Bizim çok uzun zaman önce tespit ettiğimiz, witcher vakayinamelerinde ve tutanaklarında yazıya döktüğümüz şeyi biliyorsunuz. İblisler size asla ve hiçbir koşulda herhangi bir sırrı ya da gizemi ifşa etmeyecekler. Onları işe koşmanıza asla izin vermeyecekler. Onlar sadece tek bir amaç için çağırılıyor, dünyamıza bu amaç için geliyorlar: öldürmek için. Çünkü bunu seviyorlar. Siz de bunu biliyorsunuz. Yine de gelmelerine imkân tanıyorsunuz."

Pinetti uzun bir sessizliğin ardından "Belki artık teoriden pratiğe geçebiliriz," dedi. "Bence witcher vakayinamelerinde ve tutanaklarında bir şeyden daha bahsediliyor. Biz senden Witcher, hiçbir şekilde ahlak vaazları beklemiyoruz, bizim beklediğimiz sadece pratik çözümler."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum." Frans Torquil, Geralt'a elini uzattı. "Ama şimdi devriye zamanı. Gözcülük etme, insanları koruma zamanı. Bunun için buradayız."

"Bunun için."

Muhafız eyerine atladıktan sonra eğildi. "Bahse girerim," dedi kısık sesle, "sana şimdi söyleyeceğim şeyi zaten biliyorsundur ama yine de söylemek istiyorum. Kendine dikkat et Witcher. Uyanık ol. Konuşmak istemiyorsun ama ben ne bildiğimi biliyorum. Büyücüler seni, kendilerinin mahvettiği şeyi düzeltmen, kendi yaptıkları pisliği gidermen için tuttular. Ancak bir şeyler ters giderse bir günah keçisi arayacaklar. Sen de bu iş için en uygun kişisin."

Ormanın üstündeki gökyüzü kararmaya başladı, ağaçların tepeleri aniden beliren rüzgârda hışırdamaya başladılar. Çok uzaklardan gök gürültüleri geliyordu.

"Ya fırtına çıkar ya yağış olur," dedi Frans Torquil bir sonraki karşılaşmalarında. "İki günde bir gök gürler, yağmur yağar. Bu yüzden insanın aradığı bütün izler yağmurda silinir. Ne kadar elverişli, değil mi? Sanki sipariş edilmiş gibi. Bu işte bir büyü kokusu alıyorum. Daha doğrusu Rissberg büyüsü. Büyücülerin hava durumunu değiştirebildikleri söyleniyor. Büyülü bir rüzgâr çıkarabildikleri ve doğal havayı büyüleyip istedikleri yere esmesini sağlayabildikleri söyleniyor. Bulutları kaydırıyor,

yağmur veya dolu yağdırıyor ya da canları istedikleri zaman fırtına çıkarabiliyorlaşmış. İşlerine geldiği zaman. Mesela izleri yok etmek için olabilir mi? Sen ne düşünüyorsun Geralt?"

"Büyücüler gerçekten de çok şey yapabiliyor," diye karşılık verdi. "Büyücüler havaya hep hükmediyordu zaten, güya ancak Jan Bekker'in büyü sanatı sayesinde felaketle sonuçlanmayan İlk Karaya İniş'ten beri. Fakat bütün musibetleri ve felaketleri büyücülere yüklemek abartılı olur. Nihayetinde bahsettiğin şey doğal olaylar. Şu anda hüküm süren de bir mevsim. Fırtına mevsimi."

Kısrağı aceleyle sürdü. Güneş çoktan batıya meyletmişti, gün batmadan önce birkaç yerleşim yerinde daha devriye gezmeyi planlıyordu. Bir sonraki, Rogovizna isminde bir kayranda bulunan kömürcü kolonisiydi. Oraya ilk gidişinde Pinetti ona eşlik etmişti.

Katliam bölgesi, Witcher'ı şaşırtan bir şekilde, kasvetli ve sakınılan ücra bir yer değil, insanlar ve çalışanlarla dolu işlek bir yerdi. Kendilerine torakçı diyen kömürcüler o sırada yeni bir kömür ocağının, odun kömürü üretiminde kullanılacak bir tesisin inşasıyla meşguldü. Bu ocak, kubbe biçimine sokulmuş bir kereste kümesiydi, düzensiz bir yığın değil, özenle ve simetrik bir şekilde üst üste dizilmiş kerestelerden oluşan bir istifti. Geralt ve Pinetti atlarıyla kayrana geldiklerinde istifi yosunla kaplayan, üstüne özenle toprak döken kömürcülerle karşılaştılar. Daha önceden kurulmuş başka bir ocak hâlihazırda çalışıyor, yani epey bir duman çıkarıyordu. Bütün kayran bu yakıcı dumanla kaplanmıştı, keskin bir reçine kokusu burun sızlatıyordu.

"Ne kadar..." Witcher öksürdü. "Ne kadar oldu demiştin..."

"Tam bir ay."

"İnsanlar da hiçbir şey olmamış gibi çalışıyorlar mı?"

"Odun kömürüne," diye açıkladı Pinetti, "büyük bir rağbet var. Metallerin eritilmesine yetecek sıcaklığa ancak odun kömürü yakılarak ulaşılabiliyor. Dorian ve Gors Velen'deki büyük fırınlar, kömür olmadan çalıştırılamazlar ve madencilik en önemli, en gelecek vadeden endüstri dalı. Talep sayesinde torakçılık kazançlı bir iş ve ekonominin Witcher, doğa gibi, boşluklara tahammülü yok. Öldürülen kömürcüler buraya gömüldü, şu tepeyi görüyor musun? Taze kum hâlâ sarı. Yerlerine de yenileri geldi. Ocak tütüyor, hayat devam ediyor."

Atlarından indiler. Kömürcüler onlara bakmadı bile, çok meşguldüler. Onlarla ilgilenen birileri varsa onlar da kulübelerin etrafında koşuşturan birkaç kadın ve çocuktu.

"Elbette." Pinetti daha Witcher sormadan soruyu sezmişti. "Tepede gömülü olanların arasında çocuklar da var. Üç çocuk. Üç de kadın. Dokuz erkek ve genç. Gel benimle."

Kurumaya bırakılmış kereste yığınlarının arasından geçip oraya gittiler.

"Birkaç erkek," dedi büyücü, "hızlıca öldürülmüş, kafaları parçalanmış. Geri kalanlar bilinçsiz ve hareketsiz hale getirilmiş. Keskin bir aletle Aşil tendonları kesilmiş. Ayrıca aralarında çocukların da olduğu birçok kişinin kolları kırılmış. Hareket kabiliyeti ellerinden alınanlar katledilmiş. Boğazları kesilmiş, karınları deşilmiş, göğüs kafesleri açılmış. Sırtları yüzülmüş ya da vücutlarının tamamı. Kadınlardan birinin..."

"Yeter." Witcher, kayın ayağı gövdelerinde hâlâ görünen siyah kan lekelerine baktı. "Yeter, Pinetti."

"Kiminle... neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmen gerek."

"Zaten biliyorum."

"O halde son birkaç ayrıntı. Cesetler eksikti. Öldürülen herkesin kafası kesilmişti. Ve burada, tam olarak bu yerde bir

piramit şeklinde üst üste dizilmişti. On beş kafa ama on üç ceset vardı. İki ceset kayıp.

Diğer iki yerleşim yerindeki, Porsuk ve Testere'deki sakinler de hemen hemen aynı şekilde öldürülmüş," diye kısa bir aranın ardından devam etti büyücü. "Porsuk'ta on kişi öldürüldü, Testere'de on iki. Seni yarın oraya götüreceğim. Bugün Yeni Katran'a da bir uğrayalım, buradan çok uzak değil. Odun zifti ve katranın nasıl üretildiğini göreceksin. Bir daha katrana bulanman gerektiğinde nereden geldiğini öğrenmiş olursun."

"Bir sorum var."

"Dinliyorum."

"Gerçekten şantaja sığınmak zorunda mıydınız? Rissberg'e kendi isteğimle de gelebileceğime inanmıyor muydunuz?"

"Bu konuda farklı görüşler vardı."

"Beni Kerack'ta hapse tıktırıp sonra serbest bırakmak ama devam eden davayla da baskı altında tutmak... Bu kimin fikriydi? Kimden çıktı? Mercan'dan, değil mi?"

Pinetti, Geralt'ın yüzüne baktı. Uzun uzun.

"Evet," diye itiraf etti sonunda. "Onun fikriydi. Onun planıydı. Seni hapse sokmak, serbest bırakmak ve baskı altında tutmak. Nihayetinde de davanın düşmesini sağlamak. Sen Kerack'tan çıkar çıkmaz bu işi halletti, Kerack'taki dosyan tertemiz. Başka sorun var mı? Yok mu? Öyleyse Yeni Katran'a gidip katrana bakalım. Sonra bir ışınlanma geçidi açarım, Rissberg'e geri döneriz. Akşamları sinek oltacılığı yapmak için nehrime küçük gezintiler yapmayı severim. Mayıs sinekleri üşüşüyor, alabalıklar da onları kapıyor... Hiç balık tuttun mu Witcher? Böyle bir eğilimin var mı?"

"Canım balık isterse balık tutarım. Yanımda hep bir misina taşırım."

Pinetti uzun süre sessiz kaldı.

"Bir misina," dedi sonunda tuhaf bir vurguyla. "Bir kurşunla ağırlaştırılmış bir sicim. Bir sürü kancası var. Kancalara da solucan mı geçiriyorsun?"

"Evet. Neden?"

"Hiç. Öylesine sordum."

Witcher bir sonraki kömürcü köyü olan Karaçam'a doğru gidiyordu ki orman aniden sessizleşti. Alakargalar çene çalmayı bıraktı, saksağanların ötüşleri bıçakla kesildi sanki, bir ağaçkakanın takırtısı aniden durdu. Orman dehşetle taş kesilmişti.

Geralt kısrağı dörtnala kaldırdı.

Ölüm bizim ebedî yoldaşımızdır. Her zaman solumuzda, bir karış arkamızdadır.

Ölüm, bir savaşçısı olan yegâne bilge danışmandır. Ne zaman her şeyin ters gittiğine, onu yok etmekle tehdit ettiğine inansa kendi ölümüne dönüp öyle olup olmadığını sorabilir. Ölümü ona yanıldığını, ölümün dokunuşu dışında hiçbir şeyin bir anlamı olmadığını söyleyecektir. Ölümü şöyle diyecektir ona:

"Henüz sana dokunmadım."

Carlos Castaneda,
Ixtlan Yolculuğu

Bölüm 11

Karaçam'daki ocak, bütün ağaçların kesildiği bir arazinin yakınına kurulmuştu, torakçılar kesimden kalan artıkları kullanıyordu. Eritme işlemi daha yeni başlamıştı; kubbenin tepesinden bir volkan kraterinden çıkar gibi, sarımsı ve berbat kokulu bir duman sütunu yükseliyordu. Ama bu berbat koku bile kayrandan yükselen ölüm kokusunu bastıramıyordu.

Geralt atından atladı. Kılıcını çekti.

İlk cesedi, başsız ve ayaksız ilk cesedi hemen ocağın yanında gördü, tepeyi kaplayan toprağa kan sıçramıştı. Biraz ileride tanınmayacak kadar parçalanmış diğer üç ceset yatıyordu. Kan, ormanın zeminindeki kumun içine işlemiş, gitgide kararan lekeler bırakmıştı.

Kayranın orta yerinin yakınında, taşlarla çevrelenmiş bir ocağın dibinde iki ceset daha uzanıyordu: bir erkek ve bir kadın. Adamın boğazı, boyun omurları görünecek kadar yarılmıştı. Kadının gövdesi ocakta, küllerin arasında duruyordu, devrilen kazandan dökülen lapa üstüne saçılmıştı.

Biraz ileride, bir odun yığınının yanında, bir çocuk, belki beş yaşında küçük bir oğlan yatıyordu. İkiye bölünmüştü.

Biri, daha doğrusu bir şey, çocuğun iki küçük bacağını tutmuş ve ikiye ayırmıştı.

Bir sonraki cesede baktı, bunun da karnı deşilmiş, bağırsakları çıkarılmıştı. Bir insan boyu uzunluğunda, belki iki metreye yakın kalın bağırsak ve nereden bakılsa altı metrelik ince bağırsak. Bağırsaklar düz, parlak, mavi pembe bir çizgi halinde cesetten, çam ağacı dallarından yapılmış bir kulübeye kadar uzanıyor, kulübenin içinde kayboluyordu.

İncecik elleri ve ayakları olan bir adam içerideki ilkel bir döşeğin üzerinde sırtüstü yatıyordu. Adamın buraya hiç mi hiç yakışmadığı hemen göze çarpıyordu. Zengin kıyafetlerinin her tarafı kana bulanmış, ıslanıp yumuşamıştı. Ama Witcher kanın fışkırabileceği, sızabileceği ya da akabileceği hiçbir yara göremedi.

Yine de kurumuş kanlı kaplı yüzü tanıdı. Bu erkek güzeli, Ortolan'la görüştüğü sırada tanıştırıldığı, uzun saçlı, zarif elli ve biraz da efemine görünüşlü Sorel Degerlund'du. O gün üzerinde tıpkı diğer büyücüler gibi süslemeli bir pelerin ve işlemeli bir yelek vardı, masadaki diğer büyücülerin tam ortasında oturmuş, Witcher'a diğerleri gibi çok da gizlemediği bir tiksintiyle bakmıştı. Şimdiyse bir kömürcü kulübesinde, baştan ayağa kan içinde, baygın yatıyordu, sağ el bileğine bir insan bağırsağı dolamıştı. Aşağı yukarı on adım ötede yatan cesedin karın boşluğundan çıkan bağırsağı.

Witcher yutkundu. Hazır baygınken onu hemen öldürsem mi, diye düşündü. Pinetti ve Tzara'nın beklediği bu muydu? *Energumen*'i öldürmesi miydi? *Goetia*'yla uğraşan, iblis çağırarak eğlenen büyücüyü etkisiz hale getirmesi miydi?

Bir inleme sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Sorel Degerlund bilincine yeniden kavuşuyor gibiydi. Başını kaldırıp inledi, yeniden döşeğe düştü. Dirseklerine dayanıp huzursuzlukla

etrafına bakındı. Witcher'ı fark etti, ağzını açtı. Kan içindeki kendi karnına baktı. Elini kaldırdı. Elinde ne olduğunu fark etti ve çığlık atmaya başladı.

Geralt kılıcına baktı. Dandelion'ın altın balçaklı ganimetine. Büyücünün incecik boynuna baktı. Boynundaki şişmiş damarlara.

Sorel Degerlund bağırsağı elinden sıyırıp attı. Çığlık atmayı bırakmıştı, yalnızca inliyor, titriyordu. Ayağa kalktı, önce dört ayak, sonra iki ayak üstünde. Kendini kulübeden dışarı atıp etrafına bakındı, haykırıp kendine lanetler okudu. Witcher onu yakasından tuttu, geriye doğru çekip dizlerinin üzerine çöktürdü.

"Burada... ne..." diye kekeledi Degerlund, hâlâ titriyordu. "Burada... Burada ne... ne oldu?"

"Bence biliyorsun."

Büyücünün yutkunduğu duyulabiliyordu. "Ben nasıl... Ben buraya nasıl geldim? Hiçbir şey... Hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiçbir şey!"

"Buna inanmamı bekleyemezsin."

"Yemin..." Degerlund ellerini yüzüne vurdu. "Yemin ederim... O belirdi. Pentagram'ın, tebeşirle çizdiğim dairenin içinde... İçeri girdi. İçime."

"Bu ilk kez olmuyor, değil mi?"

Degerlund hıçkırmaya başladı. Biraz yapmacıktı, Geralt bu izlenime kapılmaktan kendini alamadı. İblis içinden çıkmadan önce *energumen*'i şaşırtamadığı için üzülüyordu. Bu üzüntünün epey mantıksız olduğunun da farkındaydı; bir iblisle yüzleşmenin ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu, onu kaçırdığı için memnun olmalıydı. Ama değildi. Çünkü yüzleşse en azından neyle muhatap olduğunu bilecekti.

Hep beni bulur zaten, diye geçirdi içinden. *Birliğiyle gezen Frans Torquil'in buraya gelmeyeceği tutar. Muhafız olsa ne tereddüt*

ne de merhamet ederdi. Elinde can veren bir kurbanın iç organlarıyla kana bulanmış büyücünün boynuna ânında ilmiği geçirir, gördüğü ilk sağlam dala asardı. Torquil ne duraksar ne de şüpheye düşerdi. Torquil, efemine ve epey narin görünümlü büyücünün bu kadar çok insanı katledebilecek, bunu kan içindeki kıyafetlerinin kurumaya, sertleşmeye zaman bulamayacağı kadar hızla yapabilecek gücünün olmadığını düşünmezdi. Çıplak elle bir çocuğu ikiye bölecek gücünün olmadığını. Hayır, Torquil hiç tereddüt etmezdi.

Ama ben ediyorum.

Pinetti ve Tzara ise etmeyeceğimden eminler.

"Beni öldürme..." diye sızlanmaya başladı Degerlund. "Beni öldürme Witcher... Bir daha asla... ama asla..."

"Kapa çeneni."

"Yemin ederim bir daha asla..."

"Kapa çeneni. Bilincin büyü yapabilecek kadar yerine geldi mi? Büyücüleri Rissberg'den buraya çağırabilir misin?"

"Bir mührüm var... Ben... kendimi Rissberg'e ışınlayabilirim."

"Tek başına değil. Benimle birlikte. Numara yok. Ayağa kalkmaya çalışma, dizlerinin üstünde kal."

"Ayağa kalkmam lazım. Sen de... Işınlamanın başarılı olması için bana yaklaşmalısın. Hem de çok."

"Neden? Hadi, neyi bekliyorsun? Çıkar şu muskayı."

"Muska değil. Dedim ya, bu bir mühür."

Degerlund kan içindeki yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini çözdü. Zayıf göğsünde, iç içe geçmiş iki daireyi gösteren bir dövme vardı. Dairelerin üzeri farklı büyüklüklerde noktalarla kaplıydı. Gezegenlerin yörüngelerini gösteren bir şemaya benziyordu biraz, Geralt böyle bir şemayı Oxenfurt Üniversitesi'nde görmüştü.

Büyücü büyülü sözler söyledi. Düzlemler mavi, noktalar kırmızı renkte parıldamaya başladı. Ardından da dönmeye.

"Şimdi. Yanıma gel."

"Yanına mı?"

"Daha yakına. Bana iyice sokul."

"Ne?"

"Bana iyice sokul ve sarıl."

Degerlund'un sesi değişti. Az öncesine kadar nemli olan gözleri korkunç bir şekilde parıldadı, ağzı çarpıldı. "Evet, böyle iyi. Sıkı sıkı ve duygu dolu, Witcher. Sanki ben Yennefer'miş gibi."

Geralt ne olacağını anladı ama artık Degerlund'u itemez, ona kılıcının kabzasıyla vuramaz ya da bıçağıyla boynunu kesemezdi. Artık değil.

Gözlerinde yanardöner bir ışık çaktı. Bir saniyenin onda biri kadar simsiyah bir hiçliğe düştü. İçine işleyen bir soğuğa, sessizliğe, biçimsizliğe ve zamansızlığa düştü.

İnişleri sert oldu, zemindeki taşlar onlara doğru fırlamıştı sanki. Darbe onları ayırdı. Geralt doğru düzgün etrafına bile bakamadı. Burnuna yoğun bir koku, çiş kokusuyla karışık bir pislik kokusu geliyordu. Büyük, kuvvetli eller onu koltuk altlarından ve ensesinden tuttu, kalın parmaklar zahmetsizce pazılarını sardı, demir gibi sert tırnaklar acı vererek omuzlarındaki sinirlere saplandı. Tamamen taş kesildi, kılıcı güçsüz ellerinden kayıp gitti.

Önünde, ağzı iğrenç çıbanlarla dolu, kafası kaskatı saçlarının seyrek kâkülleriyle kaplı kambur bir adam gördü. Kambur, bacaklarını iyice açmış, öylece duruyor, kocaman bir zemberekli yayı ona doğru tutuyordu, hem de üst üste iki çelik okun yerleştirildiği bir yayı. İkisi de Geralt'a doğrultulmuş dört köşeli oklar en az beş santim genişliğinde ve tıraş bıçağı keskinliğindeydi.

Sorel Degerlund karşısına dikildi.

"Kuşkusuz fark ettiğin üzere," dedi, "Rissberg'e gelmedik. Benim sığınağımda, gizli barınağımdasın. Üstadımla birlikte, Rissberg'dekilerin bihaber olduğu deneyler yaptığım yerde. Kuşkusuz bildiğin üzere ben Sorel Albert Amador Degerlund'um, Büyünün Efendisi. Henüz bilmediğin üzere sana acı ve ölüm getirecek olan da benim."

Yalandan kapıldığı dehşet ve sahte panik buhar olup uçtu, her türlü gözbağı kayboldu. Kömürcü Kayranı'ndaki her şey sahteydi. Felç edici kemikli pençelerin ucunda sallanan Geralt'ın önünde bambaşka bir Sorel Degerlund duruyordu. Kibirli ve kurumlu, muzafferane bir Sorel Degerlund. Kötü kötü gülümserken dişlerini gösteren bir Sorel Degerlund. Gülüşüyle kapının altından sürünerek içeri giren kırkayakları anımsatıyordu. Mezardan çıkarılmış tabutları. Leşlerin içinde cirit atan beyaz kurtçukları. Bir tabak et suyunun içinde bacaklarını kıpırdatan besili at sineklerini.

Büyücü yanına yaklaştı. Elinde uzun iğneli çelik bir şırınga tutuyordu.

"Seni orada, kayrandayken küçük bir çocuk gibi kandırdım," dedi. "Bir çocuk kadar safsın. Rivyalı Witcher Geralt! İçgüdüleri onu yanıltmıyor olmasına rağmen beni öldürmedi çünkü emin olamadı. Çünkü o iyi bir witcher, iyi bir insan. Bu iyi insanlar nasıl insanlar sana söyleyeyim mi, iyi yürekli witcher? Bunlar kaderleri yüzünden kötülükten faydalanma fırsatını kaçıran insanlar veya bu fırsata sahip olduğu halde kullanmayacak kadar aptallar. Senin hangi gruba dâhil olduğun önemli değil. Sen kandırılmaya müsaitsin, tuzağa düştün ve seni temin ederim, bunu sağ salim atlatamayacaksın."

Şırıngayı havaya kaldırdı. Geralt iğnenin saplandığını ve hemen ardından gelen yakıcı acıyı hissetti. Gözlerini karartan

keskin bir acıydı, çığlık atmamak için çok çaba harcamasını gerektiren korkunç bir acı. Kalbi deli gibi atmaya başladı, nabzı sıradan bir insanın nabzından dört kat daha yavaş attığından bu olağanüstü derecede rahatsız edici bir histi. Gözleri karardı, etrafındaki her şey dönmeye başladı, her şey parçalanıp birbirine girdi.

Geralt bir yerlere sürüklendi, büyülü kürelerin ışığı çıplak duvar ve tavanlarda dans ediyordu. Yanından geçtiği, baştan aşağı kan lekeleriyle kaplı duvarların birinde silahlar asılıydı; geniş, kavisli kılıçlar, büyük oraklar, sırıklı silahlar, baltalar, çivili gürzler gördü. Hepsinin üzerinde kan izleri vardı. Bunlar Porsuk'ta, Testere'de ve Rogovizna'da kullanılmış, diye düşündü soğukkanlılıkla. Karaçam'daki kömürcüler bunlarla katledildi.

Tamamen hissizdi, hiçbir şey hissetmiyordu, onu tutan pençelerin baskısını bile.

"Buueh-hhhrr-eeeehhh-bueeeeh! Bueeh-heeh!"

Duyduğu şeyin, neşeli bir kahkaha olduğunu hemen anlamadı. Onu odada sürükleyen her kimse durumdan belli ki çok eğleniyordu.

Zemberekli yayıyla önden giden kambur, ıslık çalıyordu.

Geralt bilincini kaybetmek üzereydi.

Yüksek bir arkalığı olan bir koltuğa sertçe oturtuldu. Nihayet onu buraya kimin sürüklediğini, bunca zamandır kocaman pençeleriyle koltuk altlarını sıkanın kim olduğunu görebildi.

Pyral Pratt'ın koruması iri yarı Devcüce Mikita geldi aklına. İkisi de birazcık onu hatırlatıyordu, en kötü ihtimal onun yakın akrabaları olabilirlerdi. Mikita'yla benzer irilikteydiler, onun gibi kötü kokuyorlardı, onların da boyunları yoktu ve dişleri bir yaban domuzunun dişleri gibi alt dudaklarının arkasından dışarı uzanıyordu. Fakat Mikita dazlak ve sakallıyken bu ikisinin sakalı yoktu, maymunsu suratları siyah kıl topaklarıyla

kaplıydı ve yumurta biçimindeki kafalarının tepesi, dağınık üstüpü gibi görünen bir şeyle bezenmişti. Gözleri küçük ve kanlıydı, kulakları da büyük, sivri ve korkunç derecede kıllıydı.

Kıyafetlerinde kan izleri vardı. Nefesleriyse günlerdir yalnızca sarımsak, bok ve ölü balıkla besleniyorlarmış gibi kokuyordu.

"Bueeeeh! Bueeh-heeh-heeh!"

"Bue, Bang, güldüğünüz yeter, ikiniz de iş başına. Pastor, dışarı çık ama civarda ol."

İki dev de koca ayaklarını yere vura vura dışarı çıktılar. Pastor denen kambur da telaşla peşlerinden gitti.

Witcher'ın görüş alanında Sorel Degerlund belirdi. Üstünü değiştirmiş, yıkanmış, taranmış ve yumuşamıştı. Bir sandalye çekip karşısına oturdu, arkasında kitapların ve kara büyü kitaplarının yığılı durduğu bir masa vardı. Kötücül bir gülümsemeyle Geralt'a baktı. O sırada parmaklarının arasında tuttuğu altın zincirli bir madalyonla oynuyor, madalyonu sarkaç gibi sallıyordu.

"Sana beyaz akrep zehri özütü verdim," dedi önemsiz bir şey söyler gibi. "Nahoş, değil mi? Ellerini hareket ettiremiyor musun, bacaklarını, parmaklarını bile mi? Gözünü kırpamıyor, tükürüğünü yutamıyor musun? Ama bu daha bir şey değil. Yakında göz bebeklerin kontrolsüzce hareket etmeye, görme bozukluğu yaşamaya başlayacaksın. O zaman kaslarında kasılmalar hissedeceksin, gerçekten şiddetli kasılmalar; muhtemelen kaburgaların çatlayacak. Kendini dişlerini gıcırdatmaktan alamayacak, birkaç dişini kıracaksın, orası kesin. Sonra aşırı tükürük salgılayacak, nihayetinde nefes darlığı çekeceksin. Sana panzehir vermezsem boğulacaksın ama korkma, vereceğim. Yaşayacaksın, şimdilik. Üstelik çok geçmeden yaşadığına pişman olacağını düşünmeme rağmen. Sana mevzuyu anlatacağım. Zamanımız var ama öncesinde morarışını izlemek istiyorum."

Bir süre sonra, "Seni gözlemledim," diye devam etti, "haziranın son günü, görüşmeye geldiğinde. Karşımıza kibirli bir tavırla çıktın. Bizim karşımıza, senden yüz kat daha iyi olan insanların, eline su bile dökemeyeceğin insanların karşısına. Ateşle oynamak seni eğlendiriyor, heyecanlandırıyordu. Bunu görebiliyordum. O gün sana ateşle oynayanın yanacağını, büyü ve büyücülerin işlerine karışmanın da aynı şekilde acı verici sonuçları olacağını ispatlama kararı aldım. Bundan hiç şüphen kalmayacak."

Geralt hareket etmek istiyor ama edemiyordu. Uzuvları ve bütün vücudu kıpırtısız, hissizdi. El ve ayak parmaklarında berbat bir uyuşukluk hissediyordu, yüzü büsbütün kasılmış, dudakları mühürlenmişti. Görüşü gitgide bozuluyor, yoğun bir çapak gözlerini kapatıyor, göz kapaklarını yapıştırıyordu.

Degerlund bacak bacak üstüne atıp madalyonu salladı. Üzerinde bir işaret, bir amblem, mavi bir emaye vardı. Geralt amblemi tanıyamadı. Görüşü gitgide bozuluyordu. Büyücü yalan söylememişti, görme bozukluğu artıyordu.

"Mevzu şu ki," diye gönülsüzce devam etti Degerlund, "büyücülerin hiyerarşisinde yukarılara çıkmayı planlıyorum. Bu amaç ve plan doğrultusunda, Rissberg ziyaretinden, o anılmaya değer görüşmeden tanıdığın Ortolan'dan destek alıyorum."

Dili şişiyor, bütün ağız boşluğunu dolduruyor gibi geliyordu. Bunun sadece bir his olmamasından korkuyordu. Beyaz akrep zehri ölümcüldü. Geralt da kendisini hiç bu zehre maruz bırakmamıştı; bir witcher'ın bedeninde nasıl sonuçlar doğurabileceğini bilmiyordu. Ciddi ciddi huzursuzlanmaya başladı, onu mahveden zehre karşı tüm gücüyle savaşıyordu ama durum hiç iyi görünmüyordu. Görünüşe göre herhangi bir yerden yardım gelme ihtimali yoktu.

"Birkaç yıl önce," Sorel Degerlund'un sesinde hâlâ bir esriklik vardı, "Ortolan'ın asistanı oldum; tarikat kurulu beni bu göreve atadı, Rissberg araştırma ekibi de onayladı. Seleflerimin yaptığı gibi, Ortolan'ı gizlice takip etmem, en tehlikeli fikirlerini engellemem gerekiyordu. Bu atamayı yalnızca büyü yeteneğime değil, kişisel güzelliğime ve zarafetime de borçluydum çünkü tarikat kurulu yaşlı büyücüye hoşlandığı türden asistanlar atıyordu.

"Belki bilmiyorsundur ama Ortolan gençken büyücüler arasında kadın düşmanlığı ve erkek dostluğu modaydı, sonuncusu çoğunlukla dostluktan biraz daha fazlasına hatta belki çok daha fazlasına dönüşüyordu. Yani genç bir öğrencinin ya da çırağın seçme şansı yoktu, yaşlı büyücüye bu bakımdan da hizmet etmesi gerekiyordu. Bazıları bundan çok hoşlanmıyordu ama değişmez bir hukuksal imtiyaz olarak görüp katlanıyorlardı. Bazılarınınsa hoşuna gidiyordu. Bunlardan biri de şüphesiz tahmin edebileceğin gibi Ortolan'dı. Vaktiyle kuş isminin[30] kendisine çok yakıştığı adam, hayatı boyunca hocasıyla edindiği deneyimlerden sonra, şairlerin dediği gibi, soylu erkek dostluğunun ve soylu erkek sevgisinin meraklısı ve tutkunu olmuştu. Düzyazıda bu durum, bildiğin gibi, daha kısa ve daha kabaca ifade edilir."

Kocaman siyah bir kedi yüksek sesle mırıldanarak, fırça gibi gür kuyruğuyla büyücünün baldırına sürtünüyordu. Degerlund eğilip kediyi okşadı, madalyonu kedinin önünde salladı. Erkek kedi pençesini gönülsüzce madalyona uzattı. Oyundan sıkıldığını belli ederek sırtını döndü ve göğsünü yalamaya koyuldu.

"Şüphesiz fark ettiğin üzere," diye devam etti büyücü, "güzelliğim ortalamanın üzerinde, kadınlar ara sıra bana delikanlı diyorlar. Kesinlikle kadınlardan da hoşlanıyorum ama prensipte

30 Ortolan, kirazkuşugillerden, bayağı kirazkuşu olarak da bilinen ötücü bir kuş türü. (ç. n.)

eşcinselliğe karşı hiçbir itirazım yok, hiçbir zaman da olmadı. Tek bir şartla: Beni kariyerimde ilerletmesi gerek.

"Ortolan'a karşı fiziksel yakınlığım çok da büyük fedakârlıklar gerektirmiyordu; yaşlı adam bir şey yapacak ya da isteyecek yaşı geçeli çok olmuştu. Fakat ben herkesin başka türlü düşünmesini sağladım. İnsanları onun bana yıldırım hızıyla âşık olduğuna inandırdım. Güzel sevgilisi için yapamayacağı hiçbir şey olmadığına. Şifrelerini bildiğime, saklı kitapları ile gizli notlarına erişimim olduğuna. Daha önce hiç kimseye göstermediği artefaktları ve tılsımları bana hediye ettiğine. Bana yasak büyüleri öğrettiğine inandırdım. *Goetia* dâhil. Rissberg'in önemli şahsiyetleri daha kısa bir süre öncesine kadar beni çok az dikkate alırken aniden bana saygı duymaya başladılar, gözlerinde büyüdüm. Şimdi kendilerinin hayalini kurduğu şeyleri benim yapabileceğime inanıyorlar. Bunda başarılı olduğuma.

"Transhümanizm nedir bilir misin? Türleşme nedir? Radyasyon? Geriye melezleme? Bilmiyor musun? Utanmana gerek yok. Ben de çok şey bilmiyorum zaten ama herkes çok fazla şey bildiğimi sanıyor. Ortolan'ın gözetiminde ve yönetiminde insan türünün mükemmelleştirilmesi için bir araştırma yürüttüğümü sanıyor. İnsan türünü düzeltmek ve iyileştirmek yönündeki ulvi amaç için. İnsan aklını ıslah etmek, hastalıkları ve eksiklikleri ortadan kaldırmak, yaşlanmayı engellemek, falan filan için. Bunun büyünün amacı ve görevi olduğuna inanıyorlar. Geçmişteki büyük üstatların, Malaspina, Alzur ve Idarran'ın izinden gitmenin. Hibritlemenin, mutasyonun ve genetik modifikasyonun ustalarının izinden."

Siyah erkek kedi gelişini miyavlayarak duyurup geri döndü. Büyücünün kucağına sıçradı, gerinip mırıldamaya başladı. Degerlund ritmik hareketlerle kediyi okşadı. Kedinin mırıltı sesi biraz daha arttı, bir kaplanınki kadar büyük sivri dişlerini gösterdi.

"Hibritlemenin ne olduğunu kesin biliyorsundur çünkü bu melezlemenin başka bir adı. Hibritlerin ya da piçlerin veya adı her neyse onların yaratılma sürecinin adı. Rissberg'de bu alanda deneyler yapılıyor, şimdiden bir sürü tuhaf şey, hilkat garibesi ve canavar yarattılar. Çok azı geniş ve pratik bir kullanım alanı buldu, mesela şehirdeki çöplükleri temizleyen *para-zeugl*'lar, ağaç parazitlerinin yayılmasını engelleyen para-ağaçkakanlar ya da sıtma sineklerinin larvalarını yiyen mutant sivrisinek balıkları. Ya da *vigilozor*, görüşme sırasında öldürmekle övündüğün bekçi kertenkele. Ancak bunları ıvır zıvır, yan ürünler sayıyorlar. Onları asıl ilgilendiren insan ve insansıların hibritlenmesi ve mutasyonu. Bu da yasak ama Rissberg yasaklara aldırış etmiyor. Tarikat kurulu da görmezden geliyor. Ya da daha yüksek bir ihtimal, mutlu ve karanlık bir cehalet içinde yaşıyorlar.

"Malaspina, Alzur ve Idarran –bu kanıtlanmış bir şey– küçük ve sıradan yaratıkları malzeme olarak kullanıp devasa yaratıklar yaptılar, bütün o *viy*'leri, dev örümcekleri, *koscheï*'leri ve kim bilir daha neleri yarattılar. Öyleyse diye sordular kendilerine, küçük ve sıradan bir insanı alıp ondan bir titan yapmanın, günde yirmi dört saat çalışabilen, hastalık nedir bilmeyen, yüz yaşına kadar gençliğinin altın çağında kalacak güçlü birini yaratmanın önünde nasıl bir engel var? Yapmak istediklerinin bu olduğu biliniyordu, görünüşe göre yaptılar, görünüşe göre başarılı da oldular ama hibritlerinin sırrı onlarla birlikte mezara gitti. Hatta hayatını onların çalışmalarını incelemeye adayan Ortolan bile çok da bir şey başaramadı. Seni buraya getiren Bue ve Bang... Onlara baktın mı? Onlar hibrit, devlerin ve trollerin büyülü birer melezi. Kusursuz nişancı Pastor mu? Hayır, o aynı modele göre yaratılmış gibi dursa da iğrenç bir kadın ile çirkin bir herifin çiftleşmesinin tamamen doğal bir sonucu. Ama Bue ve Bang, hah, onlar doğrudan Ortolan'ın

imbiğinden çıkma. Şimdi soracaksın: Böylesi hilkat garibeleri nasıl bir işe yarıyor, böyle şeyler ne diye yaratılıyor? Hah, kısa bir süre öncesine kadar ben de bilmiyordum. Oduncu ve kömürcülerin hakkından nasıl geldiklerini kendi gözlerimle görene kadar. Bue bir kafayı tek bir hareketle boynundan koparabiliyor, Bang bir çocuğu kızarmış tavuk gibi parçalıyor. Hele bir de ellerine keskin aletler verilirse, hah! O zaman öyle bir katliam yapıyorlar ki görsen nutkun tutulur. Ortolan'a sorsan melezlemenin kalıtsal hastalıklardan kurtulmanın yolu olduğunu söyler, bulaşıcı hastalıklara karşı yüksek dirençle ve buna benzer deli saçmalarıyla ilgili bir şeyler geveler ama ben işin aslını biliyorum. Sen de biliyorsun. Bue ve Bang gibi ya da üstünden plakasını söktüğün şu Idarran'ın yaratığı gibi örnekler tek bir işe yararlar: katliam yapmaya. İsabet oldu çünkü benim tam da katliam araçlarına ihtiyacım vardı. Kendi becerilerime ve imkânlarıma bu bakımdan güvenmiyordum. Daha sonradan anlaşıldığı üzere kendime haksızlık etmişim.

"Rissbergli büyücülerse melezlemeye, mutasyona ve genetik modifikasyona devam ediyorlar, sabahtan akşama kadar. Türlü başarılara imza attılar, insanın soluğunu kesecek türden hibritler ürettiler. Onlara göre hepsi de insan yaşamını kolaylaştıracak ve güzelleştirecek faydalı hibritler. Gerçekten de sırtı ideal düzlükte olan bir kadın üretmek üzereler, böylece isteyen kadını arkadan becerebilecek, aynı zamanda şampanya kadehini koymak ve kâğıt oynamak için bir alanı olacak.

"Fakat *ad rem*,[31] yani benim bilimsel kariyerime dönelim. Övünebileceğim öne çıkan hiçbir başarım olmadığı için varmış gibi bir izlenim bırakmak zorunda kaldım. Çok kolay oldu.

"Kürelerin Çarpışması'nın erişimimizi engellediği, bizimkinin dışında başka dünyalar olduğunu biliyor musun? Element ve

31 (Lat.) Konuya. (ç. n.)

paraelement düzlemi olarak adlandırılan evrenler olduğunu? İblis denilen yaratıkların yaşadığı evrenlerin? Azur *et consortes*'in[32] kazanımları bu düzlemlere ve yaratıklara erişim sağlamış olmalarıyla açıklanıyor. Bu yaratıkları çağırmayı başarmış ve iblisleri, sırlarını ve bilgilerini elde edip kendilerine mal etme isteklerine boyun eğdirmiş olmalarıyla. Bana göre bu saçmalık ve yalan ama herkes öyle olduğuna inanıyor. Peki, inanç bu kadar güçlü olduğunda ne yapılır? Yaşlı üstadın sırlarını ifşa etmek üzere olan biri olarak görülmek için Rissberg'i iblisleri çağırabildiğime ikna etmem gerekiyordu. Bir zamanlar *goetia*'yı gerçekten de başarıyla yürütmüş olan Ortolan bana bu sanatı öğretmek istemiyordu. Benim büyü yeteneklerime aşağılayıcı derecede düşük bir değer biçti ve bana haddimi bilmemi tavsiye etti. Güzel, ben de kendi kariyerim adına bu tavsiyeye uyacağım. Görsünler bakalım."

Okşanmaktan bıkan siyah kedi, büyücünün kucağından atladı. Kocaman açılmış, altın rengi gözlerinin soğuk bakışlarıyla Witcher'ı süzdü. Sonra kuyruğunu havaya dikip gitti.

Geralt nefes alıp vermekte giderek daha fazla zorlanıyor, katiyen hâkim olamadığı ve tüm vücudunu sarsan bir titreme hissediyordu. Durumu hiç iyi görünmüyordu, umudu hâlâ mümkün kılan, iyiye işaret yalnızca iki şey vardı. Birincisi hâlâ yaşıyordu ve hocası Vesemir'in Kaer Morhen'de hep söylediği gibi hayatın olduğu yerde umut vardı.

İyiye işaret ikinci şey, Degerlund'un giderek kabaran egosu ve kibriydi. Görünüşe göre büyücü, daha ilk gençliğinde kendi sözlerine âşık olmuştu ve belli ki hayatının aşkı da buydu.

"*Goetia* ustası olamayacağıma göre," diye anlattı büyücü, o sırada madalyona daireler çizdiriyor, kendi sesiyle sarhoş oluyordu, "*Goetia* numarası yapmam gerekiyordu. Öyleymiş gibi

32 (Lat.) ve ortakları. (ç. n.)

yapmam. Herkes *goetia* yapan bir büyücü tarafından çağırılan bir iblisin ikide bir iplerini koparddığını ve iblisin önüne geleni yıkıp yok ettiğini düşünüyor. Eh, bunları yapan bendim. Birkaç kez yaptım. Birkaç yerleşim yerinin kökünü tamamen kazıdım. Onlar da bunun bir iblisin işi olduğuna inandılar.

"Her şeye ne kadar kolay inandıklarını bilsen şaşırırsın. Bir keresinde tutuklu bir köylünün kafasını kestim, biyolojik olarak çözülebilen bir katkütle kafasının yerine bir keçinin kafasını diktim, dikiş yerlerini de alçı ve boyayla kapattım. Daha sonra teriyomorfik bir canlı olarak, hayvan kafalı insan yetiştirmek alanında yapılan benzersiz derecede zor bir deneyin bir sonucu olarak eğitimli meslektaşlarıma sundum, maalesef deneyin kısmen başarılı olduğunu çünkü ulaşılan sonucun hayatta kalmadığını açıkladım. Düşünebiliyor musun, inandılar. Gözlerinde daha da büyüdüm! Hep benim daha dayanaklı bir şey yaratmamı bekliyorlar. Ben de sürekli olarak başsız cesetlere herhangi bir kafa dikerek bu inançlarını pekiştiriyorum.

"Ama konuyu dağıtmayayım. Nerede kalmıştım? Hah, yerleşim yerlerinin kökünü kurutmakta. Beklendiği gibi Rissbergli üstatlar bu işi iblislerden ya da onlar tarafından ele geçirilmiş *energumen*'lerden bildi. Ama bir hata yaptım: Abarttım. Bir tane oduncu köyünü kimse dert etmezdi ama biz birkaç tanesini katlettik. İşin büyük kısmını Bue ve Bang halletti ama ben de elimden geleni yaptım.

"İlk tesiste, Porsuk ya da öyle bir şeydi, kendimi çok da öne çıkarmadım. Bue ve Bang'in neler yaptıklarını görünce kustum, bütün paltom kusmuk içinde kaldı. Palto da gitti. En iyi yünden, kürkü gümüşi vizondan yapılmış bir paltoydu, neredeyse yüz krona patlamıştı ama sonrasında çok daha iyi idare ettim. Öncelikle işe uygun kıyafetler giydim. İkincisi bu işten keyif aldım. Birinin ayağını baltayla kesmek, kesik bacaktan

kanın fışkırışını izlemek çok büyük bir zevkti. Ya da birinin gözünü oymak. Ya da yarık karnından dumanı tüten bir avuç bağırsak çıkarmak... Kısa keseceğim. Bugünle birlikte, her iki cinsiyetten ve çeşitli yaş gruplarından toplamda hemen hemen elli insan etti.

"Rissberg birinin beni durdurması gerektiği sonucuna vardı. Ama nasıl? Sonuçta *goetia*'dan anlayan biri olarak benim gücüme inanıyor, iblislerimden korkuyorlardı. Bana tutkun Ortolan'ı kızdırmaktan da korkuyorlardı. Çözüm sen olacaktın. Bir witcher."

Geralt kesintisiz nefes alıp veriyordu. İyimserliği artıyordu. Şimdiden çok daha iyi görebiliyordu, kasılmaları da azalmıştı. Bilinen zehirlerin birçoğuna karşı dayanıklıydı; neyse ki sıradan bir fani için ölümcül olan beyaz akrep zehrinin de bir istisna olmadığı anlaşılmıştı. Başlarda korkutucu olan semptomlar zaman geçtikçe azalmış, kaybolmuştu; anlaşıldığı üzere Witcher'ın vücudu zehri epey kısa bir sürede etkisiz hale getirmişti. Degerlund ya bunun farkında değildi ya da kibrinden göz ardı ediyordu.

"Beni halletmen için seni tuttuklarını öğrendim. Biraz korktuğumu inkâr etmeyeceğim; witcherlarla ilgili kulağıma sağdan soldan bir şey çalınmıştı, özellikle de seninle ilgili. Çabucak Ortolan'a koştum, kurtar beni sevgili üstadım, dedim. Sevgili üstadım önce beni azarladı, oduncuları katletmek çok çirkin bir şey, yakışık almaz, bu son olsun dedi. Fakat sonra seni kandırabilmem ve tuzağa çekebilmem için bana akıl verdi. Birkaç yıl önce erkeksi göğsüme dövmesini yaptırdığım ışınlanma mührünü kullanarak seni yakalamamı tavsiye etti ama seni öldürmemi yasakladı. İyi yürekliliğinden değil, sanmıyorum. Gözlerine ihtiyacı var. Daha doğrusu *tapetum lucidum*'a, yani senin göz bebeğinin içini çevreleyen doku tabakasına, fotoreseptöre vuran

ışığı güçlendirerek yansıtan, sayesinde bir kedi gibi geceleri ve karanlıkta da görebildiğin dokuya. Ortolan'ın yeni sabit fikri, bütün insanlığı karanlıkta da görebilme yetisiyle donatmak. Bu yüce amaç için yaptığı hazırlıklar çerçevesinde senin *tapetum lucidum*'unu yarattığı yeni bir mutasyona nakletmeyi planlıyor ama *tapetum*'un nakledilebilmesi için yaşayan bir bağışçıdan alınması gerekiyor."

Geralt dikkatle parmaklarını ve elini kıpırdattı.

"Etiğe uygun hareket eden ve iyi yürekli bir büyücü olan Ortolan, sınırsız iyiliğiyle göz bebeğini çıkardıktan sonra sana yaşamını bahşetmeyi planlıyor. Kör olmanın ölü olmaktan daha iyi olduğunu düşünüyor; ayrıca sevgilin Vengerbergli Yennefer'e acı vermekten de çekiniyor çünkü ona karşı büyük ve onun durumunda biraz tuhaf kaçan bir sevgi besliyor. Ayrıca Ortolan, büyülü bir rejenerasyon formülünü mükemmelleştirmek üzere. Birkaç yıl içinde ona başvurabileceksin, o da gözlerini yeniden üretecek. Sevindin mi? Sevinmedin mi? Haklısın. Ne? Bir şey mi demeye çalışıyorsun? Dinliyorum, konuş."

Geralt dudaklarını güç bela kıpırdatabiliyormuş gibi davrandı. Aslında rol yapmasına hiç gerek yoktu.

Degerlund koltuğundan kalkıp ona doğru eğildi. "Anlamıyorum." Sırıtıyordu. "Zaten diyeceklerin beni çok da ilgilendirmiyor. Oysa benim sana söyleyecek birkaç şeyim daha var. Pek çok yeteneğim arasında geleceği görme yeteneğimin de olduğunu biliyorsundur. Ortolan sana, kör olan sana, özgürlüğünü yeniden verdiğinde Bue ve Bang'in seni bekliyor olacağını açık ve net bir şekilde görebiliyorum. Ardından benim laboratuvarıma giriyorsun, hem de ebediyen. Sana viviseksiyon uygulayacağım. İçinde neler olduğunu birazcık merak ediyor olsam da sırf eğlence olsun diye yapacağım bunu. İşim bittiğinde, kasap ağzıyla konuşacak olursam, kesimlik hayvanı

parçalarına ayıracağım. Senden kalanları uyarı mahiyetinde parça parça Rissberg'e göndereceğim ki düşmanlarımın başına neler geldiğini görsünler."

Geralt bütün gücünü topladı. Çok da değildi.

"Yennefer'e gelince," –büyücü öne doğru biraz daha eğildi, Witcher onun nefesindeki nane kokusunu alabiliyordu– "ben Ortolan'ın aksine ona acı vermeyi çok iç açıcı buluyorum. O yüzden sende en çok kıymet verdiği kısmı kesip Yennefer'e, Vengerb..."

Geralt parmaklarıyla bir *işaret* yaptı ve büyücünün yüzüne dokundu. Sorel Degerlund yutkundu, koltuğa yığıldı. Horuldamaya başladı. Gözleri kafatasının içinde bir yerde kayboldu, başı omuzlarına düştü. Madalyonun zinciri güçsüz parmaklarının arasından kayıp gitti.

Geralt yerinden sıçradı, daha doğrusu sıçramaya çalıştı ama tek yapabildiği sandalyeden yere devrilmek oldu. Başı hemen Degerlund'un çizmelerinin önüne düştü. Büyücünün elinden kayan madalyon burnunun hemen dibinde duruyordu. Altın rengi bir ovalin içinde mavi emaye yüzen bir yunus. Kerack'ın arması. Şaşıracak ya da düşünecek zamanı yoktu. Degerlund'un horultusu biraz daha arttı, belli ki çok yakında uyanacaktı. Somne işareti işe yaramıştı ama güçsüz ve kısa süreliydi; Witcher zehir yüzünden çok zayıf düşmüştü.

Ayağa kalktı, sıkıca masaya tutunup kitapları ve parşömen rulolarını aşağı itti.

Pastor bir hışımla odaya daldı. Geralt *işaret* yapmaya kalkışmadı bile. Masadan deri ciltli, pirinç kaplamalı bir kara büyü kitabını alıp onunla kamburun boğazına vurdu. Pastor sertçe yere devrildi, elinden zemberekli yayını düşürdü. Witcher bir kez daha vurdu. Daha da vuracaktı fakat *incunabulum*[33] uyuşmuş

33 (Lat.) Matbaanın ilk zamanlarında basılan kitaplara verilen isim. (ç. n.)

parmaklarının arasından kayıp gitti. Kitapların üzerinde duran bir karafa uzanıp onu Pastor'un alnına patlattı. Kambur, kana ve kırmızı şaraba bulansa da pes etmek bilmiyordu. Yanaklarındaki cam kırıklarını bile almadan Geralt'ın üstüne atladı. Witcher'ı dizlerinden sıkı sıkı tutarken "Bueee!" diye haykırdı. "Baaang! Buraya! Bu..."

Geralt masadan bir büyü kitabı daha aldı, cildinin içine bir kurukafanın parçalarının gömüldüğü ağır bir parçaydı. Bununla kambura vurup durdu, ta ki cildin içindeki kemik parçaları etrafa sıçrayana kadar.

Degerlund hırıltılar çıkarmaya başladı, bir elini kaldırmaya çalıştı. Geralt, büyücünün bir büyü yapmaya çalıştığını anladı. Ağır çizmelerin giderek yaklaşan patırtısına bakılırsa Bue ve Bang yoldaydı. Pastor kendini toparlayıp yerden kalktı, etrafını yoklayarak zemberekli yayını arıyordu.

Geralt masanın üzerinde kılıcını gördü, ona uzandı. Sendeliyordu, az daha düşecekti. Degerlund'u yakasından tutup kılıcını boğazına dayadı.

"Mühürün!" diye bağırdı kulağına. "Bizi buradan ışınla!"

Geniş kılıçlarla silahlanmış Bue ve Bang aynı anda kapıdan geçmeye çalışıp sıkıştılar. Kimsenin bir diğerine öncelik vermeye niyeti yoktu. Kapı pervazı gıcırdıyordu.

"Işınla bizi!" Geralt, Degerlund'u saçlarından tuttu, başını geriye çekti. "Hemen! Yoksa boğazını keserim!"

Bue ve Bang aynı anda kapı pervazından içeri yığıldılar. Pastor yayını bulmuştu, havaya kaldırdı.

Degerlund titreyen eliyle gömleğini sıyırdı, büyülü sözcükleri okudu fakat henüz karanlık çevrelerini sarmadan önce büyücü kendini kurtarıp Witcher'ı itti. Geralt büyücüyü dantelli manşetlerinden yakalayıp kendine çekmeye çalıştı ama tam o anda geçit devreye girdi ve dokunma duyusu dâhil bütün du-

yuları kayboldu. Geralt doğal bir gücün onu içine çektiğini, sürüklediğini, bir girdabın içindeymişçesine döndürüp durduğunu hissetti. Soğuktan felç oldu. Saniyenin onda biri kadar. Hayatının en uzun, en can sıkıcı saniyesinin.

Sırtüstü yere düştü, büyük bir gürültü koptu.

Gözlerini açtı. Çevresine simsiyah bir karanlık, aşılmaz bir siyahlık hâkimdi. Kör oldum, diye düşündü. Görme yetimi mi kaybettim?

Kaybetmemişti. Sadece çok karanlık bir geceydi. Degerlund'un bilgece ifade ettiği ismiyle *tapetum lucidum*'u çalışmaya başladı, o şartlar altında toplanabilecek bütün ışığı topladı. Bir süre sonra çevresindeki ağaç gövdelerinin ve fundalıkların silüetlerini seçer hale geldi.

Bulutlar dağılınca başının üzerinde yıldızları gördü.

Ara Bölüm

Ertesi gün

Haklarını vermek lazımdı: Findetannlı inşaatçılar işlerinden iyi anlıyordu ve tembel değillerdi. Shevlov onları bugün birçok kez iş başında görmüş olsa da şahmerdanı kurmalarını bir kez daha ilgiyle izliyordu. Birbirine bağlanmış üç kiriş üç ayaklı bir yapı oluşturmuştu, tepe kısmının altında bir makara asılıydı. Makaranın üzerine bir ip atılmış, ipin ucuna da kocaman, demir kaplı bir ağaç kütüğü bağlanmıştı, inşaatçılar kendi jargonunda bu kütüğe "koç" diyordu. İnşaatçılar ritmik bağırışlarla ipin ucundaki koçu en yukarıya kadar çekip sonra ipi hızla bırakıyorlardı. Koç tüm ağırlığıyla üç ayaklı iskelenin altında duran direğe çarpıyor, direği toprağın derinliklerine çakıyordu. Koçla üç, en fazla dört kere vurmaları yetiyor, direk yerinde sapasağlam duruyordu. İnşaatçılar göz açıp kapayıncaya kadar üç ayaklı iskeleyi söküp parçalarını bir arabaya yüklediler, o sırada içlerinden biri bir merdivene tırmanıp direğin üzerine, Redanya'nın armasını taşıyan emaye bir plaka çaktı: kırmızı zemin üzerinde gümüş bir kartal.

Shevlov ve özgür birliği sayesinde, elbette şahmerdanların da yardımıyla, Redanya Krallığı'na bağlı Nehir Bölgesi bu yıl topraklarını genişletmişti. Hem de önemli ölçüde.

İnşaatçıların yanından ustabaşı geldi, kasketiyle alnını sildi. Sövmek dışında hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen ter içinde kalmıştı. Shevlov ustabaşının ne soracağını biliyordu çünkü her seferinde aynı şeyi soruyordu.

"Sırada neresi var? Komutanım?"

"Göstereceğim." Shevlov atını döndürdü. "Beni takip edin."

Sürücüler öküzleri harekete geçirdi, inşaatçıların arabaları dünkü fırtınada biraz yumuşamış zeminin üzerinde, tepenin yamacı boyunca ağır ağır ilerledi. Çok geçmeden üstüne bir zambak çizilmiş siyah bir plakayla süslenen bir sonraki direğe vardılar. Direk yere serilmiş, çalılıkların arasına fırlatılmıştı. Shevlov'un ordusu önceden sağlamıştı bunu. *Bu sadece ilerlemenin zaferi değil,* diye düşündü Shevlov, *teknik yaratıcılığın da zaferi.* Elle çakılmış Temerya direkleri göz açıp kapayıncaya kadar sökülüp devrilebiliyordu. Koçla yere çakılan Redanya direkleri, bu kadar çabuk sökülemeyecekti.

Bir el hareketiyle inşaatçılara gidecekleri yönü gösterdi. Yaklaşık yarım mil güneye. Köyün ötesine.

Shevlov'un birliğindeki süvariler köyün sakinlerini, tabii birkaç kulübe ve ambara köy denilebilirse, önceden köy meydanında toplamıştı. Etrafta dört dönüyor, bir araya toplanmış insanları tozu dumana katarak atlarıyla sıkıştırıyorlardı. Her zaman hiddetli biri olan Escayrac kırbacını esirgemiyordu. Diğerleri de atlarıyla evlerin çevresinde dolanıyordu. Köpekler havlıyor, kadınlar ağlaşıyor, çocuklar bağırıyorlardı.

Üç atlı Shevlov'un yanına geldi. Süngü lakabıyla bilinen bir deri bir kemik Yan Malkin. Sperry adıyla tanınan Prospero

Basti. Friga denen Ailech Mor-Dhu; hepsi de gri kısraklarının üstündeydi.

"Emrettiğin gibi hepsini bir araya topladık," dedi Friga, vaşak kürkünden kalpağını arkaya itti. "Bütün köy bu kadar."

"Sustur şunları."

Bir araya toplanan insanlar, kamçıların ve sopaların yardımıyla sustular.

Shevlov yanlarına yanaştı. "Bu sıkıcı köyün adı ne?"

"Sığınak."

"Yine mi Sığınak? Şu ayaktakımında bir gram hayal gücü yok. İnşaatçıları yönlendir Sperry, onlara direği nereye dikeceklerini göster, yoksa yine yerini karıştıracaklar."

Sperry ıslık çalıp atını döndürdü. Shevlov toplanan insanların yanına gitti. Friga ve Süngü de onun yanına konuşlandılar.

"Sığınak sakinleri!" Shevlov üzengilerin üzerinde doğruldu. "Söyleyeceklerimi dikkatle dinleyin! Majesteleri Kral Hazretlerimiz Vizimir'in emri ve isteği üzerine size bildiriyorum ki bu topraklar şu andan itibaren Redanya Krallığı'nın sınırları dâhilindedir, hükümdarınız ve efendiniz artık majesteleri Kral Vizimir'dir! Saygınızı, itaatkârlığınızı ve vergilerinizi ona borçlusunuz. Ama kira ve vergilerinizi geciktirmişsiniz! Kralın emriyle borçlarınızı derhâl ödeyeceksiniz. Burada bulunan hazinedara."

"Niye?" diye bağırdı kalabalıktan biri. "Niye ödeyeceğiz? Biz zaten ödedik!"

"Bizden vergi aldınız zaten!"

"Sizden vergi alan Temerya'nın hazinedarıydı. Bu hukuka aykırı çünkü burası artık Temerya değil, Redanya. Direklerin nerede durduğuna bakın."

"Ama daha dün burası Temerya'ydı!" diye bağırdı yerleşimcilerden biri. "Niye? Ben, bana emredildiği gibi ödememi yaptım..."

"Buna hakkınız yok!"

"Kim?" diye kükredi Shevlov. "Kim söyledi bunu? Benim hakkım var. Kraldan emir aldım! Biz kralın birlikleriyiz! Burada kalmak isteyen herkes vergisini kuruşu kuruşuna ödemek zorunda! Ödemeyi reddeden buradan sürülecek! Parayı Temerya'ya mı ödediniz? O zaman kendinizi belki de Temeryalı sayıyorsunuzdur! O zaman onlarla birlikte sınırın diğer tarafına geçin! Fakat sadece iki elinizle taşıyabileceğiniz şeyleri götürebilirsiniz çünkü buradaki evler ve demirbaşlar Redanya'ya aittir!"

"Soygun! Soygun bu, yağmacılık!" diye bağırdı uzun boylu bir adam, gür saçlarıyla kalabalığın önüne çıktı. "Siz kraliyet birliği değil soyguncusunuz! Hiçbir hakkınız y..."

Escayrac yaklaşıp kırbacını boşboğazın üstüne indirdi. Boşboğaz yere yığıldı. Diğerleri de mızrak saplarıyla hizaya getirildiler. Shevlov'un birliğindekiler köylülerle nasıl baş edeceklerini biliyorlardı. Sınırı bir haftadır genişletiyorlardı ve böylesi birçok köyde sükûneti sağlamışlardı.

"Biri geliyor." Friga kırbacıyla gösterdi. "Fysh mi o?"

Shevlov elini gözlerine siper etti. "O. Söyle onlara, şu ucubeyi arabadan indirip buraya getirsinler. Sen de yanına birkaç genç al, çevreyi kolaçan edin. Çayırlarda ve kayranlarda tek tük çiftlikler var artık vergileri kime ödeyeceklerini onlar da öğrensin. Biri itiraz edecek olursa ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Friga gaddarca sırıttı, dişleri parıldadı. Shevlov, yanına uğrayacakları yerleşimciler için üzülüyordu. Yazgıları onu çok az ilgilendiriyor olsa da.

Güneşe şöyle bir baktı. Acele etmeliyiz, diye geçirdi içinden. Öğlene kadar birkaç Temerya direğinin daha devrilmesi gerek. Birkaç tane daha bizim direklerden çakılması.

"Sen, Süngü, benimle gel. Ziyaretçileri karşılayalım."

Ziyaretçiler iki kişiydi. Birinin başında hasır şapka vardı; karakteristik bir çene kemiği, öne çıkık bir çenesi, birkaç günlük sakalıyla tamamı kararmış bir yüzü. Diğeriyse güçlü kuvvetli ve iriydi, tam bir çam yarmasıydı.

"Fysh."

"Çavuş."

Shevlov sinirlendi. Javil Fysh –bir art niyeti olmadan– eski tanışıklıklarına, ikisinin de düzenli orduda görev aldıkları zamanı hatırlatmıştı. Shevlov o zamanları düşünmekten hoşlanmıyordu. Ne Fysh'i ne görevini ne de başçavuş olarak aldığı boktan maaşı hatırlamak istiyordu.

"Özgür birlik," –Fysh, bir kafa hareketiyle hâlâ çığlıkların ve ağıt seslerinin geldiği köyü işaret etti– "bakıyorum da iş başında ha! Ceza seferine mi çıktın? Yangın mı çıkaracaksın?"

"Ne yapacağım beni ilgilendirir."

Çıkarmayacağım, diye geçirdi içinden. Maalesef çıkarmayacaktı çünkü köyleri yakıp yıkmaktan hoşlanıyordu, birliği de hoşlanıyordu. Lakin yangın çıkarmaması emredilmişti. Emredilen, sınırları belirlemeleri ve yerleşimcilerden vergileri tahsil etmeleriydi. Karşı koyanları sürmeleri ama taşınmazlara dokunmamalarıydı. Bunlar, buraya yerleştirilecek yeni yerleşimcilerin işine yarayacaktı. Kuzeyden, kıraç arazilerde bile nüfus patlamasının yaşandığı yerden geleceklerdi.

"Ucubeyi yakaladım, ben de," diye bildirdi. "İstendiği gibi. Kolay olmadı; bilsem alacak haneme daha fazlasını yazardım. Yüz ellide anlaşmıştık, ben de yüz elli alacağım."

Fysh başını salladı, çam yarması yanlarına gelip Shevlov'a iki para kesesi uzattı. Ön koluna, bir hançere dolanmış bir yılan dövmesi yaptırmıştı. Shevlov bu dövmeyi tanıyordu.

Birlikten bir süvari, mahkûmla birlikte göründü. Ucubenin başına, dizlerine kadar uzanan bir çuval geçirmişler, kollarını bağlamak için iplerle etrafını sarmışlardı. Çuvalın içinden çubuk gibi incecik çıplak ayaklar uzanıyordu.

"Bu ne?" Fysh o tarafı işaret etti. "Sevgili çavuş. Yüz elli Novigrad kronu, bir şeyi görmeden, çuval içinde satın almak için biraz fazla değil mi?"

"Çuval bedava," diye soğukça karşılık verdi Shevlov. "Yanında bir tavsiye de hediye. Onu sakın çözme ve içine bakma."

"Çünkü?"

"Riskli. Isırabilir. Ya da bir büyü yapabilir."

Çam yarması, mahkûmu atının üzerine çekti. O ana kadar sakin duran ucube tepinmeye, isyan etmeye başladı, çuvaldan çıkmaya çalıştı. Amacına yaklaşamadı bile, çuval sıkıca kapatılmıştı.

"Ne için para ödediğimi nereden bileceğim?" diye sordu Fysh. "Ya herhangi bir kızsa? Mesela bu köyden bir kız."

"Beni yalancılıkla mı suçluyorsun?"

"Daha neler, daha neler," diye yatıştırdı Fysh, eyerinden sarkan baltasının sapını okşayan Süngü'nün görünüşü de ona bu konuda yardımcı oldu. "Sana inanıyorum Shevlov. Senin sözünün sağlam olduğunu biliyorum. Birbirimizi tanıyoruz, değil mi? Eski, güzel günlerde..."

"Acelem var Fysh. Görev beni çağırıyor."

"Hoşça kal çavuş."

"Merak ediyorum," dediği duyuldu Süngü'nün, o sırada atlarıyla ilerlerken arkalarından bakıyordu. "Merak ediyorum, bunu ne diye istiyorlar. Bu ucubeyi. Sormadın."

"Sormadım," diye onayladı Shevlov soğukça. "Çünkü bu tür şeyler sorulmaz."

Ucube için biraz üzülüyordu ama yazgısı onu pek de ilgilendirmiyordu. Kıskanılası bir yazgısı olmayacağını tahmin edebiliyordu.

Ölümün avcı olduğu bir dünyada, pişmanlığa ve kuşkuya yer yoktur. Yalnızca kararlara yer vardır. Üstelik hangi karara olduğu bile önemli değildir.

Hiçbiri bir diğerinden daha önemli ya da önemsiz olamaz. Ölümün avcı olduğu bir dünyada küçük ya da büyük kararlar yoktur. Yalnızca bir savaşçının kaçınılmaz ölümünün karşısında aldığı kararlar vardır.

Carlos Castaneda,
Ixtlan Yolculuğu

Bölüm 12

Dört yol ağzında bir yol işareti duruyordu, dört yönü gösteren tahtaların çivilendiği bir direk.

Alacakaranlık onu düştüğü, geçidin savurduğu yerde, çiy kaplı çimenlerin üstünde, çalılıkların içinde buldu, çalılıkların yanında üstü kuş kaynayan bir bataklık ya da küçük bir göl vardı. Kuşların gaklamaları onu ağır ve huzursuz uykusundan uyandırdı. Geceleyin bir witcher iksiri içmişti, iksiri tedbiren sürekli olarak yanında, kemerine dikilmiş bir gözün içindeki gümüş bir şişede taşıyordu. "Pirol" denen iksir, özellikle her türlü zehirlenmeye, enfeksiyona ve bütün zehirler ile toksinlerin etkisine karşı bir tür panzehir, her derde deva bir ilaç sayılıyordu. Geralt kendisini sayamayacağı kadar çok kez Pirol'le kurtarmıştı fakat iksiri içmenin bu seferki gibi sonuçları hiç olmamıştı. Bir saat boyunca kramplarla ve daha önce hiç yaşamadığı şiddette kusma nöbetleriyle boğuştu. Üstelik iksiri kusarak çıkaramayacağının da farkındaydı. Sonunda savaşı kazanmış olmasına rağmen bitkinlikle derin bir uykuya daldı. Bu da aslında akrep zehri, iksir ve ışınlanmanın karışımının bir sonucuydu.

Işınlanmaya gelince, ne olduğundan, Degerlund'un açtığı geçidin onu neden tam da buraya, ıssız bir bataklığa fırlattığından emin değildi. Muhtemelen büyücünün niyeti bu değildi, daha ziyade Geralt'ın bir haftadır olmasından korktuğu sıradan bir ışınlanma kazasıydı. Böylesi kazaları birçok kez duymuş, birkaç kez de tanıklık etmişti. Bir geçit yolcuyu istenen yere ulaştırmak yerine onu tamamen tesadüfi başka bir yere götürüyordu.

Kendine geldiğinde sağ elinde kılıcını tutuyordu. Sol eliyle de sabah ışığında gömlek manşeti olduğunu seçebildiği bir parça kumaşı kavramıştı. Kumaş bir bıçakla kesilmiş gibi düzdü. Fakat üzerinde hiç kan lekesi yoktu, o halde ışınlanma büyücünün elini değil yalnızca gömleğini kesmişti. Geralt kesilenin sadece gömleği olmasına üzüldü.

Bir geçidin verebileceği en fena zarara, ona ışınlanmayı sonsuza dek zehreden zarara witcherlık kariyerinin başlarında tanık olmuştu. O zamanlar bir yerden bir yere gönderilmek sonradan görmeler, varlıklı efendiler ve gösterişçi gençler arasında modaydı ve bazı büyücüler efsanevi meblağlar karşılığında bu tür eğlenceler sunuyordu. Bir gün, ışınlanan bir ışınlanma sevdalısı diklemesine ortadan ikiye bölünmüş bir halde –tam da Witcher'ın önünde– belirmişti. Açık bir kontrbas kılıfına benziyordu. Ardından yere düştü ve içinde ne var ne yoksa etrafa aktı. Işınlanmanın yarattığı hayranlık bu istenmeyen olayın sonrasında hissedilir derecede azaldı.

Buna kıyasla, diye geçirdi içinden Geralt, *bir bataklığa iniş yapmak çok büyük bir lüks.*

Henüz gücünü tam olarak toplayamamıştı, hâlâ başı dönüyor, midesi bulanıyordu fakat dinlenecek zaman yoktu. Geçitlerin arkalarında iz bıraktığını biliyordu; büyücülerin de bir ışınlanmanın izini sürmek için yöntemleri vardı. Ancak geçitte tahmin

ettiği gibi bir arıza oluştuysa o zaman takibi imkânsıza yakındı. Öyle olsa bile indiği yerde uzun süre kalması mantıklı değildi.

Isınmak ve açılmak için hiç düşünmeden, cesurca yürümeye koyuldu. *Her şey kılıçlarla başladı*, diye akıl yürüttü, bir su birikintisinin içinden su sıçratarak geçerken. *Dandelion ne demişti? Şanssızlık üstüne şanssızlık. Önce kılıçlarımı kaybettim. Üç hafta geçmeden de atımı kaybediyorum. Karaçam'da bıraktığım Roach'u, şayet onu kimse bulmaz da üstüne yatmazsa, kesin kurtlar yiyecek. Kılıçlar, at. Sırada ne var? Düşünmek bile istemiyorum.*

Bataklık bölgede bir saat yürüdükten sonra kuru bir zemine, bir saat sonra da taş döşeli bir yola çıktı. Yolda yarım saat ilerledikten sonra da bir dört yol ağzına vardı.

Dört yol ağzında bir yol işareti duruyordu, dört yönü gösteren tahtaların çivilendiği bir direk. Gelip geçen kuşlar yüzünden hepsi pislik içindeydi ve her yeri delik deşikti. Belli ki buradan geçen herkes yayıyla yol tabelasını vurmayı kendine görev bilmişti. O yüzden yazıları okuyabilmek için iyice yakınlaşmak gerekiyordu.

Witcher yaklaştı. Yazıları çözdü. Doğuyu gösteren –güneşin durumuna bakılırsa– tahtada Chippira yazıyordu, tam tersi yöndeki de Tegmond'u gösteriyordu. Üçüncü tahta Findetann'a giden yolu gösterirken dördüncüsünün nereyi işaret ettiği belli değildi çünkü biri yazının üzerine katran sıvamıştı. Yine de Geralt aşağı yukarı nerede bulunduğunu anladı.

Işınlanma onu, Pontar'ın iki kolu arasında bulunan bir nehir adasına fırlatmıştı. Kuzey koluna, büyüklüğü yüzünden kartografl ar bir isim bile takmıştı: Birçok haritada Embla adıyla geçiyordu. Nehrin kolları arasında kalan arazinin –ya da araziciğin– adıysa Emblonya'ydı. En azından bir vakitler, çok uzun zaman önce. Epey uzun bir zaman önce bu isimle

anılmayı bırakmıştı. Çünkü Emblonya Krallığı yaklaşık elli yıl önce var olmayı bırakmıştı ve bunun sebepleri vardı.

Geralt'ın iyi bildiği bölgede bulunan krallıkların, derebeyliklerin ve toplumlar ile iktidarların diğer bütün biçimlerinin çoğunda işler yolundaydı ve epey iyi gidiyordu. Sistem arada bir sendelese de işe yarıyordu. Toplumların büyük çoğunluğunda, egemen sınıf hırsızlık yapmak, zaman zaman da huzursuzluğu ve düzensizliği tetiklemek yerine toplumu yönetiyordu. Seçkin sınıf, "Hijyen"i bir fahişe ismi, "Frengi"yi tarlakuşugillerden bir kuş sanan ve halkın çok küçük bir yüzdesini oluşturan bir gruptan ibaretti. İşçi sınıfı ve köylülerin çok az bir kısmı, bugün ve bugünkü içki için yaşayan, gelişmemiş zihinleriyle yarınki gün ve yarınki içki gibi akılalmaz şeyleri kavrayamayan sersemlerden oluşuyordu. Ruhban sınıfının büyük çoğunluğu ise insanlardan para koparmıyor, çocukları taciz etmiyor, tapınaklarında yaşayıp inancın çözülmez gizemlerini çözmek için gece gündüz didiniyorlardı. Psikopatlar, tuhaf tipler, dışlanmışlar ve embesiller politikaya girmiyor, idari pozisyonlara atanmıyordu, kendilerini sadece kendi ailelerini mahvetmeye adamışlardı. Köyün delileri, köylerindeki tahıl ambarlarının arkasında oturup halkın sesiymiş gibi davranmıyorlardı. Çoğu devlette durum böyleydi.

Ancak Emblonya Krallığı çoğunluğa dâhil değildi. Yukarıda belirtilen bütün hususlardaki azınlıklara dâhildi. Başka birçok hususta da.

Bu yüzden güçten düştü. Nihayetinde de yok oldu. Bunu sağlayan güçlü komşuları Temerya ve Redanya'ydı. Emblonya'nın, her ne kadar politikada başarısız olsa da bazı zenginlikleri vardı. Sonuçta seller sayesinde yüzlerce yıldır burada balçık biriktiren Pontar Nehri'nin alüvyon vadisinde bulunuyordu. Bu sayede nehir ovaları oluşmuştu – olağanüstü derecede verimli ve tarıma

elverişli alanlar. Ovalar, Emblonya hükümdarlarının yönetimi altında kısa sürede bataklık ormanlarıyla kaplı, üstünde çok az bitki yetişen ve daha da az mahsul veren çorak bir araziye dönüşmüştü. Bu sırada Temerya ve Redanya'nın nüfusunda hatırı sayılır bir büyüme kaydedilmişti ve tarım ürünleri hayati önem taşıyordu. Emblonya'nın nehir ovaları da fazlasıyla çekiciydi. O yüzden Pontar Nehri'yle birbirinden ayrılan iki krallık, çok da çaba sarf etmeden Emblonya'yı kendi aralarında paylaştılar ve bu ismi haritalardan sildiler. O günden sonra Temerya tarafından ilhak edilen kısma Pontarya, Redanya'nın payına düşen kısmaysa Nehir Bölgesi denildi. Araziye sayısız yerleşimci gönderildi. Becerikli yöneticilerin denetiminde ve mantıklı bir dönüşümlü ekimle toprak ıslahı sayesinde bölge ne kadar küçük olsa da kısa sürede gerçek bir Bereket Boynuzu'na dönüştü.

Çok geçmeden tartışmalar patlak verdi. Pontar'ın alüvyal arazisinin verimli olduğu kadar tartışmalar da ateşliydi. Temerya ve Redanya arasındaki sınırı belirleyen anlaşma, farklı şekillerde yorumlanabilecek ifadeler içeriyordu, anlaşmaya ilave edilen haritalar da kullanışsızdı çünkü kartograflar kötü bir iş çıkarmışlardı. İşin kalanını da nehrin kendisi halletmişti. Uzun süren yağmur mevsimlerinden sonra nehir yatağı iki üç mil öteye taşınmıştı. Böylece Bereket Boynuzu bir anlaşmazlık konusuna dönüştü. Hanedanlar arası evlilikler ve ittifaklar için yapılan planlar başarısızlıkla sonuçlandı. Diplomatik notalar, gümrük savaşları ve ticari yaptırımlar başladı. Sınır anlaşmazlıkları giderek arttı, kan dökülmesi kaçınılmaz gibi görünüyordu. Nihayetinde iş oraya da vardı. Daha sonra da düzenli olarak devam etti.

Geralt, iş ararken yaptığı geziler sırasında sık sık silahlı çatışmaların yaşandığı bölgelerden uzak dururdu çünkü böyle bölgelerde iş bulmak zor olurdu. Köylüler düzenli ordularla,

askerlerle ve haydutlarla birkaç kez karşılaştıktan sonra civardaki köprülerin altında yuvalanmış kurtadamların, canavarların ve cinlerin ya da höyüklerdeki yaratıkların ancak küçük birer sorun olduğuna ve witcherlara para vermeye değmeyeceğine kani olmuşlardı. Birlikler tarafından yakılıp yıkılan kulübeleri yeniden inşa etmek, askerlerin çaldığı ve yediği tavukların yerine yenilerini koymak gibi daha acil meseleler vardı. Bu sebepten Geralt Emblonya bölgesini, ya da yeni haritalara göre Pontarya ve Nehir Bölgesi'ni, çok az biliyordu. Özellikle de en yakın yerleşim yerinin tabeladaki yerlerden hangisi olduğuna ve bu ıssızlığı olabildiğince çabuk arkasında bırakıp birazcık medeniyete ulaşmak için dört yol ağzından nereye dönmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Geralt, Findetann'da yani kuzey yönünde karar kıldı. Ne de olsa Novigrad aşağı yukarı o yöndeydi. Kılıçlarını almak istiyorsa, 15 Temmuz'dan önce muhakkak orada olması gerekiyordu.

Yaklaşık bir saatlik hızlı bir yürüyüşten sonra tam da kaçınmak istediği şeye denk geldi.

Bir kayranın hemen yanında bir çiftlik, saman çatılı bir kulübe ve bir sürü ambar bulunuyordu. Orada bir şeyler olduğu, bir köpeğin yüksek sesle havlamasından ve kudurmuş kümes hayvanlarının gürültüsünden anlaşılıyordu. Bir çocuğun çığlıklarından ve bir kadının ağlayışından. Küfürlerden.

Geralt o tarafa doğru yanaştı ve hem talihsizliğine hem de vicdanına yürekten bir lanet okudu.

Havada tüyler uçuşuyordu, silahlılardan biri kümes hayvanlarını eyerine bağlıyordu. Silahlı ikinci adam kırbaçla, yerde iki büklüm olmuş bir köylüyü dövüyordu. Bir başkası da giysileri

paramparça olmuş bir kadınla ve kadına yapışmış bir çocukla boğuşuyordu.

Geralt yanlarına gitti, hiç konuşmadan ve herhangi bir merasime girişmeden havaya duran kırbaçlı eli yakalayıp büktü. Silahlı adam uludu. Geralt onu tavuk kümesinin duvarına fırlattı. Diğerini yakasından tutup kadının üzerinden çekip aldı ve bir çite doğru savurdu.

"Gidin buradan," dedi kısaca. "Hem de hemen."

Durumun ciddiyetinin gerektirdiği şekilde davranabileceğinin işareti olarak çabucak kılıcını çekti. Nahoş bir davranışın olası sonuçlarını açıkça hatırlatmak için.

Silahlılardan biri yüksek sesle güldü. İkincisi öne atılıp elini kılıcının kabzasına götürdü.

"Sen kime saldırıyorsun, serseri? Belanı mı arıyorsun?"

"Size gidin dedim."

Tavukları bağlayan silahlı adam atını çevirdi. Yüzünü dönünce bir kadın olduğu anlaşıldı. Kıstığı gözleriyle sevimsiz görünmesine rağmen güzel bir kadındı.

"Canına mı susadın?" Kadın dudaklarını bükünce daha da sevimsiz oldu. "Yoksa gelişimini mi tamamlamadın? Yoksa sayı saymayı mı bilmiyorsun? Sana yardım edeyim. Sen sadece bir kişisin, biz üç kişiyiz. Yani biz daha fazlayız. O yüzden hemen şimdi çark etmen, kuyruğunu kısıp gitmen gerekiyor. Hâlâ kısacak bir kuyruğun varken."

"Gidin. Bir kez daha söylemeyeceğim."

"Bak sen. Üç kişi az geldi demek. Bir düzineye ne dersin?"

Etraftan nal sesleri gelmeye başladı. Witcher etrafına bakındı. Atlı ve silahlı dokuz kişi daha vardı. Ona doğrultulmuş dokuz mızrak.

"Sen! İşe yaramaz herif! Kılıcını yere bırak!"

Geralt itaat etmedi. Kısmen de olsa arkasını sağlama almak için tavuk kümesine doğru gitti.

"Burada ne oluyor Friga?"

"Bir yerleşimci karşı koyuyor," dedi Friga denen kadın küçümseyerek. "Vergi vermek istemiyor çünkü zaten ödemiş, falan filan. Biz de hödüğün aklını başına getirmeye çalışıyorduk, o anda aniden şu ak saçlı çıkıverdi. Görünüşe göre karşımızda soylu bir şövalye, yoksulların ve ezilmişlerin koruyucusu var. Tek başına ama bize saldırdı."

"Kafayı o kadar kırmış mı?" diye gülerek haykırdı atlılardan biri, atıyla Geralt'ı sıkıştırıp mızrağını gösterdi. "Bakalım delininee ne hale gelecek!"

"Kılıcı yere bırak," diye emretti beresinde kuş tüyü olan atlı, liderleri gibi görünüyordu. "Kılıcı yere bırak!"

"Onu şişleyeyim mi Shevlov?"

"Rahat dur Sperry."

Shevlov eyerinin tepesinden Witcher'ı süzdü. "Kılıcını indirmeyeceksin, öyle mi?" diye tahmin yürüttü. "Kahraman mısın sen? Sert bir adam mısın? İstiridyeleri kabuklarıyla birlikte mi yiyorsun? Neft mi içiyorsun? Kimseye boyun eğmez misin? Haksızlığa uğrayan masum insanlar dışında bir şeyi umursamaz mısın? Haksızlığa karşı bu kadar hassas mısın? Deneyelim bakalım. Süngü, Ligenza, Floquet!"

Silahlı adamlar liderlerinin ne kastettiğini hemen anladılar, besbelli bu konuda tecrübeleri vardı, yapılması gerekeni daha önce de tatbik etmişlerdi. Eyerlerinden atladılar. Bir tanesi bir bıçağı yerleşimcinin boğazına dayadı, diğeri kadını saçlarından çekti, üçüncüsü de çocuğu yakaladı. Çocuk çığlık atmaya başladı.

"Kılıcını bırak," dedi Shevlov. "Hem de hemen. Yoksa... Ligenza! Çiftçinin boğazını kes."

Geralt kılıcını bıraktı. Silahlılar ânında üstüne atladılar, onu kümesin duvarına sıkıştırdılar. Bıçaklarıyla tehdit ettiler.

"Aha!" Shevlov atından indi. "İşe yaradı!"

"Zor bir durumdasın, köylülerin savunucusu," diye ekledi kuru kuru. "Kraliyet birliklerinin görevini yapmasını kasten engelledin. Seni bu suçtan tutuklayıp mahkemeye çıkarmaya yetkim var."

"Tutuklamak mı?" Ligenza denen adam yüzünü ekşitti. "O kadar zahmete değer mi? Boynuna bir ip, bir de dal. Bitti gitti!"

"Ya da şuracıkta dilim dilim doğrayalım."

"Ben onu daha önce bir yerlerde görmüştüm," dedi aniden atlılardan biri. "O bir witcher."

"O ne demek?"

"Bir witcher. Para karşılığında canavarları öldürerek geçinen bir büyücü."

"Bir büyücü mü? Buyur buradan yak! Bize büyü yapmadan önce öldürelim gitsin!"

"Kapa çeneni Escayrac. Konuş Trent. Onu nerede ve hangi vesileyle gördün?"

"Maribor'da gördüm. Bir yaratığı öldürsün diye oradaki vali bunu tutmuştu. Nasıl bir yaratıktı bilmiyorum ama o aklımda kaldı, ak saçları yüzünden."

"Haa! Bize saldırdığına göre biri onu bize karşı mı tuttu yani?"

"Witcherlar canavarlara karşı savaşır. İnsanları yalnızca canavarlardan korurlar."

"Aha!" Friga vaşak kürkünden kalpağını arkaya itti. "Ben demiştim! Bir koruyucu! Ligenza'nın çiftçiyi dövdüğünü, Floquet'in de kadına tecavüz etmek üzere olduğunu görünce..."

"Sizi doğru tanımladı yani?" diye güldü Shevlov. "Canavar olarak. Öyleyse şansınız varmış. Şaka yapıyorum çünkü bana

kalırsa durum ortada. Ben ordudayken bu witcherlar hakkında tamamen farklı şeyler duydum. Bunları herkes işe alıyormuş, casus, koruma hatta kiralık katil olarak. Onlara 'erkek kedi' deniyormuş. Trent bunu Maribor'da yani Temerya'da görmüş. Bu da onun, şu sınır direkleri yüzünden bize karşı tutulmuş bir Temerya askeri olduğu anlamına gelir. Findetann'da beni Temeryalı askerlere karşı uyarmışlardı, bir tanesini yakalarsak bizi ödüllendireceklerine söz verdiler. O yüzden onu bağlayıp Findetann'a götürelim, komutana teslim edip ödülümüzü alalım. Hadi, bağlayın onu. Ne dikiliyorsunuz? Korkuyor musunuz ondan? Kendini savunmayacaktır. Yoksa şu köylü takımına ne yapacağımızı biliyor."

"Lanet olsun, kim dokunacak şimdi ona? Madem adam büyücü!"

"Adını anma şunun, neme lazım!"

"Muhallebi çocukları!" diye bağırdı Friga ve eyer çantasının kayışlarından birini çözdü. "Korkak tavuklar! Madem kimsede göt yok, ben yaparım!"

Geralt kendisini bağlamalarına izin verdi. İtaatkâr olmaya karar vermişti. Şimdilik.

Orman yolundan, direklerle ve tahtadan bir çeşit düzeneğin parçalarıyla yüklü iki öküz arabası geldi.

"Biri marangozlara ve hazinedara yardım etsin," diye emretti Shevlov. "Onlara geri dönmelerini söyleyin. Yeterince direk diktik, bu defalık yeter. Burada dinlenelim. Bakın bakalım, atları besleyecek bir şeyler var mı. Bir de bizi doyuracak."

Ligenza, Geralt'ın kılıcını kaldırıp inceledi. Dandelion'ın ganimetini. Shevlov kılıcı elinden aldı. Tarttı, sağa sola savurdu, hızla döndürdü.

"Şansınız varmış ki," dedi, "hepimiz birlikte geldik. Yoksa sizi keyifle deşerdi, seni, Friga ve Floquet'i. Ortada bu witcher

kılıçlarıyla ilgili türlü efsaneler dönüyor. En iyi çelikten, birçok kez katlanmış ve dövülmüş, sonra bir daha katlanmış ve dövülmüş. Üstelik özel büyülerle kaplı. Bu yüzden de inanılmaz güçlü, esnek ve keskin. Size diyorum, bir witcher kılıcı sac zırhı ve zincir zırhı keten beziymiş gibi keser, diğer bütün kılıçları makarnaymış gibi ortadan ikiye böler."

"Mümkün değil," diye inatlaştı Sperry. Diğer herkesinki gibi onun da bıyığına, kulübede bulup dibine kadar içtikleri kaymak bulaşmıştı. "Onları makarnaymış gibi kesmesi mümkün değil."

"Ben de gözümde canlandıramadım," diye ekledi Friga.

"İnanması zor," diye destekledi Süngü.

"Öyle mi?" Shevlov eskrimci pozisyonu aldı. "O zaman biri öne çıksın da deneyelim. Ee, kimse yok mu? Ha? Niye dut yemiş bülbüle döndünüz?"

"Pekâlâ." Escayrac öne çıkıp kılıcını çekti. "Ben denerim. Ne olacak ki. Görelim bakalım... Kılıçları çakıştıralım mı Shevlov?"

"Çakıştıralım. Bir, iki... üç!"

Kılıçlar şangırdayarak birbirine vurdu. Kırılan metal yakınırcasına iç geçirdi. Kılıcın kırılan parçası şakağının yanından uçup giderken Friga az daha yere devrilecekti.

"Kahretsin," dedi Shevlov ve inanmaz gözlerle, altın kaplamalı balçağının birkaç inç üzerinden kırılan kılıca baktı.

"Benimkinde çizik bile yok!" Escayrac kılıcını havaya kaldırdı. "Ha ha ha! Sıyrık bile yok! Tek bir çentik bile!"

Friga kahkahalarla güldü. Ligenza koç gibi meledi. Geri kalanı da gülmekten kırıldı.

"Bir witcher kılıcı mı?" diye püskürdü Sperry. "Makarnaymış gibi ikiye böler, öyle mi? Kahrolasıca makarna sensin."

"Bu..." Shevlov dudaklarını bastırdı. "Bu boktan bir mal. Ucuz bir hırdavat... Ve sen..."

Kılıcın geri kalanını fırlatıp gözlerini Geralt'a dikti, şikâyet edercesine onu gösterdi. "Sen bir düzenbazsın. Dolandırıcı ve düzenbaz. Witcher'mış gibi davranıp doğru düzgün bir kılıç yerine böylesine uyduruk... böylesine boktan bir peynir bıçağı mı taşıyorsun? Merak ediyorum, kaç tane iyi yürekli insanı kandırdın acaba? Kaç tane fakir heriften para kopardın, seni şarlatan? Günahlarını Findetann'da çıkartırsın artık, oradaki vali seni bir güzel konuşturur!"

Burnunu çekti, tükürdü, ayaklarını yere vurdu. "Atlara binin! Buradan gidiyoruz!"

Atlara binip gülerek, şarkı söyleyerek, ıslık çalarak gittiler. Yerleşimci ve ailesi asık yüzlerle arkalarından baktı. Geralt dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu. Shevlov ve birliği hakkında nasıl dileklerde bulunduklarını, onlara nasıl belalar okuduklarını tahmin etmek zor değildi.

Yerleşimci, dileklerinin en küçük ayrıntısına kadar gerçekleşeceğini en cüretkâr rüyalarında bile göremezdi. Hem de çok yakında.

Bir yol ayrımına vardılar. Bir vadiden geçen ve batıya yönelen yol, tekerlek ve nallar yüzünden paramparça olmuştu; belli ki marangozların arabaları o yöne gitmişti. Birlik de o yöne döndü. Geralt, Friga'nın eyer kaşına bir iple bağlanmış halde, atının arkasından geliyordu.

Önden giden Shevlov'un atı burnundan soluyup şaha kalktı.

Vadinin yamacında aniden bir şey alevlendi, parıldamaya başladı ve sütümsü, yanardöner bir küreye dönüştü. Küre kayboldu ama ortasında tuhaf bir grup belirdi. Birbirine sarılmış, birbirine dolanmış birçok silüet.

"Kahretsin!" diye söylendi Süngü, atını sakinleştirmeye çalışan Shevlov'un yanına yanaştı. "Bu ne?"

Grup bölündü. Dört silüete. İncecik, uzun saçlı ve biraz kadınsı bir adam. İki tane uzun kollu, çarpık bacaklı dev ve elinde, iki tane çelik oku olan büyük bir zemberekli yayla kambur bir cüce.

"Buueh-hhhrrr-eeeehhh-bueeeeh! Bueeh-heeh!"

"Silahları hazırlayın!" diye bağırdı Shevlov. "Millet, silahları hazırlayın!"

Büyük zemberekli yayın önce birinci, hemen ardından da ikinci kirişi harekete geçti. Başından vurulan Shevlov ânında öldü. Süngü atından düşmeden önce bir an için, okun delip geçtiği karnına baktı.

"Saldırın!" Birlikteki herkes tek bir adammış gibi aynı anda kılıcını çekti. "Saldırın!"

Geralt'ın öylece durup çatışmanın neticesini beklemeye niyeti yoktu. Parmaklarıyla Igni işareti yapıp ellerini bağlayan ipi kesti. Friga'yı kemerinden yakalayıp yere çaldı. Eyere kendisi geçti.

Bir şey, göz alıcı bir parlaklıkla şimşek gibi çaktı, atlar kişnemeye, şahlanmaya başladılar, ön toynaklarıyla havayı dövüyorlardı. Birkaç atlı yere düştü, ezilenler bağırıyordu. Friga'nın gri kısrağı, Witcher daha ona hâkim olamadan aynı şekilde korkuyla geri çekildi. Friga yerden kalkıp sıçradı, atın dizginlerine ve başlığına yapıştı. Geralt kadını bir yumrukla püskürtüp atı dörtnala koşturdu.

Atın boynuna eğildiği için Degerlund'un bir sonraki büyülü şimşeğiyle atları korkuttuğunu, atlıların gözlerini kör ettiğini görmedi. Bue ve Bang'in, birinde bir balta, diğerinde geniş bir kılıç, kükreyerek atlılara saldırdığını görmedi. Kanların fışkırdığını görmedi, kıyıma uğrayanların çığlıklarını duymadı.

Escayrac'ın, hemen ardından da Sperry'nin öldüğünü görmedi, ikisi de Bang tarafından dümdüz edilmişti. Bue'nin Floquet'i atıyla birlikte devirdiğini, sonra da onu atın altından çektiğini görmedi ama Floquet'in kesik çığlıklarını, boğazlanan bir horozun çığlıklarını uzun süre duydu.

Yoldan çıkıp ormanın içine dalana kadar.

Mahakam usulü ekşi patates çorbası tarifi şöyledir: Mevsim yazsa bir piliç, sonbaharsa yeşil bir kaz al. Fakat kış ya da ilkbaharsa bir avuç dolusu kurutulmuş mantar kullan. Küçük bir tencereye koyup üstüne su dök, bir gece beklet, sabah tuzla, yarım da soğan kat, sonra pişir. Süzgeçten geçir ama suyunu dökme, suyunu bir kaba boşalt ama tencerenin dibinde tortu oluşmamasına dikkat et. Patatesleri kaynat, küp küp doğra. Domuzun yağını al, ufak ufak doğrayıp erit. Soğanları ikiye böl, domuz yağının içinde neredeyse pişecek kadar kızart. Büyük bir tencere al, hepsini içine at ama doğranmış mantarları da unutma. Mantar suyunu üstüne dök, gerektiği kadar su kat, isteğe göre, ekşi un çorbası için hazırlanan ekşi hamurdan dök. Ekşi hamurun nasıl yapıldığı başka bir tarifte anlatılıyor. Hepsini pişir, damak tadına ve isteğe göre tuz, biber ve kekik at. Erimiş domuz yağını ekle. Kremayla beyazlatmak tercihe kalmış ama unutma: Bu bizim cüce geleneklerimize terstir, patates çorbasını kremayla beyazlatmak insan usulüdür.

Eleonora Rhundurin-Pigott, Kusursuz Mahakam Mutfağı, Yemek Pişirme, Et, Balık, Sebze Yemekleri Tarifleri, Farklı Sosların Hazırlanması, Pasta Pişirme, Reçel Yapımı, Et ve Sucuk Ürünlerinin, Şarapların ve İçkilerin Hazırlanması Hakkında Genel Bilgiler ve Mutfak ile Kiler Hakkında İyi ve Çalışkan Her Ev Kadınının Bilmesi Gereken Yararlı İpuçları

Bölüm 13

Neredeyse bütün posta istasyonları gibi bu da iki karayolunun kesişiminde bulunuyordu. Direklerle desteklenen bir sundurması olan, çatısı padavralı bir bina, binayla dip dibe bir ahır, bir odunluk, hepsinin ortasında beyaz gövdeli bir kayın ağacı vardı. Boş. Görünürde ne bir misafir ne bir yolcu bulunuyordu.

Soluk soluğa kalmış gri kısrak tökezliyor, kaskatı ve sallanarak yürüyordu, başını neredeyse yere kadar eğmişti. Geralt atı sürüp dizginini bir seyise teslim etti. Seyis kırk yaşlarında olmalıydı ve bu kırk yaşın yükünün altında iki büklüm yürüyordu. Kısrağın boynunu okşayıp nemlenen eline baktı. Geralt'ı baştan aşağı süzüp tam ayaklarının önüne tükürdü. Geralt başını iki yana sallayıp iç geçirdi. Şaşırmamıştı. Dörtnala koşturmayı abarttığı, üstelik bunu zorlu bir arazide yaptığı için suçlu olduğunu biliyordu. Kendisiyle Sorel Degerlund ve hizmetkârları arasına olabildiğince hızla ve olabildiğince büyük bir mesafe koymaya çalışmıştı. Bunun rezil bir savunma olduğunun farkındaydı. Atları bu şekilde hoyratça kullanan insanlar hakkında onun da pek iyi fikirleri yoktu.

Seyis yürüyüp gitti, arkasından kısrağı çekip kendi kendine mırıldandı, ne mırıldandığını, aklından ne geçirdiğini tahmin etmek zor değildi. Geralt iç geçirdi, kapıyı açıp istasyona girdi.

İçerisi güzel kokuyordu; Witcher bir günden fazladır hiçbir şey yemediğini fark etti.

"Burada hiç at yok." Posta şefi, ne soracağını tahmin edip ondan önce davrandı, veznenin ardından öne doğru eğildi. "Bir sonraki posta arabası da ancak iki gün sonra gelecek."

"Ben bir şeyler yemek istiyordum." Geralt yüksek tavanın mertek ve kirişlerine baktı. "Parasını öderim."

"Burada yiyecek bir şey yok."

"Yapmayın efendim," diyen bir ses duyuldu odanın bir köşesinden. "Bir gezgine böyle mi davranılır?"

Köşedeki masada bir cüce oturuyordu. Saçı ve sakalı soluk sarıydı, ön kısmı ve manşetleri pirinç düğmelerle süslenmiş, desenli, işlemeli, şarap kırmızısı bir ceket giymişti. Yanakları pembe, burnu iriydi. Geralt zaman zaman pazarlarda, hafif kırmızımsı renkte, tuhaf biçimli patatesler görüyordu. Cücenin burnu tam olarak o renkte ve biçimdeydi.

"Bana patates çorbası ikram etmiştin." Cüce çalı gibi gür kaşlarının altından sert bir bakışla posta şefine baktı. "Herhalde karının bu çorbadan sadece bir tabaklık pişirdiğini iddia etmeyeceksin. Bahse girerim, yeni gelen beyefendiye de yetecek kadar vardır. Otur gezgin. Bira ister misin?"

"Olur, teşekkürler." Geralt oturdu, kemerindeki gizli bir gözden bir madenî para çıkardı. "Ama izin verin size bir şeyler ikram edeyim efendim. Yanıltıcı görünüşüme rağmen ben dilenci ya da serseri değilim. Ben bir witcher'ım. Perişan kıyafetlerim ve kılıksız görünüşüm işim yüzümden. Lütfen mazur görün. İki bira, posta şefi."

Biralar yıldırım hızıyla masada belirdi.

"Karım patates çorbasını hemen servis edecek," diye mırıldandı posta şefi. "Az önceki tavrım yüzünden bana gücenmeyin. Sürekli yiyecek bir şeyler bulundurmam gerekiyor. Soylu beyler geçerken uğrar diye ya da kraliyet elçileri ya da posta... Eğer yiyecek kıt olur da onlara hiçbir şey sunamazsam..."

"Ziyanı yok, ziyanı yok." Geralt bira bardağını havaya kaldırdı. Bir sürü cüceyle tanışmıştı ve onlarla nasıl içileceğini, kadeh kaldırırken ne denileceğini biliyordu.

"Meşru davalara!"

"Ve orospu çocuklarının mahvolmasına!" diye karşılık verdi cüce ve Geralt'la bardağını tokuşturdu. "Örf ve âdetleri bilen biriyle içki içmek güzel. Benim adım Addario Bach. Aslında Addarion ama herkes Addario diyor."

"Rivyalı Geralt."

"Rivyalı Witcher Geralt." Addario Bach bıyığındaki köpüğü sildi. "Adını daha önce duymuştum. Güngörmüş bir adamsın, âdetleri bilmene şaşmamak gerek. Ben Cidaris'ten posta arabasıyla geldim, güneyde bilinen ismiyle aylaktekerle. Yola devam etmek için bir fırsat kolluyorum, Dorian'dan gelip Redanya'ya, Tretogor'a giden bir posta arabası bekliyorum. Hah, çorba da nihayet geldi. Bakalım bir şeye benzemiş mi. Bilmen gerekir ki en iyi ekşi patates çorbasını Mahakam'da, bizim kadınlarımız yapar, öylesini başka hiçbir yerde bulamazsın. Çavdar ekmeğinin ekşi hamurundan ve çavdar unundan yaparlar, mantar koyarlar, güzelce kızartılmış soğan..."

İstasyonun patates çorbası nefisti, içinde ne piliç ne de güzelce kızartılmış soğan eksikti. Mahakamlı cüce kadınların pişirdiklerinden geri kalır bir yanı varsa bile Geralt bunu öğrenemedi çünkü Addario Bach çorbasını iştahla, sessizce ve hiç yorum yapmadan içti.

Posta şefi birdenbire pencereden dışarıya baktı; onun tepkisi Geralt'ı da bakmaya itti.

İstasyonun önüne iki at gelmişti, ikisi de Geralt'ın gasp ettiğinden çok daha kötü durumdaydı ama üç binici vardı. İkisi erkek biri kadın. Witcher odada dikkatle etrafına bakındı.

Kapı gıcırdadı. İstasyona Friga girdi, peşinden Ligenza ve Trent.

"Eğer istediğiniz atsa..." Posta şefi, Friga'nın elindeki kılıcı görünce duraksadı.

"Doğru," dedi. "Şu anda tam da ihtiyaç duyduğumuz şey at. Üç tane. Hadi kıpırda, ahırdan hemen üç tane getir."

"...burada hiç..."

Posta şefi bu defa da cümlesini bitiremedi. Friga üstüne atlayıp kılıcını gösterdi.

Geralt ayağa kalktı. "Hey!"

Üçü birden ona doğru döndü.

"Sen," diye saptadı Friga. "Seni lanet olası serseri."

Geralt'ın daha önce vurduğu yanağında bir morluk vardı.

"Her şey senin yüzünden oldu," diye bağırdı. "Shevlov, Süngü, Sperry... Hepsi katledildi, bütün birlik. Sen adi herif, beni eyerimden düşürdün, atımı çaldın, korkakça sıvıştın. Şimdi sana hepsinin hesabını soracağım."

Öyle çok uzun boylu, güçlü kuvvetli değildi ama Witcher bu görünüşün kendisini aldatmasına izin vermedi. Hayatta bazı şeylerin, hatta şimdi postanede olduğu gibi oldukça iğrenç şeylerin, hiç kuşku uyandırmayan bir görüntüyle gelebileceğini tecrübelerinden biliyordu.

"Burası bir posta istasyonu!" diye bağırdı posta şefi veznesinin ardından. "Krallığın koruması altında!"

"Duydunuz mu?" diye sakince sordu Geralt. "Bir posta istasyonu. Kaybolun."

"Seni itoğluit, matematiğin hâlâ kötü," dedi Friga dişlerinin arasından. "Saymana yardımcı olayım mı? Sen tek kişisin, biz üç kişiyiz. Yani biz daha fazlayız."

"Siz üç kişisiniz," Geralt bakışlarını üzerlerinde gezdirdi, "ben tek kişiyim. Ama siz asla benden daha fazlası değilsiniz. Bu matematiksel bir paradoks, bir istisna."

"Nasıl yani?"

"Yanisi siz buradan kayboluyorsunuz, bunu öyle hızlı yapıyorsunuz ki ben yalnızca kaldırdığınız tozu görebiliyorum. Tabii hâlâ toz kaldıracak ayaklarınız varken."

Geralt, kadının gözlerindeki kıvılcımları gördü, o anda anladı ki kadın kelimenin tam anlamıyla sağ gösterip sol vurabilecek çok az insandan biriydi. Ancak Friga bu sanatı çok kısa bir süredir icra ediyor gibiydi çünkü Geralt sinsi kılıç darbesinden zahmetsizce kurtuldu. Kısa bir dönüşle hareket üstünlüğü sağlayıp kadının sol ayağına bir tekme vurdu, ardından iterek vezneye doğru fırlattı. Kadın büyük bir gürültüyle tahtaya çarptı.

Ligenza ve Trent, Friga'yı dövüşürken daha önce görmüş olmalıydılar çünkü kadın yere yapışınca dilleri tutuldu, açık ağızlarıyla kalakaldılar. Witcher'ın önceden gözüne kestirdiği bir süpürgeyi köşeden almasına yetecek kadar uzun bir süre. Önce Trent çalı süpürgesiyle ağzına, sapıyla da kafasına bir darbe aldı. Geralt süpürgeyi bacaklarının arasına soktu, dizinin arkasından vurup yere çöktürdü.

Ligenza kendine geldi, kılıcını kınından çekip öne doğru fırladı, yukarıdan yanlamasına indirdi. Geralt yarım bir dönüşle darbeden kurtuldu, kendi etrafında tam bir tur atarak dirseğini yukarı kaldırdı, hızını alan Ligenza nefes borusunu onun dirseğine çarptı, boğulurcasına hırıldamaya başlayıp dizlerinin üstüne çöktü. O daha düşmeden Geralt kılıcı parmaklarının

arasından sıyırıp aldı ve dosdoğru yukarı fırlattı. Kılıç çatı kirişlerinden birine saplanıp kaldı.

Friga aşağıdan saldırdı. Yine de Geralt'ın kaçacak zamanı oldu. Kılıcı tutan eline vurup onu omuzlarından yakaladı, arkasına döndürdü, süpürgenin sapıyla ayaklarını yerden kesip kadını veznenin üstüne fırlattı. Bir gümbürtü koptu.

Trent üstüne atladı. Geralt süpürgeyle yüzüne bir tane vurdu, sonra bir daha, bir daha, hızla. Ardından sapını bir şakağına, diğer şakağına, bir de boynuna indirdi. Süpürgenin sapını bacaklarının arasına sokup döndürdü, ellerinden yakalayıp büktü, kılıcı elinden düşürdü, sonra da yukarıya fırlattı. Kılıç bir kirişe saplanıp orada kaldı. Trent geri çekildi, bir banka çarpıp sırtüstü düştü. Geralt, Trent'i daha fazla dövmeye gerekmediğine karar verdi.

O sırada Ligenza ayaklandı ama elleri aşağıda, kıpırdamadan öylece duruyordu, bön bön merteklere saplanmış kılıçlara bakıyordu, çok yüksekteydiler, erişemeyeceği bir yükseklikte. Friga saldırdı.

Kılıcını hızla döndürdü, sonra bir çalım attı, kılıcını soldan, çaprazlama savurdu. Bu stil, alanın dar, ışıklandırmanın kötü olduğu birahanelerde yaşanan kavgalar için son derece iyiydi. Witcher ne ışıktan ne ışıksızlıktan rahatsızlık duyuyordu ama bu stili çok iyi biliyordu. Friga'nın kılıcı havayı kesti, çalım atarken öyle bir döndü ki Witcher sırtında bitti. Witcher süpürge sapını koltuk altına itip dirseklerini burkarken Friga çığlık attı. Geralt kılıcı parmaklarının arasından alıp kadını geriye itti.

Kılıcı inceledi. "Bu bende kalsın diyecektim. Beni soktuğunuz zahmetin tazminatı olarak. Ama fikrimi değiştirdim. Haydut silahı taşımak istemiyorum."

Kılıcı yukarı fırlattı. Kılıç bir kirişe saplanıp titredi. Beti benzi atan Friga çarpık dudaklarının arkasındaki dişlerini gös-

terdi. Eğilip hızlı bir hareketle çizmesinin koncundan bir bıçak çıkardı.

Geralt doğrudan gözlerinin içine bakarken, "Bu gerçekten aptalca bir fikir," dedi.

Yoldan nal sesleri duyuldu, atlar burunlarından soluyor, silahlar şakırdıyordu. İstasyonun önü bir anda atlı dolmuştu.

"Sizin yerinizde olsam," dedi Geralt üçlüye, "köşedeki bir banka oturur ve burada değilmişim gibi davranırdım."

Kapı gürültüyle açıldı, mahmuzlar şıngırdadı, tilki kürkünden şapkaları, kısa, siyah, gümüş işlemeli ceketleriyle askerler içeriye girdiler. Belinde koyu kırmızı bir kuşak olan bıyıklı bir adamın emrindeydiler.

"Kraliyet güçleri!" diye duyurdu, bir elini kemerine soktuğu bir gürze dayamıştı. "Başçavuş Kovacs, birinci birliğin ikinci bölüğü, majesteleri Kral Foltest'in, Temerya, Pontarya ve Mahakam'ın hükümdarının silahlı kuvvetleri. Redanyalı bir çetenin peşindeyiz!"

Köşedeki bankta oturan Friga, Trent ve Ligenza ısrarla çizmelerinin uçlarına bakıyorlardı.

"Redanyalı haydutlardan oluşan yasa dışı bir grup, kiralık katillerden ve hırsızlardan oluşan bir grup sınırı aştı," diye bilgi vermeye devam etti Başçavuş Kovacs. "Bu eşkıyalar sınır direklerini deviriyor, yangın çıkarıp soygun yapıyor, krallığın tebaasını idam edip öldürüyor. Kraliyet birlikleriyle girecekleri bir çatışmada rezilce yenilecekleri için şimdi çareyi kaçmakta arıyorlar, ormanlara gizleniyor, kordondan kaçmak için bir fırsat gözlüyorlar. Bu bölgede onlardan birileri görünebilir. Uyarıyorum, onlara yardım etmek, bilgi vermek ya da herhangi bir şekilde destek olmak vatana ihanet olarak değerlendirilecek ve hainler idam edilecektir!

"Bu istasyonda herhangi bir yabancı gördünüz mü? Yeni gelen birilerini? Şüpheli şahısları? Ayrıca söylemek isterim ki bu haydutların birini ifşa edenler ya da yakalanmalarına yardımcı olanlar ödüllendirilecektir. Yüz oronla. Posta şefi?"

Posta şefi omuzlarını silkti, sırtını kamburlaştırıp bir şeyler mırıldandı, iyice eğilerek tezgâhı silmeye koyuldu.

Başçavuş etrafına bakındı, şıngırdayan mahmuzlarıyla Geralt'ın yanına geldi. "Sen de kimsin?... Ha! Sanırım seni bir kez görmüştüm. Maribor'da. Ak saçlarından tanıdım. Sen witcher'sın değil mi? Her türlü canavarın izini buluyor, onları öldürüyorsun. Öyle değil mi?"

"Öyle."

"Sana diyecek hiçbir şeyim yok, ayrıca belirtmek isterim ki saygıdeğer bir mesleğe sahipsin," diye açıkladı başçavuş, aynı zamanda bakışlarıyla Addario Bach'ı yoklarken. "Cüce efendi de zan altında değil, haydut çetesinde hiç cüce görülmemiş ama formalite gereği sormam gerekiyor: İstasyonda ne yapıyorsunuz?"

"Ben aylaktekerle Cidaris'ten geldim, aktarma bekliyorum. Epey zaman geçti, biz de Efendi Witcher'la birlikte oturup sohbet ediyor, birayı çişe dönüştürüyorduk."

"Aktarma öyle mi?" dedi başçavuş. "Anlıyorum. Ya siz ikiniz? Siz necisiniz? Evet size diyorum!"

Trent ağzını açtı. Gözlerini kırpıştırdı. Bir şeyler mırıldandı.

"Ne? Hey! Ayağa kalk! Sana soruyorum, kimsin sen?"

"Onu bırakın kumandan efendi," dedi Addario Bach önemsiz bir şey söyler gibi. "O benim hizmetçim. Geri zekâlı, tam bir embesil. Ailesinde var. Neyse ki kendinden küçük kardeşleri normal. Annesi hamileyken hastanenin önündeki su birikintilerinden su içmemesi gerektiğini sonradan anlamış."

Trent ağzını biraz daha açtı, başını eğdi, inleyip bir şeyler mırıldanmaya başladı. Ligenza da onun gibi homurdandı, ayağa kalkmak ister gibi bir hareket yaptı. Cüce elini omzuna koydu.

"Otur evladım. Sessiz ol, sessiz. Evrim teorisini biliyorum, insanın hangi canlıdan geldiğini biliyorum, sürekli bana hatırlatmana gerek yok. Onun kusuruna bakmayın kumandan efendi. O da benim hizmetçim."

"Demek öyle..." Başçavuş onları hâlâ kuşkuyla süzüyordu. "Hizmetçi demek. Öyle diyorsanız... Peki o? Erkek kıyafetleri içindeki genç kız. Hey! Ayağa kalk, seni görmek istiyorum! Sen necisin? Sana soru sorulduğunda cevap ver!"

"Ha ha, kumandan efendi," diye güldü cüce. "O mu? O sefih bir kadın, yani hafif bir kız. Onu Cidaris'te beceririm diye tuttum. İnsan egzersizi ihmal etmeyince yolculuk daha az sıkıcı geçer, her filozof söyler bunu."

Friga'nın kıçına ateşli bir şaplak attı. Friga'nın öfkeden rengi attı, dişlerini sıktı.

"Demek öyle." Başçavuş sırıttı. "İlk başta anlayamamıştım. Yarı elf olmasından belli."

"Senin sikin yarım," diye homurdandı Friga. "Normalin yarısı."

"Sus be, sus," diye yatıştırdı Addario Bach. "Kusura bakmayın albay efendi. Kendime kavgacı bir karı bulmuşum."

Bir asker içeriye girdi, haber getirdi. Başçavuş Kovacs göğsünü gerdi. "Çetenin izi bulunmuş!" diye bildirdi. "Acilen peşlerine düşmeliyiz! Şüphelendiğim için kusura bakmayın! Bu benim görevim!"

Dışarı çıktı, asker de peşinden gitti. Hemen ardından bahçeden nal sesleri duyuldu.

Addario Bach kısa bir sessizliğin ardından Friga, Trent ve Ligenza'ya, "Bu küçük tiyatro için kusura bakmayın," dedi,

"gelişigüzel sözlerim ve kaba hareketlerim için beni hoş görün. Aslında sizi tanımıyorum, çok da umurumda değilsiniz ve size pek de acıyamam ama insanların asılmalarını seyretmeye katlanamıyorum. Asılmış insanların görüntüsü, bacaklarının çırpınışı beni çok kötü etkiliyor. Cüce şakalarım bu yüzdendi."

"Hayatınızı cüce şakalarına borçlusunuz," diye ekledi Geralt. "Cüceye teşekkür etmeniz gerek. Sizi orada, çiftlikte iş başındayken gördüm, nasıl manyaklar olduğunuzu biliyorum. Ben sizin için parmağımı bile oynatmazdım; cüce efendinin oynadığı türden bir tiyatroyu ne oynamak isterdim ne de oynayabilirdim. Sonra da hepiniz asılırdınız, üçünüz de. O yüzden buradan tüymeye bakın. Size tavsiyem başçavuşun ve bölüğünün gittiği yönün tam tersine gitmeniz."

Geralt, kirişlere saplanmış kılıçlara baktıklarını görünce "Asla olmaz," diye uyardı. "Kılıçları almıyorsunuz. Onlar olmadan soygun ve şantaj yapma ihtimaliniz daha az. Dışarı."

Üçlü, arkalarından kapıyı kapatır kapatmaz Addario Bach, "Çok gergin bir durumdu," deyip iç geçirdi. "Lanet olsun, ellerim hâlâ biraz titriyor. Seninkiler titremiyor mu?"

"Hayır." Geralt anılarını hatırlayıp gülümsedi. "Bu bakımdan ben biraz... engelliyim."

"Bazı insanlar şanslı." Cüce sırıttı. "Engelleri bile kullanışlı. Bir bira daha?"

"Hayır, teşekkürler." Geralt başını iki yana salladı. "Benim için yola koyulma vakti. Tabiri caizse asıl acele etmezsem şeytanın işe karışacağı bir durumdayım. Bir yerde uzun süre kalmam mantıksız olur."

"Anladım zaten. Soru da sormayacağım ama bir şey diyeyim mi Witcher? Bu istasyonda oturup iki gün boyunca hiçbir şey yapmadan posta arabası beklemek hiç içimden gelmiyor. Birincisi, kalırsam sıkıntıdan ölürüm. İkincisi, dövüşürken

süpürgeyle alt ettiğin şu genç kadın ayrılırken beni tuhaf bir bakışla süzdü. Yani heyecandan birazcık abartmış olabilirim. Muhtemelen poposuna şaplak atanları ve kendisine orospu diyenleri cezasız bırakmayan tiplerden. Buraya geri gelebilir ve geldiğinde burada olmasam iyi olur. Belki yola birlikte çıkarız, olur mu?"

"Tabii ki." Geralt bir kez daha gülümsedi. "İyi bir yoldaşın olduğunda yolculuk daha az sıkıcı geçer, her filozof onaylar bunu. Elbette gözümüze aynı yönü kestirdiysek. Benim Novigrad'a gitmem lazım. 15 Temmuz'dan önce orada olmam gerek. Ne olursa olsun on beşinden önce."

En geç 15 Temmuz'da Novigrad'da olması gerekiyordu. Büyücüler onu iki haftalığına kiraladıklarında bunu bastıra bastıra söylemişti. *Hiç problem değil*, demişti Pinetti ve Tzara tepeden bakarak. *Hiç problem değil Witcher. Sen daha ne olduğunu anlamadan Novigrad'da olacaksın. Seni doğrudan ana caddeye ışınlayacağız.*

"Demek on beşinden önce." Cüce sakalını karıştırdı. "Bugün ayın dokuzu. Çok zaman kalmamış çünkü epey bir yol var. Ama bir ihtimal, zamanında orada olabilirsin."

Ayağa kalktı, askıdan geniş siperli sivri bir şapka alıp başına taktı. Çantasını da sırtına attı.

"Sana yolda açıklarım. Birlikte yola çıkacağız Rivyalı Geralt. Çünkü bu yol bana son derece uygun."

Hızlıca yürüdüler, hatta biraz fazla hızlı. Addario Bach'ın tipik bir cüce olduğu anlaşıldı. İhtiyaç halinde ya da bir amaç dâhilinde her türlü arabayı, her türlü binek, koşum ve yük hayvanını kullanabiliyor olmalarına rağmen cüceler ısrarla yürümeyi tercih ederdi, tutkulu birer yürüyüşçüydüler. Bir cüce yürüyerek günde otuz millik bir mesafe katedebilirdi, bu da bir

insanın at üstünde katedeceği mesafe kadar çoktu. Üstelik bunu ortalama bir insanın yerinden bile kıpırdatamayacağı ağırlıkta bir yükle bile yapabilirlerdi. Bir insan, sırtında yük olmayan bir cüceyle yürürken onun hızına ayak uyduramazdı. Bir witcher da uyduramazdı. Geralt bunu unutmuştu fakat biraz zaman geçtikten sonra Addario'dan daha yavaş yürümesini istemek zorunda kaldı.

Orman yollarından, bazen de yolun olmadığı bölgelerden geçtiler. Addario yolu biliyordu, bu bölgeyi avucunun içi gibi ezberlemişti. Ailesinin Cidaris'te yaşadığını söyledi, ailesi o kadar kalabalıktı ki ikide bir düğün, vaftiz, defin ya da ölünün başında beklemek gibi sebeplerle aile içi törenler oluyordu. Cüce geleneklerine göre bir aile törenine katılmamanın geçerli tek gerekçesi, kişinin noter onaylı ölümüydü; yaşayan aile üyelerinin bu törenlere katılmamak gibi bir şansı yoktu. O yüzden Addario, gözü kapalı Cidaris'e gidip gelebilirdi.

"Hedefimiz," diye açıkladı yürürken, "Pontar nehri vadisinde bulunan Wiaterna. Orada bir liman var, sandallar ve botlar oraya demir atıyor. Birazcık şansımız varsa fırsatını bulur, bir tanesine bineriz. Benim Tretogor'a gitmem gerek, o yüzden Turna Adası'nda gemiden ineceğim. Sen devam edersin, üç dört güne Novigrad'dasın. İnan bana, en hızlı yol bu."

"İnanıyorum. Yavaşla Addario, lütfen. Yetişemiyorum. Yürümeni gerektiren bir mesleğin mi var? Seyyar satıcı mısın?"

"Ben madenciyim. Bir bakır madeninde."

"Doğru ya. Her cüce madencidir. Mahakam'da bir madende çalışır. Kazmasıyla işinin başında durur ve madenini çıkarır."

"Klişelere yenik düşüyorsun. Birazdan her cücenin ağzının bozuk olduğunu söyleyeceksin. Birkaç kadehin dibini gördükten sonra baltayla insanlara saldırdığını da."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Benim maden ocağım Mahakam'da değil, Bakır Dağı'nda. Tretogor'un yakınlarında bir yer. Ayrıca orada durup maden çıkarmıyorum, madenci bandosunda korno çalıyorum."

"İlginç."

Cüce gülümsedi. "İlginç olan başka bir şey. Tuhaf bir tesadüf. Grubumuzun standart parçalarından birinin adı 'Witcher Marşı'. Şöyle bir şey: Tara-rara, bum, bum, umta-umta, rimm-zimm-zimm, paparara-tararara, tara-rara, bum-bum-bum..."

"Bu ismi nereden buldunuz? Hiç yürüyüş yapan bir witcher gördünüz mü? Nerede? Ne zaman?"

Addario Bach birazcık şaşırdı. "Aslında bu 'Güçlü Adamların Geçidi'nin birazcık değiştirilmiş bir versiyonu. Bütün madenci bandoları 'Güçlü Adamların Geçidi', 'Atletlerin Girişi' ya da 'Eski Yoldaşların Marşı' gibi şeyler çalar. Biz özgün olmak istedik. Tara-rara, bum, bum!"

"Yavaşla, yoksa ruhumu teslim edeceğim!"

Ormanlarda kimseler yoktu. Ormanların ortasında sık sık karşılaştıkları kayran ve çayırlar ise tam tersiydi. Buralarda iş tam gaz devam ediyordu. Otlar biçiliyor, bir araya toplanıyor, istiflenip balyalanıyorlardı. Cüce orakçıları neşeyle selamladı, onlar da karşılık verdiler. Bazen de vermediler.

"Bu bana bandomuzun başka bir marşını hatırlattı," Addario işçileri işaret etti. "Adı 'Samancı'. Bu marşı sık sık çalarız, özellikle de yazları. Söyleriz de. Grubumuzda bir şair var, marşa çok güzel dizeler yazdı, hatta akapella olarak da okunuyor. Şöyle bir şey:

Erkekler biçer otları,
Kadınlar taşır ancak,
Korkuyla kalkar başları
Acaba yağmur mu yağacak?

Biz de çıkarız tepelere
Çıkarıp sallarız çükleri
Tehdit ederiz gökleri
Bulutlar dağılsın diye!

Sonra bir kez daha! Bu marşla güzel yürünüyor, değil mi?"

"Daha yavaş Addario!"

"Daha yavaş olmaz! Bu bir marş! Yürüyüş ritminde olur, ona göre söylenir!"

Bir tepede beyaz duvar kalıntıları duruyordu, bir yapının ve tanıdık görünen bir kulenin kalıntıları da görünüyordu. Geralt bu kuleyi görünce tapınağı tanıdı, hangi tanrıya adandığını unutmuş ama hakkında çok şey duymuştu. Uzun zaman önce rahipler burada yaşamıştı. Açgözlülükleri, sefih yaşamları ve dizginsizlikleri katlanılmaz hale gelince civardaki köylülerin rahipleri kovduğu, yakınlardaki ormanlara sürdüğü söyleniyordu, güya rahipler de orada kendilerini orman cinlerinin din değiştirmesini sağlamaya adamıştı. Görünüşe göre bu adayışın sonuçları oldukça vasattı.

"Kadim Erem," diye bildirdi Addario. "Doğru yoldayız, üstelik iyi yol aldık. Akşam Orman Barajı'nda dinleniriz."

Kıyısından yürüdükleri ve taşların üzerinden geçip yukarılardan çağlayan küçük nehir, aşağıda genişliyor ve büyük bir göl oluşturuyordu. Toprak ve kütüklerden yapılan bir baraj, nehir akıntısının engellenmesine katkı sağlıyordu. Barajda çalışan bazı işçiler vardı, bir grup insanın işinin başından aşkın olduğu görülebiliyordu.

"Orman Barajı'ndayız diye açıkladı," Addario. "Şu aşağıda gördüğün yapı asıl baraj. Kesilmiş ağaçların nehir üzerinden

taşınmasına yarıyor. Nehir, gördüğün gibi salla geçmeye uygun değil, çok sığ. O yüzden su biriktiriliyor, odun toplanıyor, ardından baraj açılıyor. Nehirden geçmeyi mümkün kılan büyük bir dalga oluşuyor. Bu sayede odun kömürü üretimi için gerekli ham madde nakledilebiliyor. Odun kömürü..."

"...metallerin eritilebilmesi için olmazsa olmaz," diye cümlesini tamamladı Geralt. "Ve madencilik en önemli, en gelecek vadeden endüstri dalı. Biliyorum. Geçenlerde bir büyücü bana izah etmişti. Odun kömüründen ve madencilikten anlayan bir büyücü."

"Bu işlerden anlaması şaşırtıcı değil. Büyücü tarikatı, Gors Velen'deki sanayi bölgesinde yer alan şirketlerde en büyük pay sahibi, birkaç ocak ve arıtma fırını da tamamen onlara ait. Büyücüler madencilikten epey kâr sağlıyorlar. Diğer sanayi dallarından da. Belki de haklarıdır, ne de olsa teknolojiyi geliştirenler büyük oranda onlar. Ama ikiyüzlülüğü bırakıp büyünün hayırseverliğe, toplum yararına hizmet etmediğini, kâr amaçlı bir endüstri olduğunu itiraf etseler iyi olacak. Gerçi ne diye sana söylüyorum, sen zaten bunları biliyorsun. Gel, şurada bir han var, dinlenelim. Hem belki orada gecelememiz de gerekir çünkü hava kararıyor."

Han, bu ismi hiç mi hiç hak etmiyordu ama buna şaşırmamak lazımdı. Barajdan gelen oduncu ve salcılara hizmet ediyordu, onların da içecek bir şey olduğu sürece ne içtikleri hiç umurlarında değildi. Samandan çatısı delikli bir kulübe, direklerle desteklenen bir sundurma, özensizce yontulmuş kerestelerden yapılma birkaç masa ve sıra, taş bir şömine... Buradaki müşteriler daha fazla lüks istemiyor, beklemiyorlardı. Tahta bir duvarın ardında duran, meyhanecinin içinden bira çektiği fıçılar ve mey-

hanecinin karısının ara sıra, o da canı isterse, para karşılığında şöminede kızartmayı kabul ettiği sosisler yeterliydi.

Geralt ve Addario'nun da abartılı istekleri yoktu, üstelik daha yeni açılmış bir fıçının içinden çektikleri bira tazeydi ve meyhanecinin karısının bir tava soğanlı *kaşanka*[34] kızartıp onlara servis etmesi için birkaç iltifat yeterli oldu. Ormanlarda tüm gün yürüdükten sonra bu *kaşanka* Geralt'ın gözüne sebzeli dana paçası gibi geldi; yaban domuzu bacağından, mürekkepte kalkan balığından ve Osteria "Natura Rerum"un mutfak şeflerinin hazırladığı diğer usta işi yemeklerden farksızdı. Yine de yemeğini yedikten sonra Osteria birazcık burnunda tüttü.

Addario bir bira daha söylemek için meyhaneci kadına el etti. "Şu peygamberin akıbetini biliyor musun?"

Masaya oturmadan önce yaşlı bir meşe ağacının yanında duran, yosun kaplı bir taş bloku incelemişlerdi. Dikilitaşın üstü yosun kaplı yüzeyine şu yazı kazınmıştı: Peygamber Lebioda tam bu yerde, *post Ressurectionem*[35] 1133 yılının Birke Bayramı'nda,[36] öğrencilerine bir vaaz verdi. Dikilitaş ise Rindeli bir tuhafiyeci olan Spiridon Apps tarafından bu olayın anısına 1200 yılında yaptırıldı ve buraya yerleştirildi. Rinde Küçük Pazar'daki dükkân, yüksek kalite, uygun fiyat, müşterileri bekleriz.

Addario *kaşanka*'nın kalanını tavanın dibinden kazıdı. "Peygamber denen şu Lebioda'nın hikâyesini biliyor musun? Yani gerçek hikâyesini."

---

34 Doğu ve Orta Avrupa'ya özgü bir kan sosisi. Domuz kanından, domuz sakatatından ve kabuğu çıkartılmış karabuğdaydan oluşan karışımın domuz bağırsağına doldurulmasıyla yapılır. (ç. n.)

35 Dirilişten sonra. (ç. n.)

36 Elf takvimine göre ilkbahar ekinoksuna denk gelen gün. (ç. n.)

"Hiçbirini bilmiyorum." Witcher bir parça ekmeği kaszankaya batırdı. "Ne gerçeğini ne de uydurulan hikâyeleri. Hiç ilgimi çekmedi."

"O zaman dinle. Yüz yıldan daha uzun bir zaman önceydi, yani şu taş blokun kazındığı tarihten çok sonra değildi. Bugünlerde, bildiğin gibi, neredeyse hiç ejderha görülmez, olsa olsa vahşi dağlarda ya da ücra yerlerde vardır. O zamanlar ejderhalar sık sık gelir, musallat olurlardı. Büyükbaşlarla dolu çayırların, zahmetsizce karınlarını doyurabilecekleri büyük beslenme alanları olduğunu öğrendiler. Köylülerin şansına, büyük bir sürüngen üç ayda bir, bir iki öğün yemek yiyordu ama o kadar çok yiyorlardı ki hayvancılık tehlikeye giriyordu. Özellikle de bir bölgede takılı kaldığında. Diğerlerinden daha büyük bir ejderha, Kaedwen'de belli bir köye dadandı. Uçarak geliyor, birkaç koyun, iki ya da üç inek yiyordu, tatlı niyetine de göletten birkaç sazan balığı yakalıyordu. Sonunda ateş püskürtüyor, bir ambarı ya da bir saman yığınını yakıyor, ardından uçup gidiyordu."

Cüce birasından bir yudum alıp geğirdi.

"Köylüler ejderhayı kovmaya çalıştılar, her türlü tuzağı, numarayı denediler ama hepsi boşunaydı. Kaderin işine bak ki şu Lebioda öğrencileriyle birlikte, köye çok da uzakta olmayan Ban Ard'a geldi. O zamanlar da ünlüydü, kendisine peygamber deniyordu ve müritleri vardı. Köylüler ondan yardım istediler, o da şaşırtıcı bir şekilde kabul etti. Sonra ejderha uçarak gelince Lebioda çayıra çıktı, onu dualarla defetmeye çalıştı. Ejderha onu önce kaz gibi kızarttı. Sonra da yuttu. Öylece yutuverdi. Ardından yine dağlara uçtu."

"Sonu böyle mi oldu?"

"Hayır. Dinlemeye devam et. Peygamberin öğrencileri ağlaştılar, çaresizdiler ama sonra birkaç avcı tuttular. Ejderha

işlerinden anlayan avcılar bizdendi, yani cüceydiler. Bir ay boyunca ejderhanın izini sürdüler. Her zamanki gibi sürüngenin ardında bıraktığı pislik yığınlarını takip ederek. Öğrencilerse karşılaştıkları her pislik yığınında diz çöküyor, üstatlarının kalıntılarını bulmak amacıyla acı acı ağlayarak pisliği karıştırıyorlardı. Sonunda bütün parçalarını bir araya getirdiler, daha doğrusu bütün parçaları sandıklarını. Gerçekteyse epey karışık bir derlemeydi, içlerinde sadece insan değil, inek ve koyun kemikleri de vardı. Bugün hepsi Novigrad'da bir tapınakta, bir lahitte yatar. Mucizevi kalıntılar olarak."

"İtiraf et Addario, bu hikâyeyi sen uydurdun. Ya da epey bir süsledin."

"Niye böyle bir şüpheye kapıldın?"

"Çünkü bir şair bana sık sık eşlik eder. Ayrıca ne zaman gerçek bir hikâye ile onun daha çekici versiyonu arasında bir seçim yapması gerekirse sonuncuyu seçer, hatta biraz da kendisi süsler. Bir şey gerçeğe uymuyor diye yalan olmak zorunda değildir safsatasıyla da bu yönde yapılan bütün suçlamaları savuşturur."

"O şairin kim olduğunu anladım. Elbette Dandelion. Ancak tarih yazımının kendi kuralları vardır."

Witcher gülümsedi. "Tarih, çoğu önemsiz olaylar hakkında çoğu yalan bir anlatıdır, bu da bize tarihçilerinin çoğunun aptal olduğunu gösterir."

"Bu alıntının yazarını da anladım." Addario Bach sırıttı. "Corvolu Vysogota, filozof ve etik kuramcısı. Ayrıca bir tarihçi. Peygamber Lebioda'ya dönecek olursak... Yani işte, hikâye hikâyedir ama Novigrad'daki rahiplerin peygamberin fani kalıntılarını zaman zaman lahitten çıkarıp dindarlara öptürdüğünü duydum. Ben olsam öpmezdim."

"Tavsiyene uyacağım," diye söz verdi Geralt. "Novigrad demişken, oraya bir varabilirsek..."

"Sakin ol," diye araya girdi cüce. "Varacaksın. Gün doğumunda yola çıkarız, sonra hemen Wieaterna'dayız. Sonra yolculuk için uygun bir taşıt buluruz, sen de zamanında Novigrad'da olursun."

Umarım, diye düşündü Witcher. *Umarım.*

İnsanlar ve hayvanlar farklı türlere aittir, tilkilerse insanların ve hayvanların arasında yaşar. Ölüler ve yaşayanlar farklı yollarda yürürler, tilkilerse ölülerin ve yaşayanların arasında yürür. Tanrılar ve canavarlar farklı yollardan geçerler, tilkilerse tanrıların ve canavarların arasından geçer. Işığın ve karanlığın yolu birbirine asla değmez, birbirleriyle asla kesişmez; tilki ruhlular ikisinin arasında bir yere pusu kurar. Ölümsüzler ve iblisler kendi yollarından yürür; tilki ruhlularsa ikisinin arasından.

Ji Yun, Çing Hanedanı zamanından bir âlim

Bölüm 14

Geceleyin bir fırtına koptu.

Ambarın saman zemininde yeterince uyuduktan sonra şafak vakti, güneşli olsa da soğuk bir sabahta yola koyuldular. Yumuşamış toprağın, vıcık vıcık yosunların ve ıslak çimenlerin üzerinden geçerek bir patikada ilerlediler. Bir saat hızla yürüdükten sonra binaların olduğu bir bölgeye vardılar.

"Wiaterna." Addario Bach ön tarafı işaret etti. "Bahsettiğim liman bu."

Nehrin kıyısına indiler. Serinletici bir rüzgâr çevrelerini sararken tahta bir rıhtıma girdiler. Nehir burada bir göl kadar büyük, geniş bir birikinti oluşturuyordu; dışarıda bir yerlere doğru meyleden akıntı neredeyse seçilmiyordu. Söğüt ve akçaağaçların dalları kıyıdan suyun üzerine sarkıyordu. Her yerde sesleri birbirinden farklı çeşit çeşit su kuşu yüzüyordu: yeşilbaşlar, çıkrınçınlar, kılkuyruklar, bahriler ve sakar mekeler. Küçük bir gemi bu manzarayla son derece uyum içinde ve kanatlılar topluluğunun genel görünümünü hiç bozmadan, suyun üzerinde

zarifçe süzülüyordu. Arka tarafında büyük bir yelkeni, ön tarafındaysa birden çok üçgen yelkeni olan tek direkli bir gemiydi.

"Zamanında diyen çok güzel demiş," dedi Addario bu manzaraya bakarken, "dünyadaki en güzel üç manzara, pupa yelken bir gemi, dörtnala koşan bir at ve tabii ki yatakta yatan çıplak bir kadındır."

"Dans eden bir kadın." Witcher hafifçe gülümsedi. "Dans eden, Addario."

"Bana uyar," diye onayladı cüce, "çırılçıplak dans eden bir kadın. Ama şu küçük gemi, ha, suyun üstünde çok güzel göründüğünü kabul etmen gerek."

"Evet, güzel bir salapurya."

"O bir kotra." Üstünde somon rengi bir tunik olan iri yarı bir beyefendi yanlarına gelip onları düzeltti. "Bir kotra, beyler. Yelkenlerinden kolayca anlaşılıyor. Büyük bir ana yelken, bir flok ve istralyalar üzerinde iki velena yelkeni. Klasik."

Küçük gemi, kotra, rıhtıma o kadar yanaştı ki ön kısmındaki oyma figür dahi görülebiliyordu. Oyma, her zamanki gibi iri göğüslü bir kadın, siren, deniz yılanı ya da bir ejderha yerine kanca burunlu, kel kafalı, yaşlı bir adamı resmediyordu.

"Lanet olsun," diye homurdandı Addario Bach sakalının arasından. "Peygamber bizi mi takip ediyordur nedir?"

"Uzunluğu yirmi metre," diye gururlu bir sesle tasvirine devam etti tıknaz beyefendi. "Toplam yelken yüzeyi üç yüz altı metrekare. Bu, beyler, *Peygamber Lebioda*, Kovir tipi modern bir kotra, Novigrad'da bir tersanede yapıldı, hemen hemen bir yıldır denizlerde."

"Görünen o ki," Addario boğazını temizledi, "bu kotraya epey aşinasınız. Hakkında çok şey biliyorsunuz."

"Hakkında her şeyi biliyorum çünkü onun sahibiyim. Bayrak diğerindeki flamayı görüyor musunuz? Üstünde bir

eldiven resmi var. O benim firmamın arması. Beyler izninizle: Ben Kevenard van Vliet, eldiven imalatı alanında çalışan bir iş adamıyım."

"Çok hoş." Cüce kendisine uzatılan eli sıktı, bir yandan da dikkatle iş adamını süzdü. "Bu küçük gemi için sizi tebrik ederiz çünkü çok güzel ve atik. Burada, Wiaterna nehir vadisinde, Pontar'ın ana denizcilik yolunun dışında olması şaşırtıcı. Ayrıca geminin suda, sizin yani sahibinin karada, bu ıssız yerde olması da hayret verici. Acaba bir problem mi var?"

"Hayır, hayır, hiçbir problem yok," diye itiraz etti eldiven imalatı alanında çalışan iş adamı. Geralt'a göre itirazı çok hızlı ve çok kesindi. "Buradan erzak alıyoruz, başka bir sorun yok. Bu ıssız yere, tahmin edersiniz ki eğlence için değil acil ihtiyaçlarımız yüzünden geldik. İnsan birine yardıma koşarken yolu çok da önemsemiyor. Kurtarma seferimiz..."

Adımları rıhtımı aniden sallamaya başlayan ve gittikçe yaklaşan adamlardan biri, "Efendi van Vliet," diye sözünü kesti. "Detaylara girmeyin. Bana kalırsa beyler konuyla ilgilenmiyor. İlgilenmeleri de gerekmiyor."

Küçük köyden köprüye gelen adamların sayısı beşti. Konuşan ve başında hasır şapka olan adam, belirgin yanakları, birkaç günlük siyah sakalı ve büyük, öne çıkık çenesiyle dikkat çekiyordu. Çenesinin ortasında bir yarık vardı, öyle ki küçük bir göt gibi görünüyordu. Uzun boylu, gerçek bir zebella olan ama yüz ifadesine ve bakışlarına bakılırsa hiç de aptal olmayan bir adam ona eşlik ediyordu. Tıknaz ve koyu tenli olan üçüncüsü baştan aşağı tam bir gemiciydi, yün beresi ve küpeleri dâhil. Tayfa oldukları anlaşılan diğer iki adamsa erzak dolu kasaları taşıyordu.

"Bana kalırsa," diye devam etti çeneli, "bu beylerin, artık her kimseler, bizim hakkımızda, ne yaptığımız ya da diğer özel

meselelerimiz hakkında herhangi bir şey bilmesine gerek yok. Özel meselelerimizin hiç kimseyi ilgilendirmediğini bu beyler eminim ki anlarlar, özellikle de tesadüfen karşılaştığımız ve bizi hiç mi hiç tanımayan insanları ilgilendirmediğini."

"Belki o kadar da yabancı değildirler," diye araya girdi zebella. "Cüce beyi gerçekten de tanımıyorum ama sizin saçlarınız, kim olduğunuzu ele veriyor. Sanıyorum Rivyalı Geralt'sınız? Witcher, değil mi? Yanılıyor muyum?"

Popüler oluyorum, diye düşündü Geralt ve kollarını göğsünde birleştirdi. *Fazla popüler. Belki de saçımı boyamam gerekiyordur. Yoksa Harlan Tzara gibi kazıtsam mı?*

"Bir witcher!" Kevenard van Vliet belli ki etkilenmişti. "Gerçek bir witcher! Ne güzel bir tesadüf! Beyler! Sizi bize Tanrı gönderdi!"

"Meşhur Rivyalı Geralt!" diye tekrarladı zebella. "Onunla karşılaştığımıza göre şanslıymışız, hele de şu durumdayken. Bu meseleyi çözmemize yardımcı olabilir..."

"Çok konuşuyorsun Cobbin," diye araya girdi çeneli. "Çok çabuk ve çok fazla."

"Ne demek istiyorsunuz Efendi Fysh?" dedi eldiven imalatçısı öfkeyle. "Karşımıza nasıl bir fırsat çıktığını görmüyor musunuz? Witcher gibi birinden yardım almak..."

"Efendi van Vliet! Bu işi bana bırakın. Benim böyleleri konusunda sizden daha çok deneyimim var."

Çeneli adam Witcher'ı incelerken bir sessizlik oldu.

"Rivyalı Geralt," dedi sonunda. "Canavarların ve doğaüstü yaratıkların yok edicisi. Efsanevi yok edici derdim. Şayet efsanelere inansaydım ama o meşhur witcher kılıçlarınız nerede? Nedense göremiyorum."

"Görmemen çok normal," diye savuşturdu Geralt, "çünkü onlar görünmezdir. Yoksa witcher kılıçlarıyla ilgili efsaneyi

duymadın mı? Dışarıdan görünmezler ancak ben bir büyü yaparsam belirirler. O da gerekli olduğunda. Şayet gerekliyse çünkü yok etme işinde kılıçlarım olmadan da epey iyiyim."

"Sözüne inanıyorum. Ben Javil Fysh. Novigrad'da farklı hizmetler sunan bir firmam var. Bu da benim ortağım, Petru Cobbin. Bu Efendi Pudlorak, *Peygamber Lebioda*'nın kaptanı. Kevenar van Vliet'le zaten tanıştınız, geminin sahibi."

Javil Fysh etrafına bakındıktan sonra "Gördüğüm kadarıyla," diye devam etti, "şu anda yirmi milden geniş bir alanda bulunan tek yerleşim yerindeki rıhtımdasınız. Buradan medeniyetin olduğu bölgelere gitmek için insanın uzun süre ormanlarda yürümesi gerekir. Bana kalırsa bu ıssız yerden su üstünde giden bir şeyle ayrılmak daha iyi olur. *Peygamber Lebioda* az sonra Novigrad'a doğru yola çıkacak. Yolcu da kabul edebilir. Seni ve yoldaşın cüceyi. Uyar mı?"

"Devam edin Efendi Fysh. Can kulağıyla dinliyorum."

"Gördüğün gibi küçük gemimiz rastgele bir nehir gemisi değil, yolculuğun bir bedeli var ve hiç de az değil. Sözümü kesme. Bizi görünmez kılıçlarınla korumayı kabul eder misin? Witcher olarak verdiğin değerli hizmetin, yani buradan Novigrad limanına kadar korumalık yapmanın bedelini sizi oraya götürerek ödeyebiliriz. Öğrenebilir miyim, hizmetinin bedeli nedir?"

Geralt adamın yüzüne baktı. "Gerçeği bulmak dâhil mi değil mi?"

"Efendim?"

"Yaptığınız teklifte," diye sakince açıkladı Geralt, "bir sürü pürüz var. Bunları benim bulmam gerekirse daha çok isterim. Siz açıklarsanız daha ucuz olur."

"Güvensizliğin," diye soğukça karşılık verdi Fysh, "belli bir şüphe yaratıyor. Çünkü her yerde dolandırıcılık kokusu alanlar

dolandırıcıların kendisidir. Dedikleri gibi: Kişi kendinden bilir işi. Biz seni koruma olarak tutmak istiyoruz. Bu da çok basit bir teklif, dalavere yok. Bu işin neresinde pürüz olabilir ki?"

"Bu koruma işi tam bir maval." Geralt gözlerini kaçırmadı. "Az önce uydurulmuş, üstelik kötü bir yalan."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Öyle düşünüyorum çünkü eldiven imalatçısı beyefendi ağzından kurtarma seferi gibi bir şey kaçırdı ve sen, Efendi Fysh, hemen onun sözünü kestin. Bir saniye sonra ortağın çözülmesi gereken bir meseleden bahsetti. Yani birlikte çalışacaksak lütfen gizli kapaklı işler olmasın: Bu nasıl bir sefer ve kimi kurtarmaya koşuyorsunuz? Neden bu kadar gizli? Neyi çözmeniz gerekiyor?"

"Açıklayacağız." Vliet, Fysh'ten önce davrandı. "Size her şeyi açıklayacağız Efendi Witcher..."

"Ama gemide," diye boğuk bir sesle araya girdi o ana dek suskun kalan Kaptan Pudlorak. "Bu rıhtımda daha fazla zaman öldürmeyelim. Rüzgâr müsait. Yola çıkalım efendiler."

Peygamber Lebioda yelkenlerinde rüzgârla, koyun genişleyen yüzeyinde hızla kayıyor, adacıklar arasında kıvrıla kıvrıla ana akıntıya doğru ilerliyordu. Yelken bezleri çıtırdıyor, seren gıcırdıyor, bayrak direğinde eldivenli flama neşeyle dalgalanıyordu.

Kevenard van Vliet sözünü tuttu. Kotra, Wiaterna rıhtımından ayrılır ayrılmaz herkesi pruvaya toplayıp açıklamaya başladı.

"Bu sefere," diye başladı, gözlerini ikide bir kendisine kötü kötü bakan Fysh'e kaydırıyordu, "kaçırılan bir çocuğu kurtarmak amacıyla çıktık. Briana de Sepulveda'nın tek kızı Xymena de Sepulveda. Bu ismi muhakkak işitmişsinizdir. Tabakhaneler, ıslatma ve kurutma atölyeleri, ayrıca kürk dükkânları. Devasa

bir yıllık üretim, devasa paralar. Eğer bir kadını güzel ve pahalı bir kürkle görürseniz, kesin bu firmanın kürküdür."

"Ve kızı kaçırıldı. Fidye için mi?"

"Aslında değil. İnanmayacaksınız ama... Kız bir canavar tarafından kaçırıldı. Bir tilkikadın tarafından. Yani bir şekil değiştiren. Bir *vexling*."

"Haklısınız," dedi Witcher soğukça. "İnanmıyorum. Tilkikadınlar ya da *vexling*'ler, daha doğrusu *aguara*'lar yalnızca elflerin çocuklarını çalar."

"Ama öyle, tam olarak öyle," diye homurdandı Fysh. "Çünkü her ne kadar duyulmamış bir şey de olsa Novigrad'ın en büyük kürkçüsünün yönetimi insan olmayan bir kadının elinde. Breainne Diarbhail ap Muigh, safkan bir elf. Dul Jakob de Sepulveda, bütün mirasını ona bıraktı. Aile ne vasiyete itiraz edebildi ne de bu karma evliliği geçersiz sayabildi, üstelik geleneklere ve ilahî yasalara karşı olmasına..."

"Sadede gelelim," diye lafını böldü Geralt. "Sadede lütfen. Yani siz bu kürkçü kadının, safkan elfin, sizi kaçırılan kızını bulmakla görevlendirdiğini mi iddia ediyorsunuz?"

"Bizi düzenbaz mı sanıyorsun?" Fysh kaşlarını çattı. "Yalancı olduğumuzu mu söylüyorsun? Sen de çok iyi biliyorsun ki elfler, tilkikadın bir çocuk çaldığında asla onu geri almaya teşebbüs etmezler. Üstüne sünger çeker, unuturlar. Çocuğun kaderinin tilkikadın olduğuna inanırlar."

"Başta," diye araya girdi Kevenard van Vliet, "Briana de Sepulveda da bu fikirdeydi. Umudunu kaybetmişti ama elflere yakışır şekilde, sessizce. Dışarıya karşı yüzü buz gibi, gözleri kuruydu... *Va'esse deireádh aep eigean, va'esse eigh faidh'ar*, sürekli bunu söyleyip duruyordu. Anlamı..."

"Bir şey biter, bir şey başlar."

"Aynen öyle ama bu aptalca bir elf lafından başka bir şey değil, hiçbir şeyin bittiği yok, hem ne bitecek, neden bitecek? Briana ezelden beridir insanların arasında, bizim kurallarımıza ve geleneklerimize göre yaşadı, insan olmayan tarafı yalnızca kanı, oysa gönlünde, neredeyse bir insan. Ne var ki elflerin batıl inançları güçlüdür, belki Briana diğer elflere karşı bu kadar sakin görünmek istedi ama için için kızını özlüyordu, çok belli. Biricik kızını kurtarmak için her şeyi verir, tilkikadın olsun olmasın... Haklısınız Efendi Witcher, kimseden bir şey istemedi, yardım dilenmedi. Biz yine de ona yardım etmeye karar verdik, çaresizliğine seyirci kalamadık. Tüccarlar birliğinin tamamı dayanışma içerisinde bir araya gelip bu seferi finanse etti. Ben de *Peygamber Lebioda*'yı ve kendi katkımı sundum, aynı şekilde az sonra tanışacağınız tüccar Efendi Parlaghy de. Lakin biz iş adamlarıyız, maceraperest değil, bu yüzden yardım için Efendi Javil Fysh'e başvurduk. Fysh zekâsı ve becerikliliğiyle bilinir, tehlikeden korkmaz, zor durumlar konusunda deneyimlidir, bilgisi ve tecrübesiyle tanınır..."

"Ancak tecrübesiyle bilinen Efendi Fysh," Geralt adı geçen adama bir bakış attı, "size bu kurtarma seferinin hiçbir anlamı olmadığını, daha en baştan başarısızlığa mahkûm olduğunu söylemeyi es geçmiş. Bana kalırsa bunun iki açıklaması var: Birincisi, Efendi Fysh'in sizi nasıl bir şeye bulaştırdığından haberi yok. İkincisi ve daha olası olanı, Efendi Fysh yeterince büyük olan avansı çoktan cebine indirmiş, sizi bir süre ortalıkta boş boş dolandıracak, sonra da boş ellerle geri götürecek."

"Birilerini suçlarken ne kadar da cömertsiniz!" Kevenard van Vliet, öfkeyle karşılık vermeye yeltenen Fysh'i bir el hareketiyle durdurdu. "Şu an bir yenilgiden bahsetmek için çok erken. Öte yandan biz tüccarlar daima pozitif düşünürüz..."

"Düşünme biçiminiz takdire değer ama şu durumda bir fayda sağlamayacaktır."

"Neden?"

"Bir *aguara* tarafından çalınan bir çocuk," diye sakince açıkladı Geralt, "bir daha geri alınamaz. Bu tamamen imkânsızdır. Sebebi tilkikadının tuhaf derecede gizli bir yaşam sürdüğü için çocuğun bulunamayacak olması değil. *Aguara*'nın çocuğu bırakmayacak olması da değil, kaldı ki ister insan ister tilki formunda olsun dövüşte hafife alınabilecek bir rakip değildir. Asıl mesele çalınan çocuğun artık bir çocuk olmaması. Bir tilkikadın tarafından çalınan çocuklar değişime uğrarlar. Dönüşürler ve birer tilkikadın olurlar. *Aguara*'lar üreyemez. Türlerinin devamını elf çocuklarını kaçırıp dönüştürerek sağlarlar."

Fysh sonunda konuştu. "Bu türün yok olması gerek. Tüm bu şekildeğiştirenlerin yok olması gerek. Gerçi tilkikadınlar insanlara çok nadiren dokunuyorlar. Yalnızca elf çocuklarını çalıyor, yalnızca elflere zarar veriyorlar, bu da bir bakıma iyi bir şey çünkü insan olmayanlara ne kadar çok zarar verirlerse bu gerçek insanların o kadar faydasına oluyor. Yine de tilkikadınlar canavar ve canavarların kökünün kurutulması gerek, yok olmalarının, tüm türlerinin yok olmasının sağlanması gerek. Sen, Witcher, sonuçta bu amaç için yaşıyorsun, kendini buna adadın. Dolayısıyla bizim de kendimizi canavarların yok edilmesine adamış olmamızı herhalde ayıplamazsın. Kaldı ki ben bu tartışmanın gereksiz olduğunu düşünüyorum. Sen açıklama istedin, açıklamanı aldın. Seni ne diye işe aldığımızı artık biliyorsun, bizi kime... neye karşı savunman gerektiğini."

"Açıklamalarınız," diye sakince değerlendirdi Geralt, "tabiri caizse, iltihaplı bir mesaneden çıkmış idrar kadar bulanık. Seferinizin soylu amacı da köy panayırından sabah dönen genç bir kızın bekareti kadar şüpheli ama bu sizi ilgilendirir. Beni

ilgilendiren, size bir *aguara*'dan korunmanın tek bir yolunun ondan uzak durmak olduğunu öğretmek. Efendi van Vliet?"

"Evet?"

"Evinize dönün. Bu seferin hiçbir anlamı yok. Bunu kabullenmenin ve bu fikirden vazgeçmenin tam zamanı. Size bir witcher olarak bu kadarını önerebilirim. Tavsiyem bedavadır."

"Lakin gemiden inmeyeceksiniz, değil mi?" diye kekeledi van Vliet, rengi birazcık solmuştu. "Efendi Witcher? Yanımızda kalacak mısınız? Eğer bir şey... Bir şey olursa bizi koruyacak mısınız? Evet deyin... Tanrılar aşkına, evet deyin..."

"Elbette evet der," dedi Fysh burnundan soluyarak. "Bizimle birlikte gelecek. Yoksa onu bu yabani yerden kim alıp götürecek? Endişe etmeyin Efendi van Vliet. Korkacak hiçbir şey yok."

"Yok tabii!" diye haykırdı eldiven imalatçısı. "Çok iyisiniz! Bizi bu işin içine soktunuz, şimdi de sert adamı mı oynuyorsunuz? Ben sağ salim Novigrad'a gitmek istiyorum! Birinin bizi koruması lazım, şu an zor bir durumdayız... Tehlikedeyiz..."

"Tehlikede değiliz. Bir kadın gibi ortalığı velveleye vermeyin. Ortağınız Parlaghy gibi güvertenin altına geçin. Orada iki rom için, cesaretiniz hemen yerine gelir."

Kevenard van Vliet önce kızardı, sonra sarardı. Ardından Geralt'la göz göze geldi.

"Bu kadar yalan yeter," dedi üstüne basa basa ama sakince. "Artık gerçekleri söylemenin vakti geldi. Efendi Witcher, biz bu genç tilkikadını zaten bulduk. Şimdi kıç pik lankında. Efendi Parlaghy başında nöbet tutuyor."

Geralt başını iki yana salladı. "İnanılır gibi değil. Kürkçünün kızını *aguara*'nın elinden kurtardınız mı? Küçük Xymena'yı?"

Fysh küpeştenin üzerinden tükürdü. Van Vliet başını kaşıdı. "Olaylar başka türlü gelişti," diye döküldü sonunda. "Bizim

elimize yanlışlıkla bir başkası geçti... O da bir tilkikadın ama başka bir tane... Bambaşka bir *vexling* tarafından kaçırılmış. Bay Fysh onu satın aldı... Kızı hileyle tilkikadından çalan savaşçılardan aldı. Önce onu değişmiş Xymena sandık... Ama Xymena yedi yaşında ve sarışındı, bu ise on iki yaşında ve koyu saçlı..."

"Doğru kız olmasa bile," diye Witcher'dan önce davrandı Fysh, "onu aldık. Neden bir elf dölü daha da kötü bir canavara dönüşsün ki? Üstelik bu yaratık Novigrad'daki hayvanat bahçesine satılabilir, ne de olsa bir ucube, bir vahşi, ormanda bir tilkikadın tarafından büyütülmüş yarı tilkikadın... Hayvanat bahçesi epey para sökülecektir..."

Witcher ona sırtını döndü. "Kaptan, dümeni kıyıya çevir!"

"Ağır ol, ağır ol," diye homurdandı Fysh. "Rotanda kal Pudlorak. Burada emirleri sen vermiyorsun Witcher."

Geralt onu görmezden geldi. "Efendi van Vliet, mantığınıza sesleniyorum. Kızın derhâl serbest bırakılması ve kıyıya götürülmesi lazım. Yoksa kaybedeceksiniz. *Aguara* çocuktan vazgeçmez. Kesinlikle peşinizden gelecek. Onu durdurmanın tek yolu, kızı geri vermek."

"Onu dinlemeyin," dedi Fysh. "Sizi korkutmasına izin vermeyin. Nehirde ilerliyoruz, kuvvetli akıntıda. Bir tilki bize ne yapabilir ki?"

"Üstelik bizi koruyacak bir witcher var," diye alay ederek ekledi Petru Cobbin. "Görünmez kılıçlar kuşanmış bir witcher! Meşhur Rivyalı Geralt önüne çıkan ilk tilkikadından tırsmayacaktır!"

"Bilmiyorum, bilmiyorum," diye kekeledi eldiven imalatçısı. Bakışları Fysh'ten Geralt'a ve Pudlorak'a kaydı. "Efendi Geralt. Novigrad'da sizi ödüllendirirken cömert davranacağım,

emeğinizin karşılığını fazlasıyla ödeyeceğim... Yeter ki bizi koruyun..."

"Sizi koruyacağım elbette. Mümkün olan tek şekilde. Kaptan, kıyıya."

"Sakın böyle bir şeye kalkışma!" Fysh'in beti benzi attı. "Pik lankına doğru bir adım bile atayım deme, yoksa pişman olursun! Cobbin!"

Petru Cobbin, Geralt'ın yakasına yapışacak oldu fakat o ana dek sessiz ve suskun kalan Addario Bach devreye girdi. Cüce, Cobbin'in dizinin arkasına sert bir tekme attı. Cobbin dizlerinin üstüne çöktü. Addario Bach üstüne atlayıp yumruğunu hızla böbreğine indirdi, bir tane de yandan kafasına vurdu. Zebella güverteye serildi.

"Boyu uzundu da ne oldu sanki?" Cüce bakışlarını sakince diğerlerinin üzerinde gezdirdi. "Düşünce daha fazla gürültü çıkardı."

Fysh elini bıçağının kabzasında tutuyordu ama Addario Bach ona bakınca elini geri çekti. Van Vliet ağzı açık öylece kalakalmıştı. Tıpkı Kaptan Pudlorak ve mürettebatın geri kalanı gibi.

Petru Cobbin inleyerek başını güverte kaplamasından kaldırdı.

"Olduğun yerde kal," diye tavsiye verdi cüce. "Ne iriliğinden ne de Sturefors dövmenden etkilendim. Senden daha irilerini ve çok daha berbat hapishanelerin mahkûmlarını dize getirdim. O yüzden ayağa kalkmaya çalışma. Gerekeni yap Geralt.

"Eğer herhangi birinizin bir şüphesi varsa," diyerek geri kalanlara döndü, "Witcher ve ben şu anda hepinizin hayatını kurtarmak üzereyiz. Kaptan, kıyıya dön ve suya bir tekne indir."

Witcher merdivenlerden geminin kıç kısmına indi, önce bir kapıyı, sonra başka bir kapıyı açtı ve donup kaldı. Arka-

sındaki Addario Bach küfretti. Aynı şekilde Fysh de küfretti. Van Vliet inledi.

Hareketsizce karyolada yatan kızın gözleri donuktu. Yarı çıplaktı, belinden aşağısı tamamen açıktaydı ve bacakları da tiksindirici bir biçimde açıktı. Boynu dönmüştü, doğal olmayan ve tiksindirici bir şekilde.

"Efendi Parlaghy..." diyebildi van Vliet zar zor. "Ne... ne yaptın?"

Kızın yanında oturan kel adam onlara baktı. Sanki onları görmemiş, sanki eldiven imalatçısının sesinin nereden geldiğini bulmaya çalışıyormuş gibi başını çevirdi.

"Efendi Parlaghy!"

"Bağırıyordu..." diye mırıldandı adam, gerdanı sallanıyor, üstünden alkol kokusu yayılıyordu. "Bağırmaya başlamıştı."

"Efendi Parlaghy!"

"Onu susturmak istedim... Sadece susturmak istedim."

"Onu öldürmüşsün," dedi Fysh. "Onu öylece öldürmüşsün!"

Van Vliet iki elini de başına götürdü. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi," diye açıkladı cüce, "iyice boku yedik."

"Diyorum size, korkmak için hiçbir sebep yok!" Fysh yumruğunu küpeşteye indirdi. "Nehirdeyiz, suyun ortasındayız. Kıyı çok uzakta. Hatta tilkikadın peşimizde olsa bile ki hiç sanmıyorum, bize suyun üstünde hiçbir şey yapamaz."

"Efendi Witcher?" Van Vliet korkuyla gözlerini kaldırdı. "Siz buna ne diyorsunuz?"

"*Aguara* peşimizde," diye sabırla tekrarladı Geralt. "Buna şüphe yok. Şüpheli bir şey varsa o da Efendi Fysh'in bilgisidir. O yüzden kendisinden sessiz kalmasını rica ediyorum. Durum şu Efendi van Vliet: Genç tilkikadını serbest bırakıp karaya götürseydik *aguara*'nın bizi rahat bırakması için bir şansımız olurdu.

Ama artık olan oldu. Şimdi tek şansımız kaçmak. *Aguara*'nın sizi daha önce yakalayıp saldırmaması bir mucize, bu da aptalların şanslı olduğunu kanıtlıyor ama daha fazla riske giremeyiz. Kaptan, bütün yelkenleri aç. Ne var ne yoksa, hepsini."

"Aslında gabya yelkeni de açılabilir," dedi Pudlorak yavaşça. "Rüzgâr müsait..."

"Ama ya..." Van Vliet duraksadı. "Efendi Witcher? Bizi korur musunuz?"

"Size karşı dürüst olacağım Efendi van Vliet. İçimden hepinizi bir başına bırakmak geliyor. Aklıma gelince bile midemin bulandığı şu Parlaghy'yle birlikte. Öldürdüğü çocuğun cesedinin başında zıbarana kadar içen şu herifle."

"Benim de eğilimim bu yönde," diye araya girdi Addario Bach yukarıya doğru bakarken. "Çünkü Efendi Fysh'in dediği gibi, aptallara ne kadar çok zarar verirlerse, mantıklı insanların o kadar faydasına olur."

"Elimde olsa Parlaghy'yi ve sizi *aguara*'ya teslim ederdim ama witcher kurallarına göre bunu yapmam yasak. Witcher kuralları keyfime göre davranmama izin vermiyor. Hiç kimseyi ölüm tehlikesiyle baş başa bırakamam."

"Witcher asaleti!" diye burnundan soludu Fysh. "Üçkâğıtçılıklarınızı duymayan kaldı sanki! Yine de tabanları yağlama fikrini destekliyorum. Bütün yelkenleri aç Pudlorak, suyun ortasından git, olabildiğince hızla!"

Kaptan emir verdi, tayfa tüm yelkenleri açmaya koyuldu. Pudlorak bile aceleyle pruvaya gitti, Geralt ve cüce de kısaca düşündükten sonra ona katıldı. Van Vliet, Fysh ve Cobbin geminin kıç kısmında kaldılar.

"Efendi Pudlorak?"

"Hım?"

"Geminin ismi nereden geliyor? Ve geminin önündeki şu alışılmadık figür? Rahipler sponsor olsun diye mi?"

Kaptan omuzlarını silkti. "Gemi denize indirildiğinde adı 'Melusine'ydi. İsme uygun ve göze hitap eden bir figür vardı. Ama sonra ikisi de değişti. Kimileri gerçekten de sponsorlar yüzünden diyor. Kimileri de Novigradlıların Efendi van Vliet'i ikide bir zındıklıkla ve dine küfretmekle suçladığını, onun da onlara yalakalık... onların gözlerine girmeye çalıştığını söylüyor."

Peygamber Lebioda pruvasıyla dalgaları yararak ilerliyordu.

"Geralt?"

"Evet, Addario?"

"Şu tilkikadın... ya da *aguara*... Duyduğuma göre şekil değiştirebiliyor. Bir kadın gibi görünebiliyor ya da bir tilkikadın şeklini alabiliyor. Kurtadamlar gibi mi?"

"Farklı. Kurtadamlar, ayıadamlar, fareadamlar ve benzerleri *teriantrop*'tur yani hayvana dönüşebilen insanlar. Aguara ise bir *anterion*. İnsan şeklini alabilen bir hayvan ya da daha ziyade bir canlı."

"Peki güçleri? İnanılmaz hikâyeler duydum... Güya bir *aguara*'nın yapabileceği şeyler arasında..."

"Umarım *aguara* bize neler yapabileceğini göstermeden evvel Novigrad'a varmış oluruz," diye sözünü kesti Witcher.

"Peki eğer..."

"'Eğerlere' bulaşmasak daha iyi olur."

Bir bora çıktı. Yelkenler sarsıldı.

"Gökyüzü kararıyor." Addario Bach gökyüzünü işaret etti. "Sanırım uzaklardan da gök gürültüleri duydum."

Cücenin kulakları yanılmıyordu. Birkaç saniye geçmedi ki gök yeniden gürüldedi. Bu kez herkes duydu.

"Bir fırtına yaklaşıyor!" diye bağırdı Pudlorak. "Açıkta bizi alabora eder! Kaçmalıyız, saklanmalı, rüzgârdan korunacak bir

şey bulmalıyız! Yelkenlere çocuklar!" Dümenciyi kenara çekti, dümeni kendisi devraldı. "Sıkı tutunun! Herkes sıkı tutunsun!"

Gökyüzü sağ kıyının üstünde kararıp nar kırmızısına döndü. Fırtına aniden vurdu. Kıyıda yer alan ağaçları savurup dalgalandırdı. Daha büyük ağaçların tepeleri sallanmaya başlarken daha küçükler fırtınanın gücüyle iki büklüm oldu. Yapraklardan ve dallardan oluşan bir hortum havaya yükseldi, hatta içinde kocaman dallar bile vardı. Göz kamaştıran parlaklıkta bir şimşek çaktı, neredeyse aynı anda gök şiddetle çatırdadı. Hemen ardından ikinci kez ve üçüncü.

Az sonra yükselen bir uğultuyla gelen yağmur şakır şakır yağmaya başladı. *Peygamber Lebioda* sallanıyor, dalgaların üzerinde dans ediyor, sürekli şiddetle yalpalanıyordu. Geralt her bir tahtanın gıcırdadığı, çatırdadığı hissine kapıldı. Her bir tahta kendi başına, görünüşe göre diğerlerinden büsbütün bağımsız davranıyordu. Kotra bir anda paramparça oluverecekmiş gibiydi. Witcher kendisine sürekli, gemi iskeletinin çok daha fırtınalı sulara göre tasarlandığını, nihayetinde okyanusta değil bir nehirde bulunduklarını söylüyordu. Aynı şeyi söyleyip duruyor, suya tükürüp sıkı sıkı iplere tutunuyordu.

Fırtınanın ne kadar süreceğini tahmin etmek güçtü. Yine de sonunda sallanmalar kesildi, rüzgâr artık onları savurmuyordu, bardaktan boşalırcasına yağan yağmur azaldı, önce sıradan bir yağmura, ardından çisentiye dönüştü. O zaman anladılar ki Pudlorak'ın manevrası işe yaramıştı. Kaptan kotrayı yüksek, ağaçlıklı bir adanın arkasına, fırtınanın onları sağa sola savurmadığı bir yere getirmişti. Fırtına bulutları çekiliyor gibiydi, kasırga dindi.

Nehrin üzerini sis kapladı.

Pudlorak'ın sırılsıklam olmuş beresinden yüzüne su akıyordu. Yine de kaptan beresini çıkarmadı. Muhtemelen hiçbir zaman da çıkarmamıştı.

"Lanet olsun!" Burnundaki damlaları sildi. "Bizi nereye sürükledi? Bir nehir koluna mı? Yoksa eski bir nehir yatağına mı? Su neredeyse..."

"Akıntı bizi götürür." Fysh suya tükürüp tükürüğüne baktı. Başında artık hasır bir şapka yoktu, muhtemelen fırtına uçurmuştu. "Akıntı güçsüz ama bizi götürür. Adalar arasında bir dar boğazdayız. Rotanı koru Pudlorak. Eninde sonunda bizi derin sulara çıkarması gerek."

Kaptan pusulanın üstüne eğildi. "Derin sular kuzey yönünde olmalı. Öyleyse biz de nehrin sol kolunda olmalıyız. Sol değil, sağ kolunda..."

"Nehir kollarını nasıl görüyorsun ki?" diye sordu Fysh. "Tek bir yol var. Sana rotanı koru dedim."

"Daha az önce iki kol vardı," diye üsteledi Pudlorak. "Ama belki de gözüme su kaçtı. Ya da sis yüzünden öyle gördüm. Peki, akıntı bizi götürsün. Sadece..."

"Yine ne var?"

"Pusula. Bu tamamen yanlış bir yön... Hayır hayır, doğru. Ben yanlış görmüşüm. Beremden camına su damlamış. Gidiyoruz."

"Gidelim."

Sis kâh yoğunlaşıyor kâh dağılıyordu, rüzgâr büsbütün dinmişti. Hava epey sıcaktı.

"Su," dediği duyuldu Pudlorak'ın. "Su kokmuyor mu? Şimdi eskisinden farklı kokuyor sanki. Neredeyiz biz?"

Sis seyreldi ve çürümüş ağaç gövdeleriyle dolu, gür çalılıklarla kaplı kıyıyı gördüler. Adalarda yetişen köknarların, çam ve porsuk ağaçlarının yerine burada huş ağaçları, koni

biçiminde, yüksek bataklık servileri vardı. Bataklık servilerinin gövdesi acemborularınca sarmalanmıştı, parlak kırmızı çiçekleri bataklığın çürük yeşil bitki örtüsünün ortasındaki tek renklilikti. Suyun yüzeyi su mercimekleri ve sazlarla kaplıydı, *Peygamber* pruvasıyla sazları dağıtıp bir kuyruk gibi peşinden sürükledi. Su bulanıktı, gerçekten de iğrenç bir çürük kokusu yayıyordu; suyun dibinden büyük kabarcıklar yükseliyordu. Dümendeyse hâlâ Pudlorak vardı.

"Burada sığ bölgeler olabilir!" dedi aniden huzursuzlanarak. "Hey! Biri iskandili pruvaya getirsin!"

Zayıf akıntı sayesinde, bir bataklık bölgesinin ortasından ilerlemeye devam ettiler. Çürük kokusunun ortasından. Bir tayfa pruvadan bağırarak suyun derinliğini bildirdi.

Pudlorak pusulanın üstüne eğilip camı tıklattı. "Efendi Witcher, şuna bir bakın."

"Ne var?"

"Cam buğulandı sanmıştım... Ama ibre fıttırmadıysa o zaman doğuya gidiyoruz demektir. Yani geri dönüyoruz. Geldiğimiz yere."

"Fakat bu imkânsız. Akıntı bizi sürükler. Nehir..."

Duraksadı. Suyun üzerinde köklerinin bir kısmı açıkta duran devasa bir ağaç vardı. Çıplak dallardan birinin üzerinde uzun, dar elbiseli bir kadın duruyordu. Öylece kıpırtısız duruyor, onlara bakıyordu.

"Dümeni kır," dedi Witcher kısık sesle. "Dümeni kır kaptan. Başka bir kıyıya. Bu ağaçtan uzağa."

Kadın kayboldu. Ama dalın üzerinde büyük bir tilki koşuyordu, koşup çalılıkların arasında gözden kayboldu. Hayvan siyah gibiydi, yalnızca kabarık kuyruğunun ucu beyazdı.

"Bizi buldu." Addario Bach da görmüştü. "Tilkikadın bizi buldu..."

"Lanet olsun..."

"Sessiz olun, ikiniz de. Panik yapmayın."

İlerlemeye devam ettiler. Sahildeki kuru ağaçların üzerine pelikanlar tünemiş, onları izliyordu.

Ara Bölüm

Yüz yirmi yedi yıl sonra

"Tvalo şurada, tümseğin ardında küçük hanım." Tüccar değneğiyle işaret etti. "Birkaç yüz adım sonra, daha fazla değil, göz açıp kapayıncaya kadar oradasınız. Ben bu yol ayrımından doğuya, Maribor yönüne sapacağım, dolayısıyla vedalaşmamız gerek. Sağlıcakla kalın, tanrılar yolunuzu açık etsin, esirgesinler sizi."

"Sizi de esirgesinler efendim." Nimue yük arabasından atlayıp bohçasını ve diğer eşyalarını aldı, ardından beceriksizce bir reverans yaptı. "Beni arabanıza aldığınız için çok teşekkürler. Orada, ormanda... Çok teşekkürler..."

İki gün önce karayolunun onu derinliklerine çıkardığı kara ormanı hatırlayınca yutkundu. Boş yolun üzerinde birbirlerine dolanıp bir çatı oluşturan çarpık çurpuk dallarıyla o kocaman, korkunç ağaçları hatırladı. Aniden kendisini bir başına, kukumav kuşu gibi bulduğu yolu. O anda kapıldığı dehşeti hatırladı. Geri dönme ve kaçma isteğini. Gerisin geri eve. Tek başına uzak

diyarlara gitmek gibi aptalca bir fikirden vazgeçme isteğini. Bu aptalca fikri aklından silme isteğini.

"Tanrı aşkına, bana teşekkür etmeyin, ne diye ediyorsunuz?" Tüccar gülümsedi. "Yolda birine yardım etmek çok doğal bir şey. Hoşça kalın!"

"Güle güle. İyi yolculuklar!"

Bir an için yol ayrımında durdu, yağmur ve rüzgârla aşınmış taş sütuna baktı. *Çok uzun zamandır burada duruyor olmalı*, diye geçirdi içinden. *Kim bilir, belki de yüz yıldan bile fazla? Belki de bu sütun kuyruklu yıldızın geçtiği yılı hatırlıyordur? Nilfgaard'a karşı savaşmak için Brenna'ya giden kuzey krallıklarının ordularını?*

Yolculuğunun ezbere bildiği duraklarını her gün tekrarlıyordu. Büyülü bir formül gibi. Bir büyü gibi.

Vyrva, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Küçük bir şehir olan Ivalo uzaktan kendini belli ediyordu. Gürültüsü ve kötü kokusuyla.

Orman yol ayrımında bitiyordu, yol ayrımının önünden ilk binalara kadar yalnızca çıplak, ağaç kökleriyle dolu, ufka kadar uzanan bir açıklık vardı. Her yerden duman yükseliyor, odun kömürü üretiminde kullanılan, sıra sıra dizilmiş demir hazneler ve imbiklerden is çıkıyordu. Havada reçine kokusu vardı. Şehre yaklaştıkça, ayaklarının altındaki toprağı hissedilir derecede sarsan, tuhaf, madenî bir takırtının sesi gittikçe yükseliyordu.

Nimue şehre ulaştı ve şaşkınlıktan nefesini tuttu. Gürültünün ve sarsıntıların kaynağı, hayatı boyunca gördüğü en tuhaf makineydi. Kocaman, şişkin bir bakır kazan, makine yağıyla parıldayan bir pistonun hareke geçirdiği devasa bir çark. Makine tıslıyor, tütüyor, kaynar su püskürtüp duman çıkarıyordu ama belli bir noktadan sonra bir ıslık çaldı, bu öyle dehşetli ve tüyler ürpertici bir ıslıktı ki Nimue az daha yere yığılacaktı. Yine

de çabucak kendisini toparladı. Hatta yanına gidip kayışları merakla inceledi. Bu korkunç makinenin dişlileri bu kayışlar yardımıyla bir testereyi çalıştırıyor, o da inanılmaz bir hızla ağaç kütüklerini kesiyordu. Aslında biraz daha izlemek isterdi fakat testerenin takırtı ve gıcırtılarından kulakları acımaya başladı.

Küçük bir köprüden geçti, altındaki nehir bulanıktı ve pis kokuyordu. İçinde talaşlar, kabuklar ve köpük öbekleri yüzüyordu. Şimdi adımını attığı Ivalo şehriyse kocaman bir kenef gibi kokuyordu, içinde birilerinin ısrarla, ateş üstünde çürük et pişirdiği bir kenef. Son haftalarını çayırlarda ve ormanlarda geçiren Nimue'nun soluğu kesildi. Gelişiyle yolculuğunun bir aşamasını daha tamamladığı Ivalo şehrini bir istirahat yeri olarak hayal etmişti. Şimdiyse burada gereğinden fazla kalmayacağını biliyordu. Ivalo'yu iyi hatırlamayacağını da.

Her zaman yaptığı gibi pazara gidip hasır sepetindeki mantarları ve şifalı kökleri paraya çevirdi. Kolay oldu, neyin talep edildiğini, elindeki ürünlerle kime gitmesi gerektiğini tecrübelerinden biliyordu. Satış yaparken aptal gibi davrandı, bu sayede satış sırasında hiçbir sorun yaşamadı; pazarcı kadınlar saf kızı kandırmakta birbirleriyle yarıştılar. Az kazanmıştı ama hızlı olmuştu. Önemli olan da buydu.

Civardaki tek temiz su kaynağı, dar bir meydanda bulunan bir çeşmeydi, mataralarını doldurabilmek için uzun bir kuyruğa girmek zorunda kaldı. Yolculuğa devam etmek için gerekli erzağı bulmasıysa daha kolay oldu. Kokunun cazibesine kapılıp bir tezgâhtan birkaç poğaça aldı fakat poğaçanın içindekiler yakından bakınca şüpheli görünüyordu. Poğaçaları yemek için bir mandıranın önüne oturdu, en azından ciddi sağlık sorunları yaşamadan yenebilecek şeylerdi. Ancak uzun süre bu durumda kalacak gibi görünmüyorlardı.

Tam karşısında adı "Yeşil..." olan bir han vardı. Tabelanın alt tahtasının sökülmüş olması, ismi bir bulmacaya, entelektüel bir mücadeleye dönüştürüyordu. Nimue bir süreliğine tahminlerde bulunmaya daldı, marul ya da kurbağa dışında ne yeşil olabilirdi ki. Onu bu düşüncelerden yüksek sesli bir tartışma kopardı, hanın bütün gediklileri merdivenlere döküldü.

"Size diyorum, bu *Peygamber Lebioda*," diye yüksek sesle duyurdu biri. "Şu efsanevi gemi. Yüzyıldan daha fazla bir zaman önce bütün mürettebatıyla birlikte kaybolan hayalet gemi. Ne zaman nehirde belirse ardından bir felaket gelir. Güvertesindeki hayaletlerle birlikte belirdiğini bir sürü insan gördü. Biri geminin enkazını bulana kadar ortalıkta böyle dolanacağı söyleniyordu. İşte şimdi buldular."

"Nerede?"

"Delta bölgesinde, nehrin eski kolunda, kuruttukları bataklığın ortasında. Üstü tamamen bataklık bitkileriyle kaplanmış. Yosunla. Yosunları kazıyınca *Peygamber Lebioda* yazısını görmüşler."

"Peki hazineler? Hazineler bulunmuş mu? Ambarında hazineler olmalıydı. Bulundu mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Söylentiye göre, rahipler enkazı alıp götürmüşler. Kutsal eşya sayılıyormuş."

"Ne aptalca şey," diye atıldı başka bir gedikli. "Çocuklar gibi masallara inanıyorsunuz. Nerede eski bir sandık bulunsa hemen hayalet gemiler, hazineler, kutsal eşyalar. Bunların hepsi saçmalık, yazar müsveddelerinin uydurduğu efsaneler, boş sözler, kocakarı masalları. Hey, sen! Küçük kız! Kimsin sen? Kime aitsin?"

"Kendime." Nimue vereceği cevabı önceden çalışmıştı.

"Saçını geri at bakalım, kulaklarını göster! Çünkü elf dölüne benziyorsun! Biz burada elf kırmalarını istemeyiz!"

"Uğraşmayın benimle, sizi rahatsız etmedim. Zaten hemen gideceğim."

"Hal Nereye?"

"Dorian'a." Nimue hep bir sonraki durağını söylemeyi, yolculuğunun nihai hedefini asla ama asla söylememeyi de öğrenmişti çünkü bu yalnızca delice bir cümbüşe sebep oluyordu.

"Ohoo! Önünde epey bir yol var!"

"Bu yüzden hemen gideceğim zaten. Yine de size söylemek isterim ki saygıdeğer efendiler, *Peygamber Lebioda*'da herhangi bir hazine yok. Efsanelerde bunun adı bile geçmiyor. Gemi kayboldu ve hayalete dönüştü çünkü lanetlenmişti ve sahibi akılsızca tavsiyelere kulak asmadı. Orada bulunan Witcher geminin geri döndürülmesini, o laneti kaldırana kadar nehir kollarına gidilmemesini tavsiye etmişti. Bunları okudum..."

"Daha küçücük kızsın," dedi ilk gedikli, "şimdiden bu kadar akıl ha? Kulübene dön kızım, kap kacağınla ilgilen, don yıka, bu kadar. Okumayı da bilirmiş, gördünüz mü?"

"Witchermış!" diye püskürdü üçüncüsü. "Masal bunlar, masaldan başka bir şey değil!"

"O kadar akıllıysan," diye atıldı bir diğeri, "Karga Ormanı'nı da duymuşsundur. Duymadın mı? O zaman bizden söylemesi: Karga Ormanı'nda şeytani bir şey uyur. Birkaç yılda bir uyanır, o sırada ormandan geçenin vay haline. Gerçekten Dorian'a gitmek istiyorsan senin yolun da tam olarak Karga Ormanı'ndan geçiyor."

"Yani hâlâ orman kaldı mı? Buradaki bütün ağaçları kesmişsiniz, her yer çıplak."

"Bakın hele, her şeyi de bilirmiş, seni ufaklık. Ormanlar ağaçlarını keselim diye var değil mi? Kesebildiğimizi kestik, kalan kaldı. Fakat Karga Ormanı'na girmeye oduncular bile

cüret edemez, o kadar ürkütücüdür orası. Eğer gidersen kendin de görürsün. Korkudan altına yaparsın!"

"Öyleyse gitsem iyi olacak."

Vyrva, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Benim adım Nimue verch Wledyr ap Gwyn.

Gors Velen'e gidiyorum. Aretuza'ya, Thanedd Adası'ndaki büyücüler okuluna.

Birçok şeyi yapmaya muktedir olduğumuz zamanlar vardı. Büyücü adalarına dair yanılsamalar yarattık. Gökyüzünde dans eden ejderhâlarla binlerce insanı kandırdık. Devasa ordularla gözlerini boyadık, surlara sığındılar, aynı zamanda bütün şehir sakinleri giyinip kuşanmış, sancaklı tam bir ordu gördüler. Ama bunlar geçmişin eşsiz, büyük tilkiadamlarıydı, kerametlerinin bedelini yaşamlarıyla ödediler. Neticede soyumuz o günden beri belirgin bir düşüşte, muhtemelen insanlara yaklaştığımız için.

Viktor Pelevin,
Kurtadamların Kutsal Kitabı

Bölüm 15

"Bizi bok gibi bir duruma soktun Pudlorak!" dedi Javil Fysh öfkeyle. "Başımıza öyle güzel bir çorap ördün ki! Nehir kollarında saatlerdir dolanıyoruz. Bu bataklık hakkında çok şey duydum, kötü şeyler! İnsanlar, gemiler kayboluyor burada! Nehir nerede? Derin sular nerede? Neden..."

"Kahrolasıca çeneni kapa! Nehir nerede, derin sular nerede? Cehennemin dibinde! O kadar zekiysen buyur. Al sana kendini göstermen için bir fırsat! Yine bir yol ayrımı! Nereye gideyim Çokbilmiş? Akıntıya doğru sola mı? Yoksa sağa mı, nasıl istersin?"

Fysh burnundan soluyup arkasını döndü. Pudlorak dümeni tutup kotrayı nehrin sol koluna yöneltti.

İskandili kullanan tayfa bağırdı. Hemen ardından Kevenard van Vliet çok daha yüksek bir sesle haykırdı.

"Kıyıdan uzak dur Pudlorak!" diye kükredi Petru Cobbin. "Sağa çevir! Kıyıdan uzak dur!"

"Ne var?"

"Yılanlar! Görmüyor musun? Yılanlaaar!"

Addario Bach küfretti.

Nehrin sol kıyısı yılan kaynıyordu. Sürüngenler kıyıdaki sazlıkların ve su bitkilerinin ortasında kıvrılıyor, yarısı çürük ağaç gövdelerinin üstünde sürünüyor, suyun üzerine uzanan dallardan tıslayarak aşağıya sarkıyordu. Geralt su mokasenlerini, çıngıraklı yılanları, engerekleri, ağaç yılanlarını, Russell engereklerini, atherisleri, şişen engerekleri, kara mambaları ve bilmediği diğer yılanları gördü.

Peygamber Lebioda'nın bütün mürettebatı telaşla, hep bir ağızdan çığlıklar atarak iskeleden kaçtı. Kevenard van Vliet geminin kıç kısmına koştu, tüm bedeni zangır zangır titrerken Witcher'ın arkasına saklandı. Pudlorak dümeni çevirdi, kotranın rotası değişmeye başladı.

Geralt elini onun omzuna koydu. "Hayır," dedi. "Rotanı sabit tut. Sağ kıyıdan uzak dur."

"Ama yılanlar..." Pudlorak, yaklaştıkları ve üstü tıslayan sürüngenlerle dolu bir dalı gösterdi. "Güverteye düşecekler."

"Yılan yok! Rotanı koru. Sağ kıyıdan uzak dur."

Ana direğin ipleri, üstlerinde sallanan dalları gerdi. Bir sürü yılan yelken bezinin üzerinde kıvranıyordu, içlerinde iki tane mamba olan bir sürü yılan güverteye düştü. Başlarını kaldırıp tıslayarak, sancak tarafına toplanmış adamlara saldırdılar. Fysh ve Cobbin pruvaya kaçtı, tayfalar çığlık çığlığa pupaya koştu. Bir tanesi suya atladı, daha bağıracak zamanı bile bulamadan suyun içinde kayboldu. Suyun yüzeyi kanla dalgalandı.

"Bir *ilyocoris*." Witcher dalgaları ve giderek uzaklaşan siyah bir silüeti işaret etti. "Yılanların aksine bu gerçek."

"Sürüngenlerden nefret ediyorum..." diye hüngür hüngür ağlamaya başladı van Vliet, bordanın dibine çömelmişti. "Yılanlardan nefret ediyorum..."

"Yılan yok. Hiçbir zaman da olmadı. Bu bir illüzyon."

Tayfalar bağrışıyor, gözlerini ovuşturuyordu. Yılanlar kaybolmuştu. Tıpkı gemideki gibi kıyıdakiler de. Hiçbir iz bırakmadan yok oldular.

"Ne..." diye inledi Petru Cobbin. "Neydi bu?"

"Bir illüzyon," diye tekrarladı Geralt. "*Aguara* peşimizde."

"Kim?"

"Tilkikadın. Bizi yanıltmak için illüzyon yaratıyor. Asıl merak ettiğim, bunu ne zamandır yaptığı. Fırtına muhtemelen gerçekti ama iki nehir kolu var, kaptan doğru görmüş. Aguara bir illüzyonla kollardan birini bizden gizliyor, pusulayı şaşırtıyor. Yılanları da illüzyonla yarattı."

"Witcher masalları!" diye burnundan soludu Fysh. "Elf mavalları! Batıl inanç! Ne yani, bir tilki bunu yapabilir mi? Bir nehir kolunu gizleyip pusulayı şaşırtabilir mi? Olmadığı halde yılanlar gösterebilir mi? Saçmalık! Size diyorum, sudan geldiler! Buhar yüzünden yolumuzu şaşırdık, zehirli bataklık gazları ve mikroplu hava yüzünden. Sanrıların sebebi buydu..."

"Bunlar *aguara*'nın yarattığı illüzyonlardı."

"Sen bizi aptal mı sanıyorsun?" diye bağırdı Cobbin. "İllüzyonmuş. Ne illüzyonu? Onlar gerçek yılandı! Hepiniz de gördünüz, değil mi? Tıslamalarını duydunuz! Hatta leş kokularını bile aldınız!"

"Bir illüzyondu. Yılanlar gerçek değildi."

Peygamber ipleriyle üstlerindeki dalları bir kez daha gerdi.

"Bu da mı yanılsama, ha?" dedi tayfalardan biri ve elini uzattı. "Bir sanrı mı? Bu yılan gerçek değil mi?"

"Hayır! Dur!"

Bir daldan aşağıya sarkan devasa bir şişen engerek, insanın kanını donduran bir sesle tısladı. Yıldırım hızıyla saldırıp dişlerini tayfanın boynuna geçirdi, bir kez, sonra bir kez daha. Tayfa keskin bir çığlık atıp sendeledi, yere düşüp kasılmaya,

başının arkasını ritmik bir şekilde güverteye vurmaya başladı. Ağzından köpükler çıkarıyordu, gözlerinden kan sızmaya başladı. Biri yanına bile gidemeden de öldü.

Witcher bir brandayla cesedin üstünü örttü. "Lanet olsun size," dedi. "Dikkatli olun! Her şey serap değil!"

"Dikkat!" diye bağırdı pruvadaki tayfa. "Dikkaaat! Önümüzde bir girdap var! Bir girdap!"

Eski nehir yatağı bir kez daha ayrılıyordu. Akıntının onları götürdüğü sol kol kuvvetli bir girdapla fokurduyordu. Yüzeyinde bir kazandaki çorba gibi köpükler vardı. Ağaç gövdeleri ve dallar, hatta çatallı tepesiyle koca bir ağaç, kâh batıp kâh çıkarak girdapla bir dönüyordu. İskandili kullanan tayfa pruvadan kaçtı, diğerleri de hiç düşünmeden haykırmaya başladı. Pudlorak sakince orada duruyordu. Dümeni döndürüp kotrayı sakin olan sağ kola çevirdi.

"Öf!" Alnını sildi. "Tam zamanında! Şu girdaba kapılsak çok kötü olurdu. Bizi içine alıverirdi..."

"Girdaplar!" diye bağırdı Cobbin. "*İlyocoris*! Timsahlar! Sülükler! İllüzyona gerek yok, bu bataklıklar yaratık, sürüngen kaynıyor, her türden zehirli mahluk var. Çok kötü, burada yolumuzu kaybetmemiz çok kötü oldu. Burada sayısız..."

"...gemi battı," diye cümlesini tamamladı Addario Bach ve gösterdi: "O halde şu da gerçeğin ta kendisi olmalı."

Çürümüş, paramparça olmuş, küpeştesine kadar batmış, üstünü su bitkileri bürümüş, sarmaşıklar ve yosunlarla kaplanmış bir gemi enkazı, sağ kıyıda bataklığın içinden sivriliyordu. *Peygamber* zayıf akıntıda kayarak ilerlerken enkaza baktılar.

Pudlorak dirseğiyle Geralt'ı dürttü. "Efendi Witcher," dedi kısık sesle. "Pusula yine çıldırdı. İbreye göre doğudan güneye doğru döndük. Eğer bu bir tilki hilesi değilse o zaman çok kötü. Bu bataklıkları kimse keşfetmedi ama gemi yolunun

güneyine doğru uzandıkları biliniyor. Dolayısıyla gemi şu anda bizi bataklıkların tam kalbine götürüyor."

"Sürükleniyoruz," diye akıl yürüttü Addario Bach. "Rüzgâr yok, bizi götüren akıntı. Ve akıntı demek nehirle, Pontar'ın gemi yoluyla bağlantımız var demek..."

Geralt başını iki yana salladı. "Her zaman değil. Bu eski nehir kolları hakkında bir şeyler duymuştum. Akış yönleri değişken. Med ya da cezre göre değişiyor. Ayrıca *aguara*'yı da unutma. Bu da bir illüzyon olabilir."

Kıyı şeridi hâlâ sık bataklık servileriyle doluydu, ara sıra geniş gövdeli, soğan biçiminde çıkıntıları olan sakız ağaçları da görünüyordu. Ağaçların çoğu kurumuştu ve ölüydü. Cansız gövdelerinden ve dallarından bir sarmaşığın güneşin altında gümüş gibi parıldayan gür yaprakları sallanıyordu. Balıkçıllar dallarında nöbet tutuyor, kıpırtısız gözlerle *Peygamber*'i inceliyordu.

Pruvadaki tayfa bağırdı.

Bu kez hepsi baktı. Tilkikadın yine suya uzanan bir dalın üstünde dik ve hareketsiz duruyordu. Pudlorak kimsenin söylemesine kalmadan dümene uzanıp kotrayı sol kıyıya çevirdi. Tilkikadınsa aniden bağırmaya başladı, sesi yüksek ve keskindi. *Peygamber* önünden geçip gidince yeniden bağırdı.

Büyük bir tilki dalın üzerinde koşup çalılıkların içinde gözden kayboldu.

"Bu bir uyarıydı," dedi Witcher, güvertedeki ses kargaşası dinince. "Bir uyarı ve meydan okumaydı ya da daha ziyade bir talep."

"Kızı bırakmamız için," diye tamamladı Addario Bach soğukkanlılıkla. "Doğru ama bırakamayız çünkü kız hayatta değil."

Kevenard van Vliet inleyip ellerini şakaklarına götürdü. Islak, kirli ve korkmuş haliyle artık gemisi olan bir tüccara benzemiyordu. Daha ziyade erik çalarken yakalanmış yaramaz bir çocuğu andırıyordu.

"Ne yapacağız?" diye inledi. "Ne yapacağız?"

"Ben biliyorum," diye duyurdu Fysh ansızın. "Ölü kızı bir fıçıya bağlayacağız, sonra da nehre atacağız. Tilkikadın genç kız için ağlarken geride kalacak. Biz de zaman kazanacağız."

"Kendinizden utanın Efendi Fysh." Eldiven imalatçısının sesi aniden bir kararlılık kazandı. "Bir ölüye böyle davranmak yakışık almaz. Bu hiç de medeni olmaz."

"O medeni miydi ki? Dişi elf, üstelik yarı hayvan. Size diyorum, fıçı fikri güzel bir fikir..."

"Böyle bir fikir," dedi Addario Bach tane tane, "ancak bir beyinsizin aklına gelebilirdi. Hepimizi birden felakete sürüklerdi. *Vexling* kızı öldürdüğümüzü öğrenirse işimiz biter."

Öfkeden kıpkırmızı kesilen Fysh henüz bir tepki veremeden, "Genç kızı biz öldürmedik ki," diye araya girdi Petru Cobbin. "Biz yapmadık! Parlaghy yaptı. Biz masumuz."

"Doğru," diye onayladı Fysh, van Vliet'e ve Witcher'a değil, Pudlorak'a ve tayfaya dönmüştü. "Suçlu Parlaghy. Tilkikadın intikamını ondan alsın. Onu cesetle birlikte bir kayığa bindirip salalım. Bu sırada biz..."

Cobbin ve birkaç tayfa bu fikri sevinç nidalarıyla karşıladı fakat Pudlorak hemen hadlerini bildirdi. "Buna izin vermem."

"Ben de." Kevenard van Vliet'in beti benzi solmuştu. "Efendi Parlaghy suç işlemiş olabilir, yaptığı şey gerçekten cezayı hak ediyor da olabilir ama onu geride bırakıp ölüme teslim etmek mi? Hayır, bu olmaz."

"Ya o ya biz öleceğiz!" diye haykırdı Fysh. "Başka ne yapacağız ki? Witcher! Tilkikadın gemiye çıktığında bizi savunacak mısın?"

"Savunacağım."

Sessizlik oldu.

Peygamber Lebioda leş gibi kokan, kabarcıklar çıkaran suyun ortasından süzülüyor, su bitkilerini peşinden sürüklüyordu. Balıkçıllar ve pelikanlar dalların üzerinden onları izliyordu.

Pruvadaki tayfa onları bir çığlıkla uyardı. Hemen ardından herkes çığlık attı. Çürümüş, üstünü sarmaşık ve yeşillik bürümüş bir gemi enkazına bakıyorlardı. Bir saat önce gördükleri enkaza.

"Olduğumuz yerde dönüyoruz," diye saptadı cüce. "Bu bir döngü. Tilkikadın bizi bir tuzağa düşürdü."

"Geriye tek bir çıkış yolu kalıyor." Geralt nehrin sol kolunu ve orada dönüp duran girdabı işaret etti. "Oradan geçmek."

"O anaforun içinden mi?" diye haykırdı Fysh. "Sen iyice kafayı mı yedin? Girdap bizi parçalar!"

"Doğru," diye onayladı Pudlorak. "Ya da alabora eder. Ya da bizi bataklığa çeker, sonumuz şu enkazınki gibi olur. Baksanıza, onun içindeki ağaçlar bile oradan oraya savruluyor. Bu girdabın ne kadar da güçlü olduğu belli."

"Doğru. Belli. Çünkü muhtemelen bir illüzyon."

"Muhtemelen mi? Sen Witcher'sın, anlayamıyor musun?"

"Daha zayıf bir illüzyonu anlardım ama bu olağanüstü güçlü. Bana kalırsa..."

"Sana kalırsa mı? Ya yanılıyorsan?"

"Başka çıkış yolumuz yok," diye homurdandı Pudlorak. "Ya girdabın içinden geçeceğiz ya da bu kısır döngü..."

"...sonumuz olacak," diye cümlesini tamamladı Addario Bach. "Hem de sefil bir şekilde."

Girdabın içinde dönüp duran ağaç, boğulan birinin eli gibi ikide bir dallarını suyun üzerine çıkarıyordu. Girdap dalgalanıyor, köpürüyor, kuduruyor ve köpük saçıyordu. *Peygamber* sallanmaya başladı ve aniden anafor tarafından çekilip öne fırladı. Girdabın oradan oraya savurduğu ağaç gürültüyle bordaya çarptı. Etrafa köpükler sıçradı. Kotra savrulmaya ve dönmeye başladı, giderek de hızlanıyordu.

Herkes hep bir ağızdan bağırıyordu.

Sonra aniden her şey yatıştı. Su duruldu, çarşaf gibi oldu. *Peygamber Lebioda* sakız ağaçlarıyla çevrili iki kıyının arasında huzurla süzüldü.

Addario Bach boğazını temizledi. "Haklıydın Geralt. O da bir illüzyonmuş."

Pudlorak, Witcher'a uzun uzun baktı. Susuyordu. Sonunda beresini çıkardı. Başı bir yumurta kadar pürüzsüzdü. "Nehir sularında denizcilik yapmaya başladım," dedi sonunda boğuk bir sesle, "çünkü karım öyle istemişti. Nehir daha güvenli dedi. Denizden daha güvenli. Böylece her açıldığımda endişe etmeyecekti."

Beresini yeniden taktı, başını salladı, dümeni sıkı sıkı tuttu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye inledi Kevenard van Vliet. "Artık güvende miyiz?"

Hiç kimse sorusunu yanıtlamadı.

Su, yosunlar ve ördek otları yüzünden yoğunlaşmıştı. Bataklık servileri iki kıyıdaki ağaçların arasında mutlak bir üstünlük kazanmaya başladı, balçığın ve kıyıya yakın suların içinden pnömatoforları, yani solunum kökleri dip dibe yükseliyordu,

bazıları bir insan boyundaydı. Bitki yığınlarının üzerinde kaplumbağalar güneşleniyor, kurbağalar vıraklıyordu.

Bu kez görmeden önce onun sesini duydular. Vurgulu bir tehdit ya da uyarı gibi yüksek, tiz bir çığlık. Tilki biçiminde kıyıda belirdi, devrilmiş, kuru bir ağaç gövdesinin üzerinde. İyice geriye attığı başıyla uluyordu. Geralt sesinde tuhaf tınılar fark etti, bunun tehdit dışında bir emir de içerdiğini anladı. Fakat emir onlara yönelik değildi.

Kütüğün altındaki su aniden köpürmeye başladı, içinden devasa bir canavar çıktı, yeşil kahverengi, damla biçiminde pullarla kaplıydı. Fokurdamaya, guruldamaya başladı, tilkikadının emrine itaat edip suyu dalgalandırarak dosdoğru *Peygamber*'e doğru yüzdü.

"Bu da bir..." Addario Bach yutkundu. "Bu da bir illüzyon mu?"

"Hiç sanmıyorum," dedi Geralt. "Bu bir *vodyanoy*!" diye seslendi Pudlorak ve tayfalara. "Bir *vodyanoy*'u büyülemiş, üstümüze saldı! Filika kancaları! Filika kancalarını alın!"

Vodyanoy geminin hemen dibinde suyun yüzeyine çıktı, üstü yosunlarla kaplanmış, yassı bir baş, pörtlek gözler, kocaman bir ağzın içinde koni biçiminde dişler gördüler. Canavar öfkeyle bordaya vurdu, bir kez, iki kez, bütün *Peygamber* sarsıldı. Filika kancalarıyla koşarak geldiklerinde canavar kaçtı, suya daldı, hemen ardından su sıçratarak geminin kıç kısmında ortaya çıktı, dümen yelpazesinin hemen yanında. Yelpazeye dişlerini geçirdi, çatırdayana kadar çekiştirdi.

"Dümen yelpazesini parçalıyor!" diye çaresizce haykırdı Pudlorak, bir filika kancasıyla canavara vurmaya çalıştı. "Dümeni parçalıyor! Halatı atıp yelpazeyi yakalayın! Adi yaratık yelpazeyi dümenden ayırıyor!"

Vodyanoy dümeni ısırıp çekiştiriyor, adamların bağırışlarına ve filika kancalarıyla vuruşlarına aldırmıyordu. Dümen yelpazesi kırıldı, yaratığın dişlerinin arasında bir parça tahta kaldı. Ya tahtayı yeterince tutmuştu ya da tilkikadının büyüsünün etkisi geçmişti, her ne olduysa suya dalıp gözden kayboldu.

Aguara'nın kıyıda bağırdığını duydular.

"Sırada ne var?" diye haykırdı Pudlorak, kollarını çırptı. "Bize daha ne yapacak? Efendi Witcher!"

"Tanrılar..." diye ulumaya başladı Kevenard van Vliet. "Size inanmadığım için bağışlayın beni!... Bu kızı öldürdüğümüz için bizi bağışlayın! Tanrılar, kurtarın bizi!"

Aniden yüzlerinde bir esinti hissettiler. *Peygamber*'in o ana dek gevşek duran ana yelkeni sarsılmaya başladı, seren gıcırdadı.

"Açılıyoruz!" diye haykırdı Fysh pruvadan. "Orada, orada! Önümüz açık, nehir olmalı! Oraya sür kaptan, oraya!"

Kanal gerçekten de genişledi, sazların oluşturduğu yeşil duvarın ardında, geniş bir su yüzeyi gibi bir şey parıldıyordu.

"Başardık!" diye bağırdı Cobbin. "Hah! Kazandık! Bataklıklardan kurtulduk!"

"Bir seksen!" diye bağırdı iskandili kullanan tayfa. "*Bir seksen!*"

"Dümeni sola kır!" diye haykırdı Pudlorak, dümenciyi kenara itip emrini kendisi yerine getirdi. "Sıığ!"

Peygamber Lebioda'nın pruvası, nehrin ağaç kökleriyle dolu koluna döndü.

"Nereye!" diye hararetlendi Fysh. "Ne yapıyorsun? Açığa doğru sür! Oraya! Oraya!"

"Olmaz! Orası sığ! Karaya otururuz! Nehir kolu boyunca ilerleyip derin sulara öyle çıkacağız, burası daha derin!"

Yeniden *aguara*'nın bağırışlarını duydular. Fakat onu görmediler.

Addario Bach, Geralt'ın kolunu sertçe çekti.

Pik tankına inen merdivenin başında Cobbin belirdi; ayakta zor duran Parlaghy'yi yakasından tutmuş, çekiştiriyordu. Arkasındaki bir tayfa battaniyeye sarılmış kızı taşıyordu. Diğer dördü de onların yanında durmuş, Witcher'a karşı bir cephe oluşturuyorlardı. Ellerinde baltalar, üç uçlu mızraklar, demir kancalar vardı.

"Bunu yapacağız beyler," diye homurdandı en irileri. "Yaşamak istiyoruz. Artık bir şey yapmanın vakti geldi."

"Çocuğu bırakın," dedi Geralt üstüne basa basa. "Tüccarı bırak Cobbin."

"Hayır efendim." Denizci başını iki yana salladı. "Ceset tüccarla beraber gemiden gidecek, bu canavarı durdurur. O zaman kaçabiliriz."

"Ama siz," dedi boğuk sesli bir başkası, "siz karışmayın. Sizinle bir alıp veremediğimiz yok ama bizi engellemeye kalkışmayın. Yoksa sizin için kötü olur."

Kevenard van Vliet kasılıp kalmış, bordanın dibinde duruyordu, ağlarken başını çevirdi. Pudlorak da yenilgiyi kabullenmiş bir bakışla kenara çekildi, dudaklarını sıkıyordu; kendi mürettebatının başkaldırısına tepki vermeyeceği anlaşılıyordu.

"Evet, aynen öyle." Petru Cobbin, Parlaghy'yi itti. "Tüccar ve gemideki ölü tilkikadın, bunlar bizim tek kurtuluşumuz. Kenara çekil Witcher! Yürüyün çocuklar! Kayığa!"

"Hangi kayığa?" diye sakince sordu Addario Bach. "Şuradakini mi diyorsun?"

Kayığın ortasında iki büklüm oturan, şimdiden *Peygamber Lebioda*'dan epey uzaklaşmış Javil Fysh açığa doğru kürek çekiyordu. Kürekleri tüm gücüyle çekiyordu, öyle ki kürekler su sıçratıyor, su bitkilerini parçalıyorlardı.

"Fysh!" diye bağırdı Cobbin. "Seni adi herif! Seni orospu çocuğu!"

Fysh arkasına döndü, yumruğunu havaya kaldırıp diğer elini de dirsek içine koydu. Sonra yeniden küreklere asıldı.

Ama daha fazla ilerleyemedi.

Kayık aniden, *Peygamber*'in mürettebatının gözü önünde, bir dalganın sırtında yükseldi, suyu döven bir kuyruk ile bir timsahın dişlerini gördüler. Fysh tekneden savruldu, çığlık çığlığa kıyıya doğru yüzmeye koyuldu, bataklık servileri ve köklerle katılaşmış sığ sulara doğru. Timsah peşinden gitti fakat ağaç kökleri takibi yavaşlattı. Fysh kıyıya vardı, kendisini yüzüstü oradaki bir kayanın üzerine attı. Ama bu bir kaya değildi.

Kertenkeleye benzeyen devasa kaplumbağa çenesini açtı ve Fysh'i kolundan yakaladı. Fysh uluyor, kendini oradan oraya atıp kıvranıyor, etrafa balçık fışkırtıyordu. Timsah suyun üstüne çıkıp bacağını ısırdı. Fysh feryadı bastı.

Bir süre, Fysh'i hangi sürüngenin ele geçireceği anlaşılmadı, kaplumbağa mı yoksa timsah mı. Ama sonunda ikisi de bir şeyler kazandı. Kanlı bulamacın içinden çomak gibi sivrilen kemiklerle birlikte bir kol kaplumbağanın çenesinde kaldı. Fysh'in gerisini timsah aldı. Köpüren suyun üzerinde yalnızca büyük, kırmızı bir leke kaldı.

Geralt mürettebatın şoka girmesinden faydalandı. Ölü kızı tayfanın elinden alıp pruvaya geri döndü. Addario Bach bir filika kancasıyla yanında duruyordu.

Ne Cobbin ne de tayfalardan biri direnmeye kalktı. Tam tersine, hepsi telaşla kıç tarafına çekildiler. Telaşla. Panikle değilse tabii. Yüzleri aniden ölü gibi bembeyaz kesildi. Bordanın dibine çömelmiş Kevenard van Vliet hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Başını dizlerinin arasına alıp kollarıyla kapatmıştı.

Geralt etrafına bakındı.

Ya Pudlorak dikkatsiz davranmıştı ya da *vodyanoy*'un zarar verdiği dümen yelpazesi çalışmıyordu, her ne olduysa kotra dosdoğru, sarkan dalların altına doğru ilerledi, devrilmiş ağaç gövdelerinin arasında sıkışıp kaldı. *Aguara* fırsattan faydalandı. Pruvaya sıçradı, hızla, kolayca ve sessizce. Tilki biçiminde. Geralt onu daha önce gökyüzünün altında görmüştü, o zaman gözüne siyah görünmüştü. Oysa değildi. Koyu renk bir kürkü, ucu kar beyazı bir kuyruğu vardı ama genel olarak rengine, özellikle de başında, bir gümüş tilkiden ziyade bir bozkır tilkisine uyan bir grilik hâkimdi.

Değişti, büyüdü, uzun boylu bir kadına dönüştü. Tilki kafalı bir kadına. Sivri kulaklı ve sivri çeneli bir kadına. Ağzını açınca sıra sıra dişleri parıldadı.

Geralt yere diz çöküp kızın bedenini yavaş yavaş güverteye bıraktı, geri çekildi. *Aguara* tiz bir sesle uludu, kesici dişlerle dolu çenesini gürültüyle kapattı, onlara doğru yaklaştı. Parlaghy feryat etti, panikle kollarını çırpmaya başladı, kendini Cobbin'in elinden kurtarıp gemiden atladı. Anında battı.

Van Vliet ağlıyordu. Cobbin ve tayfalar, hâlâ kireç gibi yüzlerle Pudlorak'ın çevresine toplandılar. Pudlorak beresini çıkardı.

Witcher'ın boynundaki madalya şiddetle seğiriyor, titriyor, huzursuzluk veriyordu. *Aguara* kızın yanında diz çöküp tuhaf sesler çıkardı, homurtuyla tıslama arası bir şeydi. Aniden başını kaldırıp kesici dişlerini gösterdi. Yüksek sesle hırıldamaya başladı, gözlerinde alevler parladı. Geralt yerinden kıpırdamadı.

"Suçu üstleniyoruz," dedi. "Çok kötü bir şey oldu ama daha kötü şeylerin de olmasına gerek yok. Bu insanlara acı çektirmene izin veremem. Buna izin vermeyeceğim."

Tilkikadın ayağa kalktı, çocuk ellerindeydi. Bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdi. Sonunda Geralt'a baktı.

"Benim yoluma çıktın," dedi bağırır gibi bir tonla ama her bir sözcüğü yavaş yavaş, anlaşılır telaffuz ediyordu. "Onları savunmak için."

Geralt yanıt vermedi.

"Kızım ellerimde," diye devam etti. "Bu sizin hayatınızdan daha önemli ama sen onları savunmak için benim karşıma çıktın, ak saçlı. Seninle daha sonra ilgileneceğim. Başka bir gün. Sen bunu çoktan unuttuğunda ve hiç ummadığın bir anda."

Çevik bir hareketle küpeştenin üstüne sıçradı, oradan da devrilmiş bir ağaç kütüğüne. Sonra çalılıkların arasında gözden kayboldu.

Ardından oluşan sessizlikte yalnızca Kevenar van Vliet'in sesi duyuluyordu.

Rüzgâr dinmişti, hava boğucuydu. *Peygamber Lebioda* akıntıyla sürüklenip dalların arasından kurtuldu, nehir kolunun ortasından süzülerek ilerledi. Pudlorak beresiyle gözlerini ve alnını sildi.

Pruvadaki tayfa seslenip bir şeyler söyledi. Cobbin haykırdı. Diğerleri de hep bir ağızdan bağırıştılar.

Sazlıkların ve yabani pirinçlerin arasında aniden kulübe çatıları belirdi. Çubukların üzerinde kurutulmaya bırakılmış ağlar gördüler. Sarı bir kumsal. Bir iskele ve ileride, pruvanın ötesindeki ağaçların ardında, mavi göğün altında uzanan geniş nehir yatağı.

"Nehir! Nehir! Sonunda!"

Herkes bağırıyordu. Tayfalar, Petru Cobbin, van Vliet. Yalnızca Geralt ve Addario Bach onlara katılmadı.

Pudlorak da suskundu, dümeni çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı Cobbin. "Nereye? Nehre çevir! Oraya! Nehre!"

"Bir faydası yok." Kaptanın sesinde çaresizlik ve kabullenmişlik vardı. "Rüzgâr kesildi, gemi dümene göre hareket etmiyor ve akıntı giderek güçleniyor. Süzülüyoruz, yeniden nehir koluna sürükleniyoruz. Gerisin geri bataklığa."

"Hayır!" Cobbin küfretti. Sonra gemiden atladı. Sahile doğru yüzdü.

Ardından tayfalar atladı, hepsi. Geralt kimseye engel olamadı. Addario Bach, atlamaya yeltenen van Vliet'i sıkı sıkı tuttu.

"Masmavi gök," dedi. "Altın sarısı bir kumsal. Nehir. Gerçek olamayacak kadar güzel. Demek ki gerçek değil."

Ve bir anda görüntü titremeye başladı. Az öncesine kadar balıkçı kulübelerinin, altın sarısı bir kumsalın ve burnun ardında nehir yatağının olduğu yerde Witcher aniden, bir saniyeliğine, ölmüş ağaçların dallarından suya sarkan örümcek ağları gördü. Bataklık servilerinin kökleriyle kaplı balçıklı kıyıyı gördü. Bir saz ve alg denizi. Nehir kollarından sonsuz bir labirent.

Bir saniyeliğine, *aguara*'nın son illüzyonunun gizlediklerini gördü.

Petru Corbin suyun yüzeyinde belirdi, çırpınıyor, çığlık atıyordu, her tarafı kıvranan, çizgili ve yılan balığı kadar kalın sülüklerle kaplıydı. Ardından suyun içinde kayboldu, bir daha da görünmedi.

"Geralt!"

Addario Bach, timsahla karşılaştıktan sonra sağ salim kurtulmuş kayığı kancayla çekti. Tekne bordaya doğru süzüldü. Cüce içine atladı, Geralt da hâlâ sersem haldeki van Vliet'i ona uzattı.

"Kaptan!"

Pudlorak beresini onlara doğru salladı. "Hayır, Efendi Witcher! Gemiyi terk etmiyorum, ne olursa olsun onu limana götüreceğim! Götüremezsem de onunla batarım! Hoşça kalın!"

Peygamber Lebioda huzurla ve haşmetle süzüldü, bir nehir koluna girip orada gözden kayboldu.

Addario Bach ellerine tükürüp sırtını eğdi, kürekleri çekmeye koyuldu. Kayık suyun üzerinde kayarak ilerliyordu.

"Nereye?"

"Orası açıklık, sığlığın diğer yanı. Nehir orada. Eminim. Gemi yoluna çıkar, bir gemiyle karşılaşırız. Karşılaşmazsak da bu kayıkla devam ederiz, isterse Novigrad'a kadar."

"Pudlorak..."

"Üstesinden gelecektir. Eğer kaderinde yazılıysa."

Kevenard van Vliet ağlıyordu. Addario kürek çekiyordu.

Gökyüzü kararda, Uzaklardan, aralıksız bir gök gürültüsü duydular.

"Fırtına yaklaşıyor," dedi cüce. "Islanacağız, kahretsin."

Geralt burnundan soludu. Sonra kahkaha atmaya başladı. Candan, samimi kahkahalar. Ve bulaşıcı çünkü hemen ardından ikisi de güldü.

Addario, güçlü ve düzenli hareketlerle kürek çekiyordu. Kayık suyun üstünde ok gibi ilerledi.

"Öyle bir kürek çekiyorsun ki," dedi Geralt, gülmekten yaşaran gözlerini silerken, "sanki hayatın boyunca kürek çekmişsin. Ben cücelerin kayık kullanabildiğini de yüzebildiğini de bilmiyordum..."

"Klişelere kanıyorsun."

Ara Bölüm

Dört gün sonra

Borsody Kardeşler'in müzayede binası, ana caddenin yanındaki küçük bir meydandaydı. Cadde gerçekten de Novigrad'ın şah damarıydı, pazar yeri ile Sonsuz Ateş Tapınağı'nı birbirine bağlıyordu. Kardeşler kariyerlerine at ve koyun ticareti yaparak başladıklarında paraları ancak taşrada bir barakaya yetiyordu. Müzayede binası kuruluşundan kırk iki yıl sonra, şehrin en seçkin semtinde iki katlı, etkileyici bir binaydı. Bina aile mülküydü, artırmaya sunulan eşyalarsa sadece değerli taşlar, genel olarak elmaslar, sanat eserleri, antikalar ve koleksiyon parçalarıydı. Müzayede üç ayda bir düzenleniyordu, her seferinde cumaları.

O gün müzayede salonu neredeyse tıka basa doluydu. Antea Derris'in tahmin ettiği gibi nereden bakılsa yüz kişi vardı.

Gürültü ve uğultu kesildi. Müzayedeci Abner de Navarette kürsünün arkasındaki yerini aldı.

Abner de Navarette uzun, siyah bir kadife ceket ve altın brokarlı bir yelekle her zamanki gibi görkemli görünüyordu.

Asil yüz hatlarını prensesler dahi kıskanabilirdi, duruşunu ve davranışlarını da aristokratlar. Abner de Navarette'in aslında bir aristokrat olduğu bütün şehirde biliniyordu, alkol bağımlılığı, müsrifliği ve kötü alışkanlıkları yüzünden aileden atılmış, mirastan mahrum edilmişti. Borsody ailesi olmasaydı Abner de Navarette dilenciye dönerdi. Fakat Borsodyler'in aristokrat görünümlü bir müzayedeciye ihtiyaçları vardı ve hiçbir aday görünüş bakımından Abner de Navarette'le boy ölçüşemezdi.

"İyi akşamlar hanımlar, iyi akşamlar beyler," dedi en az ceketi kadar kadife bir sesle. "Hepiniz Borsody Kardeşler'in üç ayda bir gerçekleşen sanat eseri ve antika müzayedesine hoş geldiniz. Açık artırmaya konulan ve sizlerin galerimizde karşılaştığınız koleksiyonun tamamı özel mülkiyettir.

"Teşhis edebildiğim üzere katılımcıların ezici çoğunluğu, binamızın ilkelerini ve müzayede sırasında geçerli kuralları bilen devamlı müşterilerimizden oluşuyor. Burada bulunan herkese kurallarla ilgili broşürler girişte verildi. Bu yüzden herkesin yönetmeliğimiz konusunda bilgilendirildiğini ve aykırı davranışların sonuçlarından haberdar olduğunu varsayıyorum. O halde gecikmeden başlayalım.

"Bir numaralı parça: Bir nefrit grubu heykeli, bir nemfi temsil ediyor... hımm... üç panla birlikte. Uzmanlarımıza göre gnomlar tarafından yapılmış, yaklaşık yüz yaşında. Açılış fiyatı iki yüz kron. İki yüz elli veren görüyorum. Satıyorum. Satıyorum. Sattım. Otuz altı numaralı beyefendiye satıldı."

Yan kürsüde çalışan iki katip satışın sonuçlarını özenle not etti.

"İki numaralı parça: *Aen N'og Mab Taedh'morc*, elf masalları ve şiirlerinden oluşan bir derleme. Bol resimli. Çok iyi durumda. Açılış fiyatı beş yüz kron. Tüccar Efendi Hofmeier, beş yüz elli. Müsteşar Efendi Drofuss, altı yüz. Efendi Hofmeier,

altı yüz elli. Yok mu arttıran? Altı yüz elli krona Hirundumlu Efendi Hofmeier'a satıldı.

"Üç numaralı parça: Fil dişinden bir alet, biçimine bakılırsa... hımm... kavisli ve uzunca, kesinlikle... hımm... bir masaj aleti. Denizaşırı ülkelerden gelme, yaşı bilinmiyor. Açılış teklifi yüz kron. Yüz elli görüyorum. Kırk üç numaralı, maskeli hanımefendi, iki yüz. Sekiz numaralı, peçeli hanımefendi, iki yüz elli. Yok mu arttıran? Eczacı Vorsterkranz'ın eşi, üç yüz. Üç yüz elli! Hanımlar, arttıran var mı? Üç yüz elli krona kırk üç numaralı hanımefendiye satıldı.

"Dört numaralı parça: *Antidotarius magnus*, eşsiz bir tıbbi inceleme metni. Castell Graupian Üniversitesi tarafından, kuruluşunun ilk zamanlarında basılmış. Açılış fiyatı sekiz yüz kron. Sekiz yüz elli görüyorum. Doktor Ohnesorg, dokuz yüz. Saygıdeğer Marti Sodergren, bin. Bu kadar mı? Bin krona Saygıdeğer Sodergren'e satıldı.

"Beş numaralı parça: *Liber de naturis bestiarum*, çok nadir bir parça, cildi kayın ağacından, bol resimli..."

"Altıncı parça: Kedicikli kız, *en trois quarts*[37] portre, tuval üzerine yağlı boya, Cintra ekolünden. Açılış fiyatı..."

"Yedi numaralı parça: Tokmaklı bir çan, pirinçten, cüce yapımı. Parçanın yaşını kestirmek zor ama kesinlikle çok eski. Cüce rünleriyle üzerine işlenmiş yazıda şöyle diyor: 'Ne diye çalıyorsun göt herif?' Açılış fiyatı..."

"Sekiz numaralı parça: Tuval üzerine yağlı ve sulu boya, sanatçısı bilinmiyor. Bir şaheser. Alışılmadık renklere dikkat etmenizi rica ediyorum, renk oyunlarına, ışığın dinamiğine. Yarı kasvetli bir atmosfer ve ormanın tüm heybetiyle aktarılan doğasının mucizevi renkliliği. Merkezinde, gizli ışık ve gölge

37 (Fra.) Dörtte üç. Modelin yüzünün dörtte üçünün göründüğü bir pozda resmedilmesi. (ç. n.)

oyunlarının arasında, lütfen dikkatli bakın, eserin ana figürü: çiftleşme bölgesinde bir geyik. Açılış fiyatı..."

"Dokuz numaralı parça: *Ymago mundi, Mundus novus* ismiyle de bilinir. Olağanüstü derecede nadir bir kitap, Oxenfurt Üniversitesi'nde tek bir kopyası bulunuyor. Birkaç kopyası da çok az kişinin elinde. Cildi keçi derisi, maroken. Çok iyi durumda. Açılış fiyatı bin beş yüz kron. Saygıdeğer Vimme Vivaldi, bin altı yüz. Muhterem Peder Prochaska, bin altı yüz elli. Salonun sonundaki hanımefendi, bin yedi yüz. Efendi Vivaldi, bin sekiz yüz. Bravo muhterem Prochaska, tam iki bin kron. Efendi Vivaldi, iki bin yüz. Yok mu arttıran?"

"Bu kitap dinsiz, küfür içeriyor! Yakılması gerek! Onu yakmak için satın almak istiyorum! İki bin iki yüz kron!"

"İki bin beş yüz kron!" diye karşı saldırıya geçti Vimme Vivaldi ve bakımlı, ak sakalını sıvazladı. "Daha fazlasını veriyor musun, seni dindar kundakçı?"

"Skandal! Burada para, namusu eziyor! Kâfir cücelere insanlardan daha iyi davranılıyor! Devlet görevlilerine şikâyette bulunacağım!"

"Kitap iki bin beş yüz krona Efendi Vivaldi'ye satıldı," diye sakince duyurdu Abner de Navarette. "Muhterem Prochaska'ya Borsody Kardeşler müzayede binasında geçerli olan kural ve ilkeleri hatırlatmak isterim."

"Ben gidiyorum!"

"Tanrı'nın selametiyle. Değerli konuklar, lütfen mazur görün. Borsody müzayede binasında sunulan ürünlerin benzersiz karakteri ve zenginliği ara sıra duygu patlamalarına yol açıyor. Biz devam edelim. On numaralı parça: Olağanüstü nadir bir şey, eşsiz bir define, iki witcher kılıcı. Müzayedemiz kılıçları ayrı ayrı değil, yıllarca hizmet ettikleri witchera bir saygı göstergesi olarak set halinde satmaya karar verdi. İlk kılıç bir

göktaşı çeliğinden. Kılıç Mahakam'da dövülmüş ve bilenmiş, cüce damgasının orijinalliği uzmanlarımızca onaylandı.

"İkinci kılıç gümüşten. Balçağın üzerinde ve kılıcın tamamında runik harfler ve oymalar var, hakiki oldukları doğrulandı. Açılış fiyatı ikisi için bin kron. Yedi numaralı beyefendi bin elli. Bu kadar mı? Yok mu arttıran? Böylesi nadir bir parça için bile mi?"

"Siktir, para değil," diye mırıldandı son sıralarda oturan mahkeme katibi Nikefor Muus. Mürekkep lekeli parmaklarını bazen yumruk yapıyor bazen de bir tutam kalmış saçlarının arasından geçiriyordu. "Para etmeyeceğini biliyordum..."

Antea Derris bir, "Şşş," sesiyle onu susturdu.

"Kont Horvath, bin yüz. On yedi numaralı beyefendi, bin iki yüz. Saygıdeğer Nino Cianfanelli, bin beş yüz. Maskeli beyefendi, bin altı yüz. On yedi numaralı beyefendi, bin yedi yüz. Kont Horvath, bin sekiz yüz. Maskeli beyefendi, iki bin. Saygıdeğer Cianfanelli, iki bin yüz. Maskeli beyefendi, iki bin iki yüz. Bu kadar mı? Saygıdeğer Cianfanelli, iki bin beş yüz... On yedi numaralı beyefendi..."

Fark edilmeden salona giren, güçlü kuvvetli iki muhafız aniden on yedi numaralı adamı yakaladı.

"İğne lakaplı Jerosa Fuerte," diye açıkladı üçüncü muhafız, bir copla yakalanan adamın göğsünü dürttü. "Kiralık katil, hakkında yakalama kararı var. Tutuklusun. Götürün."

"Üç bin!" diye bağırdı İğne lakaplı Jerosa Fuerte ve hâlâ elinde tuttuğu on yedi numaralı tabelayı salladı. "Üç... bin..."

"Üzgünüm," dedi Abner de Navarette soğukça. "Kurallar. Birinin tutuklanması teklifini hükümsüz kılar. Geçerli teklif iki ben beş yüzle saygıdeğer Cianfanelli'nin teklifi. Arttıran var mı? Kont Horvath, iki bin altı yüz. Bu kadar mı? Maskeli

beyefendi, iki bin yedi yüz. Saygıdeğer Cianfanelli, üç bin. Başka teklif göremiyorum..."

"Dört bin."

"Ah, Muhterem Molnar Giancardi. Bravo, bravo. Dört bin kron. Yok mu arttıran?"

"Onu oğlum için istiyordum," dedi homurdandı Nino Cianfanelli. "Ama senin sadece kızların var Molnar. Kılıç senin neyine? Neyse öyle olsun, bana göre hava hoş. Sana bırakıyorum."

"Kılıçlar," diye duyurdu Navarette, "dört bin krona Efendi Molnar Giancardi'ye satıldı. Devam edelim, saygıdeğer konuklar. On bir numaralı parça: maymun kürkünden bir palto..."

Kunduz gibi dişlerini gösteren, keyfi yerinde Nikefor Muus, Antea Derris'in sırtına vurdu. Sertçe. Antea ağzına bir tane vurmamak için iradesinin son gücüyle kendini tuttu.

"Gidelim," dedi dişlerinin arasından.

"Peki ya para?"

"Müzayede bittikten ve formaliteler halledildikten sonra. Biraz zaman alır."

Antea, Muus'un homurdanmasına aldırmadan hızlı hızlı kapıya yürüdü. Birinin bakışlarını üzerinde hissetti, belli etmeden o yöne baktı. Bir kadındı. Siyah saçlı. Siyah beyaz giyinmişti. Dekoltesinde obsidiyen taşından bir yıldız vardı.

Antea ürperdi.

Antea haklıydı. Formaliteler zaman aldı. Ancak iki gün sonra bankaya gidebildiler. Şu cüce bankasının, diğer hepsi gibi para, bal mumu ve maun kaplama kokan şubelerinden birine.

"Ödenecek tutar üç bin üç yüz altmış altı kron," diye bildirdi memur. "Yüzde bir oranındaki banka komisyonu düşüldükten sonra."

"Borsodyler on beş, banka bir," diye homurdandı Nikefor Muus. "Elinizde olsa her şeyden yüzde alacaksınız! Hırsız sürüsü! Parayı ver!"

"Bir saniye," diye durdurdu Antea. "Önce kendi meselemizi halledelim, seninle ben. Benim de komisyonum var. Dört yüz kron."

"Daha neler!" diye hararetlendi Muus. Diğer memurların ve bankadaki müşterilerin bakışlarını üzerine çekti. "Niye dört yüz? Borsodyler'den ancak üç bin küsur aldım..."

"Bizim anlaşmamıza göre müzayede sonucunun yüzde onu benim hakkım. Masraflar seni ilgilendirir. Hepsini yalnızca sen karşılayacaksın."

"Yani şimdi benden..."

Antea Derris yüzüne baktı. Bu yetti. Antea ve babası arasında çok bir benzerlik yoktu ama bakışları tıpkı babasınınki gibiydi. Pyral Pratt gibi. Muus bu bakışlarla karşılaşınca irkildi.

Antea, "Ödenecek tutarın içinden," diye talimat verdi memura, "dört yüz kronluk bir banka çeki rica edebilir miyim. Bankanın komisyon aldığını biliyor ve onaylıyorum."

"Ben paramı peşin istiyorum!" Mahkeme katibi, yanında getirdiği büyük deri çantayı gösterdi. "Parayı eve götürüp güzelce saklayacağım! Hiçbir hırsız banka benden komisyon alamayacak!"

"Bu epey büyük bir meblağ." Memur ayağa kalktı. "Sizden beklemenizi rica ediyorum."

Vezneden çıkan memur yalnızca bir an için arkasındaki kapıyı açtı fakat Antea o anda siyah beyaz giyinmiş, siyah saçlı kadını gördüğüne yemin edebilirdi.

Antea ürperdi.

"Teşekkürler, Molnar," dedi Yennefer. "Bu yaptığını unutmayacağım."

Molnar Giancardi gülümsedi. "Niye teşekkür ediyorsun? Ne yaptım ki teşekkürü hak edeyim? Bir müzayedede sunulan parçayı satın aldığım için mi teşekkür ediyorsun? Parasını senin özel hesabından ödediğim için mi? Yoksa sen şu büyüyü yaparken kafamı çevirdiğim için mi? Kafamı çevirdim çünkü pencereden neşeyle salına salına geçip giden şu aracı kadını izliyordum. İtiraf etmeliyim ki tam benlik bir kadın, üstelik insan kadınlarından çok da hoşlanmadığım halde. Yaptığın büyü ona da... sorun çıkaracak mı?"

"Hayır," diye sözünü kesti büyücü. "Ona hiçbir şey olmayacak. Çek aldı, altın değil."

"Doğru. Witcher'ın kılıçlarını hemen alacaksınız sanırım? Sonuçta kılıçlar onun için..."

"...her şey demek," diye cümlesini tamamladı Yennefer. "O kılıçlara yazgıyla bağlı. Biliyorum, biliyorum elbette. Bana kendisi söylemişti. Hatta ben de inanmaya başlamıştım. Hayır, Molnar, bugün bu kılıçları almayacağım. Depoda kalsınlar. Yakında vekâletnamemle birini göndereceğim, o gelip alacak. Ben bugün Novigrad'dan ayrılıyorum."

"Ben de. Tretogor'a gideceğim, oradaki şubeyi de kontrol edeceğim. Daha sonra Gors Velen'e geri döneceğim."

"O halde bir kez daha teşekkürler. Hoşça kal cüce."

"Güle güle büyücü."

Ara Bölüm

Novigrad'daki Giancardi Bankası'ndan altınların alınmasından tam yüz saat sonra

"İçeri girmen yasak," dedi bar fedaisi Tarp. "Sen de bunu çok iyi biliyorsun. Çekil merdivenlerden."

"Peki bunu gördün mü seni hödük?" Nikefor Muus ağzına kadar dolu bir para kesesini sallayıp içindekileri şıngırdattı. "Sen hiç hayatında bu kadar çok altını bir arada gördün mü? Çekil yolumdan çünkü karşında bir bey var! Zengin bir bey! Kaybol seni köylü!"

"İçeri al Tarp!" Febus Ravenga, Osteria'dan başını uzattı. "Burada gürültü istemiyorum, müşteriler huzursuz oluyor. Sen de hareketlerine dikkat et. Bir keresinde beni kandırmıştın, ikincisi olmaz. Bu kez yanında hesabı ödeyecek bir şeyin olsa iyi olur Muus."

"Efendi Muus!" Katip, Tarp'ı kenara itti. "Efendi diyeceksin! Kiminle konuştuğuna dikkat et, meyhaneci seni!

"Şarap!" diye bağırdı, bir masaya kurulurken. "Elinizdeki en pahalı şarabı getirin!"

"En pahalısı," dedi başgarson cüret edip, "altmış krona mal olu..."

"Karşılayabilirim! Bir testi dolusu getirin, hem de hemen!"

"Daha kısık sesle," diye uyardı onu Ravenga. "Daha kısık sesle Muus."

"Konuşmamı engelleyemezsin, seni sahtekâr! Düzenbaz! Sonradan görme! Sen kimsin de konuşmamı engelliyorsun? Eşeğe altın semer takmışlar, eşek yine eşek! Bok boktur ve bok kalacaktır! Bak buraya! Sen hiç bu kadar çok altın gördün mü? Ha?"

Nikefor Muus para kesesine uzanıp içinden bir avuç altın para çıkardı ve coşkuyla masanın üzerine attı.

Paralar kahverengimsi bir madde halinde etrafa saçıldı. Çevreyi korkunç bir dışkı kokusu sardı.

Osteria "Natura Rerum"un müşterileri yerlerinden fırlayıp çıkışa doğru koşturdular. Öksürüyor, peçeteleri burunlarına tutuyorlardı. Başgarson bir kusma nöbetiyle iki büklüm oldu. Birileri çığlık atıyor, birileri küfrediyordu. Febus Ravenga'nın kirpiği bile seğirmedi. Kollarını göğsünde birleştirmiş bir heykel gibi öylece duruyordu.

Muus sersem sersem başını salladı, gözlerini pörtletti, sonra ovuşturdu, bön bön masa örtüsünün üzerindeki kokuşmuş yığına baktı. Sonunda kendine geldi, para kesesini aldı. İçinden bir avuç yoğun, kahverengi lapa çıktı.

"Haklısın Muus," dedi Febus Ravenga buz gibi bir sesle. "Bok boktur ve bok kalacaktır. Bokunla beraber dışarıya."

Yaka paça sürüklenen katip karşı koyamadı bile, olan şey yüzünden o denli sersemlemişti. Tarp onu helaya götürdü. Uşaklar Ravenga'nın bir işareti üzerine lağım çukurunun üzerindeki tahta

kapağı kaldırdılar. Muss bunu görünce canlandı, haykırmaya, direnmeye, kıvranmaya başladı ama bir faydası yoktu. Tarp onu bok çukurunun doğru çekip içine ittirdi. Genç adam vıcık vıcık pisliğin içine düştü. Fakat batmadı. Kollarını ve bacaklarını açıp batmaktan kurtuldu, çukurun içine atılmış saman demetlerine, bezlere, tahta parçalarına, eğitim ve din kitaplarından koparılmış kırışık sayfalara tutunarak suyun üzerinde kaldı.

Febus Ravenga, ambarın duvarından, budaklanmış tek bir daldan yapılmış bir yaba aldı.

"Boktun, boksun, bok kalacaksın," dedi. "Her zaman da işin sonunda boka batacaksın."

Yabayı bastırıp Muus'u suya batırdı. Başına kadar. Muus yüzeyde kalmak için çırpınıp mücadele etti. Bağırıyor, öksürüyor, tükürüyordu. Ravenga biraz öksürüp nefes almasına izin verdi, sonra yeniden bastırdı. Bu kez daha derine.

Bu işlemi birkaç kez daha tekrar ettikten sonra yabayı bıraktı. "Onu orada bırakın," diye buyurdu. "Kendi kendine çıksın."

"Kolay olmayacak," diye akıl yürüttü Tarp. "Biraz zaman alacak."

"Alsın. Acelesi yok."

Döndüğümde, ah, nasıl umutsuzum,
Beni soğuk bir öpücükle karşıladın

Pierre de Ronsard

Bölüm 16

O sırada, Novigradlı uskuna *Pandora Pavi* pupa yelken limana giriyordu, gerçekten güzel bir gemiydi. *Güzel ve hızlı*, diye düşündü Geralt, borda iskelesinden işlek sahil yoluna inerken. Uskunayı Novigrad'da görmüş, soruşturmuştu; kendisinin bindiği kadırga *Stinta*'dan tam iki gün sonra Novigrad'dan ayrıldığını biliyordu. Yine de Kerack'a hemen hemen aynı anda vardılar. *Belki bekleyip uskunaya binmeliydim,* diye düşündü. *Novigrad'da iki gün daha; kim bilir, belki biraz daha bilgi edinirdim.*

Bunlar boş sözler, dedi kendi kendine. Belki, kim bilir ama neyse. Olan oldu, değişeceği de yok. Bu konuda kafa patlamam gereksiz.

Uskunaya, deniz fenerine, denize ve fırtına bulutlarıyla kararan gökyüzüne son bir bakış attı. Ardından hızlı adımlarla şehre doğru yürüdü.

O sırada villanın önünde, iki hamal bir tahtırevanı taşıyordu. Lila perdelerle çevrili, narin yapılı bir tahtırevandı. Günlerden salı, çarşamba ya da perşembe olmalıydı. Bugünlerde Lytta

Neyd hasta kabul ediyordu, genel olarak da üst sınıftan hayli varlıklı kadınları, onlar da bu tür tahtırevanlar kullanıyorlardı.

Kapı bekçisi onu hiç konuşmadan içeri aldı. Bu da iyi bir şeydi. Geralt'ın keyfi pek yerinde değildi ve kesinlikle bir sözle karşılık verirdi. Belki de iki ya da üç.

İç avlu boştu, havuzdaki su hafif hafif şıkırdıyordu. Malakit masanın üzerinde bir karaf ile kadehler duruyordu. Geralt hemen kendine bir kadeh doldurdu.

Başını kaldırınca Mozaik'i gördü. Beyaz bir önlükle. Düzleştirilmiş saçlarla.

"Sensin," dedi Mozaik. "Geri dönmüşsün."

"Şüphesiz ki benim," diye kuru bir sesle onayladı Geralt. "Şüphesiz ki geri döndüm ve bu şarap şüphesiz ki biraz ekşimiş."

"Seni gördüğüme ben de sevindim."

"Mercan. O burada mı? Evetse nerede?"

Mozaik omuz silkti. "Az önce onu bir hastanın bacak arasında gördüm. Şüphesiz ki hâlâ oradadır."

"Gerçekten başka çaren yok Mozaik," diye karşılık verdi sakince ve gözlerinin içine baktı. "Büyücü olman gerek. Sahiden de bütün gerekliliklere ve yeteneklere sahipsin. Keskin mizah anlayışının kıymetini kumaş fabrikasında bilmezler. Kerhaneden bahsetmiyorum bile."

"Öğreniyor ve kendimi geliştiriyorum." Bakışlarını kaçırmadı. "Artık sessizce köşelerde ağlamıyorum. Yeterince ağladım. O aşamayı arkamda bıraktım artık."

"Hayır bırakmadın, kendini kandırıyorsun. Daha yaşayacağın çok şey var. Alaycılığın da seni onlardan korumayacak. Özellikle kötü bir taklit olan yapmacık bir alaycılık ama bu kadar yeter, sana hayat dersi vermek benim işim değil. En son Mercan nerede diye sormuştum."

"Burada. Merhaba."

Büyücü hayalet gibi, bir paravanın arkasından çıktı. Üstünde tıpkı Mozaik gibi, beyaz bir doktor önlüğü vardı ve topladığı kızıl saçlarını, Geralt'ın normal şartlarda gülünç bulacağı keten bezinden bir başlık örtüyordu. Ancak şartlar normal değildi ve gülmek yersiz kaçardı, bunu idrak etmek birkaç saniyesini aldı.

Mercan yaklaşıp hiç konuşmadan onu yanağından öptü. Dudakları soğuktu. Gözlerinin altı da morarmıştı.

İlaç kokuyordu. Bir de kullandığı dezenfektan. Nahoş, tiksindirici, hastalıklı bir kokuydu. İçinde korku barından bir koku.

"Yarın görüşürüz," dedi Mercan ondan erken davranarak. "Yarın her şeyi anlatırım."

"Yarın."

Mercan, Geralt'ın yüzüne baktı ama çok mesafeli bir bakıştı bu; arada, geçen zamanın ve yaşanan olayların onları ayıran uçurumu vardı. Onları ayıran bu uçurumun ne kadar derin, olayların ne kadar geçmişte olduğunu idrak etmesi birkaç saniyesini aldı.

"Aslında sonraki gün daha iyi olur. Şehre git. Ozanla buluş, senin için çok endişelendi. Şimdi git lütfen. Hastamla ilgilenmem lazım."

O gidince Geralt Mozaik'e baktı. Bakışları yeterince imalıydı, öyle ki Mozaik bir açıklama yapmadan duramadı.

"Sabah bir doğumumuz vardı," dedi, sesi birazcık değişmişti. "Zor bir doğum oldu. Pens kullanmaya karar verdi ve ters gidebilecek her şey ters gitti."

"Anlıyorum."

"Sanmıyorum."

"Görüşmek üzere Mozaik."

"Epeydir yoktun." Mozaik başını kaldırdı. "Beklediğinden daha uzun süre. Rissberg'dekiler hiçbir şey bilmiyor ya da bilmiyormuş gibi davranıyorlar. Bir şey oldu değil mi?"

"Bir şey oldu."

"Anlıyorum."

"Sanmıyorum."

Dandelion sağduyusuyla göz doldurdu. Apaçık ortada olduklarını Geralt'ın hâlâ tam olarak anlayamadığı gerçekleri söyledi. Geralt'ın tam olarak kabul etmediği gerçekleri.

"Bitti, değil mi? Rüzgâr gibi geçti. Tabii ya, onun ve büyücülerin sana ihtiyacı vardı, görevini yerine getirdiğine göre artık gidebilirsin. Bir şey diyeyim mi? Bittiği için memnunum. Sonuçta bu muhteşem aşk macerasının bir noktada bitmesi gerekiyordu ve ne kadar uzarsa sonuçları o kadar tehlikeli olurdu. Benim fikrimi sorarsan sen de kurtulduğun ve bu kadar kolay bittiği için memnun olmalısın. Yani yüzüne mutlu bir gülümseme kondurmalısın. Asık, üzgün bir ifade değil çünkü inan bana, yüzüne hiç yakışmıyor, şu ifadeyle akşamdan kalma bir adama, üstelik ayaküstü atıştırdığı yemekten zehirlenen, dişini nerede ne zaman kırdığını ve pantolonundaki döl izlerinin nereden geldiğini hatırlamayan bir adama benziyorsun.

"Ama belki de," diye devam etti ozan, Witcher'dan yana herhangi bir tepkinin gelmemesi onu hiç etkilememişti, "bu neşesiz halinin başka bir sebebi mi var? Belki de sebebi, sen kendi tarzında bir final tasarlarken kapının önüne konulmandır? Sabahın köründe, masaya çiçekler bırakıp sıvıştığın bir final? Ha ha, aşk savaş gibidir dostum ve senin sevgilin uyanık bir strateji uzmanı gibi davranmış. Tedbir amaçlı bir saldırıyla senden önce harekete geçmiş. Kesin Marshall Pelligram'ın *Savaş Tarihi*'ni okumuştur. Pelligram kitabında böyle bir manevrayla kazanılabilecek zaferler için bir sürü örnek verir."

Geralt hâlâ bir tepki vermiyordu. Dandelion da bir tepki bekliyor gibi değildi. Birasını bitirip meyhaneciye yenisini getirsin diye el salladı.

"Az önce söylediklerimi göz önüne alırsak," diye devam etti lavtasının akort mandallarını çevirirken, "ben genel olarak ilk randevuda seksten yanayım. Gelecekte de sana bunu yapmanı şiddetle tavsiye ediyorum. Böylece aynı kişiyle, sıkıcı ve zaman kaybı olabilecek başka randevulardan kurtulmuş olursun. Konusu gelmişken, tavsiye ettiğin avukat hanım çabaya değer çıktı. İnanamazsın..."

"İnanırım." Witcher daha fazla dayanamayıp epey sertçe sözünü kesti. "Anlatmasan da inanırım, o yüzden uğraşma."

"Peki," dedi ozan. "Bitkin, üzgün, dertli, bu yüzden de hüzünlü ve sertsin. Bana kalırsa mesele sadece kadın değil. Bir şey daha var. Kahretsin, biliyorum. Görüyorum. Novigrad'dan bir şey çıkmadı mı? Kılıçlarını bulamadın mı?"

Geralt iç çekmeye hiç niyeti olmamasına rağmen iç çekti. "Bulamadım. Çok geç kaldım. Sorunlar çıktı, bir şeyler oldu. Fırtınaya yakalandık, sonra teknemiz su almaya başladı... Sonra bir eldiven imalatçısı ağır hastalandı... Ah, seni detaylarla sıkmak istemiyorum. Kısacası zamanında orada olamadım. Ben Novigrad'a geldiğimde müzayede çoktan bitmişti. Borsodyler'in binasında beni hemen başlarından savdılar. Müzayede, hem alıcıyı hem satıcıyı koruyan satış gizliliği kapsamında. Firma dışarıdan kimselere hiçbir bilgi vermiyor, falan filan, görüşmek üzere beyefendi. Hiçbir şey öğrenemedim. Kılıçların satılıp satılmadığını, satıldıysa kime satıldığını bilmiyorum. Hırsızın kılıçları açık artırmaya verip vermediğini bile bilmiyorum. Pekâlâ Pratt'ın tavsiyesini ciddiye almayıp başka bir fırsat bulmuş olabilir. Hiçbir şey bilmiyorum."

Dandelion başını salladı. "Talihsizlik. Tam bir talihsizlik zinciri. Kuzenim Ferrant'ın soruşturması da bana kalırsa çıkmaza girdi. Kuzenim Ferrant ne zaman yanına gitsek seni soruyor. Nerede olduğunu, senden haber alıp almadığımı, ne zaman döneceğini, kraliyet düğününe vaktinde gelip gelmeyeceğini, Prens Egmund'a verdiğin sözü unutup unutmadığını soruyor. Elbette tek kelime etmedim, ne kalkıştıkların ne de müzayede hakkında. Yine de hatırlatmak isterim ki Lammas Şenliği giderek yaklaşıyor, on gün var."

"Biliyorum. O zamana kadar bir şey olur belki, ha? İyi bir şey? Talihsizlik zincirinin ardından bir değişiklik olsa çok iyi olur."

"Elbette ama ya..."

Geralt ozanın sözünü bitirmesini beklemedi. "Düşünüp bir karara varacağım. Prensipte kraliyet düğününde koruma olmak gibi bir yükümlülüğüm yok; Egmund ve başsavcı kılıçlarımı bulamadılar, şartım buydu. Ancak prensin isteğini yerine getirme ihtimalimi de tamamen dışarıda bırakmıyorum. En azından maddi açıdan düşündüğümde yapmam gerekir. Prens cömert davranmakla övünmüştü. Besbelli benim de tamamen yeni kılıçlara ihtiyacım var, özel imalat. Bu da pahalı olur. Ah, neyse ne. Hadi bir yere gidip bir şeyler yiyelim. Bir şeyler içelim."

"Ravenga'ya, 'Natura'ya mı?"

"Bugün olmaz. Bugün sade, doğal, basit ve dürüst olmak istiyorum. Ne demek istediğimi anladın."

"Anladım tabii." Dandelion ayağa kalktı. "Deniz kıyısına, Palmira'ya gidiyoruz. Orada bir yer biliyorum. Orada ringa, votka ve adına somurtkan dedikleri bir balığın çorbası var. Gülme! Gerçekten öyle diyorlar!"

"İstediklerini desinler. Gidelim."

Adalatte'nin üzerindeki köprü tıkanmıştı, o anda köprüden yüklü arabalarla dolu bir konvoy geçiyordu, yedek atlarını da yanlarında götüren bir grup süvari de vardı. Geralt ve Dandelion beklemek ve yol vermek zorunda kaldılar.

Kafilenin en sonunda siyah kahverengi bir atın üstünde tek bir süvari yer alıyordu. Kısrak başını kaldırıp kesintisiz kişneyerek Geralt'ı selamladı.

"Roach!"

"Selamlar Witcher." Süvari başlığını geriye atıp yüzünü gösterdi. "Ben de sana geliyordum ama bu kadar çabuk karşılaşacağımızı düşünmemiştim."

"Selamlar Pinetti."

Pinetti eyerinden atladı. Geralt, adamın silahlı olduğunu fark etti. Bu da hayli tuhaftı çünkü büyücüler çok nadiren silah taşırlardı. Büyücünün pirinç kaplama kemerine, bol süslemeli kınının içinde bir kılıç takılıydı. Bir de hançer vardı, sağlam, geniş bir hançer.

Büyücünün elinden Roach'un dizginini aldı, kısrağın burnunu ve yelelerini okşadı.

Pinetti eldivenini çıkarıp kemerinin arkasına soktu. "Affedersiniz Üstat Dandelion," dedi, "ama Geralt'la yalnız kalmak istiyorum. Ona söyleyeceklerimi yalnızca onun duyması gerek."

"Geralt benden hiçbir sırrını saklamaz," dedi Dandelion abartarak.

"Biliyorum. Özel hayatının birçok detayını sizin balatlarınızdan öğrendim."

"Ama..."

"Dandelion," diye sözünü kesti Geralt. "Bir yürüyüşe çık."

"Teşekkür ederim," dedi yalnız kaldıklarında. "Atımı getirdiğin için teşekkürler Pinetti."

"Ona bağlı olduğunu fark etmiştim," diye yanıtladı büyücü. "Onu Karaçam'da bulduğumuzda..."

"Karaçam'a mı gittiniz?"

"Gittik. Muhafız Torquil bizi çağırdı."

"Gördünüz..."

"Gördük," diye sertçe sözünü kesti Pinetti. "Her şeyi gördük. Anlayamıyorum Witcher. Anlayamıyorum. Neden onu o zaman öldürmedin. Hemen oracıkta? Söylememde bir sakınca yoksa, çok da zekice davranmamışsın."

Geralt, *Biliyorum*, dememek için zor tuttu kendini. *Bilmez miyim. Kaderin bana sunduğu fırsatı tepecek kadar aptalca davrandım. Ceset listesine bir isim daha eklense ne olurdu yani. Bir kiralık katil için bir kişi daha nedir ki. Sizin işlerinize alet olmaktan mı rahatsız oldum? Ama ben hep birilerinin işlerine alet oluyorum. Dişimi sıkıp yapmam gerekeni yapmalıydım.*

"Muhakkak şaşıracaksın," Pinetti gözlerinin içine baktı, "ama derhâl sana yardıma koştuk, ben ve Harlan. Yardıma ihtiyacın olduğunu düşündük. Degerlund'u ertesi gün, rastgele bir çeteyi hallederken suçüstü yakaladık."

Suçüstü mü, diye içinden tekrarladı Witcher. *Ve hiç tereddüt etmeden boynunu mu kırdınız? Benden daha zeki olduğunuz için benim hatamı tekrarlamadınız mı? Hiç sanmıyorum. Öyle olsa şimdi böyle bakmazdın Guincamp.*

"Biz katil değiliz." Büyücü kızardı, duraksadı. "Onu Rissberg'e götürdük. Asıl kıyamet orada koptu... Herkes bize karşı çıktı. Şaşırtıcı bir şekilde, Ortolan ölçülü davrandı, en sert tepkiyi ondan bekliyorduk. Ama Biruta Icarti, Çopur, Sandoval, hatta önceden bizi destekleyen Zangenis bile... Bize cemaat dayanışması, kardeşlik ve bağlılık üzerine uzun bir nutuk çektiler. Bize, bir kardeşinin üzerine ancak en adi insanların kiralık katil salacağını, kardeşlerinden birine karşı bir witcher tutmak için

insanın çok alçalmış olması gerektiğini söylediler. Bunun ancak alçakça sebeplerden kaynaklanacağını. Kardeşinin prestij ve yeteneğine yönelik bir kıskançlıktan, bilimsel kazanımları ve başarıları yüzünden doğan hasetten."

Tukai Tepeleri'ndeki olaylar, kırk dört ceset, hiçbir şeye yol açmadı, diye geçirdi içinden Witcher. *Bir omuz silkmeden başka ve tabii kurban isteyen bilim hakkında uzun bir söylevden. Her yolu mübah kılan amaçlar hakkında.*

"Degerlund," diye devam etti Pinetti, "kurul önüne çıkarıldı ve sertçe kınandı. *Goetia* yaptığı ve iblisin insanları öldürmesine sebep olduğu için. Lakin kafa tuttu, muhtemelen Ortolan'ın müdahale edeceğini umuyordu fakat Ortolan onu unutmuş gibiydi. Kendisini tümüyle yeni tutkusuna adamıştı: tarım devrimi yapacak nitelikte, olağanüstü derecede etkili ve evrensel bir gübre formülüne. Degerlund bir başına kalınca ağız değiştirdi. Ağlak, acınası bir tavır takındı. Zarar gören kendisiymiş gibi davrandı. Hem kendi hırsının hem de hâkim olamayacağı güçte bir iblis çağırmasına el veren büyü yeteneğinin kurbanıymış gibi. *Goetia*'yı bırakacağına, bir daha elini bile sürmeyeceğine ant içti. Kendini tümüyle insan türünün geliştirilmesi için araştırmalar yapmaya adayacağını, transhümanizm, türleşme, geriye melezleme ve genetik modifikasyonla ilgileneceğini söyledi."

Onlar da ona inandılar, diye geçirdi içinden Witcher.

"Onlar da ona inandılar. Buna aniden, gübre kokusuyla birlikte kurulda beliren Ortolan yol açtı. Degerlund'un en sevdiği genç erkek olduğunu, gerçekten de yanlışa düştüğünü söyledi ama hangimiz hata yapmıyoruz ki dedi. Genç adamın düzeleceğinden kuşkusu olmadığını, buna kefil olabileceğini söyledi. Kuruldan öfkesini dizginlemesini, merhamet göstermesini ve bu genç adamı lanetlememesini rica etti. Sonunda Degerlund'u

vârisi ve halefi ilan etti, iç kaleyi, yani özel laboratuvarını kayıtsız şartsız ona devretti. Kendisinin laboratuvara ihtiyacı olmadığını çünkü açık alanda, tarlalarda ve tarhlarda çalışmaya karar verdiğini duyurdu. Bu da Biruta'ya, Çopur'a ve diğer herkese cazip geldi. Çünkü iç kale, erişilmezliği dolayısıyla bir tecrit yeri olarak görülebilirdi. Degerlund kendi kazdığı kuyuya düştü. Şimdi oda hapsinde."

Böylece mesele de örtbas edildi, diye geçirdi içinden Witcher.

"Bence bu kararın alınmasında senin de etkin oldu," Pinetti hızlıca bir bakış attı, "kişiliğinin ve namının."

Geralt kaşlarını kaldırdı.

"Sizin witcher kurallarınız," diye devam etti büyücü, "sonuçta insan öldürmeyi yasaklıyor ama senin bu kurala çok da riayet etmediğin söyleniyor. Öyle veya böyle, bazı olaylar sonucunda en azından birkaç kişi, senin yüzünden canından oldu. Biruta ve diğerleri bundan korkuyordu. Senin Rissberg'e geri dönüp meseleyi tamamına erdirmenden, onların da bu esnada kendi paylarını almasından. Ancak iç kale yüzde yüz güvenli bir sığınak, gnomların yaptığı, laboratuvara dönüştürülmüş eski bir dağ kalesi, şimdi de büyüyle korunuyor. Hiç kimse iç kaleye erişemez, mümkün değil. Yani Degerlund sadece tecrit edilmedi, aynı zamanda güvende de."

Rissberg de güvende, diye düşündü Witcher. *Skandallara ve rezaletlere karşı güvende. Degerlund tecrit edildi, olay falan kalmadı. Hiç kimse her türlü pisliğe bulaşmış, alçak bir kariyer düşkününün, kendilerini büyücü kardeşliğinin seçkin sınıfı sayan ve öyleymiş gibi davranan Rissbergli büyücülerin gözünü boyadığını bilmeyecek. Bir soysuzun ve bir psikopatın bu seçkin sınıfın aptallığını ve saflığını suistimal ettiğini, hiçbir engelle karşılaşmadan kırktan fazla insanı öldürdüğünü kimse bilmeyecek.*

"Degerlund iç kalede," büyücünün bakışları hâlâ üzerindeydi, "denetim ve gözetim altında olacak. Artık iblis çağıramaz."

Hiçbir zaman bir iblis olmadı zaten ve sen Pinetti, bunu çok iyi biliyorsun.

"İç kale," büyücü bakışlarını rıhtımdaki gemilere çevirdi, "Cremora Dağı'nın içine inşa edilmiş, eteklerinde Rissberg'in olduğu dağın. Oraya girmeye çalışmak intiharla eş değerdir. Sadece büyüyle sağlanan güvenlik önlemlerinden dolayı değil. Bize vaktiyle anlattığın şeyi hatırlıyor musun? Şu öldürdüğün, içine iblis giren adamla ilgili anlattıklarını? Yasak bir eylemin hukuksuzluğunun hükümsüz kılındığı, başka bir şeyi feda ederek iyi bir şeyi kurtardığın şu şiddetli zaruret halini? Öyleyse şartların bu kez tümüyle farklı olduğunu anlarsın. Degerlund tecrit halindeyken gerçek ve dolaysız bir tehlike oluşturmuyor. Ona sadece dokunsan bile yasa dışı, hukuka aykırı bir eylemde bulunmuş olursun. Onu öldürmeye çalışırsan cinayet teşebbüsüyle mahkemeye çıkarılırsın. İçimizden bazıları, biliyorum ki yine de buna kalkışmanı umut ediyor. Sonunun darağacı olmasını. O yüzden sana tavsiyem: Boş ver. Degerlund'u unut. İşleri akışına bırak.

"Susuyorsun," dedi Pinetti. "Bir yorum yapmıyorsun."

"Yapılacak bir yorum yok. Sadece tek bir şeyi bilmek istiyorum. Sen ve Tzara. Rissberg'de kalacak mısınız?"

Pinetti bir kahkaha attı. Kuru ve içten bir kahkaha. "İkimizden de, ben ve Harlan'dan, ayrılmamız istendi, kendi isteğimizle, sağlık gerekçesiyle. Biz de Rissberg'den ayrıldık ve bir daha asla oraya geri dönmeyeceğiz. Harlan Poviss'e gidiyor, Kral Rhyd'in hizmetinde olacak. Ben de bir yolculuğa daha hazırlanıyorum. Duyduğuma göre Nilfgaard Krallığı'ndaki insanlar büyücülere faydalı bir şey gözüyle bakıyormuş. Öyle çok da saygı duymuyorlarmış ama iyi para veriyorlarmış. Nilfgaard

demişken... Az kalsın unutuyordum. Sana bir veda hediyem var Witcher."

Palaskasını çözdü, kına dolayıp kılıcı Geralt'a uzattı. "Bu senin için," dedi daha Witcher bir şey diyemeden. "On altıncı doğum günümde bana hediye edilmişti. Büyü okuluna gitme kararımı hazmedemeyen babamdan. Bu hediyenin beni etkileyeceğini, böyle bir silaha sahip olduğum için kendimi aile geleneğini takip etmek ve askerî bir kariyere başlamak zorundaymışım gibi hissedeceğimi ummuştu. Eh, babamı hayal kırıklığına uğrattım. Her bakımdan. Ava çıkmaktan hoşlanmazdım, balık tutmaktan da. En sevdiği arkadaşının tek kızıyla evlenmedim. Asker olmadım, kılıç da dolapta tozlandı. Kullanmayı bile bilmiyorum. Senin daha çok işine yarayacaktır."

"Ama... Pinetti..."

"Al nazlanma. Kılıçlarını kaybettiğini ve yeni bir kılıca ihtiyaç duyduğunu biliyorum."

Geralt, kertenkele derisinden kabzayı tuttu, kılıcın yarısını kınından çıkardı. Balçağın üç santim üstünde altı ışınlı güneş biçiminde bir damga vardı, ışınların kimisi düz kimisi dalgalıydı. Simgebiliminde ihtişamı ve güneşin sıcaklığını simgeliyordu. Güneşten beş santim sonra çok güzel işlenmiş harflerden oluşan bir yazı başlıyordu, meşhur bir firmanın logosu.

"Bir Viroleda kılıcı," diye tespit etti. "Bu kez gerçek."

"Efendim?

"Hiç, hiç. Şaşırdım. Alıp alamayacağımı henüz bilmi..."

"Alabilirsin. Esasında çoktan aldın bile, sonuçta elinde tutuyorsun. Hadi ama nazlanma dedim sana. Bu kılıcı sana yakınlık duyduğum için veriyorum. Her büyücünün sana düşman olmadığını anla diye. Hem olta daha çok işime yarar. Nilfgaard'daki nehirler güzel ve temiz, nehirlerde bir sürü alabalık ve somon var."

"Teşekkürler. Pinetti?"

"Evet?"

"Bana bu kılıcı sırf yakınlık duyduğun için mi veriyorsun?"

"Yakınlıktan, kesinlikle." Büyücü sesini alçalttı. "Ama belki de tek sebep bu değildir. Ayrıca burada neler döndüğünden, kılıcı ne için kullanacağından bana ne ki? Ben bu bölgeden ayrılıyorum, bir daha hiç geri dönmeyeceğim. Limandaki şu muhteşem kalyonu görüyor musun? O 'Euryale', ana limanı Baccalá. Yarından sonra yola çıkıyorum."

"Biraz erken gelmişsin."

"Evet..." Büyücü kısa bir an duraksadı. "Öncesinde burada... biriyle vedalaşmak istedim."

"Başarılar. Kılıç için teşekkürler. At için de. Güle güle Pinetti."

"Hoşça kal." Büyücü kendisine uzatılan eli tereddüt etmeden sıktı. "Hoşça kal Witcher."

Tam da beklenileceği gibi Dandelion'ı bir liman meyhanesinde, bir kâseden şu balık çorbasını kaşıklarken buldu.

"Ben yola çıkıyorum," diye bildirdi kısaca. "Hemen."

"Hemen mi?" Dandelion elindeki kaşıkla öylece kalakaldı. "Şimdi mi? Ben sanmıştım ki..."

"Ne sandığın önemli değil. Hemen gidiyorum. Kuzenin, başsavcı rahat olsun. Kraliyet düğününde geri dönmüş olacağım."

"Peki o ne?"

"Ne sence?"

"Bir kılıç tabii ki. Nereden aldın onu? Büyücüden, değil mi? Peki ya benim verdiğim? O nerede?"

"Kayboldu. Yukarı semte geri dön Dandelion."

"Peki ya Mercan?

"Ne olmuş ona?"

"Seni sorarsa ne diyeyim?"

"Sormayacak. Soracak zamanı olmayacak. Biriyle vedalaşıyor olacak."

Ara Bölüm

KİŞİYE MAHSUS
Illustrissimus et Reverendissimus[38]
Büyük Üstat Narses de la Roche
Yetenek ve Sanat Meclisi Başkanı
Novigrad

Rissberg Şatosu,
15 Temmuz 1245 P.R.

Konu:
Sanat üstadı
Sorel Albert Amador Degerlund

Saygıdeğer Büyük Üstat,
Şüphesiz, *anno currente*[39] yaz mevsiminde Temerya'nın batı sınırında vuku bulan tatsız olaylarla ilgili dedikodular meclisin kulağına gelmiştir. Alınan bilgilere göre çoğu vasıfsız orman işçisi olan yaklaşık kırk kişi, sayıları tam olarak bilinmemektedir,

38 (Lat.) Soylu ve muhterem anlamlarına gelen hitaplar. (ç. n.)

39 (Lat.) Bu yıl. (ç. n.)

bu olaylar yüzünden hayatını kaybetti. Her bir olay da, üzülerek bildiriyoruz ki, Rissberg tesisindeki araştırma grubunun bir üyesi olan Üstat Sorel Albert Amador Degerlund'la ilişkiliydi.

Rissberg tesisindeki araştırma grubu, söz konusu olayların kurbanlarının epey alt sınıfa mensup olmalarına, aşırı alkol kullanmalarına, ahlaksız bir yaşam sürmelerine ve kesinlikle aile bağları bulunmamalarına rağmen ailelerinin acısını paylaşıyor.

Meclise, Üstat Degerlund'un, Büyük Üstat Ortolan'ın öğrencisi olduğunu, öne çıkan bir bilim adamı, genetik alanında bir uzman olduğunu, transhümanizm, geriye melezleme ve türleşme alanlarında oldukça önemli ve paha biçilemez kazanımlar elde ettiğini hatırlatmak isteriz. Üstat Degerlund'un yürüttüğü araştırmalar insan evrimi ve gelişimi konusunda çığır açıcı nitelikte olabilirler. Bilindiği üzere insanlık birçok fiziksel, ruhsal ve psikobüyüsel özellik bakımından insansı ırklardan geride. Üstat Degerlund'un hibritleme ve gen havuzlarını birleştirmeye dayanan deneyleri öncelikle insanlığı insansı ırklarla denkleştirmeyi amaçlıyor, uzun vadedeyse –türleşme sayesinde– insansı ırklara hükmetmeyi ve onları tümüyle kontrol altına almayı hedefliyor. Bunun ne kadar önemli bir şeyi ifade ettiğini açıklamamıza muhtemelen gerek yoktur. Önemsiz birkaç olayın, yukarıda bahsi geçen bilimsel çalışmaların ilerleyişini yavaşlatması ya da durdurması mantıksız olur.

Üstat Degerlund'un kendisine gelince, Rissberg tesisindeki araştırma grubu tıbbi bakımının sorumluluğunu tümüyle üstleniyor. Üstat Degerlund'un narsistik eğilimleri, empati yoksunluğu ve hafif duygusal bozuklukları olduğu daha önce de teşhis edilmişti. Kendisine atfedilen suçları işlediği süreçte bu durum bipolar affektik bozukluk semptomları gösterecek denli güçlendi. Üstat Degerlund'un kendisine atfedilen suçları işlediği esnada duygusal tepkileri üzerinde bir kontrolü olmadığı, iyiyi

ve kötüyü ayırt etme konusunda sınırlı bir beceriye sahip olduğu iddia edilebilir. Üstat Degerlund'un *non compos mentis*[40] olduğu, *eo ipso*[41] zaman zaman sağduyusunu kaybettiği, bu yüzden de kendisine isnat edilen suçlar için cezai ehliyetinin olamayacağı varsayılabilir, *impune est admittendum quod per furorem alicuius accidit.*[42]

Üstat Degerlund, *ad interim*[43] tıbbi tedavi gördüğü ve araştırmalarına devam ettiği gizli bir yere yerleştirildi.

Biz meseleyi kapanmış saydığımız için meclisin dikkatini, Temerya'daki olayları soruşturan muhafız Torquil'e çekmek istiyoruz. Gors Velen birliğinin hizmetinde çalışan ve bugüne dek insaflı bir memur ve adaletin yılmaz koruyucusu olarak tanınan muhafız Torquil, yukarıda bahsi geçen olaylarla ilgili işgüzarlık etmiş ve bize göre kesinlikle yersiz bir işin peşine düşmüştür. Hırsının dizginlenmesi için amirlerinin ikna edilmesi gerekir. Şayet bu amacına ulaşmazsa muhafızın, karısının, anne babasının, büyükanne ve büyükbabalarının, çocuklarının ve diğer akrabalarının sicilinin, özel yaşamları, geçmişleri, sabıkaları, mal varlıkları ve cinsel yönelimleri bakımından incelenmesi yerinde olur. Biz Codringher ve Fenn Hukuk Bürosu'yla bağlantıya geçilmesini tavsiye ediyoruz, meclis minnetle hatırlayacak olursa onlar sayesinde üç yıl önce "sapıklık skandalı" denen olayla ilgili tanıkları karalamak ve gözden düşürmek için kendilerinden yardım almıştık.

Item[44] meclisin dikkatini, söz konusu meseleye maalesef Rivyalı Geralt denen witcher'ın da karıştığına çekmek istiyoruz. Bu witcher yerleşim yerlerindeki olaylarla ilgili doğrudan bilgi

40 (Lat.) Aklına hakim olamayacak durumda. (ç. n.)

41 (Lat.) Bu nedenle. (ç. n.)

42 (Lat.) Öfke anında vuku bulduğu için cezasız bırakılabilir. (ç. n.)

43 (Lat.) Geçici olarak. (ç. n.)

44 (Lat.) Keza. (ç. n.)

sahibi oldu, bu olayları Üstat Degerlund'la onun ilişkilendirdiğini varsaymak için de gerekçelerimiz var. Şayet olayı fazla derinlemesine incelemeye kalkışacak olursa bu witcher'ın da susturulması gerekir. Adı geçen witcher'ın kaotik kişiliği, duygusal dengesizliği, nihilizmi ve asosyal tutumunun, *non sufficit*[45] kalındığı ve olağanüstü önlemler alınması gerektiği yönünde bir uyarı değeri taşıdığını belirtmek istiyoruz. Witcher şu anda sürekli olarak bizim gözetimimiz altında ve gereken önlemleri almaya hazırız. Elbette meclis bunu tasdik ve tavsiye ediyorsa.

Yukarıdaki açıklamanın, davayı kapatmak için meclisin gözünde yeterli olacağı umuduyla, *bene valere optamus.*[46]

En içten saygılarımızla
Rissberg tesisi araştırma grubu adına
semper fidelis vestrarum bona amica[47]

Biruta Anna Marquette Icarti *manu proprio*[48]

45 (Lat.) Yetersiz. (ç. n.)

46 (Lat.) Sağlıcakla kalın. (ç. n.)

47 (Lat.) Her zaman size sadık dostunuz. (ç. n.)

48 (Lat.) Kendi eliyle. (ç. n.)

Kılıca kılıçla, horgörüye horgörüyle, ölüme ölümle karşılık ver, misliyle, mislinin misliyle karşılık ver! Göze göz, dişe diş, kırk misli, yüz misliyle!

Anton Szandor LaVey,
Satanist İncil

Bölüm 17

"Tam zamanında," dedi Frans Torquil suratsızca. "Tam zamanında yetiştin Witcher. Gösteri az sonra başlayacak."

Sırtüstü, bir tahtanın üzerinde yatıyordu, kireç gibi beyazdı, terden sırılsıklam olmuş saçları alnına yapışmıştı. Üstünde kaba keten bir gömlekten başka bir şey yoktu, bu da Geralt'a bir kefeni anımsattı. Sol uyluğu, kasığından dizine kadar, kana bulanmış bir bezle sarılmıştı.

Kulübenin ortasında üstü çarşafla örtülü bir masa duruyordu. Uzun, siyah yelekli, tıknaz bir adam masanın üzerine aletleri koydu, bir bir, sırasıyla. Bıçak. Kerpeten. Keski. Testere.

Torquil dişlerini gıcırdattı. "Tek bir şeye üzülüyorum. Onları bir daha suçüstü yakalayamayacağıma. Orospu çocukları. Tanrı böyle istediğine göre kaderimde yazmıyordu demek ki... Yazmayacak da."

"Ne oldu?"

"Ne olacak, Porsuk, Rogovizna ve Karaçam'da olanın aynısı. Tek farkı bu kez ormanın kıyısında olmasıydı. Bir kayranda değil, kara yolunda. Seyahat edenlere saldırdılar. Üç kişiyi öl-

dürüp iki çocuğu kaçırdılar. Ben de tesadüfen birliğimle birlikte yakınlardaydım, hemen peşlerine düştük, onlar da bizi anında fark etti. Azman gibi iki herif, bir de kısa boylu bir kambur. İşte o kambur beni tatar yayıyla vurdu."

Polis memuru dişlerini sıkıp kısa bir el hareketiyle sargılı uyluğunu gösterdi. "Adamlarıma beni bırakıp, onları takip etmelerini emrettim. İtaat etmedi, köpekler. Böylece suçlular elimizden kaçtı. Peki ya ben? Beni kurtardılar da ne oldu sanki? Şimdi bir bacağımı kesecekler! Lanet olsun, orada nalları diksem daha iyiydi ama gözüm kararmadan önce onların ipte sallandıklarını, çırpındıklarını görmek istiyorum. Adiler, dinlemediler beni. Şimdi de orada oturuyorlar, utanın."

Gerçekten de emrindekiler, yüzlerinde üzgün bir ifadeyle, duvarın dibindeki bir bankta oturuyorlardı. Topluluğa hiç uymayan, kırışık, ihtiyar bir kadın, başında beyaz saçlarına hiç uymayan bir çelenkle yanlarında oturuyordu.

"Başlayabiliriz," dedi siyah yelekli adam. "Hastayı kayışlarla masaya bağlayın. İşi olmayanlar kulübeyi terk etsin."

"Kalsınlar," diye homurdandı Torquil. "İzlediklerini bilmek istiyorum. Bu sayede bağırmaya utanırım."

"Bir saniye." Geralt doğruldu. "Ampütasyonun zorunlu olduğunu kim tespit etti?"

"Ben ettim." Siyahlı adam da doğruldu fakat Geralt'ın gözlerine bakabilmek için başını epey geriye atması gerekti. "Ben Messer Luppi, Gors Velen valisinin hususi doktoruyum, beni o gönderdi. Yaptığım muayene sonucunda yaranın enfekte olduğunu tespit ettim. Bacağın kesilmesi gerek, başka bir yolu yok."

"Tedavi için ne kadar alıyorsun?"

"Yirmi kron."

"Al, bu otuz kron." Geralt kesesinden üç tane onluk çıkardı. "Aletlerini al, eşyalarını topla, geri dön. Eğer sorarlarsa hasta iyileşme yolunda dersin."

"Ama... İtiraz etmek zorundayım..."

"Eşyalarını topla ve geri dön. Hangisini anlamadın? Ve sen yaşlı kadın, buraya gel. Sargıyı çöz."

Yaşlı kadın doktoru işaret etti, "O, hastaya dokunmamı yasakladı. Bana şarlatan dedi, cadı dedi. Beni ihbar etmekle tehdit etti."

"Boş ver onu. Zaten o da gidiyordu."

Geralt'ın şifacı olduğunu hemen anladığı yaşlı kadın itaat etti. Sargıyı dikkatle çözdü, Torquil yine de başını sağa sola atıp inledi.

"Geralt..." diye inledi. "Aklından ne geçiyor? Doktor çaresi yok dedi... Bacağımı kaybetmek ölmekten daha iyi."

"Saçmalık. Hiç de daha iyi değil. Şimdi sessiz ol."

Yara iğrenç görünüyordu ama Geralt çok daha kötülerini görmüştü.

Kesesinden iksir kutusunu çıkardı. Eşyalarını çoktan toplamış olan Messer Luppi, Geralt'ı izleyip başını iki yana salladı. "Bu özler hiçbir işe yaramaz," diye hükmetti. "Bütün bu büyü, şifacılık numaraları sahte. Şarlatanlıktan başka bir şey değil. Bir doktor olarak itiraz etmek zorundayım..."

Geralt arkasına dönüp ona bir bakış attı. Doktor eşikte tökezleyerek alelacele dışarı çıktı.

"Dört adam lazım." Witcher şişenin kapağını açtı. "Onu sıkı sıkı tutun. Dişlerini sık Frans."

Yaranın üstüne döktüğü iksir şiddetle köpürdü. Muhafız yürek parçalayan bir sesle inledi. Geralt bir süre bekleyip ikinci iksiri döktü. O da köpürdü, aynı zamanda tıslayıp tüttü de.

Torquil çığlık attı, başını sağa sola sallayıp kasıldı, gözleri döndü ve bayıldı.

Yaşlı kadın çantasından küçük bir kumanya çıkardı, içinden bir avuç yeşil merhem alıp katlanmış bir kumaşın üzerine yoğun bir katman halinde sürdü, kumaşla yaranın üstünü kapattı.

"Karakafes otu," diye tahmin etti Geralt. "Karakafes, arnika ve aynısefa karışımı. Güzel nine, çok güzel. Biraz sarı kantaron da olsa fena olmazdı, bir de meşe kabuğu..."

"Bak sen," diye sözünü kesti yaşlı kadın, başını muhafızın bacağından kaldırmadan, "bana otları öğretiyor. Evladım, sen daha dadının yüzüne sütlü lapa tükürürken ben otlarla insanları iyileştiriyordum. Siz de geri çekilin sersemler, ışığı kapatıyorsunuz. Ayrıca leş gibi kokuyorsunuz. Çorabınızı değiştirin, çorabınızı. Vakti gelmiş. Çıkın gidin kulübeden, duymuyor musunuz?"

"Bacağın sabitlenmesi lazım. Uzun bir tahtayla..."

"Bana işimi öğretme dedim sana. Sen de dışarı çık. Daha ne dikiliyorsun? Ne bekliyorsun? Büyülü witcher ilaçlarını feda ettiğin için teşekkür mü? Bunu hiç unutmayacağına dair söz versin mi istiyorsun?"

"Ona bir şey sormak istiyorum."

"Bana söz ver Geralt," dedi Frans Torquil hiç beklenmedik bir anda, "onları yakalayacaksın. Bu işten paçayı kurtarmalarına izin vermeyeceksin..."

"Ona uyuması ve ateşi için bir şeyler vereceğim, saçma sapan konuşuyor. Witcher, dışarı çık. Kulübenin önünde bekle."

Geralt'ın çok beklemesine gerek kalmadı. Yaşlı kadın dışarı çıkıp elbisesini çekiştirdi, hafif yana kaymış çelengini düzeltti. Geralt'ın yanına, duvarın dibindeki banka oturdu. Bir ayağını diğer ayağına sürdü. İnanılmaz küçük ayakları vardı.

"Uyuyor," dedi. "Muhtemelen yaşayacak, tabii kötü bir şey olmazsa, şeytan kulağına. Kemiği kaynayacaktır. Witcher büyüsüyle bacağını sen kurtardın. Hayatı boyunca topal kalacak ve bence bir daha da ata binemeyecek ama iki bacağı olacak, tek bacaktan iyidir, hehe."

Örgü hırkasının içine uzanınca daha yoğun bir ot kokusu gelmeye başladı. Hırkasının içinden tahta bir kutucuk çıkarıp açtı. Kısa bir tereddütten sonra kutuyu Geralt'a uzattı. "Alır mısın?"

"Hayır, teşekkürler. *Fisstech* kullanmıyorum."

"Ben..." Şifacı kadın uyuşturucuyu burnuna çekti, önce bir sonra diğer burun deliğine. "Ben kullanıyorum, ara sıra. Bir yığın faydası var. Zihin açıklığı veriyor. Daha uzun bir ömür. Ve güzellik. Bana baksana."

Geralt baktı.

"Frans'a verdiğin witcher ilacı için," yaşlı kadın yaşaran gözünü silip burnunu çekti, "sana teşekkür ederim, bunu unutmayacağım. Şifalı özlerinizi nasıl da kıskançlıkla sakladığınızı bilirim ama sen hiç düşünmeden çıkardın. Kendin ihtiyaç duyduğunda yetmeyebilirler. Bundan korkmuyor musun?"

"Korkuyorum."

Kadın başına yana çevirdi. Gerçekten de bir zamanlar güzel bir kadın olmalıydı ama çok uzun zaman önce.

"Hadi," yeniden ona döndü, "konuş şimdi. Frans'a ne sormak istiyordun?"

"Önemli değil. O uyuyor, benim için de yola koyulma vakti."

"Konuş."

"Cremore Dağı."

"Niye hemen söylemedin. Dağ hakkında ne bilmek istiyorsun?"

Kulübe köyün epey dışında, ormanın başladığı yerin dibindeydi; elmalarla dolu sayısız ağacın olduğu arka bahçenin çitlerinin hemen ardında orman başlıyordu. Geri kalanı klasik bir köy evinden farklı değildi: ambar, odunluk, kümes, birkaç arı kovanı, sebze tarlası, tezek yığını. Bacadan ince bir çizgi halinde, parlak, hoş kokulu bir duman yükseliyordu.

Onu ilk fark edenler çitlerin etrafında koşuşturan beç tavukları oldu; canhıraş gıdaklamalarla bütün bölgeyi ayağa kaldırdılar. Bahçede oynayan üç çocuk, koşarak kulübeye kaçtı. Kapıda bir kadın belirdi. Uzun boylu, açık sarı saçlıydı, kaba ketenden bir elbisenin üzerine bir önlük takmıştı. Geralt yakınlaşıp atından indi.

"Merhaba," dedi. "Ev sahibi evde mi?"

Üçü de kız olan çocuklar annelerinin elbisesini ve önlüğünü çekiştirdi. Kadın, Witcher'a baktı, gözlerinde sempati aramak nafile bir çabaydı. Çok doğal. Kılıcın kabzası Witcher'ın sırtından pekâlâ görünüyordu. Gömleği madalyonunu kısmen saklıyordu. Eldivenlerindeki gümüş perçinleriyse Witcher saklamaya bile çalışmıyordu. Açıkça teşhir ediyordu.

"Ev sahibi," diye tekrarladı. "Otto Dussart. Onunla bir işim var."

"Ne işi?"

"Özel bir mesele. Evde mi?"

Kadın başını hafif yana eğip sessizce süzdü onu. Witcher'a göre tam bir köylü güzeliydi Yirmi beş yaşında da olabilirdi kırk beş yaşında da. Köyde yaşayan kadınların birçoğu için daha doğru bir tahmin yapmak mümkün değildi.

"Evde mi?"

"Hayır."

"Öyleyse beklerim," kısrağın dizginini bir kazığın üstüne attı, "o dönene kadar."

"Uzun sürebilir."

"Bir şekilde dayanırım. Tabii çitlerin dibinde oturmaktansa içerde oturmak daha iyidir."

Kadın onu bir süre süzdü. Onu ve madalyonunu.

"Evimize misafir olun," dedi sonunda. "Lütfen içeri girin."

"Davetinizi kabul ediyorum," diye yanıtladı Geralt, klişe ifadeyle. "Misafirlik kurallarına dikkat ederim."

"Edersin," diye tekrarladı kadın yavaşça. "Ama bir kılıç taşıyorsun."

"Bu benim işim."

"Kılıçlar yaralar. Öldürür."

"Hayat gibi. Davete ne oldu?"

"Lütfen içeri girin."

Bu eve de tipik bir biçimde karanlık ve tıklım tıkış bir koridordan giriliyordu. Kulübenin içiyse epey derli toplu, aydınlık ve temiz çıktı, yalnızca ocağın ve şöminenin yanındaki duvarlarda is izleri vardı. Onun dışında her yer beyazlığı, küçük, renkli duvar halılarıyla göze bayram ettiriyordu. Her yerde farklı ev aletleri, ot desteleri, sarımsak demetleri ve biber hevenkleri asılıydı. İki odayı birbirinden örgü bir perde ayırıyordu. Yemek kokusu vardı. Yani lahana kokusu.

"Lütfen oturun."

Ev kadını ayakta kaldı, önlüğüyle oynuyordu. Çocuklar fırının dibindeki alçak bir sıraya çöktüler.

Geralt'ın boynundaki madalyon seğiriyordu. Güçlü ve kesintisiz bir şekilde. Gömleğinin altında, yakalanmış bir kuş gibi titriyordu.

"Bu kılıç," dedi kadın ocağa doğru giderken, "holde kalsa daha iyi olurdu. Bir silahla sofraya oturmak yakışıksız bir şeydir. Ancak katiller yapar bunu. Sen bir katil misin?"

"Kim olduğumu çok iyi biliyorsun," diye sertçe karşılık verdi Geralt. "Kılıç olduğu yerde kalıyor. Bir hatırlatıcı olarak."

"Neyin hatırlatıcısı?"

"Düşüncesizce yapılan eylemlerin tehlikeli sonuçları olacağının."

"Burada hiçbir yerde silah yok, o yüzden..."

"Tabii, tabii," diye sözünü kesti. "Birbirimizi kandırmayalım. Bir köylü kulübesi ve bir lokanta bir mühimmat deposudur. Çapayla bile öldürülenler oldu, düvenleri ve yabaları söylemiyorum bile. Birinin yayık bişeğiyle bile öldürüldüğünü duydum. Buradaki her şeyle birini yaralamak mümkün, insan yeter ki istesin. Ya da mecbur kalsın. Lafı açılmışken, içinde sıcak su olan şu tencereyi bırak ve ocaktan uzak dur."

"Bir şey yapmayacaktım," diye telaşla inkâr etti kadın, besbelli yalan söylüyordu. "Ayrıca içinde sıcak su yok, pancar çorbası var. Sana ikram etmek istemiştim..."

"Teşekkürler. Aç değilim. Tencereye dokunma, ocaktan uzak dur. Oraya, çocuklarının yanına otur. Bırak uslu uslu ev sahibini bekleyelim."

Sessizce oturdular, yalnızca sineklerin vızıltısı sessizliği bölüyordu. Madalyon titremeye devam ediyordu.

"Fırındaki tencerede lahana pişiyor," diyerek boğucu suskunluğu böldü kadın. "Fırından almam lazım, hiç değilse karıştırayım, yoksa dibi tutar."

Geralt en küçük kızı işaret etti. "O yapsın."

Kız yavaşça ayağa kalktı, keten sarısı saçlarının altından gözlerini Geralt'a dikti. Uzun saplı bir çatal alıp fırının kapağına doğru eğildi. Aniden, bir kedi gibi Geralt'ın üstüne sıçradı. Niyeti, çatalla boynunu duvara çivilemekti fakat Geralt eğildi. Çatalın sapından tutup kızı yere devirdi. Kız daha yere düşmeden önce dönüşmeye başladı.

Kadın ve diğer iki çocuksa çoktan dönüşmüşlerdi. Üç kurt Witcher'ın üzerine atladı: dişi bir gri kurt ve kanlı gözleri, açık ağızlarıyla iki yavru kurt. Tıpkı kurtların yapacağı gibi sıçrayarak birbirlerinden ayrıldılar, her taraftan saldırdılar. Geralt kaçtı, sırayı kapıp dişi kurda vurdu, yavrulara karşı da kendisini, gümüş perçinli eldivenlerinin içindeki yumruklarıyla savundu. Sızlandılar, yere sindiler, kesici dişlerini gösterdiler. Dişi kurt vahşice uludu, yeniden sıçradı.

"Hayır! Edwina! Hayır!"

Geralt'ın üstüne atlayıp onu duvara bastırdı ama artık insan formundaydı. Yeniden dönüşen kızlar hemen geri çekildiler, fırının dibine çöktüler. Kadın dizlerinin üzerinde kaldı, utanmış gibi bakıyordu. Geralt, saldırdığı için mi yoksa saldırısı başarısız olduğu için mi utandığını anlamadı.

"Edwina! Ne oluyor burada?" diye kükredi elleri belinde, sakallı, iri yarı bir adam. "Ne yapıyorsun?"

"Bu bir witcher!" dedi kadın burnundan soluyarak, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. "Kılıçlı bir katil! Senin peşinde! Katil! Leş gibi kan kokuyor!"

"Sus kadın. Onu tanıyorum. Kusura bakmayın Efendi Geralt. Size bir şey olmadı değil mi? Kusura bakmayın. Bilmiyordu... Siz witcher olduğunuz için sanmış ki..."

Duraksadı, kaygıyla baktı. Kadın ve çocuklar fırının başına toplanmıştı. Geralt hafif bir hırıltı duyduğuna yemin edebilirdi.

"Hiçbir şey olmadı," dedi. "Şikâyetçi olamam ama tam zamanında geldiniz. Bir saniye geç değil."

"Biliyorum." Sakalları diken diken olmuştu. "Biliyorum, Efendi Geralt. Oturun, masaya buyurun... Edwina! Bira getir!"

"Hayır. Dışarı çıkalım Dussart. Bir şey söyleyeceğim."

Bahçenin ortasında gri kahverengi bir erkek kedi oturuyordu. Witcher'ı görünce ok gibi fırlayıp çalılıkların arasında gözden kayboldu.

"Niyetim, ne karını üzmek ne çocuklarını korkutmak," dedi Geralt. "Ayrıca seninle baş başa konuşmak istediğim bir mesele var. Bana bir konuda yardım edebilir misin?"

"Ne isterseniz." Sakallı adam sırtını dikleştirdi. "Sadece söyleyin yeter. Eğer elimden gelen bir şeyse istediğiniz her şeyi yaparım. Size borcum var, büyük bir borç. Sizin sayenizde hâlâ bu dünyadayım. Çünkü siz beni korudunuz. Size müteşek..."

"Bana değil. Kendine ol. Çünkü kurda dönüştüğünde bile insan kaldın ve hiç kimseye zarar vermedin."

"Vermedim, bu doğru. Ama vermedim de ne oldu? Komşularım şüphelenir şüphelenmez peşime bir witcher taktılar. O kadar fakir olmalarına rağmen sizi bana karşı tutabilmek için kuruş kuruş para biriktirdiler."

"Aslında parayı onlara geri vermeyi düşünmüştüm," diye itiraf etti Geralt. "Ama şüphe çekerdi. Seni kurtadam büyüsünden kurtardığıma, likantropini tamamen iyileştirdiğime, artık normal bir insan olduğuna dair witcher yemini ettim. Böyle bir işin de bir maliyeti var. İnsanlar da bir şeye ancak para verdiklerinde inanır; parası ödenen şey gerçek ve yasal olur. Ne kadar çok o kadar iyi."

"O günü düşününce sırtımdan soğuk terler akıyor." Yanık tenli olmasına rağmen Dussart'ın rengi soldu. "Sizi gümüş kılıcınızla görünce az daha korkudan ölecektim. Vademin dolduğunu düşündüm. Çok hikâye duyduk. Kan ve işkenceden zevk alan cani Witcherlar hakkında ama siz dürüst bir adam çıktınız. İyi bir adam."

"Abartmayalım. Sen de benim tavsiyeme uyup Guaamez'den taşındın."

"Mecburdum," dedi Dussart asık bir yüzle. "Guaamez'dekiler büyüden kurtulduğuma inanmış gibi görünüyorlardı ama siz haklıydınız: Önceden kurtadam olan biri olarak insanların arasında yaşamak kolay değildi. Dediğiniz doğru çıktı: İnsanlar için eskiden ne olduğun, şimdi ne olduğundan daha önemlidir. Oradan ayrılmam, kimsenin beni tanımadığı yabancı bir yere gitmem gerekiyordu. Taşındım, taşındım.... Sonunda buraya kadar geldim. Burada Edwina'yla tanıştım..."

Geralt başını iki yana salladı. "İki teriantropun çift olması nadir bir şey. Daha da nadir olan böyle bir ilişkiden çocukların doğması. Şanslı bir adamsın Dussart."

"Siz de gördünüz," kurtadam sırıttı, "çocuklar resimli kitaptan çıkmış gibiler, büyüdükçe güzel genç kızlar oluyorlar. Edwina ve ben, birbirimizi aradık bulduk. Ömrümün son gününe dek onunla beraber olacağım."

"Witcher olduğumu hemen anladı ve hemen savunmaya geçti. İnanmayacaksın, beni pancar çorbasıyla haşlayacaktı. Muhakkak kurtadam masallarından, işkenceden zevk alan, gözünü kan bürümüş witcherlarla ilgili yeterince şey duymuştur."

"Kusura bakmayın Efendi Geralt. Şu pancar çorbasının tadına hemen bakmalıyız. Edwina çok güzel pişirir."

Witcher başını iki yana salladı. "Kendimi zorla kabul ettirmesem daha iyi olur. Çocukları korkutmayı, hele de eşini rahatsız etmeyi hiç istemem. Ben onun için hâlâ kılıçlı bir katilim, fikrinin öyle pat diye değişmesini bekleyemeyiz. Leş gibi kan koktuğumu söyledi. Mecazen söylediğini varsayıyorum."

"Aslında değil. Alınmayın Efendi Witcher ama korkunç bir kan kokusu yayıyorsunuz."

"Kana değmedim bile, en son..."

"...en son iki hafta önce diyebilirim," diye tamamladı kurtadam cümlesini. "Bu donmuş bir kan, ölü kanı, kana bulanmış

birine dokunmuşsunuz. Daha önceden kalma kanlar da var, aylar öncesinden. Soğuk kan. Bir sürüngenin kanı. Siz de kan kaybetmişsiniz. Bir yaradan, sıcak kan."

"Hayran kaldım."

"Biz kurtadamlar," Dussart gururla gerindi, "insanlardan çok daha iyi koku alırız."

"Biliyorum." Geralt gülümsedi. "Kurtadamların koku alma duyusunun gerçek bir mucize olduğunu biliyorum. Bir iyilik istemek için tam da bu yüzden sana geldim."

Dussart kokladı. "Sivri fareler. Tarla fareleri. Bir sürü tarla faresi. Pislik. Çok fazla pislik. Çoğu sansar pisliği. Ve de gelincik. Başka bir şey yok."

Witcher iç geçirdi, sonra tükürdü. Hayal kırıklığını gizleyemedi. Bu dördüncü mağaraydı ve Dussart kemirgenlerden ve kemirgenleri avlayan yırtıcılardan başka hiçbir şeyin kokusunu almamıştı. Ve iki türün de bıraktığı bol bol pislik.

Kayaların içindeki başka bir açıklığa gittiler. Taşlar ayaklarının altından kayıyor, molozların üstüne düşüyordu. Yol sarptı, yürümek zordu. Geralt şimdiden yorulmaya başladı.

Dussart araziye göre kurda dönüşüyor ya da insan formunda kalıyordu. "Dişi bir ayı." Bir sonraki ine bakıp burnunu çekti. "Yavruları var. Oradaymış ama gitmiş, artık burada değil. Dağ sıçanları var. Sivri fareler. Yarasalar. Bir sürü yarasa. Bir kakım. Bir sansar. Bir porsuk. Bir sürü pislik."

Bir sonraki mağara.

"Bir dişi kokarca. Hamile. Bir porsuk da var. Hayır, iki. Bir çift porsuk."

"Bir yer altı kaynağı, su hafif kükürtlü. Gremlinler, bir grup, on tane. Bir tür amfibi, muhtemelen semender... Yarasalar..."

Yukarılarda bir yerde bulunan bir kaya çıkıntısından devasa bir kartal süzülerek indi, üstlerinde daireler çizip çığlık attı.

Kurtadam başını kaldırdı, dağın zirvesine baktı ve arkasından gelen kara bulutlara. "Fırtına yaklaşıyor. Nasıl bir yaz böyle, fırtınasız gün geçmiyor... Ne yapacağız Efendi Witcher? Bir sonraki mağara mı?"

"Bir sonraki mağara."

Bir sonraki mağaraya ulaşabilmek için bir uçurumdan dökülen bir şelalenin altından geçmeleri gerekiyordu, öyle çok büyük bir şelale değildi ama sırılsıklam olmaları için yeterliydi. Yosun tutmuş kayalar sabun gibi kaygandı. Dussart yürüyebilmek için bir kurda dönüştü. Geralt birkaç kez tehlikeli bir şekilde kaydıktan sonra nefsini yendi, küfretti, yolun zorlu kısmını dört ayak üzerinde geçti. *Neyse ki Dandelion burada değil*, diye geçirdi içinden, *yoksa bir baladında bu anı betimlerdi. Önde kurt biçiminde bir likantrop, arkasında dört ayak üstünde bir witcher. İnsanlar epey eğlenirdi.*

"Büyük bir mağara, Efendi Witcher." Dussart kokladı. "Büyük ve derin. İçinde dağ trolleri var, beş ya da altı yetişkin troll. Ve yarasalar. Bir yığın yarasa pisliği."

"Devam edelim. Bir sonrakine."

"Troller... Öncekiyle aynı troller. Mağaralar birbirine bağlı."

"Bir ayı. Bir yavru. Oradaymış ama gitmiş. Kısa süre önce."

"Dağ sıçanları. Yarasalar. Yaprak burunlu yarasalar."

Kurtadam bir sonraki mağaradan yanmış gibi geriye doğru sıçradı. "Bir *gorgon*," dedi fısıltıyla. "Mağaranın derinliklerinde büyük bir *gorgon* var. Onun dışında hiçbir şey yok."

"Şaşırmadım," diye mırıldandı Witcher. "Gidelim. Sessizce. Her an uyanabilir."

Tedirginlikle arkalarına bakarak gittiler. Neyse ki *gorgon*'un yerinden uzakta olan bir sonraki mağaraya çok yavaşça yanaştı-

lar, temkinli olmaktan zarar gelmeyeceğini çok iyi biliyorlardı. Gelmedi de ama temkinleri gereksiz çıktı. Sonraki birkaç mağarada dağ sıçanlarından, yarasalardan, tarla farelerinden, sivri farelerden ya da sadece farelerden başka hiçbir şey yoktu. Ve kocaman pislik yığınları.

Geralt yorgun ve yılgındı. Besbelli Dussart da öyle ama hakkını vermek gerekir ki tek kelime etmeden duruşunu korudu, hareketlerinde bezginlik yoktu. Fakat Witcher kendisini yanılsamalara kaptırmadı: Kurtadam bu girişimin başarılı olabileceğinden kuşkuluydu. Geralt'ın daha önce duyduğuna ve şifacı kadının da onayladığına göre Cremora Dağı'nın doğuda kalan dik tarafı bir peynir gibi delik deşikti, içinden sayısız mağara geçiyordu. Mağaraların sahiden de sayısı belli değildi ama Dussart belli ki doğru mağaranın kokusunu alabileceğine, iç kaledeki tesise yeraltından ulaşmalarını sağlayacak mağarayı bulmayı başaracağına inanmıyordu.

Her şey yeterince ters gitmiyormuş gibi bir de şimşek çakıp duruyordu. Gök gürlüyordu. Ardından yağmur başladı. Geralt'ın içinden tükürmek, pis küfürler etmek ve bu uğraşı sonlandırmak geliyordu. Kendisine hâkim oldu. "Gidelim Dussart. Bir sonraki mağaraya."

"Nasıl isterseniz Efendi Geralt."

Bir sonraki mağaraya geldiklerinde, ucuz bir romanın içindeymişler gibi, işler aniden değişti.

"Yarasalar," diye bildirdi kurtadam koklayarak. "Yarasalar ve... ve bir kedi."

"Vaşak mı? Yaban kedisi mi?"

"Kedi." Dussart doğruldu. "Sıradan bir ev kedisi."

Otto Dussart merakla iksir şişelerine baktı, Witcher'ın hepsini içişini izledi. Geralt'ın dış görünüşündeki değişimleri gözlemledi, şaşkınlık ve korkudan gözleri kocaman oldu.

"Bana sizinle birlikte bu mağaraya girmem gerektiğini söylemeyin. Gücenmeyin ama bunu yapmayacağım. Orada olabilecek şeylerin korkusundan tüylerim diken diken oluyor..."

"Senden bunu istemeyi aklımdan bile geçirmedim. Evine dön Dussart, karının ve çocuklarının yanına. Bana yardım ettin, senden istediğim şeyi yaptın, daha fazlasını bekleyemem."

"Bekleyeceğim," diye itiraz etti kurtadam. "Siz dönene kadar bekleyeceğim."

Geralt sırtındaki kılıcı düzeltti. "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Ya da dönüp dönemeyeceğimi."

"Öyle söylemeyin. Bekleyeceğim... Hava kararana kadar bekleyeceğim."

Mağaranın zemini kalın bir yarasa pisliği katmanıyla kaplıydı. Yarasalar kümeler halinde tavandan sallanıyor, kıpırdanıyor, uyku mahmurluğuyla ciyaklıyorlardı. Tavan başlarda Geralt'ın başının üstündeydi, düz zeminde hayli hızlı ve rahat ilerleyebiliyordu. Fakat bu rahatlık kısa sürede son buldu. Önce eğilmek zorunda kaldı, biraz daha, biraz daha, sonunda dört ayak üstünde sürünmekten başka bir seçeneği kalmadı. Nihayetinde de yüzüstü.

Geralt'ın geri dönmeye karar verip duraksadığı bir an oldu. Burası öyle dardı ki gerçekten de sıkışıp kalma tehlikesi vardı ama su sesi duydu, yüzünde soğuk bir hava akımı hisseder gibi oldu. Bir riske girdiğinin bilinciyle kendini yarıktan geçmeye zorladı, yarık genişlemeye başlayınca rahat bir nefes aldı. Geçit aniden eğim kazandı, Geralt aşağıya doğru kaydı, bir kayanın altından akıp karşıdaki kayanın altında gözden kaybolan bir

yer altı akarsuyunun yatağına doğru. Yukarılardan bir yerden zayıf bir ışık sızıyordu,çok yüksekten soğuk bir hava akımı da geliyordu.

Akıntının içinde kaybolduğu yarık tümüyle su altında gibi görünüyordu; Geralt orada hava ile dolu bir kubbe olduğunu tahmin etse de suya dalmaya yanaşmadı. Akıntının tersine doğru ilerlemeyi seçti, kuvvetli bir akıntıya, yükselen bir eğime doğru. Daha bu eğimin sonundaki büyük alana varmadan baştan aşağı ıslanmış ve kireç tortusuna bulanmıştı.

Alan devasa büyüklükteydi, heybetli çağlayanlar, kıvrımlar, dikitler, sarkıtlar ve sütunlarla doluydu. Akarsu, aşınmayla epey derinleşmiş, kıvrımlı bir yatağın içinden akıyordu. Burada da yukarıdan ışık sızıyor ve hafif bir hava akımı hissediliyordu. Bir şey daha vardı hissedilen. Witcherların koku alma duyusu kurtadamlarınkiyle rekabet edemeyecek olsa da şimdi Witcher kurtadamın daha önce aldığı kokuyu alıyordu – çok hafif bir kedi çişi kokusu.

Bir süre olduğu yerde kalıp etrafa bakındı. Hava akımı ona çıkışı gösterdi, bir sarayın girişi gibi dikit sütunlarıyla desteklenmiş bir açıklıktı bu. Hemen yanında ince kumla dolu bir çukur gördü. Kedi kokusu bu çukurdan geliyordu. Kumun üzerinde bir sürü kedi patisi izi görülüyordu.

Dar bir yarıktan geçerken sırtından indirdiği kılıcını yerine koydu. Sonra dikitlerin arasına girdi.

Hafif yukarı doğru eğimli geçit yüksek kemerli ve kuruydu. Zemin mıcırlıydı ama yine de yürünüyordu. Witcher da yürüdü. Bir kapı yolunu kesene kadar. Sağlam, kilitli bir kapı.

O ana kadar doğru yolda olup olmadığından, doğru mağaraya girip girmediğinden kesinlikle emin değildi. Kapıysa öyle olduğunu doğrular gibiydi.

Kapıda, eşiğin hemen üzerinde küçük, henüz yeni kesilmiş bir açıklık vardı. Kedi için geçiş kapısı.

Kapıyı ittirdi, kapı yerinden kıpırdamadı. Bunun yerine, anında ve hafifçe kıpırdanan Witcher'ın tılsımı oldu. Kapı büyülüydü, bir büyüyle korunuyordu. Fakat tılsımdaki zayıf titreme bunun güçlü bir büyü olmadığına işaret ediyordu.

Geralt yüzünü kapıya yanaştırdı. "Dost."

Kapı, yağlanmış menteşeleriyle sessizce açıldı. Tahmin ettiği gibi standart, zayıf bir koruma büyüsüyle ve her zamanki parolayla donatılmıştı; Geralt'ın şansına hiç kimse, daha karmaşık bir şey yüklemeyi gerekli bulmamıştı. Kapı, bu kadar basit bir büyüyü bile kullanamayacak yaratıklara karşı bir sınır görevi görüyor olmalıydı.

Geralt her ihtimale karşı kapının aralığına bir taş koydu. Kapının ardında doğal mağara son buluyordu. Kayanın içine oyulmuş bir koridor başlıyordu.

"Buueh-hhhrrr-eeeehhh-bueeeeh!"

Anlaşıldığı üzere ışık ve kahkahalar, demir bir sepetin içine yerleştirilmiş bir çıra demetinin aydınlattığı büyük bir odadan geliyordu. Duvarların dibine kasalar, kutular ve fıçılar yığılmıştı. Bir kutunun başında, oturak olarak fıçıları kullanan Bue ve Bang oturuyordu. Zar atıyorlardı. Belli ki daha yüksek sayılar atan Bang kahkahalarla gülüyordu.

Yanlarındaki bir kasanın üzerinde, içi şarap dolu bir damacana duruyordu. Yiyecek bir şeyler de vardı.

Kızartılmış bir insan bacağı.

Witcher kılıcı kınından çekti. "Selam çocuklar."

Bue ve Bang bir süre ağızları açık bakakaldılar. Ardından kükrediler, fıçıları devirerek yerlerinden fırladılar, hemen silahlarına uzandılar. Bue bir tırpana, Bang geniş bir kılıca. İkisi de Witcher'ın üstüne çullandı.

Geralt bunun kolay bir dövüş olmayacağını tahmin edebiliyordu, yine de şaşırttılar onu. Çünkü bu iri yarı yaratıkların böylesi hızlı olabileceklerini ummamıştı.

Bue tırpanı aşağıdan savurdu, Geralt havaya sıçramamış olsa iki bacağını da kaybedebilirdi. Bang'in hamlesinden zor kurtuldu, geniş kılıç taş duvara çarpınca kıvılcımlar çıkardı.

Fakat Witcher hızlılarla da başa çıkabilirdi. İrilerle de. Hızlı veya yavaş, büyük ya da küçük, herkesin acıya duyarlı bir yeri vardı.

Üstelik bir witcher'ın iksirlerini içtikten sonra ne kadar hızlı olabileceğine dair hiçbir fikirleri yoktu.

Geralt dirseğine vurduğunda Bue uludu; dizinden vurulan Bang daha da yüksek sesle uludu. Witcher onu hızlı bir dönüşle aldatıp tırpanın keskin yüzünün üstünden sıçradı, kılıcının ucuyla Bue'nun kulağını kesti. Bue kükredi, başını salladı, tırpanı savurarak saldırdı. Geralt parmaklarını birleştirip ona bir Aard işareti savurdu. Büyüyle vurulan Bue kıçüstü yere düştü, dişlerinin birbirine çarptığı duyuldu.

Bang geniş kılıcını iyice havaya kaldırdı. Geralt çeviklikle kılıcın altından geçti, geçerken devin diğer dizine vurdu, hızla dönüp ayağa kalkmaya çalışan Bue'nun üstüne atladı, kılıcını gözlerine indirdi. Fakat Bue başını geri çekmeyi başardı, Witcher ıskalayınca kılıç kaşlarına geldi; devtrolün yüzüne anında kan boşandı. Bue kükredi, gözleri görmeden kendini Geralt'ın üstüne attı, Geralt kenara sıçradı. Bue, Bang'e çarptı. Bang onu önünden çekip öfkeyle Witcher'a saldırdı, geniş kılıcını indirdi. Geralt yarım bir dönüşle kılıçtan kurtulup devtrole iki darbe indirdi, ikisi de dirseklerine. Bang uludu ama kılıcını düşürmedi, bir kez daha kaldırıp geniş bir alanda gelişigüzel salladı. Geralt dönerek kılıcın menzilinden çıktı. Bu hareketle Bang'in arkasına geçti, bu fırsatı kullanmalıydı. Kılıcını çevirip

aşağıdan yukarıya doğru, diklemesine, tam da kaba etlerinin arasına vurdu. Bang kıçını tutup uludu, ciyakladı, topalladı, dizlerinin üstüne çöküp altına kaçırdı.

Gözü görmeyen Bue tırpanını kaldırdı. Vurdu ama parmak uçlarında dönerek darbeden kurtulan Witcher'a değil. Tırpanın darbesi hâlâ kıçını tutan arkadaşına geldi ve kafasını omuzlarının üstünden uçurdu. Kesilen soluk borusundan tıslayarak hava kaçtı, kan atardamarlarından volkandan fışkıran lav gibi tavana kadar fışkırdı.

Bang, kan kaybederken fıskiyeli bir havuzda duran başsız bir heykel gibi öylece duruyordu, devasa ayaklarının üzerinde hâlâ dimdikti. Fakat sonunda devrildi ve bir kütük gibi yere düştü.

Bue kana bulanmış gözlerini ovuşturdu. Nihayet ne olduğunu anlayınca bir manda gibi böğürdü. Ayaklarını yere vurup tırpanını savurdu. Olduğu yerde dönüp Witcher'ı aradı. Bulamadı çünkü Witcher arkasındaydı. Bue koltuk altından bir darbe alınca tırpanını yere düşürdü, çıplak elleriyle Geralt'ın üzerine atladı. Kan yine gözlerine akmıştı, o yüzden duvara tosladı. Geralt üstüne sıçrayıp kılıcını indirdi.

Belli ki Bue bir şah damarının kesildiğinin çoktan ölmesi gerektiğinin farkında değildi. Kükreyip olduğu yerde döndü, kollarını çırptı. Bacakları tutmaz olunca bir kan gölünün içinde dizlerinin üstüne çöktü. Geralt bu işe bir son vermek için yanaştı, kılıcını göğüs kemiğine sapladı. Bu bir hataydı.

Devtroll inledi, kılıcı, balçağı ve Witcher'ın elini yakaladı. Gözleri kararmaya başlamıştı bile fakat elini gevşetmedi. Geralt çizmesini göğsüne dayayıp kuvvetle çekti. Ellerinden kan akmasına rağmen Bue bırakmıyordu.

"Seni sersem orospu çocuğu," dedi Pastor. Mağaraya girmiş, çift oklu tatar yayıyla Geralt'ı hedef almıştı. "Ölmek için sürüne sürüne geldin. İşin bitti, seni şeytan dölü. Bue, tut onu!"

Geralt kendini kuvvetle çekti. Bue inliyor ama bırakmıyordu. Kambur dişlerini gösterip tetiği çekti. Geralt eğildi, ağır ok tüyüyle beraber yanından geçip duvara çarptı. Bue kılıcı bıraktı; yüzüstü yatıp kıpırdayamasın diye Witcher'ın bacaklarını sıkı sıkı tuttu. Pastor muzafferane bağırdı ve tatar yayını kaldırdı.

Fakat tetiği çekemedi.

Mağaraya uçarcasına devasa bir kurt girdi. Pastor'a bir kurdun yapacağı gibi saldırdı, bacaklarından, arkasından; çapraz bağlarını ve diz ardı kirişlerini parçaladı. Kambur çığlık attı, yere düştü. Bıraktığı zemberekli yayın kirişi harekete geçti. Bue hırıldadı. Ok doğrudan kulağına girmişti, arkasındaki tüyüne kadar. Ucu da diğer kulağından çıkmıştı.

Pastor uludu. Kurt korkunç ağzını açıp kafasından yakaladı. Uluma, kesik bir solumaya dönüştü.

Geralt ayaklarını, nihayet ölen devtrolden kurtardı.

Çoktan insan formuna dönen Dussart, Pastor'un cesedinin üzerinde doğruldu, dudaklarını ve çenesini sildi. "Kırk iki yıllık kurt adamlıktan sonra," dedi Witcher'a bakarken, "sonunda birini ısırarak öldürdüm."

"Gelmek zorundaydım," diye savundu kendini Dussart. "Sizi uyarmam gerekiyordu Efendi Geralt."

"Onlara karşı mı?" Geralt kılıcını silip cansız bedenleri işaret etti.

"Sadece onlara karşı değil."

Witcher kurtadamın gösterdiği odaya girdi. Elinde olmadan geri çekildi.

Taş zemin kurumuş kanla kararmıştı. Odanın ortasında siyah, çevresi duvar örülü bir çukur vardı. Etrafına bir yığın

ceset istiflenmişti. Çıplak, sakat, delik deşik, paramparça, kimisi işkence görmüş cesetler. Kaç tane olduklarını kestirmek zordu.

Çukurdan, çukurun derinliklerden belirgin bir çatırtı geliyordu, ezilen kemiklerin kırılma sesi.

"Bunu önceden fark edememiştim," diye mırıldandı Dussart, tiksinti dolu bir sesle. "Ancak siz aşağıdaki kapıyı açınca kokusunu aldım... Buradan gidelim efendim. Bu ceset yuvasından kaçalım."

"Halledilecek bir işim daha var ama sen git. Yardımıma koştuğun için çok teşekkürler."

"Teşekkür etmeyin. Size borcum vardı. Ödeyebildiğim için memnunum."

Kayaların içine oyulan silindir biçimindeki bir bacanın içinde bir merdiven kıvrılarak yukarıya uzanıyordu. Tam olarak kestirmek zordu ama Geralt, normal bir kulenin merdiveni olsa aşağı yukarı birinci, belki de ikinci kata çıkmış olabileceğini hesapladı. Nihayet bir kapı onu durdurana kadar altmış iki basamak saydı.

Bu kapıya da aşağıdaki kapı gibi, kedinin geçmesi için bir delik açılmıştı. Bunun da aşağıdakine benzer bir kilidi vardı ama büyülü değildi, koluna bastırınca kolayca açıldı.

Girdiği odada hiç pencere yoktu ve içerisi çok az aydınlatılmıştı. Tavanda birkaç büyülü küre sallanıyor ama yalnızca biri çalışıyordu. İçeride korkunç bir kimyasal madde kokusu ile olabilecek diğer bütün iğrenç şeylerin kokusu vardı. Buranın neresi olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. Raflarda cam kaplar, şişeler, mataralar, imbikler, ampuller, cam tüpler, çelik araç gereçler vardı. Kısacası yanlış anlamaya mahal vermeyecek şekilde bir laboratuvardı burası.

Hemen girişteki bir rafta büyük cam kaplar duruyordu. En yakındaki kapta, sarı bir sıvının içinde hoşafın içindeki erikler gibi yüzen insan gözleri vardı. İkinci kapta bir homunkulus vardı, küçücüktü, yan yana duran iki yumruktan daha büyük değildi. Üçüncüsünde...

Üçüncü kapta bir sıvı içinde bir insan başı yüzüyordu. Geralt yüz hatlarından belki tanıyamayabilirdi çünkü yaralar, şişlikler ve renk kaybı yüzünden yüz epey çarpılmıştı, sıvının bulanıklığı, camın kalınlığı yüzünden de zor görülüyordu. Fakat baş tamamen dazlaktı. Yalnızca bir büyücü kafasını kazıtmıştı.

Anlaşıldığı üzere Harlan Tzara, Poviss'e gitmeyi başaramamıştı.

Diğer kaplarda da bir şeyler, gri ve soluk renkli çeşit çeşit iğrençlikler yüzüyordu ama içlerinde baş yoktu.

Odanın ortasında bir masa duruyordu. Kenarları yükseltilmiş, bir su yolu olan çelik bir masa.

Masada çıplak bir ceset yatıyordu. Bir çocuk cesedi. Sarışın bir kızın cesedi.

Cesedin göğüs kafesi "Y" şeklinde kesilmişti. Çıkarılan iç organlar cesedin iki yanına konulmuştu, eşit, nizami ve titizce. Tam bir anatomi atlası çizimi gibi görünüyordu. Sadece "parça 1", "parça 2" yazıları eksikti.

Geralt gözünün ucuyla bir hareketlilik algıladı. Büyük bir kara kedi duvarın kenarından sessizce geçip ona baktı, tıslad, sonra aralık kapıdan kaçıp gitti. Geralt hızla peşine düştü.

"Beyim..."

Olduğu yerde kaldı. Arkasına döndü.

Köşede bir kafes duruyordu, öyle alçaktı ki Geralt'a bir tavuk kafesini hatırlattı. Demir çubuklara tutunmuş incecik parmaklar gördü. Sonra da gözler.

"Beyim... Bana yardım edin."

Bir erkek çocuğuydu, olsa olsa on yaşlarında. Büzülmüş, titriyordu.

"Yardım..."

"Sessiz ol. Artık tehlikede değilsin ama biraz daha dayan. Hemen dönüp seni alacağım."

"Beyim! Gitmeyin!"

"Sessiz ol dedim."

Karşısına önce, tozuyla burun kaşındıran bir kütüphane çıktı. Sonra bir tür salon. Ardından bir yatak odası. Abanoz ağacından direklerin üstünde duran siyah cibinliğiyle kocaman bir yatak.

Bir hışırtı duydu. Arkasına döndü.

Sorel Degerlund kapıda duruyordu. Kuaförden çıkmış, altın yıldızlarla bezenmiş bir pelerin giymişti. Degerlund'un yanında çok da büyük olmayan, tamamen gri ve bir Zerrikanya kılıcı kuşanmış bir şey duruyordu.

"Bir tüp formaldehit hazırladım," dedi büyücü. "Sadece senin başın için, seni soysuz. Öldür onu Beta!"

Degerlund, cümlesini bitirip kendi sesinden mest olmaya başlamadan gri yaratık saldırıya geçti, ürkütücü derece hızlı bir şeydi; çevik, sessiz, gri bir fare. Bir uğultu duyuldu, kılıcı parıldadı. Geralt klasik bir biçimde çapraz gelen iki kılıç darbesinden geri çekilerek kurtuldu. İlkinde yalımın sebep olduğu hava akımını kulağında hissetti, ikincisinde de koluna hafifçe temas ettiğini. Üçüncü darbeyi kılıcıyla savuşturdu, bir an için kılıçlarını çakıştırıp yüz yüze geldiler. Gri yaratığın yüzünü gördü, dikey göz bebekleri olan büyük, sarı gözlerini, burnun yerindeki ensiz yarığı, sivri kulaklarını gördü. Yaratığın bir ağzı yoktu.

Ayrıldılar. Yaratık çabucak dönüp anında saldırdı, çevik, dans eder gibi adımlarla, tekrar çapraz darbelerle. Yeniden

tahmin edilebilir şekilde. İnsanüstü bir enerjiye, ürkütücü bir kıvraklığa, korkunç bir çevikliğe sahipti ama aptaldı.

Bir Witcher'ın iksirlerini içtikten sonra ne kadar hızlı olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Geralt bir kez daha vurmasına izin verip darbesinden maharetle sıyrıldı. Ardından kendisi saldırıya geçti. İdmanlı olduğu, yüz kez denediği bir hareketle. Hızlı, yarım bir dönüşle gri yaratığın etrafından dolandı, bir çalım atıp köprücük kemiğine vurdu. Daha kan fışkırmadan evvel kılıcı çevirip yaratığın omzuna indirdi. Sonra sıçrayarak geri çekildi ve bir sonraki darbeye hazırlandı fakat bir sonrakine gerek kalmadı.

Anlaşıldığı üzere yaratığın bir ağzı vardı. Gri yüzünde bir yara gibi açıldı, bir kulağından diğer kulağına kadar uzanıyordu ama olsa olsa bir santim kadar açıldı. Fakat yaratık tek bir ses çıkarmadı. Dizlerinin üstüne çöktü, sonra da yana devrildi. Bir an için titredi, rüya gören bir köpek gibi kollarını ve bacaklarını oynattı. Sonra öldü. Sessizce.

Degerlund bir hata yaptı. Kaçmak yerine iki elini havaya kaldırıp bir büyü yapmaya başladı, öfkeli, yüksek, habis ve nefret dolu bir sesle. Ellerinin çevresinde top halinde bir alev belirmeye başladı, bir ateş topuna döndü. Biraz pamuk şeker üretimine benziyordu. Hatta onun gibi kokuyordu.

Degerlund tam bir küre oluşturmayı başaramadı. Bir witcher'ın iksirlerini içtikten sonra ne kadar hızlı olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Geralt üstüne atladı, kılıcını küreye ve büyücünün ellerine indirdi. Bir sobada ateş aniden harladığında çıkana benzer bir ses çıktı; kıvılcımlar saçıldı. Degerlund çığlık atarken yanan küreyi kanlı ellerinden düşürdü. Küre söndü, oda yanık karamel kokusuyla doldu.

Geralt kılıcını bıraktı. Degerlund'un yüzüne, iyice havaya kaldırdığı çıplak eliyle tokat attı. Büyücü haykırdı, büzüldü, arkasına döndü. Witcher onu kaldırdı, sıkı sıkı tuttu, kolunu boynuna doladı. Degerlund bağırmaya, çırpınmaya başladı.

"Yapamazsın!" diye uludu. "Beni öldüremezsin! Yapamazsın... Ben... Ben bir insanım!"

Geralt kolunu boynuna bastırdı. Şimdilik çok sert değildi.

"Ben yapmadım!" diye uludu büyücü. "Ortolan yaptı! Ortolan bana emir verdi! Beni zorladı! Biruta Icarti de her şeyi biliyor! O! Biruta! Bu madalyon onun fikriydi! Bana yapmamı emretti!"

Witcher baskıyı artırdı.

"İmdaaat! İnsanım beeen! İmdaat!"

Geralt baskıyı artırdı.

"İns... İmd... Hayır..."

Degerlund kesik kesik soluyordu, ağzından epey bir salya aktı. Geralt başını çevirdi. Daha da bastırdı.

Degerlund bilincini kaybetti, gevşedi. Daha sert. Dil kemiği kırıldı. Daha sert. Gırtlağı patladı. Daha sert. Çok daha sert.

Boyun omuru çatırdadı ve yerinden çıktı.

Geralt, Degerlund'u bir süre daha sıkı sıkı tuttu. Sonra tamamen emin olmak için başını sertçe yana çevirdi. Ardından bıraktı. Büyücü kayıp yere düştü, ipek kumaş kadar yumuşaktı.

Witcher, salyaya bulanan yenini perdelerden birine sildi.

Büyük kara kedi, yoktan var olmuş gibi beliriverdi. Degerlund'un cesedine sürtündü. Hareketsiz elini yaladı. Miyavlayıp sızlanırcasına ağlamaya başladı. Cesedin yanına yatıp iyice sokuldu. Kocaman açılmış altın rengi gözlerini Witcher'a dikti.

"Yapmak zorundaydım," dedi Witcher. "Yapılması gerekiyordu. En çok senin anlaman lazım."

Kedi gözlerini yumdu. Anladığını göstermek için.

Tanrı aşkına, hadi yere oturalım
Kralların ölümü üzerine acıklı öyküler anlatalım!
Nasıl tahttan indirildiklerini, savaşırken nasıl öldüklerini,
Kralın hayaleti tarafından öldürenin taciz edildiğini,
Bazılarının karıları tarafından nasıl zehirlendiğini,
Ve bazı kralların da uyurken nasıl öldürüldüklerini.
Hepsi de katledilmiş.

William Shakespeare,
II. Richard

Bölüm 18

Kraliyet düğününün olduğu gün hava daha erken saatlerde güzel yüzünü göstermişti, Kerack'ın üstündeki maviliği kapatacak tek bir bulut bile yoktu. Hava daha sabahtan epey sıcaktı, denizden gelen hafif bir rüzgâr sıcaklığı dindiriyordu.

Daha erken saatlerde yukarı mahallede bir hareketlilik başlamıştı. Sokaklar ve meydanlar güzelce süpürülmüş, evlerin ön cepheleri kurdeleler ve çelenklerle süslenmiş, direklere bayraklar çekilmişti. Kraliyet sarayına giden yol boyunca tedarikçi akını kesilmek bilmiyordu, yüklü arabalar ve çekçekler boş olanlarla karşılaşıyordu, hamallar, işçiler, satıcılar, ayakçılar ve elçiler yokuş yukarı koşturuyorlardı. Çok geçmeden yol tahtırevanlarla dolmaya başladı, içlerinde düğün konukları taşınıyordu. Benim düğünüm önemsiz bir olay değil, diye duyurmuştu Kral Belohun, düğünümün insanları etkilemesi gerek, tüm dünyanın hakkında konuşması gerek. Bu yüzden kralın emri üzerine kutlamalar erkenden başlayacak, gece geç saatlere dek sürecekti. Tüm bu zaman boyunca konukları duyulmamış eğlenceler bekliyordu.

Kerack küçük bir krallıktı ve öyle çok da önemli değildi, bu yüzden Geralt, dünyanın Kral Belohun'un düğünüyle ilgileneceğinden kuşkuluydu. Kutlamalar bütün bir hafta boyunca sürse, kral şeytanın aklına gelmeyecek eğlenceler düzenlese bile yüz kilometre ötede yaşayan insanların olanlardan haberdar olma şansı yoktu. Fakat herkesçe bilindiği üzere Belohun, Kerack şehrini dünyanın merkezi sayıyordu, dünyadan anladığı da Kerack'ın civarından ötesi değildi.

Geralt ve Dandelion, ellerinden geldiğince şık giyinmişlerdi. Hatta Witcher geyik derisinden bir ceket bile almış, bunun için de epey fahiş bir fiyat ödemişti. Dandelion'a gelince, o önce kraliyet düğününün kendisini hiç ırgalamadığını, düğüne katılmayacağını belirtmişti. Çünkü davetliler listesinde kraliyet başsavcısının akrabası olarak bulunuyordu, dünyaca ünlü bir şair ve bir ozan olarak değil. Üstelik sahne alması da önerilmemişti. Dandelion bunu bir hor görü olarak algılamış ve incinmişti. Âdeti olduğu üzere kırgınlığı uzun sürmedi, en fazla yarım gün.

Dağ yamacı boyunca kıvrılarak saraya kadar çıkan yolun tamamına direkler dikilmiş, direklere esintiyle hafif hafif dalgalanan, Kerack'ın arması olan yüzgeçleri ve kuyruğu kırmızıya boyanmış bir yunusun işlendiği altın rengi bayraklar asılmıştı.

Saray bölgesinin girişinde onları Dandelion'ın akrabası Ferrant de Lettenhove bekliyordu, yanında yunus arması renklerinde, yani mavi ve kırmızı üniformalar içinde bir sürü kraliyet muhafızı vardı. Başsavcı, Dandelion'ı selamlayıp şaire eşlik etmesi ve onu etkinlik alanına götürmesi için bir uşak çağırdı.

"Siz Efendi Geralt, lütfen beni takip edin."

Yan tarafta kalan küçük bir alandan geçtiler, içinden geçtikleri alan belli ki hazırlık yapan hizmetçilere ayrılmıştı çünkü o taraftan tencere ve mutfak araç gereçlerinin takırtıları geliyor,

ayrıca aşçıların, çıraklarını izlerken ettikleri yakası açılmadık küfürler duyuluyordu. Buna karşılık hoş ve iştah açıcı yemek kokuları da geliyordu. Geralt menüyü biliyordu, düğüne gelen konukların kutlama süresince neler tadacaklarını biliyordu. Birkaç gün önce Dandelion'la birlikte Osteria "Natura Rerum"a gitmişlerdi. Febus Ravenga, şölen yemeğini başka birkaç lokantacıyla birlikte düzenlediklerini ve hazırlanmaları için oralı en seçkin aşçıların kendilerini adadıkları yemeklerden oluşan menüyü birlikte belirlediklerini ulu orta bir gururla söyleyip övünmüştü. *Kahvaltıda*, diye anlatmıştı Ravenga, *istiridye, deniz kestanesi, karides ve yengeç sote servis edilecek. İkinci kahvaltıda jöle ve çeşitli börekler, tütsülenmiş ve marine edilmiş somon, jelatinli ördek, koyu ve keçi peyniri. Öğlen* ad libitum[49] *et veya balık suyu servis edilecek, ayrıca et veya balık köftesi, ciğer köfteli işkembe, balla kavrulmuş ızgara fener balığı, ayrıca safranlı ve karanfilli levrek.*

Sonra, diye ezbere devam etmişti Ravenga, eğitimli bir hatip gibi ton değiştirirken, *kapari, yumurta ve hardalla hazırlanmış beyaz sosla birlikte dana eti servis edilecek, ballı kuğu budu, domuz yağında, enenmiş horoz, ayva reçelli keklik, kızarmış güvercin, ayrıca koyun ciğeri turtası ve arpa püresi. Çeşitli salatalar ve sebzeler. Ardından karamela şekeri, nuga, dolgulu kek, kavrulmuş kestane, reçeller ve marmelatlar. Ve elbette, Toussaint şarapları da aralıksız servis edilecek.*

Ravenga bunları öyle canlı betimlemişti ki insanın ağzının suyu akıyordu. Yine de Geralt bu zengin menüde yer alan bir şeylerin tadına bakabileceğinden şüpheliydi. Bu düğünde kesinlikle bir konuk değildi. Garsonluk yapan uşaklardan bile daha kötü durumdaydı, onlar rahatlıkla tabaklardan birer parça alabilir, parmaklarını hiç değilse kremaya, sosa ya da hamur işlerine batırabilirdi.

---

49 (Lat.) İsteğe göre. (ç. n.)

Kutlamaların esas alanı, bir zamanlar tapınak bahçesi olan, Kerack krallarının özellikle sıra sütunlar, kameriyeler ve tefekkür mabetleri ekleyerek değiştirip genişlettikleri saray parkıydı. Bugün ilaveten ağaçların ve binaların ortasına rengârenk, sayısız pavyon yerleştirilmişti, direklerin üzerine gerilmiş brandalar güneşin sıcaklığına ve yağışlara karşı koruma sağlıyordu. Şimdiden türlü türlü konuk toplanmıştı. Sayıları çok olamazdı, toplamda aşağı yukarı iki yüz kişi vardı. Listeyi kralın düzenlediği söyleniyordu, sadece bir grup seçkin davetiye almıştı, yalnızca elitler. Anlaşıldığı üzere Belohun'un elitten anladığı genel olarak akrabaları ve hısımlarıydı. Bunlar dışında oralı kalburüstü kişiler, yüksek makamlardaki memurlar, en zengin yerli ve yabancı iş adamları ve diplomatlar davet edilmişti, yani komşu ülkelerin ticaret ataşesi gibi davranan casuslar. Liste hayli kalabalık bir dalkavuk, yağcı ve göt yalayıcı sürüsüyle tamamlanıyordu.

Sarayın yan girişlerinden birinin önünde, bolca altın ve gümüş işlemesi olan, siyah uzun bir ceket giymiş Prens Egmund bekliyordu. Etrafında bir sürü genç erkek bulunuyordu. Hepsi de uzun ve kıvırcık saçlıydı, hepsinin üzerinde son moda, vatkalı ceketler ve cinsel organları için abartılı derecede doldurulmuş keseleri olan daracık pantolonlar vardı. Geralt onlardan hoşlanmadı. Yalnızca kıyafetlerini süzerken takındıkları alaycı bakış yüzünden değil. Ona fazlasıyla Sorel Degerlund'u anımsatıyorlardı.

Başsavcı ve Witcher'ı görünce prens maiyetini hemen dağıttı. Geriye yalnızca tek bir kişi kaldı. Bunun saçları kısaydı ve normal bir pantolon giyiyordu. Yine de Geralt adamdan hoşlanmadı. Tuhaf gözleri ve itici bakışları vardı.

Geralt prensin önünde eğilerek selam verdi. Elbette prens selamına eğilerek karşılık vermedi.

"Kılıcını bana ver," dedi Geralt'a selam verdikten hemen sonra. "Burada silahla dolaşamazsın. Merak etme, kılıcını göremeyeceksin ama erişebileceğin bir mesafede olacak. Emir verdim. Bir şey olursa kılıcı derhâl sana verecekler. Bu işle burada bulunan Yüzbaşı Ropp ilgilenecek."

"Bir şey olma ihtimali nedir?"

"Ufak bir ihtimal olsa seni rahatsız eder miydim? Vay!" Egmund kının içindeki kılıcı inceledi. "Bir Viroleda kılıcı! Kılıç değil, bir sanat eseri. Biliyorum çünkü bende de bir benzeri vardı. Üvey kardeşim çaldı. Viraxas. Babam onu kovduğunda yola çıkmadan önce başkalarına ait türlü türlü eşyanın üstüne yattı. Şüphesiz anı olarak."

Ferrant de Lettenhove boğazını temizledi. Geralt, Dandelion'ın sözlerini anımsadı. İlk doğan ve kovulan erkek çocuğunun adını sarayda anmak yasaktı ama Egmund bu yasağı kasten göz ardı etmişti.

"Bir sanat eseri," diye tekrarladı prens, hâlâ kılıcı inceliyordu. "Bu kılıcı her nasıl edindiysen seni tebrik ederim çünkü çalınan kılıçların bundan daha iyi olduğuna inanasım gelmiyor."

"Bu bir zevk, eğilim ve tercih meselesi. Ben çalınan kılıçlarımı geri almayı tercih ederdim. Prens ve Efendi Başsavcı hırsızı yakalayacaklarına söz vermişti. Müsaadenizle hatırlatmak isterim ki bu benim kralı korumak için koştuğum şarttı. Belli ki bu şart yerine getirilmemiş."

"Belli ki," diye soğukça itiraf etti Egmund ve kılıcı itici bakışlı bir adam olan Yüzbaşı Ropp'a uzattı. "Bu yüzden kendimi senin zararını karşılamak zorunda hissediyorum. Hizmetine karşılık ödemeyi düşündüğüm üç yüz kron yerine beş yüz kron alacaksın. Ayrıca kılıçlarınla ilgili soruşturma da durdurulmayacak, onları hâlâ geri alabilirsin. Ferrant'ın elinde bir şüpheli var gibi. Öyle değil mi Ferrant?"

"Soruşturma," diye kuru bir sesle açıkladı Ferrant de Lettenhove, "bizi net bir şekilde Nikefor Muus adlı şahsa yönlendirdi. Kendisi mahkeme kâtibi. Şu an firari ama yakalanması yalnızca an meselesi."

"Bence de kısa sürer," dedi prens burnundan soluyarak. "Eli mürekkep lekeli bir kâtibi yakalamak büyük bir maharet değil. Üstelik masada oturmaktan kesin hemoroit olmuştur, bu da hem at üstünde hem de yayan olarak kaçmasını zorlaştırır. En başta nasıl kaçabildi ki zaten?"

Başsavcı boğazını temizledi. "Tahmin edilmesi zor bir insanla karşı karşıyayız. Muhtemelen aklı da tam olarak yerinde değil. Kaybolmadan önce Ravenga'nın mekânında iğrenç bir sahneye sebep olmuş. Affedersiniz, insan dışkısıyla... Mekânın bir süreliğine kapatılması gerekti çünkü... Rahatsız edici ayrıntılara girmesem daha iyi. Yapılan aramada çalınan kılıçlar Muus'un evinde bulunmadı, bunun yerine... Affedersiniz... deri bir çanta bulundu, içi ağzına kadar..."

"Tamam, söyleme. Neyle dolu olduğunu tahmin edebiliyorum." Egmund yüzünü ekşitti. "Evet, bu gerçekten de bu şahsın ruhsal durumu hakkında çok şey söylüyor. Kılıçların Witcher, şu durumda zayi olmuş. Hatta Ferrant şu deliyi yakalasa bile ondan hiçbir şey öğrenemeyecektir. Böylelerine işkence yapmaya da değmez. Akılları gider, abuk subuk konuşurlar. Şimdi izninizle, görev beni çağırıyor."

Ferrant de Lettenhove, saray arazisindeki ana girişe kadar Geralt'a eşlik etti.

Kendilerini hemen taş döşeli bir avluda buldular, başyaverler gelen konukları selamlıyor, korumalar ve uşaklar parkın içine kadar onlara eşlik ediyordu.

"Neye karşı hazırlıklı olmam lazım?"

"Efendim?"

"Burada neye karşı hazırlıklı olmam gerekiyor. Bu kelimelerin hangisi anlaşılmaz?

Başsavcı sesini alçalttı. "Prens Xander tanıkların önünde, yarın kral olacağını söyleyerek böbürlendi. Bunu ilk kez söylemiyor ve hiçbirinde ayık değildi."

"Bir suikast yapabilecek durumda mı?"

"Sanmıyorum ama entrikalar, gizli kapaklı işler düzenlediği bir zümresi ve gözdeleri var. Daha ziyade onlar yapabilirler."

"Belohun'un yeni karısından doğacak oğlunu veliaht ilan etmesi ne kadar olası?"

"Bir hayli."

"Taht hakkını kaybeden Egmund, babasını koruması için bir witcher tutuyor, duy da inanma. Hayran olunası bir evlat sevgisi."

"Konudan uzaklaşma. Görevi kabul ettin. Şimdi de yerine getir."

"Kabul ettim, yerine de getireceğim. Ne kadar belirsiz olsa da. Gerektiğinde kimi karşımda bulacağımı bilmiyorum. Ama en azından gerektiğinde kimi yanımda bulacağımı bilmem gerek."

"Eğer gerekirse, prensin de söz verdiği gibi Yüzbaşı Ropp sana kılıcını verecek. Ayrıca yanında da olacak. Ben de elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Çünkü senin tarafındayım."

"Ne zamandan beri?"

"Efendim?"

"Hiç baş başa konuşmadık. Yanımızda hep Dandelion vardı, onun yanında sana sormak istemedim. Benim sözde kanuna aykırı davranışlarımla ilgili belgelerdeki ayrıntılı bilgiler. Egmund onları nereden buldu? O belgeleri kim düzenledi? Kendisi değildir herhalde. Sen düzenledin Ferrant."

"Benim hiçbir şeyle bir ilgim yok. Seni temin ederim..."

"Bir kanun koruyucusu için berbat bir yalancısın. İnsan bu mevkiye nasıl ulaştığını merak ediyor."

Ferrant de Lettenhove dudaklarını sıktı. "Yapmak zorundaydım," diye açıkladı. "Bana emredileni yaptım..."

Witcher uzun uzun yüzüne baktı.

"Buna benzer ifadeleri ne kadar sık duyduğumu söylesem inanmazsın," dedi sonunda. "Çoğunlukla da asılmak üzere olan insanlardan duyduğum bir avuntu sadece."

Lytta Neyd konuklar arasındaydı. Geralt onu kolayca buldu çünkü gözleri üstüne çekiyordu.

Parlak yeşil krepdöşin kumaşından, derin dekolteli elbisesi, küçük pullardan yapılmış, kelebek biçimindeki bir broşla süslenmişti. Elbisesin aşağısı katlıydı. On yaşından büyük kadınların katlı elbiseleri normalde Witcher'da ironik bir acıma duygusu uyandırırdı ama Lytta'nın elbisesi geri kalanıyla uyum içindeydi ve geri kalanı çok daha çekiciydi.

Büyücünün boynunda perdahlı zümrütlerden bir kolye vardı. Hiçbiri bir bademden küçük değildi. Hatta bir tanesi epey büyüktü.

Kızıl saçları, orman yangınını andırıyordu.

Mozaik, Lytta'nın yanında duruyordu. İpek ve şifondan, omuzları ve kolları tamamen şeffaf, şaşırtıcı derecede cüretkâr, siyah bir elbise giymişti. Kızın boynunu ve dekoltesini, bir tür fantezi şifon fırfır kapatıyordu, uzun, siyah eldivenleriyle birlikte duruşuna acayip, gizemli bir hava katıyordu.

İkisinin de ayağında on santim topukları olan ayakkabılar vardı. Lytta'nınki iguana derisinden, Mozaik'inki siyah rugandı.

Geralt bir an için yanlarına gidip gitmemekte tereddüt etti. Fakat sadece bir an için.

"Merhaba," dedi Lytta, mesafeli. "Ne tesadüf, seni gördüğüme sevindim. Mozaik, sen kazandın. Beyaz panduflar senindir."

"Bahis," diye tahmin etti Witcher. "Mevzu neydi?"

"Sendin. Ben senin yüzünü bir daha görmeyeceğimizi düşünüyordum, bir daha görünmeyeceğine dair bahse girdim. Bahsi Mozaik kazandı çünkü o farklı düşünüyordu."

Yeşilimsi, derin bakışlarıyla süzdü onu, besbelli bir yorum bekliyordu. Bir söz. Herhangi bir şey. Geralt sessiz kaldı.

"Selam güzel hanımlar!" Dandelion yerden çıkmış gibi bitiverdi, gerçek bir *deus ex machina*'ydı. "Önünüzde eğiliyor, güzelliğinize hürmetlerimi sunuyorum. Hanımefendi Neyd, Küçük Hanım Mozaik. Yanımda çiçek olmadığı için beni affedin."

"Affediyoruz. Sanatta ne yenilikler var?"

"Sanatta yenilikler, her şey ve hiçbir şey." Dandelion, yanlarından geçen bir uşağın tepsisinden şarap dolu kupalar alıp hanımlara uzattı. "Şenlik biraz cansız, sizce de öyle değil mi? Ama şarap güzel. Est Est, litresi seksen. Kırmızı da fena değil, denedim. Sadece baharatlısından içmeyin, buradakiler nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Ama hâlâ gelenler var, fark ettiniz mi? Her zamanki gibi üst tabakalardan; *à rebours*[50] bir yarışma, ödülü de zaferi de en son gelen ve güzel bir giriş yapan kazanır. Muhtemelen şu anda finalini izliyoruz. Bıçkı fabrikası ağı sahibi eşiyle beraber varış çizgisini geçiyor, böylelikle hemen arkasından eşiyle birlikte gelen liman başkanına yeniliyor. O da tanımadığım bir züppe tarafından alt ediliyor..."

"O Kovir ticaret odasının başkanı," diye açıkladı Mercan. "Eşiyle birlikte. Kim bilir hangisiyle."

"Bakın, öndeki gruba Pyral Pratt katılıyor, yaşlı haydut. Yanında da... Lanet olsun!"

"Ne oldu?"

---

50 (Fra.) Doğasına aykırı, tersine anlamlarına gelen bir zarf. (ç. n.)

"Pratt'ın yanındaki kadın..." Dandelion yutkundu. "Bu... Bu Etna Asider... Bana kılıcı satan dul kadın..."

Lytta kahkaha attı. "Sana kendini böyle mi tanıttı? Etna Asider diye mi? Ne banal bir anagram. Onun adı Antea Derris. Pratt'ın en büyük kızı. Dul da değil çünkü hiç evlenmedi. Erkeklerden hoşlanmadığına dair dedikodular var."

"Pratt'ın kızı mı? İmkânsız! Kaç kez onun yanına gittim..."

"...ve kadını orada görmedin," diye sözünü kesti büyücü. "Hiç şaşırmadım. Antea'nın ailesiyle arası pek iyi değil, soyadını bile kullanmıyor, iki isminden oluşan bir takma ad kullanıyor. Babasıyla sadece iş ilişkisi var, ayrıca işleri de epey tıkırında ama ikisini birlikte gördüğüme ben de şaşırdım."

"Muhtemelen bir iş peşindedirler," diye hemen araya girdi Witcher.

"Nasıl bir iş olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Antea resmî olarak ticaret mümessilliğiyle ilgileniyor ama en sevdiği spor palavracılık, dolandırıcılık ve düzenbazlık. Şair, senden bir ricam var. Sen insanları tanıyorsun, Mozaik tanımıyor. Onu konukların arasında gezdirip tanımaya değer olanlarla tanıştır. Olmayanları da uzaktan göster."

Dandelion, Mercan'ın emrini yerine getireceğine söz verip kolunu Mozaik'e uzattı. Lytta ve Witcher yalnız kaldılar.

"Gel," diye böldü Lytta uzayan sessizliği. "Biraz yürüyelim. Şu küçük tepeye kadar."

Bir tefekkür mabedinin taçlandırdığı tepe, şehir, Palmira, liman ve deniz manzarası sunuyordu.

Lytta elini gözlerine siper etti. "Limana yanaşan ne? Şu demir atan? Bir fırkateyn, tuhaf yapılı, üç direkli bir gemi. Siyah yelkenleri var, ha ha, bayağı acayip..."

"Fırkateyni bırakalım şimdi. Dandelion ve Mozaik gitti, yalnız ve uzaktayız."

"Sen de nedenini merak ediyorsun." Sırtını döndü. "Sana söyleyeceklerimi bekliyorsun. Soracağım soruları. Belki de sadece en yeni dedikoduları anlatmak istiyorumdur? Büyücü camiasından dedikoduları? Ah, hayır, korkmana gerek yok, Yennefer'le ilgili değiller. Mevzu Rissberg, sonuçta bildiğin bir yer. Son zamanlarda orada büyük değişiklikler oldu... Nedense gözlerinde herhangi bir ilgi kıvılcımı görmüyorum. Devam edeyim mi?"

"Lütfen."

"Ortolan ölünce başladı."

"Ortolan öldü mü?"

"Yaklaşık bir hafta önce. Resmî hikâyeye göre üstünde çalıştığı gübre yüzünden zehirlendi. Fakat dedikodulara göre inme inmiş, öğrencilerinden birinin başarısız ve hayli şüpheli bir deneyin sonucunda aniden öldüğü haberini alınca olmuş. Degerlund diye biri. Bu isim sana bir şey çağrıştırdı mı? Şatodayken onunla karşılaşmış mıydın?

"Olabilir. Bir sürü insanla karşılaştım. Hepsi hatırlanmaya değer değildi."

"Ortolan, Rissberg yönetimindeki herkesi öğrencisinin ölümünden sorumlu tutmuş, öfkeden kudurmuş ve felç inmiş. Gerçekten yaşlıydı, yıllardır yüksek tansiyonla uğraşıyordu, *fisstech* bağımlılığı da sır değildi ve *fisstech*'le birlikte yüksek tansiyon patlayıcı bir karışımdır. Ama orada bir şeyler olmuş olmalı çünkü Rissberg'de ciddi bir kadro değişikliği yaşandı. Ortolan'ın ölümünden önce de tartışmalar vardı, diğerleri daha çok Pinetti ismiyle bilinen Algernon Guincamp'ı şatoyu terk etmeye zorlamış. Bu ismi muhakkak hatırlıyorsundur çünkü hatırlanmaya değer biri varsa o da odur."

"Orası öyle."

Mercan, Geralt'ı dikkatle süzdü. "Ortolan'ın ölümü tarikat kurulunda ani bir tepkiye neden oldu, müteveffanın ve öğrencisinin taşkınlıklarıyla ilgili haberler zaten öncesinde de kurulun kulağına çalınmıştı. İlginç ama küçücük bir taşın çığı tetiklemesi günümüzde giderek daha sık yaşanmaya başladı. Tamamen önemsiz ve halktan bir adam, işgüzar bir şerif ya da muhafız. Amirini, yani Gors Velen birliğini harekete geçmeye zorlamış, üst mercilere şikâyette bulunmuş, böylece mesele adım adım kraliyet meclisine kadar gitmiş, oradan da tarikat kuruluna. Özetlemem gerekirse: Denetim yükümlülüğünü yerine getirmeyen suçlular bulundu. Biruta Icarti yönetimden çekilmek zorunda kaldı, Aretusa'daki okula geri döndü. Çopur Axel ve Sandoval da geri çekildi. Yerine, diğerlerini gammazlayıp bütün suçu onların üstüne atarak kurula yaltaklanan Zangenis geçti. Buna ne diyorsun? Benimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Paylaşacak neyim olabilir ki? Bunlar sizin meseleleriniz. Sizin skandallarınız."

"Sen Rissberg'i ziyaret ettikten hemen sonra patlak veren skandallar."

"Beni gözünde fazla büyütüyorsun Mercan. Etki gücümü de."

"Ben bir şeyi hiçbir zaman gözümde büyütmem. Daha da nadiren hafife alırım."

"Mozaik ve Dandelion birazdan dönerler." Gözlerinin içine baktı, yakından. "Onları sebepsiz yere göndermedin. Söyle artık, mesele nedir?"

Mercan bakışlarını kaçırmadı. "Meselenin ne olduğunu çok iyi biliyorsun," diye karşılık verdi. "Kendi zekânı fütursuzca düşürerek benimkine hakaret etme. Bir aydan uzun bir süredir yanımda değildin. Hayır, abartılı bir melodram ya da acınası derecede duygusal hareketler beklediğimi düşünmüyorum.

Bir ilişki bittiğinde insan güzel hatıralardan başka hiçbir şey beklemez."

"Sanırım 'ilişki' sözcüğünü kullandın? Doğrusu bu kavramın anlam çeşitliliği hayret verici."

Mercan duymazdan geldi ama bakışlarını indirmedi. "Güzel anılardan başka hiçbir şey. Durum sence nasıl bilmiyorum ama bence, açık konuşmam gerekirse, hiç iyi görünmüyor. Bence bu konuda biraz daha çaba harcanması gerekir. Çok fazlasına ihtiyacım yok. Ufacık bir şey ama hoş, dostane bir kapanış faslı, iyi hatırlanacak bir şey. Bunu sağlayabilir misin? Beni ziyaret etmek ister misin?"

Geralt cevap veremedi. Kuledeki çanlar sağır edici bir sesle çalmaya başladı, on kez çaldı. Ardından trompetlerin sesi çınladı, yüksek sesli, madeni ve biraz kakofonik bir fanfar. Konuklar kırmızı mavi üniformalı muhafızlarca ikiye ayrıldı, muhafızlar iki yana dizilip bir koridor oluşturdular. Sarayın sütunlu girişinde, boynunda altın bir zincir, elinde araba payandası kadar büyük bir değnekle saray nazırı belirdi. Saray nazırının ardından, peşlerinde başyaverlerle münadiler geldi, başyaverlerin arkasından da başında samur kürkünden, yüksek bir kalpak, elinde asasıyla, kemikli ve sırım gibi biri olan, Kerack'ın kralı Belohun geldi. Yanında peçeli, narin bir sarışın yürüyordu; bu yalnızca kralın nişanlısı olabilirdi, epey yakın bir gelecekte de eşi ve kraliçe olacaktı. Sarışının üzerinde kar beyazı bir elbise vardı ve pırlantalarla donatılmıştı, daha ziyade abartılı, sonradan görmelerin ve zevksizlerin yapacağı şekilde. Kral gibi, onun da omuzlarında, peşindeki uşakların taşıdığı kakım kürkünden bir pelerin vardı.

Çiftin ardından kraliyet ailesi geldi. Pelerinleri taşıyan uşakların en az on adım gerisinden geliyorlardı, bu da konumlarını açıkça belirtiyordu. Elbette Prens Egmund oradaydı, yanında bir

albino kadar açık tenli biri vardı. Bu da ancak kardeşi Xander olabilirdi. Kardeşlerin arkasından diğer akrabaları yürüyordu, birkaç erkek, birkaç kadın, birkaç yeni yetme ve çocuk; belli ki aralarında hem meşru hem evlilik dışı çocuklar vardı.

Kraliyet ailesi, eğilen konukların ve reverans yapan kadınların ortasından geçip hedefine ulaştı: İdam sehpasını andıran bir kürsüydü bu. Üstüne bir cibinlik gerilmiş ve yanları goblenlerle kapatılmış kürsüye iki taht yerleştirilmişti. Kral ve genç kadın tahtlarına oturdu. Ailenin geri kalanı ayakta kaldı.

Trompetler madenî bir patırtıyla ikinci kez kulakları çınlattı. Saray nazırı orkestranın önündeki bir şef gibi ellerini sallayıp konuklara çok yaşa nidaları attırdı. İtaatkâr kalabalık dört bir yandan dilekler yağdırdı; sağlık, başarı, mutluluk, uzun bir ömür dilediler; çok uzun bir ömür, daha da uzun bir ömür, en uzun ömrü dilediler; misafirler ve saray eşrafı birbirleriyle yarışıyordu. Kral Belohun sabırlı ve aptal yüz ifadesini değiştirmedi; kendisine ve eşine yönelik iyi dileklerden, iltifatlardan ve övgülerden duyduğu memnuniyeti yalnızca asasını hafifçe eğerek gösterdi.

Saray nazırı konukları susturup bir konuşma yaptı, akıcı bir şekilde palavralardan tumturaklı ifadelere geçtiği, sonra gerisin geriye döndüğü uzun bir konuşma. Geralt tüm dikkatini kalabalığı gözlemlemeye vermişti, o yüzden konuşmanın yalnızca bazı kısımlarını duyuyordu. Saray nazırı, Kral Belohun'un bu kadar çok konuğu selamlamaktan sevinç duyduğunu, böyle kutlu bir günde aynı dilekleri konukları için dilediğini, nikâhın öğleden sonra kıyılacağını, misafirlerin o zamana kadar yiyip içip bugün için planlanan sayısız eğlencenin tadını çıkarabileceğini bütün dünyaya duyurdu.

Trompet patırtısı kutlamanın resmî kısmının bittiğini duyurdu. Kral ve maiyeti bahçeden ayrılmaya koyuldular. Geralt

daha şimdiden konuklar arasında hayli şüpheli davranan bir sürü grup fark etmişti. Özellikle bir tanesinden hiç hoşlanmamıştı çünkü kral ve maiyetinin önünde diğerlerinden daha az eğilmiş ve saray kapısına doğru ilerlemeye kalkışmışlardı. Geralt, kırmızı mavi asker koridoruna doğru yavaşça ilerledi. Lytta da yanından yürüyordu.

Belohun kibirli ve vakur adımlarla ilerliyordu, bakışlarını tam karşısına dikmişti. Genç kadın etrafına bakınıyor, arada bir kendisine selam veren konuklara doğru başını sallıyordu. Hafif bir rüzgâr bir an için peçesini havaya kaldırdı. Geralt kocaman, mavi gözlerini gördü. Bu gözlerin kalabalığın içinde aniden Lytta Neyd'i bulduğunu fark etti. Bu gözlerde nefretin alevlendiğini. Saf, duru, âdeta damıtılmış bir nefretin.

Sadece bir saniye sürdü, ardından trompetler çaldı, kral ve maiyeti geçmişti, muhafızlar yürüyerek uzaklaştı. Şüpheli davranışlar sergileyen grup, anlaşıldığı üzere, yalnızca şarap ve atıştırmalık masasına ulaşmaya çalışıyordu, diğerlerinden önce davranıp masayı kuşattılar, silip süpürdüler. Sağa sola kurulmuş sahnelerde gösteriler başladı: Keman, lir, flüt orkestraları çalıyor, koro şarkılar söylüyordu. Hokkabazlar gidiyor, yerine jonglörler geliyordu, atletler yerini akrobatlara bırakıyor, cambazların ardından yarı çıplak tefli dansçılar çıkıyordu. Gitgide daha neşeli bir hal alıyordu. Kadınların yanakları kızarmaya, erkeklerin alınları terlemeye başladı, her biri de giderek daha yüksek sesle ve daha da anlaşılmazca konuşuyordu.

Lytta onu bir pavyonun arkasına çekti. Besbelli cinsel amaçlarla oraya çekilmiş bir çifti korkuttular. Büyücü hiç oralı olmadı, onları neredeyse görmedi bile.

"Burada ne dönüyor bilmiyorum," dedi. "Tahmin edebiliyor olsam da ne diye burada olduğunu bilmiyorum ama gözünü

açık tut. Yapacağın her hareketi düşün. Kralın gelini Ildiko Breckl'dan başkası değil".

"Onu tanıyıp tanımadığını sormama gerek yok. O bakışları gördüm."

"Ildiko Breckl," diye tekrarladı Mercan. "Adı bu. Üçüncü yılında Aretusa'dan kovuldu. Küçük bir hırsızlık yüzünden. Gördüğüm kadarıyla hayatta çok başarılı. Büyücü olamadı ama birkaç saat içinde kraliçe olacak. Kremanın üstündeki kirazcıkmış, lanet olsun. On yedi yaşındaymış! Yaşlı sersem. Ildiko en az yirmi beş yaşında."

"Sana da pek katlanamıyor galiba."

"Ben de ona katlanamıyorum. Doğuştan entrikacı, nereye gitse bir olay çıkıyor ama hepsi bu değil. Şu fırkateyn, hani siyah yelkenleriyle limana yanaşan. Onun nasıl bir gemi olduğunu biliyorum, hakkında bir şeyler duydum. O *Acherontia*. Çok kötü bir namı var. Nerede belirse orada bir şey olur."

"Mesela?"

"Askerlerden oluşan bir mürettebatı var. Görünen o ki her türlü iş için tutulabiliyorlar. Sence biri niye asker tutar? Duvar örsünler diye mi?"

"Gitmem gerek. Özür dilerim Mercan."

"Her ne olursa olsun," dedi Mercan yavaşça, gözlerinin içine baktı. "Ne yaşanırsa yaşansın ben dâhil olamam."

"Merak etme. Senden yardım istemek gibi bir niyetim yoktu."

"Beni yanlış anladın."

"Kuşkusuz. Özür dilerim Mercan."

Sarmaşıkla kaplı sütunlardan birinin hemen arkasında, öteki yönden gelen Mozaik'le karşılaştı. Bu sıcaklığın, uğultunun ve hengâmenin ortasında şaşırtıcı derecede sakin ve soğuktu.

"Dandelion nerede? Seni yalnız mı bıraktı?"

İç geçirdi. "Evet ama kibarca özür diledi, sizden de özür diledi. Özel bir gösteri yapmasını rica ettiler. Saray odalarında, kraliçe ve saraylı hanımlar için. Reddedemedi."

"Kim rica etti?"

"Asker gibi görünen bir adam. Tuhaf bakışlı biri."

"Gitmem gerek. Özür dilerim Mozaik."

Rengârenk kurdelelerle süslenmiş bir pavyonun arkasında insanlar toplanmıştı, yemek servis ediliyordu, börekler, somon ve jelatinli ördek. Geralt kendine yol açıp Yüzbaşı Ropp'u ya da Ferrant de Lettenhove'u aradı. Onların yerine Febus Ravenga'yla karşılaştı. Lokantacı bir aristokrat gibi görünüyordu. Dibadan yapılmış bir ceket giymişti, başında bir demet devekuşu tüyüyle süslenmiş bir şapka vardı.

Ravenga sevindi. "Ah, Geralt. İzninle Antea, seni tanıştırayım: Rivyalı Geralt, meşhur witcher. Geralt bu Hanımefendi Antea Derris, ticaret mümessili. Bizimle biraz şarap iç..."

"Kusura bakmayın," diye özür diledi Geralt, "ama acelem var. Ayrıca Hanımefendi Antea'yı şahsen olmasa da tanıyorum. Senin yerinde olsam Febus, ondan hiçbir şey satın almazdım."

Sarayın sütunlu girişini bilgin bir dil bilimci bir pankartla süslemişti, şöyle yazıyordu: CRESCITE ET MULTIPLICAMINI.[51] Ama Geralt çapraz teberlerle durduruldu. "Giriş yasak."

"Acilen kraliyet başsavcısıyla görüşmem lazım."

"Giriş yasak." Teberli nöbetçilerin arkasında nöbetçi subay belirdi. Sol elinde bir esponton tutuyordu. Sağ elinin kirli işaret parmağını dosdoğru Geralt'ın burnuna uzattı. "Yasak, anlamıyor musunuz?"

"Parmağını yüzümden çekmezsen birkaç kemiğini kırarım. Hah şöyle. Şimdi çok daha iyi. Beni başsavcıya götür!"

51 (Lat.) Artır ve çoğalt. (ç. n.)

"Ne zaman bir nöbetçiyle karşılaşsan kavga çıkıyor," dediği duyuldu Ferrant de Lettenhove'un Witcher'ın arkasından, onu takip etmiş olmalıydı. "Bu ciddi bir kişilik sorunu. Üzücü sonuçları olabilir."

"Birilerinin bana girişi yasaklamasından hoşlanmıyorum."

"Ama nöbetçiler bunun için var. Giriş her yerde serbest olsaydı onlara gerek kalmazdı. Bırakın geçsin."

Nöbetçi subay kaşlarını çattı. "Biz bizzat kraldan emir aldık. Arama yapmadan kimseyi içeri alamayız!"

"Öyleyse ara."

Arama derinlemesine yapıldı, nöbetçiler tembel değildi, üstünkörü bir yoklamayla geçiştirmediler. Hiçbir şey bulamadılar; Geralt normalde koncunda taşıdığı kısa hançeri düğüne gelirken yanına almamıştı.

"Memnun musun?" Başsavcı, nöbetçi subaya tepeden baktı. "Öyleyse kenara çekil de girelim."

"Bağışlayın efendim," dedi subay ciddi bir sesle. "Kralın emri açıktı. Herkesi kapsıyordu."

"Ne demek bu? Aklından bile geçirme serseri! Karşında kim var biliyor musun?"

"Arama yapmadan kimseyi içeri alamayız." Subay nöbetçilere işaret verdi. "Emir açıktı. Güçlük çıkarmasanız iyi olur. Bizim için de... sizin için de."

"Bugün burada ne oluyor böyle?"

"Bununla ilgili üstlerimle konuşabilirsiniz. Bana arama yapmam emredildi."

Başsavcı yarım ağızla sövdü, aramalarına izin verdi. Üstünde tırnak makası bile yoktu.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor, bilmek istiyorum," dedi nihayet koridorda ilerlerlerken. "Cidden huzursuzlandım. Ciddi ciddi huzursuzlandım Witcher."

"Dandelion'ı gördün mü? Şarkı söylemesi için saraya çağırılmış."

"Hiçbir bilgim yok."

"Peki ya *Acherontia*'nın limana yanaştığından haberin var mı? Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Etmez mi. Huzursuzluğum iyice arttı. Acele edelim!"

Önceden tapınağın eğlence bahçesi olan giriş holünde, partizan hançeri taşıyan muhafızlar geziyordu, kırmızı mavi üniformalar kemerli geçitlerde de görülüyordu. Koridordan çizme tıkırtıları ve telaşlı sesler geliyordu.

"Hey!" Başsavcı yanlarından geçen bir askere başıyla işaret etti. "Çavuş! Ne oluyor burada?"

"Bağışlayın efendim... Acele etmem emredildi..."

"Dur dedim sana! Burada ne oluyor? Açıklama istiyorum! Bir şey mi oldu? Prens Egmund nerede?"

"Efendi Ferrant de Lettenhove."

Kapıda, mavi yunuslu sancakların altında, deri ceketli, iri yarı dört herifle birlikte, bizzat Kral Belohun duruyordu. Kral nişanlarını çıkarmıştı, bu yüzden bir kral gibi görünmüyordu. Az önce bir ineği doğurtmuş bir çiftçi gibi görünüyordu. Dünyaya muhteşem bir buzağı getirmiş bir çiftçi.

"Efendi Ferrant de Lettenhove." Kralın sesinde doğumun sevinci de vardı. "Kraliyet başsavcısı. Yani benim başsavcım. Yoksa benim değil mi? Belki de oğlumundur? Seni çağırmamama rağmen buradasın. Aslında şu anda burada bulunmak senin görevindi ama seni çağırmadım. *Ferrant eğlensin*, dedim kendi kendime, *bir şeyler içsin, birini ayartsın, onu kameriyede becersin. Ferrant'ı çağırmayacağım, onu burada istemiyorum*, dedim. Bunu neden istemedim biliyor musun? Çünkü senin kime hizmet ettiğinden emin değildim. Kime hizmet ediyorsun Ferrant?"

Başsavcı yerlere kadar eğildi. "Size hizmet ediyorum majesteleri. Tamamen majestelerine bağlıyım."

"Hepiniz duydunuz mu?" Kral abartılı hareketlerle çevresine bakındı. "Ferrant bana bağlıymış! Güzel Ferrant, güzel. Zaten böyle bir cevap bekliyordum, kraliyet başsavcısı. Kalabilirsin, işe yarayabilirsin. Sana hemen şimdi bir görev vereceğim, başsavcıya yakışır bir görev... Hoppala! Ya bu? Bu da kim? Bir saniye! Bu yolsuzluk yapan şu witcher değil mi? Büyücünün bize ihbar ettiği witcher?"

"Suçsuz olduğu anlaşıldı, büyücü yanılmış. Ona iftira atıldı..."

"Suçsuzlara iftira atılmaz."

"Mahkeme bir karara vardı. Dava delil yetersizliğinden düştü."

"Ama bir dava vardı, yani kötü kokular geliyordu. Mahkemenin kararları ve hükümleri mahkeme yetkililerinin kaprislerinden ve hayal güçlerinden kaynaklanır ama kötü koku meselenin özünden gelir. Bu kadar yeter, yargı hakkında nutuk çekerek zaman kaybetmek istemiyorum. Düğün günümde yüce gönüllülük gösterebilirim, hapsedilmesini emretmiyorum ama şu witcher derhâl gözümün önünden çekilsin. Bir daha da görünmesin!"

"Majesteleri... Kaygılıyım... Limana *Acherontia* yanaştı. Şu durumda bir koruma temin etmek icap eder... Witcher size..."

"Bana ne? Bana göğsünü siper mi eder? Suikastçıları witcher büyüsüyle etkisiz hale mi getirir? Egmund, benim sevgili oğlum onu bu maksatla tuttu değil mi? Babasını korusun, güvenliğini sağlasın diye? Öyleyse gel Ferrant. Hah, işe bak, sen de gel Witcher. Size bir şey göstereceğim. Kendime nasıl güvenlik ve koruma sağladığımı göreceksiniz. İyice bakın. İyice din-

leyin. Belki bir şeyler öğrenirsiniz. Kendiniz hakkında. Hadi, peşimden gelin!"

Kralın önderliğinde, deri ceketli heriflerin eşliğinde yürüdüler. Büyük bir salona geldiler, dalgalı bir denizin ve deniz canavarlarının resmedildiği tavanın altındaki kürsüde bir taht duruyordu, Belohun tahta oturdu. Karşısında, bir dünya haritasının resmedildiği bir freskin altında, başka adamlarca korunan bir sırada kralın oğulları oturuyordu. Kerack prensleri. Kömür karası Egmund ve bir albino kadar beyaz Xander.

Belohun tahtında yayıldı. Tepeden, merhamet dileyen, savaşta yenilmiş düşmanlarının diz çöktüğü, zafer kazanmış bir komutanın bakışlarıyla oğullarına bakıyordu. Geralt'ın tablolarda gördüğü kadarıyla zafer kazanan komutanların yüzünde ciddiyet, erdem, büyüklük ve mağluplara karşı bir saygı görülürdü. Belohun'un yüzündeyse böyle şeyler aramak nafileydi. Orada yalnızca acı bir hor görme vardı.

"Soytarım," dedi kral, "dün hastalandı. İshal oldu. Tüh dedim kendime, şakalar, eğlenceler, komiklikler olmayacak. Yanılmışım. Bu komik. Aşırı komik. Çünkü siz oğullarım, ikiniz de komiksiniz. Acınası ama komik. Sizi temin ederim, karıcığım ve ben yatakta eğlendikten sonra ne zaman ikinizi, bugünü düşünsek gözümüzden yaş gelene kadar güleceğiz çünkü hiçbir şey bir mankafadan daha gülünç olamaz."

Kolayca fark edildiği gibi Xander korkuyordu. Bakışları şaşkın şaşkın odada dolanıyordu, kan ter içinde kalmıştı. Öte yandan Egmund'da hiçbir korku belirtisi yoktu. Doğrudan babasının gözlerinin içine bakıyor, acı alaycılığına karşılık veriyordu.

"Bir halk deyişi der ki: En iyisini um, en kötüsüne hazırlan. O yüzden ben de en kötüsüne hazırlandım. Kendi oğullarının ihanetinden daha kötü ne olabilir ki? En güvendiğiniz arkadaş-

larınızın arasına casuslarımı yerleştirdim. İş birlikçileriniz ben birazcık baskı yapınca sizi hemen ele verdiler. Yardakçılarınız ve gözdeleriniz şu anda şehirden kaçmakla meşguller.

"Evet, oğullarım. Siz beni kör, sağır mı sanmıştınız? Yaşlı, bunak ve aciz mi? Siz ikinizin taht ve taç kavgası yaptığını fark etmeyeceğimi mi sanmıştınız? Yer mantarına ağzı sulanan domuz gibi ağzınızın sulandığını? Yer mantarının kokusunu alan domuz aptallaşır. Arzusuyla, hırsıyla, hevesiyle ve doyumsuz iştahıyla aptallaşır. Sonra domuz kudurur, ciyaklar, yeri eşeler, gözü yer mantarı dışında hiçbir şeyi görmez olur. Onu kovalamak için sopayla sertçe vurmak gerekir ve siz oğullarım, birer domuz çıktınız. Mantarın kokusunu alıp arzuyla, hırsla kudurdunuz ama bir bok alamayacaksınız, mantar falan yok. Ayrıca sopanın da tadına bakacaksınız. Bana karşı çıktınız oğullarım, benim iktidarıma ve kişiliğime saldırdınız. Bana karşı çıkan insanların sağlığı genellikle büyük bir hızla kötüye gider. Bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir şeydir.

"Fırkateyn *Acherontia* limana demir attı. Gemi buraya benim emrim üzerine geldi çünkü kaptanı ben çağırdım. Yarın sabah mahkeme kurulacak, öğleden önce karar verilecek ve öğlen siz ikiniz gemide olacaksınız. Gemiden inmenize ancak fırkateyn Peixe de Mar deniz fenerini geçince izin verilecek. Bu da yeni ikametinizin Nasair, Ebbing, Maecht olacağı anlamına gelir. Ya da Nilfgaard. Ya da gitmek isterseniz dünyanın sonu veya cehennemin ön bahçesi. Buraya, bu bölgeye bir daha asla geri dönemeyeceksiniz. Tabii başınız omuzlarınızın üstünde kalsın istiyorsanız."

"Bizi sürecek misin?" diye haykırdı Xander. "Viraxas'ı sürdüğün gibi? Sarayda bizim adımızı anmak da yasaklanacak mı?"

"Viraxas'ı öfkeyle, yargılamadan sürmüştüm. Şayet geri dönecek olursa onu idam ettirmeyeceğim anlamına gelmez bu fakat siz ikiniz, yüksek mahkeme kararıyla sürüleceksiniz. Yasaya uygun şekilde."

"O kadar emin misin? Göreceğiz bakalım! Mahkeme böylesi bir adaletsizliğe ne diyecek göreceğiz!"

"Mahkeme hangi kararı beklediğimi biliyor ve o kararı verecek. Hemfikir olarak ve oy birliğiyle."

"Oy birliğiyleymiş! Bu ülkede mahkemeler bağımsız!"

"Mahkemeler öyle ama hâkimler değil. Aptalsın Xander. Annen de saman kafalının tekiydi, ona çekmişsin. Hatta bu suikastı bile sen tasarlamış olamazsın, gözdelerinden biri planlamıştır. Yine de işin aslı komplo kurmana sevindim, senden kurtulacağım için memnunum. Egmund'un aksine, evet, Egmund zeki. İlgili bir oğul gibi babasını korumak için bir witcher tuttu. Ah, nasıl da kurnazca gizledin bunu, öyle ki herkes duydu. Sonra bir temas zehri. Çok sinsice bir zehir, yiyecek ve içeceklerimin tadına önceden bakılıyor ama yatak odamdaki şöminenin maşasının sapı kimin aklına gelir ki? Yalnızca benim kullandığım ve başka kimseyi dokundurmadığım maşanın sapı? Zekice oğlum, çok zekice. Ne var ki zehri veren seni ele verdi. Bu işler böyledir, hainleri hainler ele verir. Niye susuyorsun Egmund? Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

Egmund'un bakışları soğuktu, hâlâ en ufak bir korku emaresi yoktu gözlerinde. Geralt, sürgün ihtimalinin onu hiç de korkutmadığını fark etti. *Aklından ne sürgün ne de yabancı bir yerde yaşamak geçiyor*, diye düşündü Geralt, *aklında ne* Acherontia *ne de Peixe de Mar var. Öyleyse ne geçiyor aklından?*

"Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" diye tekrarladı kral.

"Tek bir şey var," diye karşılık verdi Egmund vurgulayarak. "Çok sevdiğin halk deyişlerinden biri. Hiçbir aptal yaşlı

bir aptaldan daha aptal değildir. Sözlerimi unutma, sevgili baba. Zamanı geldiğinde hatırla."

"Götürün bunu, hapse atın, başına nöbetçi koyun," diye emretti Belohun. "Senin görevin bu Ferrant, başsavcının görevi. Şimdi içeriye terziyi, saray nazırını ve noteri alın, diğer herkes dışarı çıksın. Ve sen, Witcher... Bugün bir şey öğrendin, değil mi? Kendin hakkında bir şey öğrendin mi? Yani saf bir enayi olduğunu? Eğer bunu anladıysan buraya ziyaretin tamamen boşuna olmamış demektir. Şimdi sona eren ziyaretin. Hey, iki adam yollayın! Şu witcher'a kapıya kadar eşlik edip dışarı atsınlar. Gümüş kap kacaklardan birini çalmasın diye de dikkat etsinler!"

Giriş holünün arkasındaki koridorda Yüzbaşı Ropp yollarını kesti. Yanında benzer gözleri, hareketleri ve endamları olan iki adamla birlikte. Geralt üçünün de aynı birlikte görev aldığına bahse girebilirdi. Aniden anladı. Aniden ne olacağını, işlerin nasıl bir hal alacağını bildiğini fark etti. O yüzden Ropp eskortluk görevini devraldığını söyleyip muhafızlara gitmelerini emredince şaşırmadı. Yüzbaşının peşinden gelmesini emredeceğini biliyordu. Tahmin ettiği gibi diğer iki adam da peşindeydi.

Girdikleri odada kiminle karşılaşacağını da sezdi Witcher.

Dandelion'ın beti benzi atmıştı, besbelli korkuyordu ama hırpalanmamış görünüyordu. Yüksek arkalıklı bir sandalyede oturuyordu. Sandalyenin arkasında saçlarını atkuyruğu yapmış bir adam duruyordu. Adam elinde uzun, ensiz, dörtgen bir *misericorde*[52] tutuyordu. Ucunu, çenesinin altından, yukarıya doğru çaprazlamasına, ozanın boğazına dayamıştı.

52 (Lat.) Merhamet vuruşu. Ağır yaralı şövalyelerin daha fazla acı çekmemeleri için kullanılan bir bıçak. (ç. n.)

"Sakın bir aptallık yapma," diye uyardı onu Ropp. "Aptallık yapma Witcher. Düşüncesizce bir hareket, ufak bir kıpırtı yeter, Efendi Samsa çalgıcıyı domuz gibi keser. Tereddüt etmeden."

Geralt, Bay Samsa'nın tereddüt etmeyeceğini biliyordu çünkü Bay Samsa'nın gözleri Ropp'unkilerden bile daha iticiydi. Tuhaf bir ifade vardı bu gözlerde. Böyle gözleri olan insanlarla zaman zaman morglarda ve otopsi laboratuvarlarında karşılaşılırdı. Böyle insanlar kesinlikle geçinmek için değil, gizli eğilimlerini tatmin edebilme ihtimalleri için çalışırlardı.

Geralt, Prens Egmund'un neden o kadar sakin olduğunu da anlamıştı. Neden geleceğe ve babasının gözlerine korkusuzca baktığını.

"İstediğimiz şey itaatkâr olman," dedi Ropp. "İtaat edersen ikiniz de hayatınızı kurtarırsınız.

"Eğer sana söylediklerimi yaparsan," diye yalan söylemeye devam etti yüzbaşı, "seni ve şairi serbest bırakırız. Eğer zorluk çıkarırsan ikinizi de öldürürüz."

"Hata yapıyorsun Ropp."

Ropp uyarıyı görmezden geldi. "Efendi Samsa, şarkıcıyla burada kalacak. Biz yani sen ve ben, kralın odasına gideceğiz. Orada bir bekçi bekliyor olacak. Gördüğün gibi kılıcın bende. Onu sana vereceğim ve sen nöbetçileri halledeceksin. Sen tüm nöbetçileri öldürmeden önce nöbetçilerin çağırabileceği takviye ekibini de. Odacı katliamı duyunca kralı gizli geçitten geçirecek, orada Efendi Richter ve Efendi Tverdoruk bekliyor olacak. Mevcut taht sırasını ve yerel monarşinin tarihini birazcık değiştirmek için."

"Hata yapıyorsun Ropp."

"Şimdi," dedi yüzbaşı ve iyice yanına sokuldu, "şimdi görevi anladığını ve yerine getireceğini söyleyeceksin. Eğer ben içimden üçe kadar sayana dek bunu yapmazsan Efendi Samsa

şarkıcının sağ kulak zarını delecek, ben de saymaya devam edeceğim. Eğer bu da istenen etkiyi yaratmazsa Efendi Samsa hançeri sol kulağına batıracak. Ardından şairin bir gözünü çıkaracak. Sonuna kadar böyle devam edecek, sonunda hançer beynine girecek. Saymaya başlıyorum Witcher."

"Ona inanma Geralt!" Dandelion bir mucize eseri kasılmış gırtlağından bu sözleri çıkardı. "Bana dokunmaya cüret edemezler! Ünlüyüm ben!"

"Bizi ciddiye almıyor gibi," dedi Ropp soğukça, "Efendi Samsa, sağ kulak."

"Hayır! Dur!"

"Böyle daha iyi." Ropp başını salladı. "Böyle daha iyi Witcher. Görevi anladığını söyle. Yerine getireceğini."

"Önce hançeri şairin kulağından çekin."

"Hah," diye burnundan soludu Efendi Samsa ve *misericorde*'yi başının üstüne kaldırdı. "Böyle iyi mi?"

"Böyle daha iyi."

Geralt sol eliyle Ropp'u bileğinden yakaladı, sağ eliyle de kılıcının kabzasını. Yüzbaşıyı sert, tek bir hareketle kendine çekti ve bütün gücüyle yüzüne kafa attı. Bir çatırtı duyuldu. Witcher kılıcı kınından çekti, Ropp daha yere düşmeden evvel kısa bir dönüş ve tek bir hareketle Efendi Samsa'nın havadaki elini kesti. Samsa çığlık attı, dizlerinin üzerine düştü. Richter ve Tverdoruk hançerlerini çekip Witcher'ın üstüne atladılar, Witcher yarım bir dönüşle aralarından sıyrıldı. Hızla yanından geçerken Richter'in boğazını yardı, tavandan sarkan avizelere kadar kan sıçradı. Tverdoruk saldırdı, dövüş bıçağıyla oraya buraya sıçradı fakat yerde yatan Ropp'a takılıp bir an için dengesini kaybetti. Geralt yeniden dengede durmasına izin vermedi. Çabucak atılıp aşağıdan kasıklarını, yukarıdan boynundaki şah damarına kesti. Tverdoruk yere düştü, kıvranmaya başladı.

Efendi Samsa onu şaşırttı. Sağ eli olmamasına ve kesikten kan fışkırmasına rağmen sol eliyle yerdeki *misericorde*'yi buldu ve onu Dandelion'a saplamaya kalkıştı. Şair çığlık attı ama soğukkanlılığını korudu. Kendini yere atıp sandalyeyle saldırgana karşı kendisini savundu. Geralt, Efendi Samsa'ya daha fazla şans vermedi. Oda tavanına, avizelere ve şamdanlardaki mumlara birkaç kez kan sıçradı.

Dandelion dizlerinin üzerinde doğruldu, alnını duvara yasladı, ardından bol bol kustu.

Yanında bir sürü muhafızla birlikte Ferrant de Lettenhove odaya daldı.

"Ne oluyor burada? Ne oldu? Julian! İyi misin? Julian!"

Dandelion hemen cevap vereceğini ama şu anda zamanı olmadığını belirtmek için elini havaya kaldırdı. Bunun üzerine yeniden kustu.

Başsavcı muhafızları odadan gönderdi, kapıları arkalarından kapattı. Kan gölcüklerine basmamaya çalışarak dikkatle cesetleri inceledi, avizelerden damlayan kan ceketine düşüp leke yapmasın diye özen gösteriyordu.

"Samsa, Tverdoruk, Richter," diye teşhis etti onları. "ve Yüzbaşı Ropp. Egmund'un güvenilir adamları."

"Emirleri yerine getirdiler." Witcher omuzlarını silkti, gözleri kılıcındaydı. "Senin gibi emirlere itaat ettiler ama senin bundan haberin yoktu. Değil mi Ferrant?"

"Hiçbir şey bilmiyordum," diye hemen güvence verdi başsavcı, geri çekildi, sırtını duvara yasladı. "Yemin ederim! Yoksa sen... Benim de bu işte..."

"Öyle olduğunu düşünsem çoktan ölmüş olurdun. Sana inanıyorum. Dandelion'ın hayatını tehlikeye atmazsın."

"Kralın bundan haberdar edilmesi gerek. Korkarım, bu Prens Egmund için hazırlanacak iddianameye ilaveler ve düzenlemeler yapılabilir demek. Ropp hayatta gibi. O itiraf edebilir..."

"O durumda olacağını sanmıyorum."

Başsavcı, bir sidik birikintisinin içinde uzanan yüzbaşıyı inceledi, epey bir salya akıtıyor ve durmaksızın titriyordu.

"Nesi var?"

"Beyninde burun kemiği kırıkları var. Belki ufak birkaç parça da göz yuvarlarındadır."

"Ona çok sert vurmuşsun."

"Niyetim tam olarak buydu." Geralt, küçük bir masanın üzerinden aldığı bir peçeteyle kılıcı sildi. "Dandelion, nasılsın? İyi misin? Ayağa kalkabilecek misin?"

"İyiyim, iyiyim," diye kekeledi Dandelion. "Daha iyi hissediyorum. Çok daha..."

"Daha iyi hisseden biri gibi görünmüyorsun."

"Lanet olsun, ölümden döndüm!" Şair ayağa kalktı, bir komodine tutundu. "Kahretsin, her gün böyle korkular yaşamıyorum... Yer götümün altından çekildi sandım. İçimdeki her şey aşağı dökülecek sandım, dişlerim dâhil. Seni gördüğümde beni kurtaracağını biliyordum. Yani bilmiyordum ama çok güveniyordum... Lanet olsun, ne çok kan var... Ne berbat bir koku! Yine kusacağım..."

"Krala gidiyoruz," dedi Ferrant de Lettenhove. "Kılıcını bana ver Witcher... Kendini de biraz temizle. Sen Julian, burada kal..."

"Asla. Burada bir dakika bile yalnız kalamam. Geralt'ın yanında olmayı tercih ederim."

Kralın giriş salonunun önünde muhafızlar vardı fakat başsavcıyı tanıyorlardı ve geçmelerine izin verdiler. Asıl odasının

önünde işler o kadar kolay olmadı. Bir münadi, iki başyaver ve güçlü kuvvetli dört muhafızdan oluşan ekip aşılamaz bir engel oluşturdular.

"Kral," dedi münadi, "düğün elbisesini deniyor. Rahatsız edilmesi yasak."

"Bizim işimiz önemli ve ertelenemez!"

"Kral rahatsız edilmesini kesin olarak yasakladı. Ayrıca Witcher'ın sarayı terk etmesi emredilmişti. Hâlâ burada ne işi var?"

"Bunu krala açıklayacağım. Lütfen, izin verin geçelim!"

Ferrant münadiyi kenara çekti, bir başyaveri de itti. Geralt peşinden gitti. Yine de ancak odanın eşiğine kadar gelebildiler, orada toplanmış birçok saraylının arkasında kaldılar. Münadinin emri üzerine deri ceketli adamlar daha fazla ilerlemelerine engel olup onları duvara yasladılar. Pek nazik değillerdi fakat Geralt başsavcıyı örnek alıp direnmedi.

Kral düz bir taburenin üzerinde ayakta duruyordu. Terzi ağzında iğnelerle ona kısa pantolonu uzattı. Yanlarında saray nazırı ve siyahlar içinde biri duruyordu, muhtemelen noterdi.

"Nikâh töreninden hemen sonra," dedi Belohun, "tahtın vârisinin, bugün evlendiğim kadından doğacak oğul olacağını duyuracağım. Böylece bana yakınlık ve sevgi göstermesini sağlamış olacağım, hehe. Ayrıca bana biraz zaman ve sükûnet de kazandırır. Boklu bebek entrikalar çevirecek yaşa gelene kadar yirmi yıl geçecek. Ama," kral sırıtıp saray nazırına göz kırptı, "eğer istersem sözümden döner, tamamen başka birini vâris ilan ederim. Ne de olsa bu sınıfsal bakımdan uygun düşmeyen bir evlilik, böyle bir evlilikten doğan çocuklar hiçbir rütbeyi miras alamazlar, değil mi? Hem o kadına ne kadar dayanacağımı kim öngörebilir ki? Sanki dünyada başka kız yokmuş gibi, daha güzel, daha genç kızlar. O yüzden buna uygun belgeler tanzim

edilmeli, bir tür sözleşme ya da ona benzer bir şey. En iyisini um, en kötüsüne hazırlan, hehehe."

Odacı krala bir tepsi uzattı, tepsinin üzerinde mücevherler yığılıydı.

"Çek şunu." Belohun yüzünü ekşitti. "Bir züppe ya da sonradan görme gibi değerli taşlar takmayacağım. Yalnızca şunu takacağım. Bu bana nişanlımın hediyesi. Küçük ama zarif bir şey. Ülkemin armasını taşıyan bir madalyon, böyle bir arma takmak çok uygun düşer. Üstüne şu sözü yazdırmış: Ülkemin arması boynumda, ülkemin refahı yüreğimde."

Duvara yaslanan Geralt'ın bağlantıyı kurması bir saniye sürdü.

Patisiyle madalyona vuran kedi. Zincirin ucunda altın madalyon. Mavi emaye, altın rengi bir zeminin üzerinde yüzen, mavi bir yunus, kırmızı yüzgeçli, kırmızı kuyruklu, kırmızı ağızlı, kırmızı sırtlı bir yunus. Bir tepki vermek için çok geçti. Bağıracak, uyaracak zamanı bile olmadı. Altın zincirin aniden kıvrılışını, yağlı bir urgan gibi kralın boynunu sıkışını gördü. Belohun kızardı, ağzını açtı, ne nefes alabiliyor ne de bağırabiliyordu. İki elini de boynuna götürdü, madalyonu çıkarmaya ya da hiç değilse zincirin altına parmaklarını sokmaya çalıştı. Başaramadı, zincir etine gömülmüştü. Kral tabureden düştü, sendelemeye başladı, terziye çarptı. Tersi tökezledi, ciyakladı, muhtemelen iğneleri yutmuştu. Düştü ve noteri de beraberinde götürdü. Belohun bu sırada morarmıştı, yere devrildi, birkaç kez bacaklarını çırpıp gerindi ve hareketsiz kaldı.

"Yardım edin! Kral bayıldı!"

"Bir doktor!" diye haykırdı saray nazırı. "Bir doktor çağırın!"

"Tanrılar aşkına! Ne oluyor? Kralın nesi var?"

"Bir doktor. Çabuk!"

Ferrant de Lettenhove ellerini şakaklarına götürdü. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Yavaş yavaş idrak etmeye başlayan birinin yüz ifadesi.

Kral bir kanepeye yatırıldı. Çağırılan doktor uzun uzun muayene etti. Geralt içeriye alınmadı, doğru düzgün bakamadı bile. Yine de zincirin, doktor gelmeden önce yeniden çözüldüğünü biliyordu.

Doktor doğruldu. "Nüzul," diye hükmetti. "Boğucu hava yüzünden. Havadaki buğulanma bedenine nüfuz etmiş ve vücut sıvılarını zehirlemiş. Sorumlusu, kan sıcaklığını yükselten aralıksız fırtınalar. Bilim aciz, hiçbir şey yapamam. İyi yürekli ve merhametli kralımız öldü. Bu dünyadan ayrıldı."

Saray nazırı feryat etti, ellerini yüzüne vurdu. Münadi iki elini de baretine götürdü. Saraylılardan biri ağlamaya başladı. Birçoğu da diz çöktü.

Aniden koridordan ve giriş holünden ağır çizmelerle atılan ayak sesleri duyuldu. Kapıda bir dev belirdi, iki metre boyunda bir uşak. Muhafız üniforması içindeydi ama daha yüksek bir rütbenin rozeti vardı. Devle beraber başları örtülü, kulakları küpeli insanlar geldi.

"Beyler," dedi dev sessizliği bozarak, "lütfen bizi taht salonuna götürün. Hemen."

"Neden taht salonuna?" diye hararetle sordu saray nazırı. "Niçin? Efendi de Santis, siz az önce burada ne olduğunun farkında mısınız? Nasıl bir felaketin yaşandığının... Anlamıyorsunuz..."

"Taht salonuna. Bu kralın emri."

"Kral öldü!"

"Kralım, çok yaşa. Taht salonuna lütfen. Herkes. Hemen."

Taht salonunun deniz resimli, tirotonlu, sirenli, hipokampüslü tavanının altında en az bir düzine adam toplanmıştı. Bazılarının

başlarında rengârenk örtüler vardı, diğerlerinde de şeritli denizci şapkaları. Hepsi yanık tenliydi, hepsinin kulağında küpe vardı.

Paralı askerler. O kadarını kestirmek zor değildi. *Acherontia*'nın mürettebatı.

Kürsüdeki tahtta karakteristik bir burnu olan, siyah saçlı, siyah gözlü bir adam oturuyordu. O da yanık tenliydi. Ama kulağında küpe yoktu.

Yanına yerleştirilmiş bir koltukta Ildiko Breckl oturuyordu, önceki gibi kar beyazı bir elbise içindeydi ve önceki gibi pırlantalarla donatılmıştı. Az öncesine kadar kralın gelini olan kadın hayran hayran siyah saçlı adama bakıyordu. Geralt bir süre önce olayların akışını da nedenlerini de tahmin etmişti, olaylar arasında bağlantılar kurmuş ve ikiyle ikiyi toplamıştı. Ancak şu anda, Ildiko Breckl ve siyah saçlı adamın birbirini tanıdığını, üstelik çok iyi ve muhtemelen uzun zamandır tanıdığını görmemek, anlamamak için epey kıt akıllı olmak gerekirdi.

"Prens Viraxas, Kerack'ın prensi, tahtın vârisi," diye duyurdu dev de Santis bariton sesiyle. "An itibarıyla Kerack'ın kralı, ülkenin meşru hükümdarı."

İlk eğilen saray nazırı oldu, sonra da diz çöktü. Onun ardından biat eden münadi oldu. Başyaverler de başlarını iyice eğerek onların izinden gittiler.

En son eğilen Ferrant de Lettenhove oldu. "Majesteleri."

"Şimdilik 'ekselansları' yeterli," diye düzeltti Viraxas. "Tam unvan, taç giyme töreninden sonra hakkım olacak. Ayrıca töreni de uzun süre beklemeyeceğiz. Ne kadar erken o kadar iyi. Değil mi Nazır Efendi?"

İçerisi çok sessizdi. Saraylılardan birinin mırıl mırıl söylendiği duyuldu.

"Hatırası ölümsüz babam artık hayatta değil," dedi Viraxas. "Şanlı atalarının yanına gitti. Küçük erkek kardeşlerim, beni

hiç şaşırtmasa da vatana ihanetle suçlanıyorlar. Dava merhum kralın isteğince gerçekleşecek, iki kardeşim de suçlu bulunacaklar ve mahkemenin hükmüyle Kerack'ı sonsuza dek terk edecekler. Hizmetlerini kiraladığım fırkateyn *Acherontia*'yla... benim güçlü dostlarım ve hamilerimle birlikte. Merhum kralın, resmî bir vasiyet ve vârislere ilişkin resmî bir ferman bırakmadığını biliyorum. Böyle bir vasiyet olsa iradesine saygı duyardım. Fakat yok. Veraset hukukuna göre taht benim hakkım. İçinizde buna itiraz edecek biri var mı?"

İçlerinde öyle biri bulunmuyordu. Mevcut herkes yeterli ölçüde akıl ve yaşama içgüdüsü sahibiydi.

"O halde taç giyme töreni hazırlıklarının başlamasını rica ediyorum, bu işle meselenin yetki alanında olduğu kişiler ilgilensin. Taç giyme töreni bir nikâhla birlikte yapılacak. Çünkü Kerack Krallığı'nın kadim bir geleneğini, yüzyıllar önce belirlenmiş bir hakkı yeniden hayata geçirmeye karar verdim. Buna göre nişanlı bir erkek düğünden önce ölürse en yakın bekâr akrabasının gelinle evlenmesi gerekir."

Ildiko Breckl, ışıl ışıl yüzünden kolayca anlaşılacağı gibi bu kadim geleneğe riayet etmeye hazırdı, hem de hemen. Toplananların geri kalanı sessiz kaldı, şüphesiz hepsi bu geleneği kimin, ne zaman, hangi gerekçeyle oluşturduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Bu geleneğin nasıl yüzyıllar önce belirlenmiş olabileceğini düşünüyorlardı çünkü Kerack Krallığı var olalı henüz yüzyıl bile olmamıştı. Fakat saraylıların düşünmekten çatılmış kaşları çok geçmeden yine dümdüz oldu. Hep birlikte doğru çıkarıma ulaşmışlardı. Taç giyme töreni gerçekleşmemiş olsa da ve Viraxas henüz sadece ekselansları unvanını taşıyor olsa da aslında kraldı ve kral her zaman haklıydı.

"Git buradan Witcher," diye fısıldadı Ferrant de Lettenhove ve kılıcı Geralt'ın eline tutuşturdu. "Julian'ı da yanına al. İkiniz

birden kaybolun. Hiçbir şey görmediniz, hiçbir şey duymadınız. Hiç kimse sizinle burada olanlar arasında bir bağlantı kurmasın."

"Anlıyorum," Viraxas toplanmış saraylıları inceledi, "şu an burada bulunanların bazıları için bu durumun ne denli şaşırtıcı olduğunu anlayabiliyorum. Bu değişikliklerin bazıları için ne kadar umulmadık ve ani olduğunu, olayların çok hızlı geliştiğini de. Bazıları için işlerin umdukları gibi gitmediğini ve gelişmelerden hoşlanmadıklarını da göz ardı ediyor değilim. Albay de Santis çabucak doğru tarafı seçip bana sadakat yemini etti. Burada toplananların geri kalanından da aynısını bekliyorum."

Başını salladı. "Unutulmaz babamın sadık bir hizmetkârıyla başlayalım. Babamın hayatına yönelik bir saldırıya kalkışan kardeşimin emirlerini de yerine getiren biriyle. Kraliyet başsavcısıyla başlayalım, Efendi Ferrant de Lettenhove'la."

Başsavcı eğildi.

"Bir soruşturmaya tabi tutulacaksın," dedi Viraxas. "Sonucu bize prensin komplosunda nasıl bir rol oynadığını gösterecek. Bu komplo bir fiyaskoydu, komplocular da beceriksiz çıktı. Bir hatayı hoş görebilirim ama beceriksizliği görmem. Hele de bir başsavcının, bir kanun koruyucusunun beceriksizliğini. Buna daha sonra geleceğiz, şimdi temel şeylerle başlayalım. Yaklaş Ferrant. Kime hizmet ettiğini göstermeni ve kanıtlamanı istiyoruz. Bize biat etmeni istiyoruz. Tahtın basamaklarında diz çökmeni. Kralın elini öpmeni."

Başsavcı itaat edip kürsüye doğru ilerledi. "Git buradan," diye fısıldadı bir kez daha. "Mümkün olduğunca çabuk git buradan Witcher."

Bahçedeki eğlenceler tam gaz devam ediyordu.

Lytta Neyd, Geralt'ın gömlek manşetindeki kanı hemen fark etti. Mozaik de fark etti, Lytta'nın aksine beti benzi attı.

Dandelion yanlarından geçen bir uşağın tepsisinden iki kadeh şarap kaptı, ikisini de arka arkaya birer dikişte içti. İki kadeh daha alıp hanımlara uzattı. Reddettiler. Dandelion birini bitirdi, ikincisini biraz tereddüt ettikten sonra Geralt'a uzattı.

Mercan gözlerini kısıp Witcher'ı süzdü, belirgin derecede gergindi. "Ne oldu?"

"Birazdan öğreneceksin."

Kulenin çanları çalmaya başladı. Öyle uğursuz, öyle boğuk ve öyle acıklı çalıyordu ki eğlenen konukların sesi kesildi.

İdam sehpasını andıran kürsünün üzerinde saray nazırı ve münadi belirdi.

"Çok üzülerek bildirmek zorundayım ki," diye konuştu saray nazırı sessizliğin içinde, "konuklarımıza çok elim bir haber vermem gerekiyor. Kral Birinci Belohun, bizim sevgili, iyi yürekli ve merhametli hükümdarımız, kaderin insafsız iradesiyle aniden vefat etti, bu dünyadan ayrıldı. Ama Kerack Krallığı ölmedi! Kral öldü, sen çok yaşa kral! Majesteleri Kral Viraxas çok yaşa! Merhum kralın ilk doğan oğlu, tahtın ve tacın gerçek vârisi! Kral Birinci Viraxas! Üç kez, çok yaşa! Çok yaşa! Çok yaşa!"

Dalkavuklar, yağcılar ve göt yalayıcılar korosu hep bir ağızdan haykırdı.

Saray nazırı bir el hareketiyle sessizliği sağladı. "Kral Viraxas yasta, tıpkı bütün sarayın olduğu gibi. Kutlama iptal edildi, konuklardan ricamız saray arazisini terk etmeleri. Kral çok yakında kendi düğünü yapmayı planlıyor, kutlamalar o zaman tekrar edecek. Yemeklerin ziyan olmaması için kral yiyeceklerin şehre götürülmelerini ve pazar yerinde sunulmalarını

emretti. Yemekler Palmira halkına da hediye edilecek. Vakit Kerack için mutluluk ve refah vakti!"

"Eh peki," dedi Mercan ve saçlarını düzeltti. "Damadın ölümünün düğün kutlamalarını engelleyeceği düşüncesinde epey gerçeklik payı var. Belohun kusursuz biri değildi ama fena biri de değildi, huzur içinde yatsın, toprak da ona kucağını açsın. Hadi gidelim. Zaten sıkıcı olmaya başlamıştı. Bugün güzel bir gün olduğu için teraslarda yürümek ve denizi izlemek istiyoruz. Şair, uslu biri ol ve kolunu öğrencime uzat. Ben Geralt'la gidiyorum çünkü bana anlatacak şeyleri olduğunu varsayıyorum."

Vakit öğleyi henüz geçmişti. Ancak. Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şeyin gerçekleşmesi inanılır gibi değildi.

Bir savaşçının ölümü zor olur. Onu almak için ölümün savaşması gerekir. Bir savaşçı ölüme kolay kolay teslim olmaz.

Carlos Castaneda,
Erk Öyküleri

Bölüm 19

"Hey! Baksana! Bir fare!" diye aniden haykırdı Dandelion. "Bir fare!"

Geralt tepki vermedi. Şairi tanıyordu, her şeyden korkmaya, her şeyden heyecanlanmaya ve sansasyon denmeyi asla hak etmeyen şeylerde bile sansasyon aramaya meyilli olduğunu biliyordu.

"Bir fare!" Dandelion vazgeçmiyordu. "Ah, ikinci fare! Üçüncü! Dördüncü! Kahretsin! Geralt, baksana!"

Geralt iç geçirdi, baktı.

Terasın altındaki yamacın etekleri fare kaynıyordu. Palmira ve tepe arasındaki bölge yaşıyor, hareket ediyor, dalgalanıyor ve ciyaklıyordu. Yüzlerce, belki binlerce kemirgen limandan ve nehir ağzından kaçıyor, tepeleri çevreleyen çitlerin yanından geçip yokuş yukarı ormana doğru ilerliyordu. Bunu oradan geçen başkaları da fark etti, her yerden şaşkınlık ve korku nidaları yükseldi.

"Fareler Palmira ve limandan kaçıyor," diye saptadı Dandelion, "çünkü korkuyorlar! Ne olduğunu biliyorum! Kesin fare avcısı köpeklerle dolu bir gemi yanaştı!"

Hiç kimsenin içinden bir yorumda bulunmak gelmedi. Geralt kaşlarındaki teri sildi. Hava korkunç sıcaktı ve boğucu hava insanın nefesini kesiyordu. Tek bir bulutun bile olmadığı, açık gökyüzüne baktı.

"Bir fırtına yaklaşıyor." Lytta, Geralt'ın aklından geçeni söze döktü. "Şiddetli bir fırtına. Fareler bunu hissediyorlar. Ben de hissediyorum. Havada hissedebiliyorum."

Ben de, diye düşündü Witcher.

"Bir fırtına," diye tekrarladı Mercan. "Denizden bir fırtına geliyor."

"Yine ne fırtınası?" Dandelion şapkasıyla yellendi. "Nereden çıktı? Hava tablo gibi, gökyüzü açık, ufacık bir esinti bile yok. Yazık, birazcık rüzgâr şu sıcağa iyi giderdi. Hafif bir deniz meltemi..."

O daha cümlesini tamamlamadan rüzgâr çıktı. Hafif bir esinti denizin kokusunu taşıyıp hoş bir ferahlık sağladı. Ve çabucak şiddetlendi. Az öncesine kadar direklerde sarkık duran bayraklar hareketlendi, dalgalanmaya başladılar.

Gökyüzü ufukta kararadı. Rüzgâr kuvvetlendi. Hafif fısıltı uğultuya, uğultu ıslığa dönüştü.

Direklerdeki bayraklar ses çıkarıyor, sertçe kanat çırpıyorlardı. Çatı ve kulelerdeki rüzgâr gülleri çatırdıyordu, bacaların üstündeki sac baca külahları gıcırdamaya, tangırdamaya başladı. Kepenkler takırdadı. Yerden toz bulutları havalandı.

Dandelion son anda iki eliyle şapkasını tuttu, yoksa rüzgâr az daha şapkasını uçuracaktı.

Mozaik elbisesini tuttu, ani bir rüzgâr şifonu havalandırmıştı, neredeyse kalçasına kadar. Rüzgârın çekiştirdiği kumaşı kont-

rol altına alana kadar Geralt keyifle bacaklarına baktı. Mozaik bakışlarını fark etti. Gözlerini kaçırmadı.

"Bir fırtına..." Konuşabilmek için Mercan'ın sırtını dönmesi gerekti; rüzgâr şimdiden öyle bir şiddetlenmişti ki sözcükleri yutuyordu. "Fırtına! Fırtına gelmek üzere!"

"Tanrılar aşkına!" diye haykırdı hiçbir tanrıya inanmayan Dandelion. "Tanrılar aşkına! Ne oluyor burada? Dünyanın sonu mu geldi?"

Gökyüzü hızla kararadı. Az öncesine kadar nar kırmızısı olan ufuk şimdi siyahtı.

İyice güçlenen rüzgâr korkunç ıslıklar çalıyordu.

Burnun ardındaki rıhtımda deniz köpürmeye başladı. Dalgalar dalgakıranlara vuruyor, etrafa beyaz köpükler saçıyordu. Denizin uğultusu şiddetlendi. Etraf gece gibi karanlık oldu.

Rıhtımdaki gemiler arasında bir hareketlilik başladı. İçlerinde hızlı yelkenli *Echo*'nun ve Novigradlı uskuna *Pandora Parvi*'nin de olduğu birkaç gemi çabucak yelkenlerini açtı, açık denize kaçmaya hazırlandılar. Geri kalan gemiler yelkenlerini toplayıp rıhtımda kaldılar. Geralt bazılarını hatırlıyordu, onları Lytta'nın villasındaki terastan görmüştü. Küçük yelkenli *Alke* Cidaris'ten geliyordu. *Küpeçiçeği*'nin nereden geldiğini hatırlamıyordu. Ve kalyonlar: bandırasında mavi bir haçla *Cintra'nın Gururu*. Lan Exeter'den gelen, üç direkli *Vertigo*. Uzunluğu otuz beş metre eden Redanyalı *Albatros*. Birkaç gemi daha. Siyah yelkenli fırkateyn *Acherontia* da dâhil.

Rüzgâr artık ıslık çalmıyordu. Uluyordu. Geralt, ilk saman çatının Palmira'dan göğe doğru uçtuğunu, havada parçalandığını gördü. İkincisi de çok bekletmedi. Üçüncüsü ve dördüncüsü. Rüzgâr giderek şiddetleniyordu. Bayrakların patırtısı aralıksız bir çatırtıya dönüşmüştü, kepenkler takırdıyor, çatı kiremitleri ve çatı olukları aşağı düşüyordu, bacalar devrildi,

saksılar kaldırımlara düşüp parçalandı. Kulenin çanları fırtınayla hareketlenip çalmaya başladı, kesik kesik, korku verici, felaket habercisi bir sesle.

Rüzgâr aralıksız esiyor, giderek daha da güçleniyordu. Giderek daha yüksek dalgalar vuruyordu sahile. Denizin uğultusu artıyor, sesi gitgide yükseliyordu. Çok geçmeden uğultu olmaktan çıktı. Sanki şeytani bir makineden gelen düzenli, boğuk bir gümbürtüydü. Dalgalar birbirinin üstüne biniyor, beyaz köpükten taçlarıyla sahile vuruyorlardı. Ayaklarının altındaki zemin sarsılıyordu. Rüzgâr uğulduyordu.

Echo ve *Pandora Parvi* kaçamadılar. Rıhtıma geri dönüp demir attılar.

Teraslarda toplanan insanların şaşkınlık ve korku dolu haykırışları giderek daha yüksek çınlıyordu. Parmaklarını uzatıp denizi gösteriyorlardı.

Denizden büyük bir dalga geliyordu. Devasa bir su duvarı. Neredeyse kalyonların direkleri kadar yüksekti.

Mercan Witcher'ı kolundan tuttu. Bir şeyler söyledi ya da daha ziyade söylemeye çalıştı; fırtına sözlerini uçuruyordu.

"Kaçalım! Geralt! Buradan kaçmamız gerek!"

Dalga limanın üstüne kapaklandı. İnsanlar çığlık attılar. Su kitlesinin çarpışı iskeleleri, kirişleri ve kalasları küçük tahta parçalarına çevirip havaya uçurdu. Dok çöktü, gemi direkleri ve vinç kolları kırıldı, yere devrildi. Rıhtımda duran botlar ve sandallar birer oyuncak gibi ağaç kabuğundan yapılmış, sokak çocuklarının oluklarda yüzdürdüğü küçük gemicikler gibi havaya savruldu. Sahile yakın kulübeler ve ambarlar çöp gibi süpürüldü, geriye emareleri bile kalmadı. Dalgalar nehir ağzına vurdu, bir an için korkunç bir çarpışma oldu. İnsanlar, sular altında kalan Palmira'dan kaçıştılar, çoğunluğu yukarı mahalle yönüne, karakola doğru koştu. Bunlar hayatta kaldılar.

Bazıları kaçış yolu olarak nehir kıyısını seçtiler. Geralt suyun onları yuttuğunu gördü.

"İkinci bir dalga!" diye bağırdı Dandelion. "İkinci bir dalga!"

Gerçekten de ikinci bir dalga geldi. Ardından üçüncü. Dördüncü. Beşinci ve altıncı. Duvar gibi dalgalar rıhtımın ve limanın üstüne devrildi.

Dalgalar demir atmış gemilere şiddetle çarpıyor, gemileri halatlarından koparıyordu. Geralt insanların güvertelerden düştüğünü gördü.

Pruvası rüzgâra dönük gemiler ustalıkla mücadele ettiler. Bir süreliğine. Hepsi birbiri ardına direklerini kaybetti. Ardından dalgalar üstlerine vurmaya başladı. Gemiler köpükler içinde kaybolup yeniden beliriyor, kaybolup yeniden beliriyordu.

Hızlı yelkenli *Echo* yeniden belirmeyen ilk gemi oldu. Öylece kayboluverdi. Hemen ardından aynı kaderi *Küpeçiçeği* de paylaştı, kadırga paramparça oldu. Gerilen çapa zinciri *Alke*'nin gövdesini parçaladı, küçük yelkenli birkaç saniye içinde suyun derinliklerine gömüldü. *Albatros*'un pruvası ve baş kasarası çarpışmanın şiddetiyle kırıldı, çatlayan gemi taş gibi battı. *Vertigo*'nun çapası zeminden kurtuldu, kalyon bir dalganın sırtında dans etmeye başladı, döndü ve dalgakırana çarpıp darmadağın oldu.

Acherontia, *Cintra'nın Gururu*, *Pandora Parvi* ve Geralt'ın tanımadığı iki kalyon demir aldı ve dalgalarla kıyıya sürüklendiler. Bu tedbir yalnızca görünüşte çaresiz bir intihar girişimiydi. Kaptanların seçme şansı vardı: limanda kesinlikle batmak ya da nehir ağzına doğru tehlikeli bir manevra.

İsmi bilinmeyen kalyonların hiç şansı yoktu. Hiçbiri kendisini doğrultmayı bile başaramadı. İkisi de rıhtıma çarpıp parçalandılar.

Cintra'nın Gururu ve *Acherontia* da gerekli manevra becerisini gösteremedi. Çarpışıp birbirlerine takıldılar, dalgalar ikisini de rıhtım duvarına çarparak ezdi. Su enkazı alıp götürdü.

Pandora Parvi bir yunus gibi dalgaların üzerinde dans ediyor, sıçrıyordu. Ama rotasını korudu, dosdoğru Adalatte'nin kazan gibi kaynayan ağzına sürüklendi. Geralt kaptanı alkışlayan insanların haykırışlarını duydu.

Mercan çığlık atıp suyu gösterdi.

Yedinci dalga geliyordu.

Bir önceki dalga direklerin boyundaydı, Geralt'ın tahminine göre beş altı kulaçtı, dokuz on metre. Şu anda denizden gelen ve gökyüzünü kapatan dalgaysa bir öncekinin iki katıydı.

Palmira'dan kaçıp sınır karakolunda toplaşan insanlar çığlık atmaya başladı. Kasırga onları devirip yere çaldı, yüksek çitlere sıkıştırdı.

Dalga Palmira'ya çarptı. Şehri yok etti, bir çırpıda yeryüzünden silip attı. Su saniyeler içerisinde çitlere ulaştı, orada toplaşmış insanları yuttu. Dalgalarla birlikte gelen tahta parçaları çitlere saplandı, kazıkları kırdı. Sınır karakolu göçtü ve suyla birlikte sürüklendi.

Sudan bir şahmerdan hiç hız kaybetmeden yamaca çarptı. Tepe öyle bir sarsıldı ki Dandelion ve Mozaik yere düştüler, Geralt da dengesini koruyabilmek için çok çaba harcadı.

"Kaçmamız gerek!" diye bağırdı Mercan, sıkı sıkı tırabzanlara tutunmuştu. "Geralt! Kaçalım! Başka dalgalar geliyor!"

Dev dalga üstlerine kapaklandı. O ana dek teraslarda olup da kaçmaya çalışmayan insanlar şimdi kaçıyordu. Çığlık çığlığa yokuş yukarı koştular, olabildiğince yükseğe, kraliyet sarayına doğru. Birkaç kişi geride kaldı. Geralt kalanların arasında Ravenga ve Antea Derris'i gördü.

İnsanlar haykırıyor, işaret ediyordu. Dalgalar sağdan, villa bölgesinin altındaki yamaca çarptı. İlk villa kâğıttan yapılmış gibi çöktü ve eğimden aşağıya kaydı, doğrudan kudurmuş suyun içine. İlkini ikincisi, üçüncüsü, dördüncüsü takip etti.

"Şehir yıkılıyor!" diye haykırdı Dandelion. "Paramparça oluyor!"

Lytta Neyd ellerini kaldırdı. Büyülü sözler söyledi ve kayboldu.

Mozaik, sıkı sıkı Geralt'ın koluna tutundu. Dandelion çığlık attı.

Su şimdiden aşağılarına, terasın altına kadar gelmişti ve suyun içinde insanlar vardı. Yukarıdan insanlara sırıklar, filika kancaları uzatıldı, halatlar atıldı, insanları yukarıya çektiler. Biraz ötelerinde güçlü kuvvetli bir adam kudurmuş suyun içine atladı, boğulan bir kadına doğru yüzdü.

Mozaik çığlık attı.

Geralt dalgaların üstünde dans eden, parçalanmış kulübe çatısını gördü. Çatıya tutunmuş çocukları. Üç çocuk vardı. Kılıcı sırtından aldı. "Tut bunu Dandelion!"

Ceketini çıkardı. Suya atladı.

Bu sıradan bir yüzüş değildi, sıradan bir yüzme becerisinin hiçbir faydası olmazdı. Dalgalar onu yukarıya, aşağıya, yana savuruyor, suyun içinde dönüp duran kirişler, kalaslar ve mobilyalar ona çarpıyordu, üstüne gelen büyük keresteler onu ezecek gibiydi. Nihayet çatıya ulaşıp ona sıkıca tutunduğunda epey yorulmuştu. Çatı dalgaların üzerinde sıçrayıp fırıldak gibi dönmeye başladı. Çocuklar çığlık atıyordu.

Üç, diye geçirdi içinden Geralt. *Üçünü birden götürmem imkânsız.*

Omzunda bir el hissetti.

"İki!" Antea Derris yuttuğu suları tükürüp çocuklardan birini yakaladı. "İkisini al!"

O kadar kolay değildi. Geralt oğlanı kendine çekti, kolunun altına kıstırdı. Paniğe kapılmış kız çatı kirişine öyle sıkı sıkı tutunmuştu ki onu uzun süre çatıdan ayıramadı. Üstlerine kapanan bir dalga yardım etti ona. Kız suyun altında kalınca çatıyı bıraktı. Geralt onu da diğer kolunun altına kıstırdı. Ardından üçü birlikte batmaya başladılar. Çocuklar su yutuyor, tepiniyorlardı. Geralt mücadele etti.

Nasıl yaptı bilmiyordu ama yeniden suyun yüzeyine çıkmayı başardı. Dalga onu terasın duvarlarına bastırıyor, nefesini kesiyordu. Çocukları bırakmadı. İnsanlar yukarıdan seslenip yardım etmeye, ona tutunabilecekleri bir şey uzatmaya çalıştılar. Başaramadılar. Bir girdap onları yakalayıp öteye sürükledi. Geralt biriyle çarpıştı, kollarında diğer kızı tutan Antea Derris'ti bu. Kadın mücadele ediyordu fakat Geralt onun gücünün de tükenmek üzere olduğunu gördü. Kızın ve kendisinin başını suyun üzerinde güç bela tutabiliyordu.

Yanında bir şapırtı, bir nefes duydu. Mozaik. Çocukların birini kapıp yüzerek biraz ilerledi. Geralt dalgalarla sürüklenen kirişlerden birinin ona çarptığını gördü. Mozaik çığlık attı ama çocuğu bırakmadı.

Dalga onları yeniden teras duvarlarına çarptı. Bu kez yukarıdaki insanlar hazırlıklıydılar, hatta bir merdiven getirmişlerdi, kollarını uzatıp merdiveni aşağıya sarkıttılar. Çocukları kollarından aldılar. Geralt, Dandelion'un Mozaik'i tutup terasa çektiğini gördü.

Antea Derris, Geralt'a baktı. Güzel gözleri vardı. Gülümsedi.

Dalga bir yığın tahta fırlattı üzerine. Yüksek çitlerden kopardığı büyük kazıkları.

Bir kazık Antea Derris'e denk geldi ve onu terasa çiviledi. Antea kan tükürdü. Çok fazla kan. Ardından başı göğsüne düştü ve suyun altında gözden kayboldu.

Geralt'a da iki kazık isabet etti, biri omzuna, biri kalçasına çarptı. Darbe onu bir an için felç etti ve tümüyle hareketsiz kaldı. Su yutup derine battı.

Biri onu sağlam, acı verici bir hamleyle yakaladı, yukarıya çekti. Geralt elini uzattı, kalın, demir gibi sert kaslar geldi eline. İri yarı adam sadece bacaklarını kullanarak yüzüyor, bir triton gibi suyu yararak ilerliyordu, boşta kalan eliyle onlara doğru savrulan bir kalası ve enkazların arasında sürüklenen cesetleri kenara itti. Yüzeye hemen terasın dibinde çıktılar. Yukarıdan çığlıklar, çok yaşalar duyuldu. Eller uzatıldı.

Geralt birkaç saniye sonra bir su birikintisinin içinde yatıyordu, öksürdü, tükürdü, terasın taş döşemelerine kustu. Dandelion yanında diz çökmüştü, kireç gibi beyazdı. Diğer yanında da Mozaik. Titreyen elleriyle aynı şekilde solgundu.

Geralt güç bela doğruldu. "Antea?"

Dandelion başını iki yana salladı, yüzünü çevirdi. Mozaik başını dizlerinin üzerine indirdi. Geralt onun ağlama nöbetiyle sarsıldığını gördü.

Yanında kurtarıcısı oturuyordu. İri yarı adam. Daha doğrusu, iri yarı kadın. Kazınmış kafasında tek tük saç topakları. Etrafı iple sarılmış büyük bir jambona benzeyen karın kasları. Pehlivan gibi omuzlar. Disk atıcısı gibi baldırlar.

"Hayatımı sana borçluyum."

"Boş versene..." Sınır karakolu muhafız komutanı bir el hareketiyle savuşturdu. "Sözünü etmeye bile değmez. Aslında itin tekisin ve sana kızgınız, ben ve kızlar yani, o günkü kavga yüzünden. O yüzden gözümüze görünmesen daha iyi olur, yoksa senin işini bitiririz. Anladın mı?"

"Anladım."

"Ama doğruya doğru," komutan sulu sulu tükürdü, sallanıp kulağından su çıkardı, "cesur bir itsin, Rivyalı Geralt."

"Peki sen? Senin adın ne?"

"Violetta," dedi komutan, yüz ifadesi aniden sıkıntılı bir hal aldı. "Peki o? Şu..."

"Antea Derris."

"Antea Derris," diye tekrar etti, dudaklarını büzdü. "Yazık oldu."

"Yazık oldu."

Terasa daha çok insan geldi, alan iyice daraldı. Fırtına dinmişti, hava açtı, rüzgâr yatıştı, bayraklar sarktı. Dalgalar da giderek zayıfladı, su geri çekildi. Arkasında bir savaş alanı ile harabeler bıraktı ve üstlerinde şimdiden yengeçlerin gezindiği cesetler.

Geralt güçlükle ayağa kalktı. Yaptığı her harekette, aldığı her derin nefeste yan tarafına sert bir ağrı saplanıyordu. Dizi çok fena ağrıyordu. Gömleğinin iki kolu da yırtılmıştı; bunun tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu. Sağ dirseğinin, sol omzunun ve muhtemelen kürek kemiğinin üzerindeki deri etine kadar sıyrılmıştı. Bir sürü yüzeysel yarasından kan akıyordu. Neticede hiçbiri ciddi yaralar değildi, endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu.

Güneş bulutların arasından kendini gösterdi, durgun denizin üzerine göz kamaştıran ışıklar yansıyordu. Burnun sonundaki deniz fenerinin, kırmızı beyaz kiremitlerden yapılmış, elflerin zamanından kalma fenerin çatısı parıldıyordu. O fener, böyle bir sürü fırtınayı atlatmıştı. Muhtemelen böyle bir sürüsünü daha da atlatacaktı.

Uskuna *Pandora Parvi* artık sakin fakat bolca çöple kaplı nehir ağzına ulaştıktan sonra, geçit törenindeymiş gibi pupa yelken rıhtımdan ayrıldı. Kalabalık arkasından tezahürat yaptı.

Geralt, Mozaik'in kalkmasına yardım etti. Kızın üstünde de çok fazla giysi kalmamıştı. Dandelion örtünmesi için ona paltosunu verdi ve imalı bir şekilde öksürdü.

Önlerinde Lytta Neyd duruyordu. Omuzlarında bir doktor çantasıyla.

"Geri döndüm," dedi, bakışları Witcher'ın üzerindeydi.

"Hayır," diye itiraz etti Geralt. "Gittin."

Mercan onun yüzüne baktı. Soğuk, yabancı bakışlarla. Hemen ardından gözlerini, Witcher'ın sağ omzunun ardında kalan çok uzaklardaki bir şeye dikti.

"Demek bu işi böyle bitirmek istiyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Böyle bir anı bırakmak istiyorsun. Eh, nasıl istersen, senin kararın. Gerçi daha az acınası bir yöntem seçebilirdin. O halde hoşça kal. Ben yaralılara ve muhtaçlara yardım etmeye gidiyorum. Besbelli benim yardımıma ihtiyacın yok. Ya da bana. Mozaik!"

Mozaik başını iki yana salladı. Geralt'ın kolunu tuttu.

Mercan burnundan soludu. "Demek öyle? Bunu mu istiyorsun? Bu şekilde mi? Peki, nasıl istersen. Senin kararın. Hoşça kal."

Arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Terasta toplanmaya başlayan kalabalığın arasında Febus Ravenga belirdi. Kurtarma operasyonuna katılmış olmalıydı çünkü üzerinde yırtık pırtık, ıslak kıyafetler vardı. Sadık bir kâhya yanına yanaşıp ona şapkasını uzattı. Daha doğrusu şapkasından geri kalanı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu kalabalıktan biri. "Şimdi ne olacak sayın belediye meclisi üyesi?"

"Şimdi ne olacak? Ne yapacağız?"

Ravenga onlara baktı. Uzun uzun. Ardından sırtını dikleştirdi, şapkasını sıkıp başına taktı. "Ölüleri gömeceğiz," dedi. "Hayatta kalanlarla ilgileneceğiz. Her şeyi yeniden inşa edeceğiz."

Kulenin çanları çaldı. Yıkılmadığını göstermek ister gibi. Birçok şey değişmiş olsa da bazı şeylerin aynı kalacağını göstermek ister gibi.

"Hadi gidelim." Geralt yakasındaki ıslak su bitkilerini aldı. "Dandelion. Kılıcım nerede?"

Dandelion yutkundu, duvarın dibindeki boş bir yeri gösterdi. "Az önce... daha az önce oradaydı! Kılıcın ve benim ceketim! Çalınmış! Pislik herifler! Onları çalmışlar! Hey, millet! Burada bir kılıç vardı! Lütfen onu geri verin! Millet! Ah, sizi orospu çocukları! Geberesiceler!"

Witcher aniden fenalaştı. Mozaik tuttu onu. *Durumum fena*, diye geçirdi içinden. *Bir kızın beni tutması gerekiyorsa epey fena.*

"Bu şehirden bıktım," dedi. "Bu şehirdeki her şeyden bıktım. Temsil ettiği her şeyden. Gidelim buradan. Olabildiğince çabuk ve olabildiğince uzağa."

Ara Bölüm

On iki gün sonra

Fıskiye hafif hafif şırıldıyordu, havuz ıslak taş kokuyordu. Mis gibi bir çiçek kokusu vardı, iç avlunun duvarlarını sarmış sarmaşığın kokusu. Küçük masanın mermer yüzeyindeki kasede duran elmalar mis gibi kokuyordu. İki kadeh, içlerindeki soğuk şaraptan buğulanmıştı.

Küçük masanın başında iki kadın oturuyordu. İki büyücü. Tesadüfen yakınlarda, sanata yatkın, hayal gücü gelişkin ve şiirsel alegorilere hâkim biri olsa, bu ikisini kolayca betimleyebilirdi. Alev kırmızısı saçlarıyla Lytta Neyd, sülüğen yeşil elbisesi içinde eylülde bir gün batımına benziyordu. Siyah saçlı, siyah beyaz giyinmiş Vengerbergli Yennefer'se insanın aklına bir aralık sabahını getiriyordu.

"Yamacın eteklerindeki komşu villaların çoğu harabeye dönmüş," diye sessizliği bozdu Yennefer. "Ama seninki sapasağlam. Tek bir çatı kiremidi bile düşmemiş. Çok şanslısın Mercan. Piyango bileti almayı bir düşün bence."

Lytta Neyd güldü. "Rahipler olsa buna şans demezlerdi. Tanrıların ve ulvi güçlerin esirgemesi derlerdi. Tanrılar şemsiyelerini adil olanların üstünde tutar, erdemli olanları korurlar. Temiz kalpliliği ve dürüstlüğü ödüllendirirler."

"Doğru. Öyle yaparlar. Eğer isterlerse ve o sırada yakındalarsa. Sağlığına dostum."

"Sağlığına dostum. Mozaik. Bayan Yennefer'e şarap ver. Kadehi boşalmış. Villaya gelince," Lytta çekip giden Mozaik'in ardından baktı, "satılığa çıkardım. Satıyorum çünkü... Çünkü taşınmam gerekiyor. Kerack'ın havası artık bana iyi gelmiyor."

Yennefer kaşlarını kaldırdı. Lytta onu bekletmedi.

"Kral Viraxas," dedi belli belirsiz bir istihzayla, "hükümdarlığına hakiki kral fermanlarıyla başladı. *Primo*, taç giydiği günü Kerack'ta resmî tatil ilan etti. *Secundo*, bir af çıkardı: suçlular için; politikacılar yazışma hakları olmadan içeride yatmaya devam edecek. *Tertio*, gümrük ve liman vergilerini yüzde yüz artırdı. *Quatro*, iki hafta içinde bütün insansı türlerin ve melezlerin Kerack'ı terk etmesi gerekiyor çünkü ülke ekonomisine zarar veriyor ve saf kan insanların işlerini ellerinden alıyorlarmış. *Quinto*, Kerack'ta, kralın izni olmadan her türlü büyünün yapılması yasaklandı ve büyücülerin mülk ve toprak sahibi olmaya hakkı yok. Kerack'ta ikamet eden büyücülerin taşınmazlarını elden çıkarması ve lisans başvurusu yapması gerekiyor. Ya da krallığı terk etmesi."

"Güzel bir şükran göstergesi," dedi Yennefer alay ederek. "Viraxas'ı tahta çıkaranların büyücüler olduğu söyleniyor. Dönüşünü organize ve finanse ettikleri. İktidara geçmesini desteklediklerı."

"Söylentiler doğru. Viraxas bunun için tarikat kuruluna yüklü bir ödeme yapacak, zaten gümrük vergisini artırmasının ve insandışı türlerin mal varlığına el koymaya çalışmasının

sebebi de tam olarak bu. Ferman doğrudan beni etkiliyor çünkü Kerack'ta evi olan başka bir büyücü yok. Ildiko Breckl'ın intikamı bu. Buralı kadınlara sunduğum ve Viraxas'ın akıl hocalarının ahlaksızca bulduğu tıbbi yardımın öcü. Tarikat kurulu benim için baskı yapabilirdi ama yapmayacaklar. Kurul Viraxas'ın sağladığı ticari imtiyazlarla, tersane ve gemi işletmeciliğinden aldığı payla yetinmeyecek. Daha fazlası için pazarlık edecek ve pozisyonunu zayıflatmaya hiç niyeti yok. Bu yüzden ben de *persona non grata*[53] olarak göç etmek, yeni meralar bulmak zorunda kalacağım."

"Bence bunu çok da üzüntü duymadan yapacaksın. Bana göre mevcut iktidarla Kerack'ın güneşin altındaki en sempatik yer olma yarışında çok şansı yok. Bu villayı satıp başka bir tane alırsın. Mesela Lirya'da, dağlarda. Lirya dağları şimdi çok revaçta. Bir sürü büyücü oraya taşındı çünkü orası güzel bir yer ve vergiler makul."

"Dağlardan hoşlanmıyorum. Denizi tercih ederim. Merak etme, bir liman bulmam çok zor olmaz – uzmanlığım düşünülürse. Kadınlar her yerde ve hepsinin bana ihtiyacı var. İç Yennefer. Sağlığına."

"Beni içiriyorsun ama kendin doğru düzgün bir yudum bile almıyorsun. Hasta mısın yoksa? Çok iyi görünmüyorsun."

Lytta abartılı bir şekilde göğüs geçirdi. "Son günler çok zordu. Saray devrimi, fırtına, ah... Bir de bu başlardaki halsizlik... Biliyorum, üçüncü aydan sonra geçecek ama daha önümde iki koca ay var..."

Oluşan sessizlikte, bir elmanın üzerinde daireler çizen bir eşek arısının vızıltısı duyuldu.

"Ha ha," diye böldü Mercan sessizliği. "Şaka yaptım. Keşke yüzünün halini görebilseydin. Seni kandırdım! Ha ha."

---

53 (Lat.) İstenmeyen kişi. (ç. n.)

Yennefer yukarı baktı, sarmaşık kaplı bir duvarın tepesine. Duvarı uzun uzun inceledi.

"Seni kandırdım," diye devam etti Lytta. "Bahse girerim, senin hayal gücün de hemen devreye girdi. Hemen bağlantı kurdun, benim hamile olmamla... Hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranma. Haberler sana kadar ulaşmış olmalı, dedikodular dalga gibi yayılıyor ama için rahat olsun, söylenenlerin tek bir kelimesi bile doğru değil. Benim hamile kalma ihtimalim seninkinden yüksek değil, bu bakımdan hiçbir şey değişmedi. Senin Witcher'ınla da aramızda yalnızca iş ilişkisi vardı. Başka bir şey değil."

"Ah."

"İnsanlar böyledir, dedikoduyu severler. Bir kadınla bir erkeği yan yana görmesinler, hemen bir aşk hikâyesi çıkarırlar. Kabul ediyorum, Witcher buraya çok gidip geldi. Evet, şehirde de birlikte göründük ama dediğim gibi yalnızca iş içindi."

Yennefer kadehini bıraktı, dirseklerini masaya yasladı, parmak uçlarını birleştirdi. Kızıl saçlı büyücünün gözlerinin içine baktı.

"*Primo*," Lytta hafifçe öksürdü fakat bakışlarını indirmedi, "ben bir arkadaşıma asla böyle bir şey yapmam. *Secundo*, senin Witcher'ın benimle hiç mi hiç ilgilenmedi."

"İlgilenmedi mi?" Yennefer kaşlarını kaldırdı. "Sahiden mi? Bunun nasıl bir açıklaması olabilir ki?"

Mercan hafifçe gülümsedi. "Belki de yetişkin kadınlarla ilgilenmiyordur? Mevcut görünüşlerinden bağımsız olarak? Belki gerçekten genç kadınlardan hoşlanıyordur. Mozaik! Buraya gel lütfen. Bak, Yennefer. Çiçek açmış gençliğe bak. Kısa bir süre öncesine kadar masum olan gençliğe."

"O mu?" dedi Yennefer şaşkınlıkla. "Onunla mı beraberdi? Senin öğrencinle mi?"

"Hadi Mozaik. Lütfen. Bize aşk maceranı anlat. Çok merak ediyoruz. Romantik hikâyeleri severiz. Mutsuz aşk hikâyelerini. Ne kadar mutsuz o kadar iyi."

"Hanımefendi Lytta..." Kız kızarmak yerine sarardı. "Lütfen... Bunun için beni cezalandırdınız zaten... Bir insan aynı suçtan kaç kere cezalandırılabilir? Artık..."

"Anlat!"

"Rahat bırak Mercan." Yennefer bir el hareketiyle savuşturdu. "Kıza eziyet etme. Ayrıca bilmek de istemiyorum."

"Buna inanacak değilim." Lytta Neyd sinsice gülümsedi. "Ama tamam, anlattırmayacağım. Ona gerçekten de cezasını verdim, suçunu bağışladım ve eğitimine devam etmesine müsaade ettim. Ağzında geveleyip durduğu itiraflarını da artık eğlenceli bulmuyorum. Ben özet geçeyim: Kız Witcher'a abayı yaktı, sonra onunla birlikte kaçıp gitti. Witcher ondan bıkınca öylece terk ediverdi. Kız bir sabah yalnız uyandı. Sevgilisinden geriye yalnızca soğuk bir yatak kalmıştı, hiçbir iz yoktu. Witcher gitmesi gerektiği için gitmişti. Toz olmuştu. Yerinde yeller esiyordu."

Pek mümkün olmamasına rağmen Mozaik biraz daha sarardı. Elleri titriyordu.

"Çiçek bıraktı," dedi Yennefer kısık sesle. "Bir demet çiçek. Öyle değil mi?"

Mozaik başını kaldırdı fakat yanıt vermedi.

"Çiçek ve bir mektup," diye tekrarladı Yennefer.

Mozaik sessiz kaldı fakat yüzünün rengi yavaş yavaş geri geldi.

"Bir mektup," dedi Lytta Neyd ve sorgularcasına kıza baktı. "Bana bir mektuptan söz etmemiştin. Mektuptan bahsetmemiştin."

Mozaik dudaklarını sıktı.

"Demek o yüzden," diye devam etti Lytta, görünürde sakindi. "Demek bu yüzden geri döndün, geçmişte aldığından çok daha sert bir ceza almayı beklemene rağmen. Sana geri dönmeni emreden oydu. Yoksa böyle bir şey yapmazdın."

Mozaik yanıt vermedi. Yennefer de aynı şekilde suskundu, siyah bir bukleyi parmağına doladı. Aniden başını kaldırıp kızın gözlerine baktı. Gülümsedi.

"Sana bana geri dönmeni emretti," dedi Lytta Neyd. "Benim yüzümden başına gelebilecekleri tahmin edebilmesine rağmen geri dönmeni emretti. İtiraf ediyorum ki bunu ondan beklemezdim."

Fıskiyeli havuz şıpırdıyor, ıslak taş kokuyordu. Mis gibi bir çiçek kokusu vardı, sarmaşık kokusu.

"Beni şaşırttı," diye tekrarladı Lytta. "Bunu ondan beklemezdim."

"Çünkü onu tanımıyorsun," diye sakince karşılık verdi Yennefer. "Onu hiç tanımıyorsun."

Sen nesin, bilmiyorum;
Çok iyi bildiğim tek şey
Bugün yüzüne dokunduğumda
Bütün çiçeklerin kızarıp döküldüğü.

Siegfried Sassoon

Bölüm 20

Seyis bir önceki gece yarım kron almıştı, atlar eyerlenmiş hazır bekliyordu. Dandelion esnedi, ensesini kaşıdı. "Tanrılar aşkına Geralt... Bu kadar erken gitmek zorunda mıyız? Hava daha karanlık..."

"Karanlık değil. Şimdi tam zamanı. Güneş en geç bir saat içinde doğacak."

"Ancak bir saat içinde." Dandelion beygirinin eyerine güçlükle çıktı. "Bu saatte uyuyor olmayı tercih ederdim..."

Geralt atına atladı, kısa bir tereddütten sonra seyise yarım kron daha verdi. "Ağustostayız," dedi. "Güneşin doğuşuyla batışı arasında on dört saat var. Bu sürede mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyorum."

Dandelion esnedi. Eyerlenmemiş alaca kır kısrağı o anda fark etmiş gibiydi, kısrak bölme duvarının ardında, ahırda duruyordu. Kısrak dikkat çekmek ister gibi başını salladı.

"Bir saniye." Şair kendisini topladı. "Peki o? Mozaik?"

"Artık bizimle gelmiyor. Ayrılıyoruz."

"Neden? Anlamıyorum... Lütfedip bana açıklayabilir misin..."

"Açıklayamam. Şimdi olmaz. Yolda anlatırım Dandelion."

"Ne yaptığının farkında mısın? Tamamen bilincinde misin?"

"Hayır. Tamamen değil. Konuşma artık. Şimdi bunu konuşmak istemiyorum. Gidelim."

Dandelion iç geçirdi. Beygiri dürttü. Arkasına baktı. Bir kez daha iç geçirdi. O şairdi, yani istediği kadar iç geçirebilirdi.

"Gizem ve Fısıltı" hanı sabah kızıllığında, alacakaranlığın puslu ışıltısında çok güzel bir arka plan oluşturuyordu. İnsan, bu hanı bir perinin ebegümeçlerine gömülmüş, rüzgâr ve sarmaşıklarla sarmalanmış sarayı, gizli bir aşkın orman tapınağı sanabilirdi. Şair derin düşüncelere daldı.

İç geçirdi, esnedi, öksürdü, tükürdü, paltosuna sarındı, atını dürttü. Kısa bir süre düşüncelere dalınca geride kalmıştı. Geralt sisin içinde zor seçiliyordu.

Witcher atını hızla sürüyordu ve arkasına bakmıyordu.

"Buyurun, şarap." Hancı masaya çini bir testi koydu. "İstediğiniz gibi Rivya'dan elma şarabı. Ayrıca karım domuz kızartmasını nasıl bulduğunuzu soruyor."

"Yulaf lapası içinde bulduk," dedi Dandelion cevaben. "Ara sıra. İstediğimiz kadar sıklıkla değil."

Günün sonunda vardıkları han, renkli tabelada yazdığına göre "Yaban Domuzu ve Geyik" hanıydı. Tabela, yabani hayvan adının geçtiği tek yerdi, menüde yoktu. Günün yemeği, yağlı domuz etli ve yoğun soğan soslu yulaf lapasıydı. Dandelion, muhtemelen prensip gereği ona göre fazlasıyla kaba olan bu yemeğe biraz burun kıvırdı. Geralt'ın bir şikâyeti yoktu. Domuz eti o kadar da kötü değildi, sos idare ederdi ve lapa iyi pişmişti. Üstelik sonuncusu yol üzeri hanlardaki bütün aşçıların

her zaman becerebildiği bir şey değildi. Çok daha kötülerine denk gelebilirlerdi, özellikle de seçenekler bu kadar sınırlıyken. Geralt bir günde olabildiğince büyük bir mesafe katetmekte ısrarcı olmuş, önlerinden geçtikleri hiçbir handa mola vermek istememişti.

Görünüşe göre "Yaban Domuzu ve Geyik" hanı yalnızca onlar için bir günlük yolun son durağı olmamıştı. Duvar dibindeki sıralardan birini, gezgin tüccarlar işgal etmişti. Eski tüccarlardan farklı olarak hiçbir hizmetçiyi hor görmeyen, onlarla birlikte masaya oturmayı kendilerine hakaret saymayan çağdaş tüccarlardı. Elbette çağdaşlığın ve hoşgörünün de sınırları vardı: Tüccarlar masanın bir ucunda, hizmetçiler diğer ucunda oturuyordu; sınır çizgisini fark etmek kolaydı. Yemeklerden bile. Hizmetçiler günün menüsü olan yulaf lapası içinde domuz etini yiyor, sulandırılmış bira içiyorlardı. Tüccar beylerinse kişi başı birer pilici ve birlikte içtikleri birkaç şişe şarapları vardı.

Karşıdaki masada, doldurulmuş bir yaban domuzu başının altında, akşam yemeğini yiyen bir çift oturuyordu: sarışın, genç bir kız ve yaşça ondan büyük bir adam. Genç kız zengin giyimli ve çok ciddiydi, genç kıza benzer bir tarafı yoktu. Adamsa memur gibi görünüyordu ama kesinlikle yüksek rütbeli bir memur değildi. Çift beraber yemek yiyor, epey hararetli bir şekilde sohbet ediyordu ama tesadüfen tanışmışlardı, kısa süredir birlikteydiler. Bu özellikle memurun davranışlarından anlaşılıyordu, kızı sıkıştırıyor, belli ki biraz daha fazlasını umuyordu. Kız da kibarca ama belirgin derecede alaycı bir çekimserlikle yanıt veriyordu.

Daha kısa sıralardan birinde dört rahibe oturuyordu. Bunlar gri kıyafetlerinden ve saçlarını örten dar başlıklardan kolayca anlaşıldığı gibi gezgin şifacılardı. Geralt'ın fark ettiği üzere yemekleri mütevazı olmaktan da öteydi. Yağsız, bir tür öğü-

tülmüş arpa yiyorlardı. Rahibeler tedavi için asla ödeme talep etmezler, herkesi ücretsiz tedavi ederlerdi. Gelenek gereği eğer isterlerse onlara konaklayacak yer ya da yiyecek verilirdi. "Yaban Domuzu ve Geyik"in hancısı da geleneği biliyor fakat besbelli görevini en ucuza gelecek şekilde yerine getirmek istiyordu.

Bir geyik boynuzunun altındaki komşu masaya üç yerli kurulmuştu, bir şişe çavdar votkasıyla meşguldüler, belli ki ilk şişeleri değildi. Günlük ihtiyaçlarını az buçuk karşıladıktan sonra bir eğlence arayışıyla etraflarına bakındılar. Elbette çabucak buldular. Rahibelerin hiç şansı yoktu. Şüphesiz bu tür şeylere çoktan alışmış olsalar da.

Mekânın köşedeki masasında tek bir müşteri oturuyordu. Masa gibi o da gölgeler arasında kaybolmuştu. Geralt'ın fark ettiği üzere bu adam bir şey yemiyor, içmiyordu. Sırtını duvara yaslamış, kıpırtısız oturuyordu.

Üç yerli vazgeçmiyordu; rahibeleri hedef alan alayları ve şakaları giderek bayağılaşıyor, edepsizleşiyordu. Rahibeler soğukkanlılıklarını koruyup adamları dikkate almadılar. Yerlilerse şişelerindeki içki azaldıkça giderek daha fazla yoldan çıkıyorlardı. Geralt yemeğini daha hızlı kaşıklamaya başladı. Bu alkolikleri iyice bir pataklamaya karar vermişti fakat bu yüzden lapası soğusun istemiyordu.

"Rivyalı Witcher Geralt."

Köşede, gölgelerin arasında, aniden bir ateş yandı.

Masada yalnız oturan adam ellerini masanın üzerine kaldırmıştı. Parmaklarından dalgalanan alev dilleri çıkıyordu. Adam elini masanın üzerinde duran şamdana yaklaştırdı, arka arkaya üç mumu da yaktı. Mumlar yüzünü iyice aydınlattı.

Kül rengi saçları vardı, şakakları kar beyazı. Ölü gibi solgun bir yüz. Kanca gibi bir burun. Dikey göz bebekleri olan açık sarı gözler.

Gömleğinin üstünde duran, boynundaki gümüş madalyon mum ışığında parıldadı.

Dişlerini gösteren bir kedi kafası.

"Rivyalı Witcher Geralt," diye tekrarladı adam, mekânı saran sessizliğin içinde. "Yoksa Vizima'ya mı gidiyorsun? Kral Foltest tarafından konulan ödül için. İki bin oronluk ödül. Tahminim doğru mu?"

Geralt yanıt vermedi. Kılını bile kıpırdatmadı.

"Sana kim olduğumu biliyor musun diye sormayacağım çünkü kesin biliyorsun."

"Sizden geriye çok kişi kalmadı," diye sakince karşılık verdi Geralt. "Bu da saymayı kolaylaştırıyor. Sen Brehen'sin. Iellolu Kedi de derler."

"Ah, lütfen," dedi kedi madalyonlu adam burnundan soluyarak. "Meşhur Ak Kurt lakabımı biliyormuş. Ne büyük onur. Ödülü benden çalma niyetini de onur mu saymalıyım? Yoksa önceliği sana verip önünde eğilerek özür mü dilemeliyim? Kurt sürülerinde olduğu gibi, sürünün lideri karnını doyurana kadar avdan uzak durup kuyruğumu sallayarak beklemem mi gerek? Lütfedip de geriye bir şey bırakana kadar?"

Geralt sessiz kaldı.

"Sana öncelik vermeyeceğim," diye devam etti namıdiğer Iellolu Kedi Brehen. "Ve paylaşmayacağım. Sen Vizima'ya gitmeyeceksin Ak Kurt. Ödülü benden çalmayacaksın. Vesemir'in beni idama mahkûm ettiği söyleniyor. Cezayı infaz etme şansın var. Hanın önüne gel. Dövüş alanına."

"Seninle dövüşmeyeceğim."

Kedi madalyonlu adam masanın arkasından öyle bir hızla sıçradı ki görüntüsü bulanıklaştı. Masanın üzerinden aldığı kılıç parıldadı. Adam başlıklı rahibelerden birini tutup oturduğu sıradan çekti, dizlerinin üzerine çöktürüp kılıcını boğazına dayadı.

"Benimle dövüşeceksin," dedi soğuk bir sesle, bakışları Geralt'ın üzerindeydi. "Ben üçe kadar saymadan evvel dövüş alanına çıkacaksın. Yoksa bütün duvarlara, tavana ve mobilyalara rahibenin kanı sıçrar. Ardından diğerlerini de öldürürüm. Bir bir. Kimse kıpırdamasın! Kılını bile kıpırdatmasın!"

Han sessizliğe gömüldü, boğucu, kusursuz bir sessizliğe. Herkes taş kesildi. Ağızları açık kaldı.

"Seninle dövüşmeyeceğim," diye tekrarladı Geralt sakince. "Ama bu kadına bir zarar verirsen sen öleceksin."

"İkimizden biri ölecek, orası kesin. Orada, dövüş alanında. Fakat ölen ben olmayacağım. Meşhur kılıçların çalınmış, öyle diyorlar. Sen de, gördüğüm kadarıyla, yenilerini almayı gerekli bulmamışsın. İnsanın öncesinde silahlanmadan birinden ödül çalmaya gitmesi için bayağı kibirli olması gerek. Belki de meşhur Ak Kurt o kadar iyidir ki çeliğe ihtiyaç duymuyordur, öyle mi?"

Bir sandalye geriye çekilirken gıcırdadı. Sarışın kız ayağa kalkmıştı. Çantasının altından uzun bir paket çıkardı. Paketi Geralt'ın önüne koyup geri çekildi, yeniden memurun yanına oturdu.

Geralt bunun ne olduğunu biliyordu. Daha kayışları çözmeden ve bezi açmadan önce.

Siderit çeliğinden bir kılıç, uzunluğu kırk bir buçuk inç, sadece yalımı yirmi yedi buçuk. Ağırlığı otuz yedi ons. Kabzası ve balçağı basit ama şık.

Diğer kılıcın da uzunluğu ve ağırlığı benzerdi. Gümüşten. Elbette kısmen; saf gümüş güzelce bilenemeyecek kadar yumuşak. Balçağında büyülü oymalar, yalımın tamamına kakılmış runik harfler.

Pyral Pratt'ın uzmanları yazanları çözememiş, böylece korkunç bir acizlik göstermişlerdi. Kadim Runik harflerle ya-

zılan şuydu: *Dubhenn haern am glândeal, morc'h am fhean aiesin.* Aydınlığım geceyi defeder, ışığım karanlığı dağıtır.

Geralt ayağa kalktı. Çelik kılıcı kınından çekti. Yavaş, kesintisiz bir hareketle. Brehen'e bakmadı. Gözü kılıçtaydı.

"Kadını bırak," dedi sakince. "Derhâl. Yoksa ölürsün."

Brehen'in eli titredi, rahibenin boynundan ince bir çizgi halinde kan aktı. Rahibe gıkını bile çıkarmadı.

"Beş parasızım," diye tısladı Iellolu Kedi. "O ödül benim!"

"Sana kadını bırak dedim. Yoksa seni öldürürüm. Dışarıda değil, hemen burada."

Brehen öne eğildi. Derin derin nefes alıyordu. Gözleri düşmanca parıldadı, ağzı iğrenç bir şekilde çarpıldı. Kılıç kabzasına dolanmış parmaklarının kemikleri belirginleşti. Aniden rahibeyi bıraktı, öteye ittirdi. Handaki insanlar bir kâbustan uyanmışçasına kıpırdanmaya başladılar. İç geçirişler, derin nefes alışlar duyuldu.

"Kış yakın," dedi Brehen güçlükle. "Bazılarının aksine kışı nerede atlatacağımı bilmiyorum. Kaer Morhen'in güvenliği ve sıcaklığı bana açık değil."

"Hayır," diye karşılık verdi Geralt. "Sana açık değil ve sebebini çok iyi biliyorsun."

"Kaer Morhen yalnızca size açık, iyilere, dürüstlere, adillere, değil mi? Pis riyakârlar. Siz de bizim kadar katilsiniz, bizden hiçbir farkınız yok!"

"Dışarı çık," dedi Geralt. "Burayı terk et, kendi yoluna git."

Brehen kılıcını kınına soktu. Sırtını dikleştirdi. Odada yürürken gözleri değişti. Göz bebekleri göz yuvarlarının tamamına yayıldı.

"Yalan," dedi Geralt, Brehen önünden geçerken, "Vesemir'in seni idama mahkûm ettiği yalan. Witcherlar witcherlarla dövüşmez, birbirleriyle kılıç çakıştırmazlar. Ama Iello'da olan şey

bir gün tekrarlanır da haberini alırsam... O zaman bir istisna yaparım. Seni bulur ve öldürürüm. Bu uyarıyı ciddiye al."

Boğucu sessizlik, Brehen kapıyı ardından kapattıktan sonra bir süre daha odaya hâkim oldu. Dandelion'ın rahat bir nefes alışı sessizliğin içinde çok yüksek bir ses gibi duyuldu. Hemen ardından hareketlilik başladı. Yerli alkolikler içkilerinin kalanını bile içmeden sıvıştılar. Tüccarlar suskun ve solgun olsalar da direndiler; yine de hizmetçilerine masadan kalkmalarını emrettiler, anlaşılan hizmetçileri, civardaki bu tür şüpheli grupların yaratabileceği tehlikelere karşı arabaları ve atları korumakla görevlendirmiştiler. Rahibeler kız kardeşlerinin yaralı boğazıyla ilgilendiler, sessizce eğilerek Geralt'a teşekkür edip istirahate çekildiler, muhtemelen samanlığa gidiyorlardı çünkü hancının onlara yataklı oda vermiş olması pek olası değildi.

Geralt bir reverans ve bir jestle, sayesinde kılıçlarına kavuştuğu sarışını masasına davet etti. O da bu daveti gözle görülür bir istekle kabul etti, o ana kadarki arkadaşı olan memurun yanından hiçbir üzüntü duymadan ayrılıp onu asık suratıyla baş başa bıraktı.

"Ben Tiziana Frevi," diye tanıttı kendini ve erkeksi bir kuvvetle Geralt'ın elini sıktı. "Seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Asıl ben memnun oldum."

"Biraz korkutucuydu, değil mi? Genelde yol üzeri hanlar akşamları sıkıcı olur, bugün ilginçti. Hatta bir an gerçekten korkmaya başladım ama sanırım böyle şeyler erkekler arasında bir tür oyun herhalde. Testosteron düellosu mu? Yoksa kiminki daha uzun kıyası mı? Gerçek bir tehlike yoktu değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi Geralt. "Aslında senin yardımınla geri aldığım kılıçlar sayesinde ama asıl aklımı kurcalayan, kılıçların senin eline nasıl geçtiği."

"Bunun gizli kalması gerekiyordu," diye açıkladı rahatça. "Benim anlaşmamda kılıçları sessizce ve gizlice sana vermek, sonra da ortadan kaybolmak vardı ama koşullar aniden değişti. Durum öyle gerektirdiği için sana silahları doğrudan vermek zorunda kaldım, tabiri caizse maskesiz. Şimdi açıklama yapmayı reddetsem kabalık etmiş olurum. O yüzden reddetmiyor, gizlilik sözleşmesinin sorumluluğunu üstleniyorum. Kılıçları Vengerbergli Yennefer'den aldım. Novigrad'da, iki hafta önce. Ben bir *dwimveandra*'yım. Yennefer'le tesadüfen karşılaştım, yanında staj yaptığım bir üstadın evinde. Benim güneye gitmek istediğimi öğrenince, üstadım da bana kefil olunca Bayan Yennefer bana bu görevi verdi. Bir de bana Maribor'da, tanıdığı bir büyücüye vermem için bir tavsiye yazısı yazdı, şimdi oraya gidip yanında staj yapmak istiyorum."

"O..." Geralt yutkundu. "O nasıl? Yennefer? İyi mi?"

"Bence harika." Tiziana Frevi, Geralt'a kirpiklerinin altından baktı. "Göz kamaştırıcı, öyle iyi görünüyor ki insanın kıskanası geliyor. Dürüst olmam gerekirse onu kıskandım."

Geralt ayağa kalktı. Korkudan bayılmanın eşiğine gelmiş hancıya gitti.

Hancı az sonra masaya kocaman bir Est Est şişesini, Toussaint'ın en pahalı beyaz şarabını koyunca "Ama buna hiç gerek yoktu..." dedi Tiziana alçakgönüllülükle. Birkaç ilave mum da eski şişelerin ağzına oturtuldu.

Hemen ardından masada düz tabaklar belirince "Çok zahmete girdin, gerçekten," diye ekledi, tabakların birinde dilimlenmiş, kurutulmuş jambon, ikincisinde buğulanmış alabalığı vardı, üçüncüsü de peynir tabağıydı. "Kendini masrafa sokuyorsun Witcher."

"Sebepsiz yere değil. Ayrıca seninle olmak harika."

Bir baş hareketiyle teşekkür etti. Bir gülümsemeyle. Güzel bir gülümsemeyle.

Her büyücünün okuldan mezun olduktan sonra bir seçim hakkı vardı. Ders veren üstatların asistanı olarak kürsüde kalabilirdi. Bağımsız üstatlardan birinden onu daimî stajyeri olarak yanına almasını isteyebilirdi. Ya da *dwimveandra* olmayı seçebilirdi.

Bu sistem loncalar örnek alınarak kurulmuştu. Birçoğunda kalfalığa atanan çırak, seyahate çıkmak zorunda kalır, o sırada farklı atölyelerde, farklı ustalarla, kâh orada kâh burada çalışırdı, ta ki birkaç yılın ardından geri dönene ve ustalık sınavına girebilmek için başvurana kadar. Yine de farklılık vardı. Seyahate zorlanan kalfalar, iş bulamadıkları zamanlarda sık sık açlıkla karşı karşıya kalır, seyahat de şaşkın şaşkın dolanmaya dönerdi. *Dwimveandra* olanlarsa kendi rızalarıyla oluyorlardı ve büyücü kurulu seyahat eden büyücüler için özel bir burs fonu oluşturmuştu – Geralt'ın duyduğuna göre burs hiç de az değildi.

"Şu korkunç tip," diye araya girdi şair, "seninkine benzer bir madalyon taşıyordu. Kedilerden biriydi, değil mi?"

"Evet. Bu konuda konuşmak istemiyorum Dandelion."

"Meşhur kediler." Şair büyücüye döndü. "Witcherlar ama başarısız olanından. Başarısız mutasyonlar. Deli, psikopat ve sadistler. Zaten 'kedi' ismi kendi kendini açıklıyor çünkü gerçekten de kedi gibi saldırgan, acımasız, öngörülemez ve dengesizler. Geralt bizi sakinleştirmek için her zamanki gibi önemsiz gösteriyor çünkü tehlike vardı, hem de büyük bir tehlike. Katliam, kan ve cesetler olmadan çözülmesi bir mucizeydi. Dört yıl önce Iello'da olduğu gibi bir katliam olabilirdi. Her an bekliyordum, her an..."

"Geralt bu konuda konuşmak istemediğini söyledi," diye sözünü kesti Tiziana Frevi, kibar ama kararlıydı. "Buna saygı duymamız gerek."

Geralt kıza sempatiyle baktı. Gözüne hoş ve güzel görünüyordu. Hatta çok güzel.

Büyücü kadınların kendilerini güzelleştirdiklerini biliyordu; bu mesleğin prestiji bir büyücünün hayranlık uyandırmasını gerektiriyordu ama bu güzelleştirme asla kusursuz olmuyordu. Tiziana Frevi de bir istisna değildi. Alnında, saç diplerinin hemen altında, çiçek hastalığından kalma belli belirsiz birkaç yara izi vardı, şüphesiz bu hastalığa çocukken, henüz bağışıklığı yokken yakalanmıştı. Üst dudağındaki küçük, kıvrımlı bir yara izi güzel ağzının biçimini birazcık da olsa bozuyordu. Geralt kim bilir kaçıncı kez görme duyusuna öfke duyuyordu; bu denli önemsiz detayları, Tiziana'nın onunla aynı masada oturduğu, Est Est içtiği, buğulanmış alabalık yediği ve ona gülümsediği gerçeği karşısında hiçbir önemi olmayan ufak tefek şeyleri algılamasına sebep olan gözlerine kim bilir kaçıncı kez öfke duyuyordu. Witcher gerçekten de güzelliği kusursuz sayılabilecek çok az kadın görmüş ve tanımıştı; ama içlerinden birinin ona gülümseme ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Bir ödülden söz etti..." Dandelion bir konuya bir kez kafayı taktı mı onu vazgeçirmek çok zordu. "Aramızda neden bahsettiğini bilen var mı? Geralt?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama ben biliyorum," diye övündü Tiziana Frevi. "Sizin duymamanıza da şaşırdım çünkü bir sürü insan bundan bahsediyor. Temerya Kralı Foltest bir ödül koymuş. Kızının üzerindeki kötü bir büyünün kaldırılması için. Kıza bir iğne batmış ve sonsuz bir uykuya dalmış zavallıcık, bir söylentiye göreyse bir tabutta, üstü akdikenlerle kaplı bir kutunun içinde yatıyormuş. Başka bir söylentiye göre tabut camdanmış ve camdan bir dağın tepesinde duruyormuş. Başka bir tanesine göre prenses bir kuğuya dönüşmüş. Başka bir tanesine göre de korkunç bir

canavara, bir *striga*'ya. Bir lanet yüzünden çünkü prenses ensest bir ilişkinin meyvesiymiş. Görünüşe göre bu söylentiler Redanya Kralı Vizimir tarafından uydurulup yayılıyor, toprak kavgası yüzünden Foltest'le araları bozuk, Vizimir ona zarar vermek için elinden geleni yapıyor."

"Gerçekten de uydurma bir hikâye gibi görünüyor," dedi Geralt. "Bir masalı ya da bir efsaneyi temel almışlar. Lanetli ve dönüşen bir prenses, ensestin cezası olarak bir lanet, büyünün kaldırılması için bir ödül. Klasik ve banal. Bunu her kim uydurduysa çok çaba harcamamış."

"Belli ki bu olayın," diye ekledi *dwimveandra*, "politik bir arka planı var, bu yüzden de tarikat kurulu büyücülere bu meseleyle ilgilenmelerini yasakladı."

"Masal ya da değil ama şu kedi buna inanmış," dedi Dandelion. "Besbelli lanetli prensesin üzerindeki büyüyü kaldırıp Kral Foltest'in koyduğu ödülü cebe indirmek için mümkün olduğunca çabuk Vizima'ya gitmek istiyor. Geralt'ın da oraya gittiğinden, ondan önce varacağından şüphelendi."

"Yanıldı," diye kuru bir yanıt verdi Geralt. "Ben Vizima'ya gitmiyorum. Bu politik ateşte parmağımı yakmaya hiç niyetim yok. Bu iş Brehen gibi birine, kendi tabiriyle beş parasız kalmış birine göre. Kılıçlarıma yeniden kavuştum, yenileri için para harcamama gerek yok. Yaşamam için gerekli şey elimde artık. Rissbergli büyücüler sayesinde..."

"Rivyalı Witcher Geralt mı?"

"Evet." Geralt, asık bir suratla yanında duran memura baktı. "Kim soruyor?"

"Bunun bir önemi yok." Memur başını geriye yaslayıp böbürlenmek için dudaklarını öne çıkardı. "Önemli olan mahkeme celbi. Bu vesileyle size ilettiğim celp. Tanıkların gözü önünde. Yasanın buyurduğu gibi."

Geralt mührü söküp ruloyu açtı.

"*Rissberg Şatosu, 20 Temmuz 1245 post Resurrectionem*," diye sesli olarak okudu. "Gors Velen Şehir Mahkemesi'ne. Davacı: Rissberg Tesisi. Davalı: Rivyalı Geralt, Witcher. Talep: 1000, yazıyla bin Novigrad kronunun geri ödenmesi. Bu dilekçeyle *primo*, davalı Rivyalı Geralt'ın bin Novigrad kronunu vadesi gelen faiziyle birlikte geri ödemekle yükümlü tutulmasını, *secundo*, davalının öngörülen normlar gereği dava masraflarını ödemekle yükümlü tutulmasını, *tertio*, cezanın en kısa sürede uygulanması için bir tarih belirlenmesini talep ediyoruz. Gerekçe: Davalı Rissberg Tesisi'ni kandırarak bin Novigrad kronu tutarında bir ödeme yapmasına neden olmuştur. Kanıt: Banka havalesi dekontları. Bahsedilen tutar, bir hizmet karşılığında avans ödemesi olarak yapılmış fakat davalı hizmeti hiçbir zaman yerine getirmemiş ve art niyetle getirmeyi de düşünmemiştir... Tanıklar: Biruta Anna Marquette Icarti, Axel Miguel Esparza, Igo Tarvix Sandoval... Orospu çocukları."

Tiziana bakışlarını indirdi. "Sana kılıçlarını getirdim, hemen ardından bir tatsızlık çıktı. Bu mübaşir bana yanaşmıştı. Bu sabah iskelede seni sorduğumu duydu. Hemen köpeğin kuyruğuna yapışan kene gibi bana yapıştı. Şimdi nedenini anladım. Bu celp benim yüzümden geldi."

"Bir avukata ihtiyacın var," dedi Dandelion somurtarak. "Ama Keracklı kadın avukatı tavsiye etmem. Kendisini daha ziyade mahkeme salonunun dışında gösteriyor."

"Avukatım olmasa da olur. Celbin tarihini gördün mü? Bahse girerim dava çoktan görülmüş, gıyabımda bir karar alınmıştır. Hesabıma da haciz koymuşlardır."

"Çok özür dilerim," dedi Tiziana. "Benim suçum. Affet beni."

"Affedilecek bir şey yok, senin suçun değil. Onların boğazını sıkmak gerek. Mahkemeyle birlikte bütün Rissberg'in. Hancı! Bir şişe Est Est daha lütfen."

Çok geçmeden başka müşteri kalmadı, çok geçmeden hancı kapanış saatinin geldiğini belli etmek için onlara doğru esnemeye başladı. Odasına ilk giden Tiziana oldu, onu Dandelion takip etti.

Geralt şairle birlikte tuttukları odaya gitmedi. Bunun yerine çok hafifçe Tiziana Frevi'nin kapısını çaldı. Kız hemen açtı.

"Bekliyordum," diye mırıldandı onu içeriye alırken. "Geleceğini biliyordum. Sen gelmeseydin ben seni aramaya çıkacaktım."

Muhtemelen onu büyüyle uyutmuştu, yoksa giderken muhakkak uyanırdı. Şafak sökmeden önce gitmiş olmalıydı, henüz karanlıkken. Ondan geriye bir koku kalmıştı. Hafif bir süsen ve bergamot kokusu. Bir koku daha vardı. Gül mü?

Küçük masanın, kılıçlarının üzerinde bir çiçek duruyordu. Bir gül. Hanın önünde duran çiçek saksısından koparılmış beyaz bir gül.

Buranın nasıl bir yer olduğunu, kimin inşa ettiğini, kime ve neye hizmet ettiğini bilen yoktu. Hanın arkasında, bir vadi çukurunda, bir zamanlar büyük ve muhakkak gösterişli olan bir tesisin, çok eski bir yapının kalıntıları vardı. Binalardan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı: temellerin kalıntıları, üstünü çalılık bürümüş zemin katı, orada burada birer taş blok. Geri kalan her şey sökülmüş ve götürülmüştü. İnşaat malzemesi değerliydi, hiçbir şey ziyan edilemezdi.

Vaktiyle heybetli bir kemer olan yıkılmış bir geçidin kalıntılarının arasından geçtiler, şimdi bir darağacını andırıyordu;

kesilmiş bir ip gibi aşağıya sarkan sarmaşık da bu izlenimi güçlendiriyordu. Ağaçlık, küçük bir bulvardan yürüdüler. Ağaçlar kurumuş, çarpılmış, eğilmişti, bu yere dadanan bir lanetin altında ezilmişlerdi sanki. Bulvar bir bahçeye çıkıyordu. Yani bir zamanlar bahçe olan bir yere. Sarı çalı, katırtırnağı, çardak gülü tarhları şüphesiz bir zamanlar mükemmel bakımlıydı, şimdiyse yabani, karmakarışık bir dal yumağından, dikenli sarmaşıklardan ve kuru saplardan ibaretti. Bu karmaşanın arasından heykellerin kalıntıları uzanıyordu, göründüğü kadarıyla çoğunluğu boydan figürlerdi. Kalıntıları öyle belirsizdi ki insan yanlarına yaklaşsa bile bunların kimin ya da neyin heykeli olduklarını söyleyemezdi. Elbette bunun çok da bir önemi yoktu. Heykeller geçmişte kalmıştı. Zamana dayanamamışlardı, öyleyse önemli değildiler. Harabeler kalmıştı geriye, muhtemelen uzun süre daha dayanacaklardı, harabeler sonsuzdu.

Harabeler. Yıkılmış bir dünyanın anıtları.

"Dandelion."

"Evet?"

"Son zamanlarda ters gidebilecek her şey ters gitti ve bana öyle geliyor ki her şeyi berbat eden bendim. Son zamanlarda elimi neye atsam yanlış yaptım."

"Sana öyle mi geliyor?"

"Bana öyle geliyor."

"Eh, muhakkak öyledir. Bir yorum bekleme. Yorum yapmaktan bıktım. Şimdi bir sakıncası yoksa sessizce bir yere gidip haline üzül. Şu anda şiir yazıyorum ve senin sızlanmaların odaklanmamı engelliyor."

Dandelion devrilmiş bir sütunun üzerine oturdu, şapkasını arkaya doğru itti, bacak bacak üstüne atıp lavtasının mandallarını döndürdü.

Mumun alevi titriyor, soğuk esiyor rüzgâr,

Ateş sönmüş saatler önce...

Gerçekten de rüzgâr esmeye başladı, ani ve şiddetli bir rüzgâr. Dandelion çalmayı bırakmadı. Derin derin iç geçirdi.

Witcher geriye döndü.

Küçük bulvarın başında, tanınmayacak haldeki heykellerden birinin çatlamış kaidesi ile kurumuş bir kızılcık ağacının birbirine dolanmış dallarının arasında duruyordu. Uzun boyluydu, üzerinde dar bir elbise vardı. Bir gümüş tilkininkinden ziyade bir bozkır tilkisininkine benzeyen açık gri bir baş. Sivri kulaklar, sivri bir çene.

Geralt kıpırdamadı.

"Geleceğime söz vermiştim." Tilkikadının ağzında kesici dişler parıldadı. "Bir gün. O gün bugün."

Geralt kıpırdamadı. Sırtında iki kılıcının o tanıdık ağırlığını hissetti, aylardır eksikliğini çektiği ağırlığı. Normalde ona soğukkanlılık ve güven verirdi. Bugün, o an, ağırlıktan başka bir şey değildi.

"Geldim..." *Aguara* dişlerini gösterdi. "Neden geldiğimi ben de bilmiyorum. Belki seninle vedalaşmak için. Belki de seninle vedalaşmasına izin vermek için."

Tilkikadının arkasından dar bir elbise giymiş incecik bir kız başını uzattı. Solgun ve anormal derecede kıpırtısız yüzü hâlâ yarı insan yüzüydü ama bir insanınkinden ziyade bir tilkikadının yüzü. Değişim çok hızlı gerçekleşti.

Witcher başını iki yana salladı. "Onu iyileştirdin mi... yeniden hayata mı döndürdün? Hayır, bu imkânsız. Demek ki gemideyken hayattaydı. Yaşıyordu. Ölü taklidi yapmıştı."

Aguara yüksek sesle çığlıklar attı. Geralt'ın bunun kahkaha olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Tilkikadının güldüğünü anlaması.

"Bir zamanlar birçok şeyi yapmaya muktedirdik. Büyücü adalarına, gökyüzünde dans eden ejderhâlara, devasa ordulara dair yanılsamalar yarattık, öyle ki insanlar surlara sığındılar... Bir zamanlar, eskiden. Şimdiyse dünya değişti, yeteneklerimiz azaldı, düşüşe geçtik. Aramızda *aguara*'dan çok dişi tilki var ama küçücük, gencecik bir tilkikadın bile hâlâ ilkel insan duyularını aldatmaya muktedir."

"Hayatımda ilk kez," dedi Geralt kısa bir süre sonra, "biri beni aldattığı için mutluyum."

"Her şeyi yanlış yaptığın doğru değil. Ödül olarak yüzüme dokunabilirsin."

Geralt hafifçe öksürdü, gözleri sivri dişlerdeydi.

"Yanılsamalar aklından geçenlerdir. Korktuğun şeyler. Özlediğin şeyler."

"Efendim?"

Tilkikadın hafif bir ses çıkardı ve değişti.

Koyu menekşe mavisi gözler solgun, üçgen bir yüzde alev alev yanıyordu, kapkara bukleler kat kat omuzlara dökülüyor, parıldıyordu, tavus kuşu tüyü gibi ışığı geri yansıtıyordu, kıvrılıp dalgalanıyordu her hareketinde. Rujun altında incecik, solgun, muhteşem dudaklar. Boynunda siyah, kadife bir şerit, üzerinde obsidiyen taşından bir yıldız, kıvılcımlanıyor, binlerce ışın saçıyordu...

Yennefer gülümsedi. Witcher yanağına dokundu.

O an, kurumuş kızılcık ağacı çiçek açtı.

Sonra rüzgâr esti, çalıları salladı. Dünya girdap gibi dönen, beyaz kumaşlardan bir perdenin ardında gözden kayboldu.

"Yanılsama," dediğini duydu *aguara*'nın. "Her şey bir yanılsama."

Dandelion şarkısını bitirmişti. Fakat lavtasını bırakmadı. Devrilen sütun parçasının üzerinde oturuyordu. Gökyüzüne bakıyordu.

Geralt yanına oturdu. Aklından farklı şeyler geçiyordu. Farklı şeyleri aklında toparlıyordu. Ya da toparlamaya çalışıyordu. Planlar kuruyordu. Çoğunluğu büsbütün gerçek dışıydı. Farklı şeyler tasarlıyordu. O sırada bu tasarılardan herhangi birini gerçekleştirmeyi başarabileceğinden ciddi şüphe duyuyordu.

"Beni hiçbir zaman bir baladım için tebrik etmedin," dediği duyuldu Dandelion'ın aniden. "Senin yanındayken bir sürüsünü yazdım, söyledim ama hiç şöyle demedin: 'Güzeldi, bir kez daha çalarsan sevinirim.' Hiç demedin bunu."

"Doğru. Hiç sevinirim demedim. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü sevinmem."

"Bu kadar zor mu yani?" Ozan vazgeçmiyordu. "Şunu demek bu kadar zor mu: 'Bir kez daha çal Dandelion. *Günler Geçiyor*'u çal.'"

"Bir kez daha çal Dandelion. *Günler Geçiyor*'u çal."

"Yürekten söylemedin."

"Ee, ne olmuş? Nasılsa çalacaksın."

"Emin olabilirsin."

Mumun alevi titriyor, soğuk esiyor rüzgâr,
Ateş sönmüş saatler önce...
Günler geçiyor,
Zaman akıyor,
Sessizce kayıp gidiyor elden.

Yanımdasın hâlâ, bir bağımız var,
Ayrılmamışız birbirimizden.
Fakat günler geçiyor,
Zaman akıyor,
Sessizce kayıp gidiyor elden.

Hiçbir şey unutulmaz, örer anılar
Örgüsünü yaralar ve mucizelerden.
Geçse de günler,
Aksa da zaman
Sessizce kayıp gitse de elden.

O yüzden sevgilim, kadehini kaldır
Başlayan henüz sona ermemişken!
Gün bu geçer,
Zaman bu akar,
Sessizce kayıp gider ellerimizden.

Geralt ayağa kalktı. "Dandelion, yola koyulma vakti."
"Öyle mi? Nereye?"
"Fark eder mi?"
"Etmez. Gidelim."

Son

Tepede, çok uzun zaman önce harabeye dönmüş bir yapının beyaz kalıntıları duruyordu, bitkiler tamamını sarmıştı. Duvarlara sarmaşıklar dolanmış, genç ağaçlar çatlayan temelleri delip öyle çıkmıştı. Bir zamanlar bir tapınaktı burası, unutulmuş bir tanrının rahipleri burada yaşardı. Fakat Nimue bunu bilemezdi. Onun için yalnızca bir harabeydi. Bir yığın taş. Bir yol tabelası. Doğru yolda olduğunu gösteren bir tabela.

Yol, tepenin ve harabelerin hemen ardında çatallanıyordu. Bir kolu fundaların arasından batıya gidiyordu. Kuzeye giden diğeriyse gür ve karanlık bir ormanın içinde kayboluyordu. Yol, kapkara çalılıkların ortasına, karanlığa dalıp gözden yitiyordu.

Burası onun gideceği yoldu. Kuzeye giden yol. Meşhur Karga Ormanı'ndan geçen.

Ivalo'da onu korkutmak için anlattıkları hikâyeleri çok da umursamamıştı. Yolculuğu boyunca böyle şeylerle birçok kez karşılaşmıştı, her bölgenin kendine has ürkütücü bir folklorü, seyahat edenleri korkutmaya yarayan yerel korku ve dehşet hikâyeleri vardı. Nimue göllerdeki erkek su perileriyle korkutul-

muştu, küçük nehirlerdeki dişi su perileriyle, yol ağızlarındaki yaratıklarla, mezarlıklardaki hayaletlerle korkutulmuştu. Her iki köprüden birinin altında bir troll saklanıyor, her iki söğüt ağacından birinde bir *striga* pusuya yatıyordu. Nimue sonunda alıştı, korkunç canavar bolluğu artık onu korkutmuyordu. Yine de karanlık bir ormana girdiğinde, sisli höyüklerin arasındaki bir yoldan ya da her yanından buhar yükselen bataklıkların ortasındaki bir patikadan geçtiğinde kapıldığı tuhaf huzursuzlukla baş etmeyi başaramamıştı.

Şimdi de, ormanın karanlık duvarlarının önündeyken, ensesini kaşındıran, ağzını kurutan o huzursuzluğu hissediyordu.

Yol aşınmış, deyip duruyordu kendi kendine, *her yer araba izleri, öküz ya da atların nal izleriyle dolu. Bu orman ürkütücü görünse ne çıkar ki burası balta girmemiş ormanlarda bir patika değil, burası sıkça geçilen, Dorian'a giden yol, ormanın balta ve testerelerin henüz değmediği, dokunulmamış son küçük kısmından geçiyor, Bir sürü insan arabayla ya da atla geçiyor buradan, bir sürü insan yürüyerek geçiyor. Ben de geçeceğim. Korkmuyorum.*

Ben Nimue verch Wledyr ap Gwyn.

Vyrva, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Gelen var mı diye etrafına bakındı. Birileri olsa daha az endişeleneceğini düşündü ama aksi gibi yol tam da bugün, tam da şu anda hiç işlek değildi. Âdeta in cin top oynuyordu.

Çaresi yoktu. Nimue boğazını temizleyip bohçasını sırtına attı, değneğini sıkıca tuttu ve ormana girdi.

Ağaçların çoğunluğunu meşeler, karaağaçlar ve dalları birbirine girmiş yaşlı gürgen ağaçları oluşturuyordu. Çam ve karaçam ağaçları da vardı. Aralarını gür çalılıklar bürümüştü, akdikenler, fındıklar, kuş kirazları, hanımelleri; hepsi birbirine dolanmıştı. Normalde bu tür çalılıklar orman kuşu kaynardı

fakat bu ormana tekinsiz bir sessizlik hâkimdi. Nimue başı yerde, yürümeye devam etti. Bir zaman sonra ormanın derinliklerinde bir yerde bir ağaçkakanın ağaç kabuklarını gagalamaya başladığını duyunca rahat bir nefes aldı. *Burada da yaşayan bir şeyler var*, diye düşündü, *tamamen yalnız değilim.*

Olduğu yerde durup hızla arkasına döndü. Birini ya da herhangi bir şeyi göremedi fakat daha az önce takip edildiğinden emindi. İzlendiğini hissetmişti. Gizlice takip edildiğini. Korkudan boğazı düğümlendi, sırtından bir ürperti geçti.

Adımlarını hızlandırdı. Orman seyrekleşiyor gibiydi, aydınlanıyor, yeşeriyordu çünkü ağaçların arasında kayın ağaçları ağır basmaya başlamıştı. *Bir dönemeç* daha, iki dönemeç daha, diye düşündü hararetle, *birazcık daha, sonra orman bitecek. Bu ormanı ardımda bırakacağım, sinsice peşimden gelen şeyle birlikte. Fakat ben yürümeye devam edeceğim.*

Vyrva, Guado, Sibell, Brugge...

Tek bir hışırtı bile duymadı, hareketliliği göz ucuyla algıladı. Eğrelti otlarının arasından gri, basık, çok bacaklı ve inanılmaz hızlı bir şey fırladı. Nimue açılıp kapanan kıskaçları görünce çığlık attı, birer tırpan kadar büyüktüler. Dikenler ve kalın kıllarla kaplı bacaklarını gördü. Bir güneş tacı gibi başını çevreleyen sayısız gözünü.

Aniden, kuvvetle çekildiğini hissetti, yakalandı ve büyük bir güçle fırlatıldı. Sırtüstü esnek fındık filizlerinin üzerine düştü, sonra toparlandı, yerinden fırlayıp kaçmaya hazırdı ama donup kaldı. Yolda başlayan vahşi dansa bakıyordu.

Çok bacaklı yaratık sıçrıyor, dönüyordu, ürkütücü bir hızla dönüyor, bacaklarını savuruyor, korkunç kıskaçlarını açıp kapatıyordu. Etrafında ondan daha hızlı, görüntüsü bulanıklaşacak kadar hızlı dans eden bir insan vardı. İki kılıçla silahlanmış bir insan.

Nimue'nun korkudan donakalmış gözlerinin önünde önce kesilmiş bir bacak havaya uçtu, sonra ikincisi, ardından üçüncüsü. Kılıç darbeleri yeşil, yapışkan bir şeyin fışkırdığı yassı bedenine isabet ediyordu. Canavar kendini sağa sola attı, sonunda uzun bir sıçrayışla ormana daldı, kaçtı. Uzağa gidemedi. Kılıçlı adam ona yetişti, yeniden vurdu, aynı anda iki kılıcıyla birden onu yere mıhladı. Yaratık bacaklarıyla yeri eşeledi, sonunda kıpırtısız kaldı.

Nimue ellerini göğsüne bastırdı, deli gibi çarpan kalbini yatıştırmaya çalıştı. Kurtarıcısının ölü canavarın üzerinde diz çöktüğünü, bir bıçakla zırhından bir şey söktüğünü gördü. Kılıçlarını silip sırtındaki kınlarına geri koyduğunu.

"İyi misin?"

Nimue'nun sorunun kendisine sorulduğunu idrak etmesi biraz zaman aldı. Yine de konuşacak gücü bulamadı, fındıkların üzerinden kalkacak gücü de. Kurtarıcısı onu çalıların arasından çekmekte acele etmedi. Nihayetinde kendi kendine doğrulması gerekti. İki bacağı da öyle çok titriyordu ki ayakta durmakta zorlandı. Ağzındaki kuruluk da bir türlü geçmek bilmiyordu.

"Ormandan böyle bir başına geçmek aptalca bir fikir," dedi kurtarıcısı, yanına yaklaştı.

Başlığını indirdi, kar beyazı saçları ormanın alacakaranlığında âdeta parlıyordu. Nimue az daha çığlık atacaktı, istemsizce ellerini ağzına götürdü. *Bu mümkün değil*, diye düşündü, *bu kesinlikle mümkün değil. Rüya görüyorum herhalde.*

"Ama artık," diye devam etti ak saçlı, bir yandan elindeki kararmış, aşınmış metal plakayı inceliyordu. "Ama artık buradan rahatça geçilebilir. Elimizde ne varmış? IDR UL Ex IX 0008 BETA. Hah! Koleksiyonumda sen yoktun, numara sekiz ama şimdi hesap kapandı. Kendini nasıl hissediyorsun evlat? Ah,

özür dilerim. Ağız kuruluğu, değil mi? Dilin tahta parçası gibi mi? Bilirim, bilirim. Buyur, bir yudum al."

Titreyen ellerle kendisine uzatılan matarayı aldı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dor... Do..."

"Evet?"

"Dorian'a. O neydi? Şuradaki... şey?"

"Bir şaheser. Sekiz numaralı şaheser. Ayrıca ne olduğu önemli değil. Önemli olan artık var olmaması. Sen kimsin? Nereye gidiyorsun?"

Kız başını salladı, yutkundu. Sonra kendine hâkim oldu. Kendi cesaretine şaşırdı.

"Ben... Ben Nimue verch Wledyr ap Gwyn. Dorian'dan Anchor'a, oradan Gors Velen'e gideceğim. Aretusa'ya, Thanedd Adası'ndaki büyücü okuluna."

"Oo. Peki, nereden geliyorsun?"

"Vyrva köyünden. Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt üzerinden..."

"O rotayı biliyorum," diye sözünü kesti. "Gerçekten dünyanın yarısını yürümüşsün, Nimue, Wledyr'in kızı. Aretusa'dakiler bunu kabul sınavında puandan saymalılar ama muhtemelen saymayacaklar. Kendine tutkulu bir hedef belirlemişsin, Vyrva köyünden gelen kız. Çok tutkulu bir hedef. Benimle gel."

"Efen..." Nimue'nun bacakları hâlâ titriyordu. "Efendim..."

"Evet?"

"Beni kurtardığınız için teşekkürler."

"Ben sana teşekkür ederim. Günlerdir burada senin gibi birini arıyordum. Buradan geçen herkes büyük gruplar halinde geliyorlardı, gürültülü ve silahlıydılar, şaheserimiz numara sekiz de böylelerine saldırmaya cüret etmiyordu ama sen tam damak tadına göreydin. Hatta uzak mesafeden bile kolay bir

av olduğunu anlayabiliyordu. Yalnız yürüyen biri. Üstelik hiç uzun boylu da değil. Alınma lütfen."

Anlaşıldığı üzere ormanın sınırı çok yakındaydı. Biraz ileride, tek tük ağaç gruplarının olduğu yerde ak saçlının atı bekliyordu. Doru bir kısrak.

"Dorian buradan kırk mil uzakta," dedi ak saçlı. "Senin için üç günlük yol. Bugünle beraber üç buçuk günlük. Bunun farkında mısın?"

Nimue aniden coşkuya kapıldı, bu coşku donukluğunu ve dehşetin diğer etkilerini silip attı. *Bu bir rüya*, diye düşündü. *Rüya görüyor olmalıyım. Çünkü bu gerçek olamaz.*

"Neyin var? İyi misin?"

Nimue konuşacak cesareti buldu. "Bu kısrak..." Heyecandan konuşamıyordu. "Bu kısrağın adı Roach çünkü senin bütün atlarının ismi budur. Çünkü sen Rivyalı Geralt'sın. Rivyalı Witcher Geralt."

Uzun uzun Nimue'ya baktı. Sustu. Nimue da sustu, gözleri yerdeydi.

"Hangi yıldayız?"

"Bin üç yüz..." Nimue şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Bin üç yüz yetmiş üç, dirilişten sonra."

"Eğer öyleyse," ak saçlı, eldivenli sağ eliyle yüzünü sildi. "O zaman Rivyalı Geralt epeydir hayatta değil demektir. O yüz beş yıl önce öldü ama sanırım, sevinirdi... İnsanların onu yüz beş yıl sonra hâlâ hatırladığını bilse sevinirdi. Kim olduğunu hatırladıklarını. Hah, hatta atının ismini bile. Evet, sanırım sevinirdi... Bilebilseydi tabii. Gel. Sana biraz eşlik edeyim."

Uzun süre sessizce yürüdüler. Nimue dudaklarını kemiriyordu. Utanıyordu ve daha fazla konuşmamaya karar vermişti.

"Önümüzde," diye gergin sessizliği bozdu ak saçlı, "bir yol ayrımı ve anayol var. Dorian'a giden yol. Hiçbir tehlikeyle karşılaşmadan Dorian'a..."

"Witcher Geralt ölmedi!" diye patladı Nimue. "Sadece gitti, elma ağaçları diyarına gitti ama geri dönecek... Geri dönecek çünkü efsaneler döneceğini söylüyor."

"Efsaneler. Söylenceler. Masallar. Hikâyeler ve anlatılar. Seni Thanedd Adası'ndaki büyücü okuluna götürenin bunlar olduğunu tahmin edebiliyorum. Vyrva köyünden Nimue. Dinleyerek büyüdüğün efsaneler ve masallar olmasa böyle cüretkâr bir yolculuğa çıkmaya karar vermezdin ama bunlar sadece masal Nimue. Bunu anlayabilecek kadar evinden uzaktasın."

Kız geri adım atmadı. "Witcher öbür taraftan geri dönecek! Kötülük yeniden baş gösterdiğinde insanları korumak için geri dönecek. Karanlık olduğu sürece witcherlara ihtiyaç olacak. Karanlık da hâlâ var!"

Ak saçlı uzun süre sustu, yan tarafına baktı. Sonunda yüzünü kıza çevirdi. Gülümsüyordu.

"Karanlık hâlâ var," diye doğruladı. "Yaşanan gelişmelere rağmen, bize karanlığı aydınlattığına, tehlikeleri bertaraf ettiğine, korkuyu dağıttığına inanmamız söylenen gelişmelere rağmen. Bu bakımdan ilerlemeler şu ana kadar büyük bir başarıya ulaşmadı. Şu ana kadar ilerlemeler bizi sadece karanlığın ışığı karartan bir önyargıdan başka bir şey olmadığına ve korkulacak hiçbir şey olmadığına inandırdı ama bu doğru değil. Korkulacak şeyler var çünkü karanlık daima var olacak. Karanlığın içinde daima kötülük olacak, karanlığın içinde dişler ve pençeler, cinayet ve kan olacak daima. Ve daima witcherlara ihtiyaç olacak. Onlar da ne zaman kendilerine ihtiyaç olsa orada belirecekler. Yardım çağrısının geldiği yerde. Çağırıldıkları yerde. Çağırıldıklarında ellerinde kılıçlarıyla gelecekler. Aydınlığı geceyi defeden, ışığı

karanlığı dağıtan kılıçlarıyla. Güzel bir masal, değil mi? Diğer bütün masallar gibi mutlu bir sonu var."

"Ama..." Kız duraksadı. "Ama yüz yıl oldu... Nasıl olabilir... Nasıl mümkün olabilir?"

"Aretusa'ya müstakbel bir çaylak olmaya giden biri bu tür sorular soramaz," diye sözünü kesti. Hâlâ gülümsüyordu. "Eğitim göreceğin okulda hiçbir şey imkânsız değildir. Çünkü bugün imkânsız olan her şey yarın mümkün olur. Böyle bir söz okulun girişinde yazıyor olmalı, yakında senin olacak okulun. Yolun açık olsun Nimue. Güle güle. Burada ayrılıyoruz."

"Ama..." Aniden bir rahatlama hissetti ve sözler ağzından dökülüverdi. "Ama bilmek istiyorum... Daha çok şey. Yennefer hakkında. Ciri hakkında. Bu hikâyenin gerçekten nasıl bittiği hakkında. Okudum... Efsaneleri biliyorum. Hepsini biliyorum. Witcherları. Kaer Morhen'i. Hatta bütün witcher işaretlerinin isimlerini bile biliyorum! Lütfen, anlat bana..."

"Burada ayrılıyoruz," diye sakince araya girdi. "Kaderindeki yol önünde. Benim önümdeyse bambaşka bir yol var. Hikâye devam ediyor, hikâye hiç bitmez. Ama *işaretlere* gelince... Bilmediğin bir işaret var. Adı *Somne*. Avucuma bak."

Kız baktı. "Yanılsama," dendiğini duydu bir yerlerden. "Her şey yanılsama."

"Hey, evlat! Uyuma yoksa seni çalarlar!"

Başını kaldırdı. Gözlerini ovaladı. Yerinden sıçradı.

"Uyuya mı kaldım? Uyudum mu?"

"Hem de nasıl!" Arabacı koltuğunda oturan iri yarı kadın kahkaha attı. "Kütük gibi! Ölü gibi! İki kez seslendim sana ama sende hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Az daha arabadan inecektim... Yalnız mısın? Nereye bakıyorsun? Kimi arıyorsun?"

"Bir adam... ak saçlı... Buradaydı... Ya da belki... Ben de bilmiyorum..."

"Burada kimseyi görmedim," diye karşılık verdi kadın. Arkasından, araba örtüsünün altından iki çocuğun başı uzandı.

"Yolda olduğunu gördüm." Kadın bir bakışla Nimue'nun bohçasını ve yürüyüş değneğini işaret etti. "Dorian'a gidiyorum. Eğer oraya gidiyorsan seni götürebilirim."

"Teşekkürler." Nimue arabaya tırmandı. "Çok teşekkürler."

"Bir şey değil." Kadın dizginleri şaklattı. "Öyleyse gidelim! Arabayla gitmek yayan gitmekten iyidir, değil mi? Ah, yolun kenarında öylece sızdığına göre epey yorulmuş olmalısın. Diyorum sana, öyle bir uyuyordun ki..."

"Kütük gibi." Nimue iç geçirdi. "Biliyorum. Çok yorgundum, uyuyakalmışım. Ama öncesinde..."

"Ne? Öncesinde ne?"

Kız arkaya baktı. Orman arkasında simsiyah duruyordu. Önünde çayırlarla çevrili yol. Kaderindeki yol.

Hikâye devam ediyor, diye geçirdi aklından, *o hiç bitmez.*

"Garip bir rüya gördüm."

Fırtına mevsimi kapıda...

Ciri'nin koruyucusu olmadan önce Rivyalı Geralt efsanevi bir kılıç ustasıdır. Görevi sıradan insanları büyüyle yaratılmış canavarlardan korumak ve doğaüstü varlıkları öldürmek olan bir witcher ve mutanttır o. Bunun için büyülü işaretler, iksirler ve her witcher'ın gururla taşıdığı çelik ve gümüş kılıçlarını kullanır. Ancak kılıçlarını kaybetmesi onu karanlık bir bilinmezlikle karşı karşıya bırakacaktır.

Andrzej Sapkowski, Geralt'ın yeniden dövüştüğü, yollara düştüğü ve kalbini açtığı bu bağımsız macerayla büyüleyici The Witcher dünyasına geri dönüyor. Dandelion her zamanki gibi şarkılar söyleyerek beladan belaya koşuyor, büyücüler entrikalar çevirmeye devam ediyor ve dünyanın üstünde kara bulutlar toplanmaya başlıyor.

"BU KİTABI GERÇEKTEN, GERÇEKTEN ÇOK BEĞENDİM... SAPKOWSKI'NİN DÜNYASINDAKİ HİÇBİR KARAKTER SİYAH-BEYAZ DEĞİL. GERALT VE CANAVARLAR DÂHİL HERKES GRİNİN BİR TONU."

—The Deckled Edge

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-625-410-414-5